

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Forever NEVER

SHE'LL *always* BE HIS PROBLEM

LUCY SCORE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SONSUZA KADAR ASLA

LUCY SKOR

That's What She Said Publishing, Inc.

Telif Hakkı © 2021 Lucy Score

Tüm hakları saklıdır Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektrikli veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitaptaki karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

ISBN: 978-1-945631-73-3 (e-kitap) ISBN: 978-1-945631-75-7 (ciltsiz) lucyscore.com

022821a

İÇİNDEKİLER

<u>Bölüm 1</u>	<u>Bölüm</u>
<u>2</u>	<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>	<u>Bölüm</u>
<u>5</u>	<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>	<u>Bölüm</u>
<u>8</u>	<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>	<u>Bölüm</u>
<u>11</u>	<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>	<u>Bölüm</u>
<u>14</u>	<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>	<u>Bölüm</u>
<u>17</u>	<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>	<u>Bölüm</u>
<u>20</u>	<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>	<u>Bölüm</u>
<u>23</u>	<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>	<u>Bölüm</u>
<u>26</u>	<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>	<u>Bölüm</u>
<u>29</u>	<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>	<u>Bölüm</u>
<u>32</u>	<u>Bölüm 33</u>
<u>Bölüm 34</u>	<u>Bölüm</u>
<u>35</u>	<u>Bölüm 36</u>
<u>Bölüm 37</u>	<u>Bölüm</u>
<u>38</u>	

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Bölüm 49

Bölüm 50

Bölüm 51

Bölüm 52

Bölüm 53

Bölüm 54

Bölüm 55

Sonsöz

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Yazarın Okuyucuya Notu Yazar

Hakkında

Teşekkür Lucy'nin

Başlıkları

Brick Callan'ın en kötü kâbusundan bir market koridoru uzakta olduğundan haberi yoktu.

Eğer 1.80'lik boyunu düzeltme zahmetine katlansaydı ve konservelerden başını kaldırıp baksaydı, o belirgin kırmızı parıltıyı yakalayabilirdi. Orman yangınlarının ve cehennem ayartmalarının rengi.

Bunun yerine, dükkan sahibi Bill House kendisine şikayet ederken yeşil biberli ya da yeşil bibersiz doğranmış domatesler arasındaki seçenekleri tarttı.

"Sana söylüyorum Brick. O Rathbun denen çocuk öğleden sonranın yarısını Market Caddesi'nde kar motosikletiyle manyak gibi koşturarak geçirdi," diye tısladı Bill, sıska kollarını göğsünde kavuşturarak.

Brick biberli domatesleri, bir torba sarı soğan, iki kutu et suyu ve bir paket pilin yanına arabaya yerleştirdi.

"Çocuk dün teslimat sırasında atların ödünü kopardı," diye devam etti Bill. "*Ve* geçen hafta Mulvaney'nin yeni Arctic Cat'ine yandan çarpmasına ramak kaldı. Bunun sonunu asla duyamayacağımızı biliyorsun."

Brick bir iç çekişi bastırdı. Bir kez olsun çene çalmadan alışveriş yapmak güzel olurdu. "Onunla konuşacağım," diye söz verdi. Erkeklerin genç kızları etkilemek için yaptıkları aptalca şeyler hakkında bir iki şey biliyordu.

Bill bir iç çekti ve kel kafasını Kasım'dan Nisan'a kadar sıcak tutmak için kullandığı Doud's Market kayak şapkasını düzeltti. "Minnettarım Brick."

Bu küçük ada topluluğunun hassas bir dengesi vardı ve Brick'in görevi, Michigan'da sadece en dayanıklı sakinlerin kaldığı ölü kış günlerinde bile bu dengenin korunmasına yardımcı olmaktı

Mackinac. Florida'daki bir golf sahasının arka dokuzundan aradığında Bayan Sopp'a kiraladığı evdeki duman detektörlerinin pillerini değiştireceğine söz vermesinin nedeni de buydu.

Doud'un evinin kapısı zil sesiyle açıldı.

Mira Rathbun -söz konusu "Rathbun çocuk "un annesi- kemik dondurucu bir göl rüzgârıyla küçük dükkâna girdi. Bill sesini çıkarmadı, sanki dilini yutmuş gibi görünüyordu. Adam komşularını görevli olmayan polislerle ispiyonlamaktan çekinmiyordu ama bunu onların arkasından yapmaktan daha rahattı.

"Kapat şu lanet kapıyı!" Emir kasiyerden ve girişe en yakın iki müşteriden geldi.

Son turist feribotu Ekim ayında Mackinac Adası'ndan ayrıldığında, bir yazlık belde için gerekli olan kibar nezaketi de beraberinde götürdü. Kasabanın 500 civarındaki yıl boyu yaşayan sakini, büyüleyici bir somurtkanlıkla Huron Gölü'nün ortasında bir başka tüyler ürpertici sezon için yerlerine yerleşti.

"Evet, evet. Özür dilerim," dedi Mira, parlak turuncu kar kıyafetinin üzerindeki pudrayı sabırsızca fırçalayarak. Kadın dakikada bir kilometrelik bir kasırgaydı ve bu da Brick'i strese sokuyordu. Travis'e üçüncü el kar motosikletini kullanmayı öğreten kişinin o olması topluluk için talihsizlikti.

Bu Brick'in adadaki on dördüncü kışıydı. Soğuk havaları ve çoğu işyerinin mevsimsel olarak kapanmasını sapkınca dört gözle bekliyordu. Kış sessizdi. Gösterişsiz. Tahmin edilebilir.

Bill, Brick'in arabasına baktı, kaşları şapkasının kenarının altında kayboldu. "Yine mi dana yahnisi? Başka tarif bilmiyor musun? Bahse girerim adada senin için güzel bir hamur işi pişirmekten çekinmeyecek bir ya da iki bekâr kız vardır."

"Sığır yahnisini severim." Ayrıca yerken sosyal olmaya zorlanmamayı da seviyordu.

Brick her hafta bir miktar et yahnisi yapar ve kolay ve tanıdık olduğu için dört beş gün boyunca aralıksız yerdı. Sosyal yönüne gelince, tek başına geçirdiği kışları hak etmişti ve masada ikinci bir yer edinme eğiliminde değildi.

"Haberleri duydun mu?" Mira koşarak geldi ve konuşmaya dahil oldu.

Brick şüpheciydi. Mackinac'ta kışın haber olmazdı. Bu da bunun dedikodu olduğu anlamına geliyordu. Her iki işi de onu sürekli olarak dedikodularla karşı karşıya bırakmasına rağmen kaçınmayı tercih ettiği bir şeydi bu.

"Bunun dün gece geç saatlerde gelen uçakla bir ilgisi var mı?" Bill, Mira'nın çocuğunun hızlandırıcı eliyle ilgili sorununu geçici olarak unutarak sordu.

Gözleri, her günün bir önceki güne çok benzediği bir mevsimin ortasında nadir bulunan bir yenilikle parlıyordu. Brick aniden soğuğa doğru yürümek ve Mira'nın patlatmak üzere olduğu bombadan kaçmak istedi. İçgüdülerini ona kötü bir şeyler olacağını söylüyordu ve silahını evde bırakmıştı.

"Şimdi, bunu şapkalarınızın altında tutun çünkü söylentiye göre ailesi henüz bilmiyor," dedi, eğilerek ve sesini fısıltıya düşürerek.

Brick'in bu konuda çok kötü hisleri vardı.

"Kimin ailesi?" Bill şaşkın şaşkın bakarak sordu. "Anlamıyorum."

"Etkilemek için uzatıyorum. Tanrım. Bu hayatımda yaptığım en uzun konuşma.

üç ay içinde evlenmediğim ya da doğurmadığım biriyle yaşadım. Bunu bana ver," diye ısrar etti.

Brick haberlerden kaçmak umuduyla arabasını ileri itti. Ama Mira onu sıkıca kavrayarak ilerlemesini durdurdu. "Remi Ford!" diye anons etti.

Parmak eklemleri kolun üzerinde bembeyaz oldu.

Remington Honeysuckle Ford.

Remi Honey ailesine. Onun için bela. *Cehennem.*

"Vay canına," diye böbürlendi Bill. "Kışın ortasında ailesine haber vermeden burada ne işi var?"

Kulaklarındaki sabit uğultunun altında onların kısık sesleri birbirine karıştı. Brick içi patlarken yüzünü ifadesiz tutmak için elinden geleni yaptı. Çıkış sadece yirmi adım uzağındaydı ama ayakları yere sabitlenmiş, dizleri kilitlenmişti. Kalbinin sağır edici gümbürtüsü arasında, Mira'nın ağzından dökülenlere baktı.

Burada olamazdı. Haber vermeden olmaz.

Zihinsel olarak hazırlanması, yemek masasında sıradan selamlaşmalar yapmak zorunda kalmadan önce kendini hazırlaması haftalarını aldı.

"Psst!" Bill'in yeğeni olan kasiyer, kasanın arkasından ellerini sallayarak sessizce bir sonraki koridoru işaret etti. Brick'in midesi botlarının içine düştü.

Hayır. Bu kesinlikle olmayacaktı.

Mira ve Bill mısır gevreği reyonuna doğru çılgınca bir koşu yaptı. Brick ise tam tersi yönde kasiyere doğru hücum etti ve şimdi kaçmak için en iyi zaman olduğuna karar verdi.

Arabası köşeyi dönerken bir diğerine çarptı. Momentum her iki arabayı da yulaf ezmesi kutularından oluşan bir kuleye çarparak devirdi.

Hay sikeyim. Yerdeki vanilyalı badem ve akçaağaçlı domuz pastırması katliamından başını kaldırmadan önce bunu biliyordu.

Ve işte oradaydı. Tam 1.80 boyunda, yaramaz bir peri. Kızıl saçlarını uzun, gevşek bir örgü halinde eflatun parkasının bir omzunun üzerinden geçirmişti. Kulak tomurcukları kafasındaki sarı yün şapkadan dışarı fırlamıştı. Gözleri, büyükannesinin bir zamanlar topladığı yeşil antika camın rengindeydi. Ağzı dolgun ve genişti ve o gülümsemeyi bir erkeğe çevirdiğinde, gözlerinin biraz kamaştığını hissetmekten kendini alamazdı... en azından onu tanıyana kadar. Burnundaki ve yanaklarındaki çiller, teninin fildişi renginde göze çarpıyordu.

Farklı görünüyordu. Solgun, yorgun, neredeyse kırılğan. Genelde ondan fişkırان ve masum kurbanlarının üzerine kıvılcım gibi yağan enerji artık sadece donuk bir vızıltıdan ibaretti. Ömrünün yarısını Remi hakkında bilinmesi gereken her şeyi kataloglayarak geçirmiş biri olarak Brick bir şeylerin ters gittiğini biliyordu.

Bakışları uzun bir süre birbirine değmedi. Merhaba mı demesi gerektiğine yoksa canını kurtarmak için kaçıp kaçamayacağına karar veremedi. O karar veremedi, kadın el arabasını bıraktı ve doğruca ona doğru yürüdü.

İçgüdüsel olarak, dünyada yapmak istediği en son şey olmasına rağmen kollarını ona doladı. Ellerini adamın ceketinin altına soktu ve onun içinde eridi. Kokusu hâlâ tedirgin ediciydi. Ona hep bir çayırı hatırlatırdı... yıldırım düştükten hemen sonrasını. Hiç düşünmeden çenesini başının üstüne dayadı, sakalları şapkasının yumuşak örgüsüne sürtünüyordu. Yan tarafına bir şey battı, ama ne olduğunu anlayamadan, uzun, yavaş bir nefes vererek dikkatini dağıttı ve biraz gerginlik onu terk etti. Bu tanıdığı Remi değildi. O kız, ortalığı kasıp kavurmak için tekrar dönüp gitmeden önce sırf onu kızdırmak için yüksek sesle, şapırtılı bir öpücükle ağzını şapırtatırdı.

Kollarının üstünden tutarak onu geri itti. "Sorun ne?" diye sordu, sesini alçak tutarak.

"Bu küçük Remi Ford değil mi!" Bill, Mira peşindeyken kayarak durduğunu ilan etti.

"Şubat ayında evde ne yapıyorsun?" Mira sordu.

Remi onun elinden kurtuldu ve kulağındaki kulaklıkları çıkardı. Onlara gönderdiği gülümseme her zamanki şiddetinde değildi ama bunu fark eden tek kişi oydu. "Ne diyebilirim ki? Buradaki kışları özlemişim," dedi neşeyle.

O hisşirtılı ses bunca zaman sonra bile o kadar tanıdıktı ki neredeyse acıtıyordu. Bill kükredi. "İşte bu pis bir yalan!"

Mira, mirasyediği kucaklamak için koşarak içeri girdi. "Ailene sürpriz mi yapacaksın?" diye sordu. "Bu yıl Noel'de seni özlediklerini biliyorum."

Remi cevap verirken doğrudan Brick'e bakmaktan kaçındı. "Onlarla tatili kaşırdığım için kendimi kötü hissettim ve şimdi güzel, uzun bir ziyaretle bunu telafî edebileceğimi düşündüm."

Yalan söylüyordu. Bundan emindi. Gözlerinin altına o gölgeleri düşüren her neyse, kaşırdığı bir tatil için duyduğu suçluluk duygusu değildi.

"Sen çok iyi bir kızsın. Büyük şehirde yaşamak nasıl?" Mira bastırdı. Kadın izin verse Remi'yi her ayrıntısıyla süzecekti. Sonra da diğér adalılara okul servisleri ve siparişler üzerinden servis ederdi.

"Bu... iyi," dedi Remi.

Brick'in gözleri tereddüt üzerine kısıldı.

"Çabuk! Aura rengim ne?" diye sordu Bill.

Remi'nin yanakları pembeleşti. "Bugün her zamanki gibi parlak yeşil görünüyorsun," dedi ona.

Remi'yi sıradan bir kızıdan farklı kılan pek çok şey vardı. Sinestezi bunlardan biriydi.

Hikayeye göre küçük Remi Ford anaokulunda Es'lerini yazmak için pembe bir boya kalemi istediğinde yaygara koparmış çünkü herkes Es'lerin pembe olduğunu biliyormuş. Birkaç yıl sürmüş ama ailesi sonunda bir uzmandan bir cevap almış. Kızlarının beyni, renkleri harfler, kelimeler, insanlar gibi şeylere bağlayan ekstra bağlantılar oluşturdu.

Ama en büyüleyici bulduğu şey, onun müziğı görebiliyor olmasıydı. Eskiden, işler karışmadan önce, şarkılar için gördüğü renkler hakkında onu sorgulardı.

"Hâlâ müzede misin?" diye sordu Mira. "Aslında artık tam zamanlı olarak resim yapıyorum," dedi.

Bu yeni bir haberd. Ailesinin bundan bahsetmemiş olmasına şaşırmıştı.

Brick arabasına baktı ve üç kutu Marshmallow Munchies mısır gevreğı, kahve, şekerli krema ve bir paket ballı çörek gördü. Görünürde ne bir protein ne de bir sebze vardı. Kadın stresle yemek yiyordu.

"Evler mi, tablolar mı?" Bill alay etti.

"Çoğunlukla sadece resim," dedi Remi göz kırparak. "Ama senin için bir ev bile boyarım Bill."

Adam Brick'in daha önce hiç görmediği bir kızılığa büründü. Remi'nin cazibesinin gücü böyleydi.

Eski bir alışkanlıkla saçının bir telini kulağının arkasına sıkıştırdı ve o anda başparmağı ile işaret parmağı arasındaki soluk turuncu alçıya bir an için göz attı. Sağ kolu alçıdaydı.

Sorular zihninde dönüp dururken Brick'in midesi sıkıştı.

Bu onu ilgilendirmezdi. Ve meraklanmasına izin verirse ne olacağını biliyordu. Remi Ford artık onu ilgilendirmiyordu.

"Görüştüğün biri var mı?" Mira sordu. "Sevgililer Günü için bir erkek arkadaş getirdin mi?"

Brick çenesini sıktı. "Affedersiniz," dedi el arabasının sapını kavrayarak. "Gitmem gerekiyor. Evine hoş geldin Remi."

"Teşekkürler. Seni görmek güzeldi Brick," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

Ona başıyla onay verdi. Kahramanca bir çabayla kasaya doğru koşmak yerine yürüdü ve onu, alışveriş listesindeki diğer ürünleri ve cevaplanmamış sorularını geride bıraktı.

W Remi, çantalarını sağlam koluna geçirip sabahın ısıran soğuğuna doğru geri adım atarken, bunun korkunç gitmediğine karar verdi.

Uzun ve uykusuz bir gecenin ardından Brick'le beklenmedik bir karşılaşmadan sağ çıkmıştı. Ve kazara ona, *sıkıntı içindeki kadın* ığlıkları atacak şekilde sarılmıştı. Ama en azından Bill'e, Mira'ya ve mağazanın diğer sakinlerine, ailesine sürpriz yapana kadar sır saklamaları için yemin ettirmeyi başarmıştı.

Bu da annesinin birinden haber almadan önce ona yaklaşık bir saat kazandırdı.

Resmi hikayesini çözmek ve yüzündeki yorgunluğu silmek için bir saat.

Hastaneyi tekrar aramayı denemek için bir saat.

Poşetleri kaldırıma bırakmadan önce bakkalın vitrinlerini geçecek kadar yürüdü. Eldivenini çıkarmak için dişlerini kullanarak tekrar aradı.

"Northwestern Memorial Hastanesi, ağrınızı nasıl yönlendirebilirim?"

"Merhaba, bir hastanın durumuyla ilgili bilgi almak için arıyorum," dedi

Remi. "Hastanın adı?" Diğer uçtaki ses sanki bir hasta varmış gibi geliyordu.

Telefonlara cevap vermek dışında yapmak istediği pek çok şey vardı ama en azından dünkünden farklı bir operatördü.

"Camille Vorhees."

"Senin adın mı?"

Remi tereddüt etti. "Ben... onun kız

kardeşıyim." "Adı?"

Sikeyim, sikeyim. "Alessandra?"

"Listede yoksun."

"Çünkü ben ailenin yüz karasıyım," demeye çalıştı. "Sen listede yoksun. HIPAA'ya göre-"

"Evet. Teşekkürler. Ben hallederim." Remi aramayı kesti ve yan binanın sundurma çatısını tutan destek kolonunu tekmeledi. "Lanet olsun," diye mırıldandı.

"Remi."

Birden yerinden sıçradı. O ses. Hâlâ rüyalarına giren o lanet olası sert, alçak, çakıllı ses.

"Tanrım, Brick!" Karşıdan karşıya geçiyor, a k ı n t ı gibi ona doğru geliyordu. Kaçınılmaz. Özür dilemeden.

Onu her gördüğünde kalbinin hâlâ şarkı söylemesi can sıkıcıydı. Ama Brick Callan'ın dev gibi bir adam olduğu düşünülürse, onun tadını pek de yadırgayamazdı. Onu takdir etmeye muhtemelen geniş omuzları ve geniş göğsüyle başlamıştı. Ama şimdi köşelerinde hafif kırıksıklıklar olan o ciddi mavi gözlerin hipnotize edici, külot eritici süper güçlere sahip olduğunu fark etmesi uzun sürmemişti.

Çok daha sıcak şapka alternatiflerine rağmen inatla taktığı kovboy şapkası da bu sert çekiciliğe katkıda bulunuyordu. Özellikle de ağır kışlık montu ve kaslı kalçalarını gösteren kot pantolonuyla birlikte kullanıldığında.

Sakal yeni ve görkemliydi. Yoğunluğu aynı ve sinir bozucuydu. Derin mavi aura etrafında titreşiyordu. *Sabit. Güvenilir. Güçlü.*

On iki yıl önce, onun kalbini ikiye ayırmıştı. Ondan yedi yıl sonra da onu paramparça etmişti. Bunun için ikisini de henüz affetmemişti. Ama bu, onun testosteronun poster çocuğu olmasını hâlâ takdir edemeyeceği anlamına gelmiyordu.

Poşetlerini almak için eğildi ama adam ondan önce davrandı ve elindekilere kendi poşetlerini de ekledi. Deri, talaş ve at gibi kokuyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Kendi yiyeceklerimi taşıyabilecek durumdayım."

"Koluna ne oldu?" Sanki cevap almak onu rahatsız ediyormuş gibi soruyu hızlıca sordu.

Elbette fark etmişti. Brick Callan hiçbir şeyi kaçırmazdı, dünyadaki en bariz şey hariç.

"Bir şey yok," diyerek çantalara uzandı. Adam, kadının gereksiz ve ateşli bir güç gösterisi olduğuna karar verdiği bir hareketle çantaları başının üzerine kaldırdı. "Küçük bir mola."

"Nasıl oldu bu?" Ses tonunun tanıdık, çakıllı kenarı karnına yerleşti ve orada sıcak bir bal gibi birikti.

Önemsiyordu. Belki bir zamanlar aşk acısı çeken bir gencin umduğu şekilde değil. Ama otuz yaşındaki yaralıya teselli veriyordu.

"Araba kazası," dedi. "Ciddiyim. Yiyeceklerimi ver."

"Nerede? Arabayı sen mi kullanıyordun? Başka biri yaralandı mı?"

Göl rüzgârı buz gibi parmaklarını katlarının altından geçirmek için elinden geleni yaparken kaldırımında onunla yüzleşti. "Alınma ama Chicago senin yetki alanının dışında, Çavuş. Ve benim hayatım da sizi ilgilendirmez. Hatırladınız mı?"

Ona, anlamını asla çözemediği o uzun, düşünceli bakışlarından birini attı.

Cebinden gelen bir titreşim onu irkiltti. Önündeki dağ gibi adamı unutarak çılgınca telefonunu aradı.

Kıçımın ağrısı.

Kahretsin. Göğsünde yeşeren umut dağıldı. Son dört aramasında yaptığı gibi yoksay tuşuna bastı ve telefonu cebine geri soktu. Brick şimdi kaşlarını çatmış ona bakıyordu. En azından bazı şeyler hiç değişmemişti.

"Nerede kalıyorsun?" diye sordu sonunda. "Seninle yürüyeceğim."

Bu bir teklif değildi. Hipotermi havasında birkaç blok boyunca topal katırcılık oynamasına izin vermeyecek kadar centilmendi ve kız ne kadar yaygara koparırsa koparsın, ısrar edecekti.

"Kırmızı Kapı," dedi.

Brick botlarına, sonra da gökyüzünün suyla öpüştüğü uzaklara baktı. Bir nefes üfledi.

Gözlerini devirerek, "Oh, bunun için işkence görmüş kovboy gibi davranma," dedi. "Her yerde birbirimize rastlayacak değiliz ya."

Red Gate Kulübesi adanın güney ucuna tünemişti ve tam suya yaslanmıştı. Ayrıca Brick'in evinin tam karşısında yer alıyordu. Bunun kararında bir etken olup olmadığından hâlâ emin değildi.

"Bayan Sopp'un duman dedektörlerinin pillerini değiştirmemi istemesinin nedeni *siz misiniz?*"

"Bu konuda götlük yapmana gerek yok. Pilleri verin, ben kendim yaparım."

"Öyle mi? Sandalyeden düşüp diğer kolunu da kırasın diye mi?" Başını sallayarak ve hoş olmayan sözler mırıldanarak kaldırımından aşağı inmeye başladı.

Adam hanları ve sezon için kapanmış hediyelik eşya dükkânlarını geçerken ona yetişmek için koştu. "Bu huysuz kovboy rutini herhangi bir kızı termal iç çamaşırlarından çıkaracak kadar cezbediyor mu?" diye sordu.

"Kapa çeneni, Remi."

Onu kızdırdığı için kendini biraz daha neşeli hissederek adımlarını hızlandırdı ve ellerini ceplerine soktu. Güneşli, on derecelik bir sabahtı. Yoldaki hafif kar tabakası, adanın bu mevsimde başlıca ulaşım aracı olan kar motosikletleri tarafından temizlenmişti. Kar motosikletleri, atlar ve ayaklar, adanın dört mil uzunluğundaki tepelik ve ormanlık alanını kat etmek için ada sakinlerinin seçenekleriydi.

Bazıları için Mackinac Adası bir yenilikti. Arabasız koca bir ada mı? Bitmek bilmeyen, acımasız kış bastırmadan önce yaklaşık dört aylık bir raf ömrüne sahip bir topluluk?

Ama Remi için burası eviydi. Ve ev iyileşmek demekti.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler. Kadın aceleyle önden giderek ruj kırmızısına boyanmış kapının kilidini açtı. Uzun çitler beyaz tuğlalı kulübeyi kaldırımdaki meraklı gözlerden koruyordu ama caddenin karşısındaki iki katlı Viktoryen ev tam üzerinden bakabiliyordu.

Brick elinde yiyeceklerle yanından geçerken, "Resim yapmışsın," dedi.

Ev bir zamanlar, sorunlu iki torununa evlerini açan büyükanne ve büyükbabasına aitti. O zamanlar beyaz üzerine beyaz, beyaz üzerine beyazdı. Şimdi ise sedir ağacı, tahta ve çitalar koyu bir laciverte bürünmüştü. Geniş ön sundurma, Remi'nin de onayladığı bir renk kombinasyonu olan kırmızı bir ön kapıyı ortalıyordu. Kaldırım boyunca uzanan alçak çitleri inci beyazı renginde tutmuştu.

Karlı ön bahçe ve az büyüyen yaprak dökmeyen ağaçlarla mükemmel bir görüntü oluştuyordu.

Homurdandı -çünkü Brick'in günlük kelime sayısı elli civarındaydı- ve kulübenin yanından geçerek ön kapıya yöneldi. Kırmızı Kapı'da bir verandadan ziyade alçak bir sedir platform vardı. Yazın oturmak ve rakipsiz manzaranın tadını çıkarmak için bir masa ve sandalyeler ile bir şemsiye vardı. Kışın ise güvertede yatak odasındaki küçük şömine için düzgün odun yığınları bulunurdu.

Remi kapının kilidini açtı ve dağ gibi adam önce kendisinin girmesi için ısrar edince göz devirmesini güçlükle bastırdı. Huysuz şövalyeliğin sınırlı bir cazibesi vardı.

Öte yandan, kulübe bununla dolup taşıyordu.

Agnes Sopp -Mackinac'ın emlak kralı- burayı geniş çam zeminler ve krem rengi sıva duvarlarla yeniden yaptırmıştı. Oturma odasında, derin minderleri olan kirli beyaz bir kanepede oturmuş şömineye bakıyordu. Mutfak küçüktü, beyaz dolaplar ve parlak kasap blokları vardı. Ancak tekerlekli küçük, paslanmaz çelik bir ada depolama ve tezgah alanı sağlıyordu. Ön duvardaki pencerelerin hepsi manzaradan en iyi şekilde yararlanmak için değiştirilmişti.

Ve ne manzaraydı ama.

Huron Gölü'nün mürekkep gibi gri suları kulübenin önünde sonsuza kadar uzanıyordu, sabit ve güvenilir. Tıpkı onun alanında sinsice dolaşan adam gibi. Kovboy omuzları ve huysuz yetkinliğiyle tüm alanı kaplayarak mutfığa girdi.

Botlarını ve paltosunu çıkarırken fark etti ki, geri gelme sebebi de *buydu*. Kendini yeniden güvende hissedecek kadar yakın olmak için. İtirazlarına rağmen Brick Callan onu önemsiyordu. Ruhunda, değer verdiği tüm insanların güvende olmasını talep eden bir şey vardı. Onu bir sığır köpeği gibi etrafta koştururken, Mackinac halkının peşinden koşarken, hepsini tehlikeden uzak tutarken hayal ediyordu.

Bir iç geçirdi. Unutulmaz adama bakmaktan hiçbir zaman iyi bir şey çıkmamıştı. Ayrıca, elinde daha büyük, daha tehlikeli sorunlar vardı.

Çantalardan birinden bir paket pil çıkardı. Sandalyeye ya da merdivene ihtiyaç duymadan ilk duman dedektörünün kapağını etkili bir şekilde açmasını izledi ve o buradayken kanepeye kıvrılıp uyuyabilmeyi diledi. Kendisi güvendedeyken.

Pencerenin önündeki mavi kadife döner koltuklardan birine tırmandı. Sırtını göle dönerek dizlerini çenesine kadar çekti ve adamın isteksizce kendisiyle ilgilenmesini izledi.

Kapakları tekrar yerine taktıktan sonra ambalajları ve eski pilleri lavabonun altındaki çöp kutusuna attı.

"Agnes için çok fazla bakım yapıyor musun?" Remi sordu.

Ona bakmak için döndü ve uzun bacakları aralarındaki boşluğu kaplayınca kadın sandalyede geriye doğru kaydı. Ne olduğunu bilmiyordu.

Ama bu kesinlikle sağ elini nazikçe avucunun içine almak ve büyük kazağının kolunu yukarı doğru itmek değildi.

Yıllar boyunca ona binlerce kez sarılmış, öpmüş, dürtüklemiş, dürtmüş ve eğilmişti. Her dokunuşlarında özel bir şeylerin kıvılcımı vardı. Bu onu büyölüyordu. Onu rahatlatırdı. Onu şaşırtıyordu. Ama onu Brick'e çeken şey, onu Brick'ten uzaklaştırıyor gibiydi. Adamın ona gönüllü olarak ilk dokunduğu anların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu. Sesi sertti ama alçıyı incelerken elini tutuş şekli neredeyse şefkatliydi.

"Benim hatam değildi," diye ısrar etti, bunun gerçekten doğru olup olmadığından emin değildi. "Acıyor mu?"

"Hayır, harika bir his. *Tabii ki* acıyor. Kolum kırıldı," diye tersledi.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu acımasızca.

Gerildi, anılara verdiği içgüdüsel tepkiyi kontrol edemedi.

Kör edici derecede parlak ışıklar. Metal kendi üzerine çöküyor. Karanlığa düşmek.

"Sana söyledim. Bir araba kazasıydı," dedi ve kolunu çekmeye çalıştı. Ama parmakları alçının mandalina rengi sıvasını keşfederken, adam kolunu dikkatle ve sıkıca kavradı.

O mavi gözler sanki katmanları soyar gibi ona odaklanmıştı. "Ne oldu?" diye tekrar sordu. Sesi sert ve alçaktı ama sıcak bir dokunuş. Etrafını saran mavi, titreşen ışık onu da sarmış gibiydi.

Gözleri yaşlarla dolduğunda dehşete kapıldı.

Bu kez kolunu çekip kurtarmayı başardı ve yüzünü pencerelere ve ötesindeki suya döndü. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Her zaman her şey hakkında konuşmak istiyorsun." "Artık değil," diye mırıldandı.

"Ne kadar acıyor?" diye homurdandı, sesi sanki kendisi de acı çekiyormuş gibi çıkıyordu.

Yanağını dizine dayadı ve gözyaşlarının akmasını diledi. "Artık o kadar da değil."

"Yalan söylediğini anlayabildiğimi hatırlıyorsun," diyerek sandalyesini döndürdü ve onu kendisine bakmaya zorladı. Onun gözlerinde fırtınalar gördü. Artık maviden çok griydi. Onun gözlerinde ne görebileceğini merak ediyordu.

Kabadayılığın ötesine bakıp yüzeyin altında gizlenen şeyi görebilecek miydi? Daha önce var olmayan şeyi. Değişen şeyi

Her şeyi.

"Bu uzun zaman önceydi," diye hatırlattı ona sessizce. "Artık ikimiz de farklı insanlarız."

Ayağa kalktı, o bir kilometre uzunluğundaki bacaklarını düzeltti ve mutfığa döndü. Çantalarını doldururken, "Bazı temel ihtiyaçları stoklaman gerekecek," diye gözlemledi. Adam gidiyordu. Kadın hem rahatlamış hem de üzülmüştü. Adam onu ne kadar rahatsız etse de, onun varlığı gölgeleri kovalıyordu. Ve bu da onu kızdırıyordu.

"Halledeceğim," dedi ona, o bakmıyorken bir damla gözyaşını hızla sildi.

Yiyecekleri topladıktan sonra durakladı ve kadına bir kez daha baktı. "Yorgun görünüyorsun. Dinlenmelisin."

"Güle güle Brick," dedi dikkatle. Adam kapıya doğru yöneldi ve kadın o kapıyı açana kadar bekledi. "Sakalını sevdim," diye seslendi arkasından.

Çenesini sıktı ve son bir kez daha için için yanan bir bakış atıp gitti.

"R emi Honey?" Şef Darlene Ford'u şaşırtan pek bir şey yoktu. Mackinac'ta doğup büyümüş ve yaklaşık otuz yıl boyunca adaya polis olarak hizmet etmişti. Ama en küçük kızını bulduğunda

Chicago'da çalışıyor ve yaşıyor olması gerekiyordu - ön verandada durmak adımlarına bir aksaklık katmak için yeterli görünüyordu.

"Sürpriz!" Remi annesine sımsıkı sarıldı ve canını kurtarmak için ona tutundu. Darlene'in sezon dışı üniformasının ön tarafına iştirilmiş isim rozeti Remi'nin omzunu ısıırıyordu. Kadının yeşil gözleri ona miras kalmış olabilirdi ama fazladan boyundan hiçbir şey almamıştı.

"Vay canına!" Darlene onu sertçe sıkarak nefes aldı. "Neden beni arayıp geleceğini söylemedin? Odanı hazırlayabilirdim. Sen nasılsın? Reçetelerini alıyor musun? Bir sorun mu var? Resimlerin nasıl gidiyor? Hiç sattın mı?"

Annesinin sorgusu Remi'nin onu serbest bırakırken gülmesine neden oldu. "Sana ve babama sürpriz yapmak istedim. Odama ihtiyacım yok çünkü Agnes Sopp'u bana bir yer kiralaması için ikna ettim. Ve diğer her şey yolunda."

"Sadece gıdıklandım!" Darlene hâlâ onun omuzlarını tutarken omzunun üzerinden baktı ve bağırdı. "Gil! Kıçını buraya getir."

"Sorun nedir? Örümcekler için çok soğuk," diye seslendi Gilbert Ford ikinci kattan.

"Bu bir örümcek değil," diye bağırdı Darlene.

Darlene Ford doğuştan korkusuzdu... konu örümceklere gelince hariç. Bu, yumuşak huylu, İngilizce öğretmeni kocasının şikayet etmeden onu kurtarmasına izin verdiği tek alandı.

"Peki, bütün mahalleyi ısıtmadan önce içeri gel." Remi'yi eşikten geçirerek gençlik yıllarını kaçarak geçirdiği eve soktu.

Küçük ayrıntılar farklıydı. Ayaklarının altındaki halı yeniydi. Sol taraftaki dağınık çalışma odasında sağlam bir masa vardı. Eskisi, köhne bir iskambil masası, lise kompozisyonlarının ve yarısı boş kahve fincanlarının ağırlığı altında geçen yıl nihayet çökmüştü. Koridorun karşısındaki oturma odasında daha büyük ve yeni bir televizyon vardı.

Ama hala ev gibi kokuyordu. Kahve ve mobilya cilası.

İlk resimlerinden biri olan Mackinac kıyı şeridi manzarası, güneşli bir mutfak ve yemek odasına açılan koridorda hâlâ asılı duruyordu. Ve ailesi hâlâ odadan odaya bağıırıyordu.

"Remi Honey!" Gilbert Ford karısından bir santim daha uzun ve biraz daha az atletikti. Koyu kıvıll saçları her zaman biraz dağınık, kıyafetleri biraz uyumsuzdu, ama insanları gerçekten dinleyen bir tarzı vardı ve bu da onlara dağınık görünümünü unutturuyordu.

Heyecandan son basamağı kaçırdı ve neredeyse iki kadını da merdivenlerin dibinde deviriyordu. Remi'yi sıkıca kucaklamadan önce utangaç bir sırıtışla yüzünü buruşturdu.

Gözlerini kapattı ve kendini sevmeye bıraktı. "Merhaba, baba."

"Ne harika bir sürpriz," dedi onları bir o yana bir bu yana sallayarak. Gilbert uzman düzeyinde bir kucaklayıcıydı ve şu anda kızını rahatsız eden şey için doğru ilaçtı.

Remi, çocukluğunun geçtiği evde, onu seven ilk erkeğin kollarına sarılmış bir halde dururken vatan hasreti çekmenin nasıl mümkün olduğunu merak ediyordu.

"Sen de mi bilmiyordun?" Darlene kocasına hesapçı bir bakış fırlatarak sordu.

Başını sallayarak Remi'yi serbest bıraktı. "Hiçbir fikrim yoktu," diye ısrar etti ve ellerini sıktı. "Senin yoktu, değil mi?"

Anne ve babasının çok meşgul oldukları ve birbirlerine farklı önemdeki mesajları iletmeyi sık sık unuttukları biliniyordu.

"Eve geleceğimi kimseye söylemedim. İkinize de sürpriz yapmak istedim," diyerek onları temin etti.

Gilbert'ın gülümsemesi biraz soldu ve yirmi yıldır taktığı kaplumbağa kabuğu gözlüklerinin arkasından gözleri kısıldı. "Nedir bu?" Remi'nin bileğini nazıkçe sıktı.

"Ah, şu. Bu bir alçı," dedi Remi.

"Alçı mı? Kolunu kırdığın gibi mi?" Darlene havladı.

"Ufak bir kaza geçirdim. Sadece küçük bir kırılma. Önemli bir şey değil." Babasının kaşları çatıldı. "Alçıyla resim yapabiliyor musun tatlım?" "Henüz denemedim."

O kadar çok küçük beyaz yalan söylemişti ki daha fuayeyi bile geçememişti. Bu bir rekordur.

"Peki, geri gel. Kendine biraz kahve alabilir ve bize her şeyi anlatabilirsin," diye ısrar etti Darlene. "Ne kadar zamanımız var?"

"Birkaç hafta kalırım diye düşünmüştüm. Küçük bir tatil yaparım," dedi ve annesini mutfığa kadar takip etti.

Evdeki en sevdiği odaydı. İki hafta boyunca lekeler hakkında tartıştıktan sonra, anne ve babası dolapları avcı yeşiline boyamıştı. Parlak mavi fayanslar tezgahı oluşturuyordu. Garip şekilli bir ada, çalışma alanı ile kahvaltı köşesi, derin minderli bir kabin ve cumbalı pencereye yerleştirilmiş zengin bir akçaağaç masa arasında açılı bir şekilde ilerliyordu.

"Kovuldun mu?" Darlene sordu.

Remi homurdanarak kahve makinesinin üzerindeki kupa dolabını açtı ve en sevdiğini bulana kadar içindekileri karıştırdı. Üzerinde Endişelenme Mutlu Ol yazan parlak sarı, kalın bir kupa. "Hayır, anne. Ben kovulmadım. Artık tam zamanlı olarak resim yapıyorum."

"Öyle mi? Ne kadar da saçma! Saat bu mu?" Gilbert mikrodalga fırının saatini kontrol ederek ciyaktı. "Okula gitmem gerek!"

"Kahretsin. Bu sabah kaçırmamam gereken bir telefon var," dedi Darlene kendi saatine bakarken.

Her iki ebeveyn de seyahat kupalarını doldurmak için kahve makinesine atlarken Remi yolundan çekildi.

"Açlıktan ölmek üzere olan sanatçımız için aile yemeği," diye karar verdi annesi, kupasının kapağını kapatırken.

Bu tanımın açlıkla ilgili kısmı, Remi'nin yakın zamana kadar ortadan kaldırmayı dört gözle beklediği bir şeydi. Ama şimdi kötü haberi vermeden iyi haberi açıklayamazdı.

"Bu gece mi?" Gilbert artık boş olan sürahiyi ocağın üzerine geri itti ve kaşlarını çatı. "Benim mi bir şeyim var yoksa senin mi?"

"Çifte bok," diye homurdandı Darlene. "Senin bu akşam basketbol maçında bağış toplama etkinliğinin var, benim de belediye meclisi toplantım var."

"Sorun değil," diye ısrar etti Remi. "Bir süreliğine şehirdeyim."

Gilbert iki işaret parmağıyla onu göstererek, "Yarın gece," dedi. "Kız kardeşini arayacağım."

Darlene kahve çekirdeklerinin olduğu torbayı kaptı ve Remi'ye doğru itti. "Kendine taze bir demlik yap ve dondurucudan rosto ya da başka bir şey çıkar. Hazır buradayken çamaşırları kurutucuya atabilir misin?"

Anne ve babası onu gürültülü, aceleci yanak öpücükleri için sıkıştırdılar ve sonra gittiler. Eski Yamaha kar motosikletinin sokakta ateşlendiğini duydu ve ön pencereden babasının annesinin arkasına tırmanışını izledi. Şef Ford, Bay Ford'u K-12 okuluna bıraktıktan sonra Market Caddesi'ndeki polis karakolunda güne başlamak için şehir merkezine dönüyordu.

Birlikte kahve içmeye vakit bulamadıkları için küçük bir hayal kırıklığı hissetti. Ama bir Perşembe günü habersizce onlara uğradığı için böyle olmuştu. Mutfak çok sessizdi, o yüzden babasının Wolverine maçlarını izlemek için kullandığı eski radyoyu açtı.

Hoparlörden sessiz ve klasik bir şeyler dökülürken, yumuşak sarı ve altın rengi bulutlar odanın etrafında dalgalanarak ona eşlik ediyordu. Kim derisi yüzülmüş dizleri ve pembe E'leri olan küçük kızın dünyada sadece kendisinin görebileceği şeyleri resmederek kendine bir yer bulacağını düşünebilirdi ki?

"Önce kahve," diye karar verdi.

Yeni bir tencereye başladı, sonra mutfak ve yemek odası arasında yer alan küçük çamaşır odasına girdi. Dağınıklık dışında pek bir şey değişmemişti. Artık evde iki genç kız olmadığından, alan daha düzenliydi. İki duvar arasına asılmış küçük çamaşır ipi artık sutyenlerle dolu değildi. Artık tahta mandallarla tutturulmuş, eşleşmeyen çoraplar vardı.

Çamaşır makinesinin kapağını açtı ve nemli çamaşırları kurutucuya yerleştirmeye başladı. Tek sağlam kolla her şey olması gerekenden iki kat daha uzun sürüyordu. Baskın elini tam olarak kullanmadan geçireceği dört ila altı haftayı iple çekmiyordu.

Kırmızı ve dantelli bir şey gözüne çarptı. Onu çıkaran Remi, süslü bir tangayı nazikçe tuttu.

"Yüce Tanrım. Bu da ne böyle?"

Telefonunu kaptı ve bir fotoğraf çekti.

Remi: Lütfen bana bunun annemin olduğunu ve babamın olmadığını söyle.

Üç noktanın belirdiğini ve sonra kaybolduğunu gördü. Kız kardeşinin yanıt vermesi tam beş dakika sürdü.

Kimber: Ne vardır sen yapıyor kazma aracılığıyla bizim Anne babanın iç çamaşırı mı, sapık?

Remi: Herkese sürpriz yapmak için eve geldim. Bu arada, sürpriz! Annem ve babam beni terk ettiler ve bana bir ev işleri listesi verdiler.

Kimber: Bazı şeyler asla değişmez. Görünüşe göre annemin iç çamaşırı hariç.

Remi: Evde misin? Takılmak ister misin?

Kız kardeşi cevap vermeyince Remi kurutma makinesini doldurmayı bitirdi ve çalıştırma düğmesine bastı. Cihazın üstündeki teneke titreşim yeni bir mesajın sinyalini veriyordu.

Anne: Tiftik kapağını temizlemeyi unutma! Yangınlar böyle çıkıyor.

Remi: Biliyorum anne. Ben 10 yaşında değilim!

Suçluluk duygusuyla kurutucuyu durdurdu ve yeniden çalıştırmadan önce tiftik kapağını boşalttı. Sonra sırf eğlence olsun diye tangayı ailesinin kesinlikle görebileceği bir yere, çamaşır ipine tutturdu.

Kurutucu çalışıyor, yangın önlenmiş ve kupa taze kahveyle doluyken bodruma yöneldi. Ahşap basamaklar onlarca yıldır inip çıkmaktan aşınmış ve orta kısımları yıpranmıştı. Basamaklardaki boya sıçramaları onun ilk ressamlık günlerinin hikâyesini anlatıyordu.

Ford'un bodrum katı, alçak tavanları ve doğal ışıktan yoksun olması nedeniyle pek de iyi bir stüdyo sayılmazdı. Ama Bob Ross'la "mutlu küçük ağaçlar" çizmeye başlamadan önce derin dondurucuyu bir muşambayla örttüğü sürece, beton zemini ve blok duvarları ne kadar kirlettiği kimsenin umurunda değildi.

Dondurucunun kapağı perili bir ev gıcırtısıyla açıldı ve kadın buz gibi derinliklerine baktı.

Remi: Baba, derin dondurucuda bin tane rosto var. Hangisinin buzunu çözüyorum?

Bu özel bir gün! Hindi göğsünü çıkar. Şükran Günü'nü yeniden yaşayacağız! Şimdi, sınıfımın moralini bir sınavla bozma zamanı!

Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir gülümsemeyle ilk kez dürüstçe gülümsedi. Evde olmak güzeldi.

Hindi göğsünü üst kata çıkardı ve soğuk su dolu bir lavaboya daldırdı.

Kahvesini doldurduktan sonra küçük bir eve dönüş turu yapmaya karar verdi ve üst kata çıktı. Ailesinin yatak odası evin arka tarafındaydı. Kapı, her kış olduğu gibi ısıyı içeride tutmak için kapatılmıştı. Mackinac'ta hayat pahalıydı ve kışlar soğuk geçirdi. Çoğu insan birden fazla işte çalışır ve mümkün olduğunda daha düşük ısıtma faturaları için ılık iç mekan sıcaklıklarından fedakarlık ederdi.

Büyürken Kimber ve Remi'nin evin ön tarafında birer odaları vardı.

Çocukluk odasının kapısını iterek açtı ve iç geçirdi. Burada değişiklikler yapmışlardı. Koyu mor boya ve Usher, Alicia Keys ve Zac Efron posterleri gitmişti. Yine de topladığı bazı sanat eserlerini saklamışlardı. Renkli parçalar temiz, bej duvarlarda göze çarpıyordu.

Ferforje yatak başlığıyla yatak aynıydı ama parmaklıkların arasına ördüğü eşarplardan oluşan kaleydoskop yoktu. Fildişi yatak çarşafı odaya karamsarlık yerine huzur veriyordu.

Remi, ailesinin tercih edeceği versiyonunun bu olup olmadığını merak etmekten kendini alamadı. Sakinleşmiş. Huzurlu. Artık bir "renk ve kaos kasırgası" değil.

Onları suçlayamazdı. Remington Honeysuckle Ford'un kaldıramayacağı kadar ağır olduğunun farkındaydı.

Alessandra Ballard ise tuhaf ve ilginç biriydi. En azından plan buydu. Ama şimdi eski yatak odasında duran Remi, geçmişini geride bırakmanın ve geleceğini mahvetmenin onu tam olarak nereye götürdüğünü merak ediyordu.

Henüz bunu düşünecek durumda değildi. Daha acil meseleler varken olmazdı.

Telefonunu çıkardı ve e-postasını açtı. Dolup taşan gelen kutusunu görmezden gelerek yeni bir mesaj başlattı; sağ başparmağının kısıtlı hareketi nedeniyle yavaşça ve acı çekerek.

C,

*Umarım iyisindir. Lütfen iyi ol. Bana hiçbir şey söylemiyorlar.
Lütfen bana iyi olduğunu söyle.*

R

Uzun dakikalar boyunca gelen kutusunun üst kısmına baktı ve bir yanıt gelmesini bekledi. Bir yanıt gelmeyince yatağa uzandı ve tavana bakarak düşüncelerinin ve anılarının yükselmesine izin verdi.

Evindeydi. Ev güvenliydi. Diğer hayatındaki kimse onu nerede bulacağını öğrenmediği sürece. Burası birkaç şeytanı kovacağı, birkaç kırık kemiği iyileştireceği ve çok geç olmadan her şeyi düzeltmek için bir plan yapacağı yeri.

Tanrım, çok geç olmadığını umuyordu.

"C Hadi Brick. Sadece biraz eğleniyordum."
Belki de önceki gece uyuyabildiği otuz dakikalık cılız
uykuydu. Ya da belki de

Duncan Firth'ün sesi, Polaris'in bir çit ve bir dur levhasıyla çarpıştıktan sonra parçalanmış iskeletin üzerinde durdukları sırada duyuldu.

Sebepler her ne olursa olsun, o anda kendini pek de eğlenceli hissetmiyordu.

Brick, "Ben üniformalı olduğumda Çavuş Callan'ım," dedi ve ceza makbuzunu uzattı. "Bir dahaki sefere aracınızla rampa çıkmayı düşündüğünüzde, çitlerden ve sokak tabelalarından uzağa nişan almayı deneyin."

"Evet efendim," dedi Duncan, bileti kar kıyafetinin cebine sokarak. Adam altmışlı yaşlarının başındaydı, üç çocuk büyükbabasıydı ve biraz da gözü pek biriydi. Her yıl adayları anakaraya bağlayan buz köprüsünü test eden ilk ada sakiniydi. Kış uzadıkça karar verme yetisi de azalıyordu.

"Pops! Babalık! Videoyu gördün mü?" Duncan'ın yedi yaşındaki torunu elinde bir telefonla koşarak yanına geldi.

Duncan bir çift okuma gözlüğü çıkararak, "Bir bakayım," dedi.

Brick başını iki yana sallayarak, cezaya başka suçlamalar eklemek zorunda kalmadan gitme zamanının geldiğine karar verdi. Duncan'ı tanıdığına göre, yakınlarda bir yerde karın içine gömülü altılı bir bira paketi vardı.

Kış için adada kalan birkaç attan biri olan atı, sabırsız bir toynakla çite vurdu. Sahibi gibi Cleetus da sessiz ve güvenilir biriydi,

ve çoğundan daha iriydi. On altı el boyundaydı, koyu renk kürkü Cuma sabahı güneşinde parlıyordu. Brick eşyalarını heybeye yerleştirdi ve kendini eyere atmadan önce atın sağrısını okşadı. "Pekâlâ. Sana kahvaltı hazırlayalım, dostum."

Büyük, siyah at başını onaylarcasına salladı ve birlikte kasabaya doğru yola koyuldular.

İnsanın nefesini kesen türden bir sabahtı. Güneş, kar üzerinde binlerce elmas parıltısı saçıyor, parlaklığıyla göz kamaştırıyordu. Bu arada, göl rüzgârı kat kat giysilerin altından geçerek, o parlak güneşin altında dışarı adım atan herkese hâlâ Şubat ayında olduğumuzu, Mayıs ayının bahar sıcaklıklarına hâlâ çok uzun bir yol olduğunu hatırlatıyordu.

Brick kışın engebeli güzelliğini takdir ederdi. Uzun, karanlık geceler. Sessizliğin örtüsü. İşler daha yavaş ve kolaydı. Odak noktası binlerce turiste polislik yapmaktan, Mackinac'ı tüm yıl boyunca evi olarak gören birkaç yüz komşuya göz kulak olmaya kaymıştı.

Huzurluydu.

En azından düne kadar öyleydi.

Red Gate'in ışıkları bütün gece açık kalmıştı. Bunu biliyordu çünkü evin ön tarafındaki eski yatak odasında durup sokağın karşısındaki kulübeye bakarak her saat başı kontrol ediyordu.

Her zaman bir gece kuşu olmuştu, her zaman unutkan taraftaydı. Işıkları söndürmek için her zaman arkasında yürüyen biri olduğu için sonuçlarıyla gerçekten uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Ama içgüdüleri ona bunun sadece Remi'nin boyalara ve maceraya dikkat edemeyecek kadar kaybolduğu bir durum olmadığını söylüyordu. Bir şeyler ters gidiyordu. *Kızda*. Bunu gözlerinin altındaki gölgelerde, onu bakkalın dışında yakaladığında nasıl ürktüğünü görmüştü.

Karla kaplı yol önünde uzanıyordu, sağında orman, solunda ağaçların arasından görünen su manzarası. Yetişkinlik hayatının çoğunun geçtiği küçük şehir merkezi tam karşısındaydı. Burayı evi haline getirmişti. Kendine bir yer açmıştı. Ona fazla yaklaşarak dengeyi bozmayacaktı. Bir daha asla. Kendine göre nedenleri vardı, en önemlisi de Remington Ford'un köklerle değil kanatlarla doğmuş olmasıydı.

Sadece o, Cleetus ve sokak kedisi Magnus olsa daha iyiydi, daha basitti. Evi vardı. Sevdiği bir işi vardı. İyi arkadaşları. Ve bir de

Sık sık kendi ailesi olmasını dilediği bir ailenin tablosu. Daha fazlasını istemek açgözlülüktü. Ve onun tecrübesine göre, açgözlülük cehenneme giden yolu yağlardı.

Beyaz fıçı tahtası ahırlar görüldüğünde Cleetus hızını artırdı. İri toynakları Market Sokağı'ndaki birkaç santimlik kar yüzünden boğuklaşmıştı.

Brick en iyi yaptığı şeyi yaptı, elindeki işlere odaklandı ve tüm keşkeleri ve olabilirlikleri bir kenara bıraktı. Bineğinin karnını doyurduktan ve takımlarını yerleştirdikten sonra heybesini -kendi versiyonu olan evrak çantasını- omuzladı ve caddeye çıktı. Ahırlarla istasyon arasında elverişli bir konumda bulunan kafeye girdi ve her zamanki gibi bir kutu çeşitli hamur işi aldı.

Çalışanlar ve diğer iki müşteri arasındaki küçük konuşmalar ona adada nereye giderse gitsin, sorunlu kızıl saçlıdan bahsedilmesinden kaçamayacağını hatırlattı.

Evet, Remi Ford'un döndüğünü duymuştu.

Hayır, ne kadar kalacağını bilmiyordu.

Evet, eve en son geldiği zamanki kadar güzel görüldüğünü tahmin ediyordu.

O burada kendine bir yer edinmiş olsa da, Remington burada doğmuştu. Tüm ada onun ziyaretlerini dört gözle bekliyordu çünkü Remington etraftayken her şey biraz daha parlak, biraz daha eğlenceliydi.

O öyle bir kızdı ki, bir erkeğe lakap taktığında, on yıl sonra bile tüm kasaba bu lakabı kullanmaya devam ediyordu.

Omuzlarını binaların arasından esen rüzgâra karşı kamburlaştırdı ve istasyona doğru son birkaç yüz metreyi aceleyle koştu.

Market Caddesi'ndeki beyaz, iki katlı bina Brick'e hep bir kiliseyi hatırlatırdı. Ancak, Pazar vaazları yerine Mackinac Adası Polis Departmanı, belediye binası ve belediye mahkemesine ev sahipliği yapıyordu.

Yan kapıdan içeri girerek şapkasını ve paltosunu çıkardı ve her ikisini de belirlenmiş mandallara astı. O sabah askıda sadece bir parka daha vardı. Sezonda, küçük departman Mackinac sokaklarında yaya, bisikletli ve atlı polislik yapan düzinelerce polisi kapsayacak şekilde büyüyordu. Ancak sezon dışında, sadece bir avuç polis tam zamanlı sakinlere hizmet etmek için kalıyordu.

Hamur işlerini dinlenme odasına götürdü ve orada patronu *Kar Denir, Aşın* Artık kupasına taze bir fincan kahve doldururken buldu.

"Günaydın Brick."

Şef Darlene Ford zorlu bir kadındı. Ömrü boyunca adada yaşayan biri olarak, sekiz derecelik soğuk onu korkutmazdı. Hiçbir şey onu korkutmazdı. Uzun boylu ve atletik yapılıydı. Gümüş rengine çalan kumral saçları her zamanki gibi kısa ve kullanışlı kuyruğuyla geriye doğru taranmıştı. Gözleri soğuk, değerlendirici bir yeşildi. Uzun boylu, günlük ağırlık antrenmanlarına sıkı sıkıya bağlı olmasından kaynaklanıyordu. Tek seferde küçük kuvvetin geri kalanının çoğundan daha fazla şınav çekebiliyordu.

Brick hariç tabii. Diğer tüm memurlardan daha iyi çalışmayı, daha iyi sürmeyi ve daha iyi ateş etmeyi amaç edinmişti.

"Günaydın, şef." Kendi kupasını doldurdu.

"Duncan bu sefer ne yaptı?" Darlene hamur işi seçeneklerini incelerken sordu. Pastırmalı bir ayı pençesi seçti ve kutuyu ona uzattı.

Başını salladı ve protein karışımının beklediği buzdolabına yöneldi. "Yepyeni Polaris'ini bir çite çarptı ve Huron Yolu'ndaki dur işaretini yerinden söktü."

"Bu aptal günün birinde kendini öldürtecek," dedi. "Gece boyunca bir şey oldu mu?" Brick kahvesinden bir yudum alarak sordu. "Remi eve geldi." Protein shake'ine baktı ve bir şey söylemedi.

titremesini gizleme

zahmetine girdi.

"Duydum. O iyi mi?"

O yeşil gözler ona dikildi ve öylece kaldı. "Öyle görünüyor. Dün sabah verandada bizi şaşırttı. Bir trafik kazasında kolu kırılmış. Yorgun görünüyor ama kışa bu kadar kala kim yorgun olmaz ki?"

Brick homurdanarak aklındaki soruları yuttu.

"Bu bana hatırlattı. Bu akşam aile yemeği var. Saat 7'de. Orada ol." Darlene kapıya doğru ilerledi. "Ve bana çok meşgul olduğunu ya da rahatsız etmek istemediğini söyleme zahmetine girme."

Lanet olsun. En iyi iki bahanesi de gitti.

"Orada olacağım," dedi.

"Güzel. Burbon getir. Gil Manhattan'a geçti," dedi omzunun üzerinden. "Ve o shake'i yıkamak için lanet olası bir hamur işi ye. Bir erkek sağlıksız olmadan önce ancak bu kadar disiplinli olabilir."

Yıllar içinde alıştığı, yeşil metalden yapılmış, ezik masasına yerleşti. Bilgisayarı açılırken shake'inin yarısını içti ve bardaki ortağının birkaç saat daha uyanamayacağını bildiğinden Darius'a bir mesaj gönderdi.

Brick: Bu gece gelemeyecek.

Zaten onun çalışma gecesi değildi. Ama kontrol etmeyi seviyordu. Barla ne kadar uyum içinde olursa, o kadar az sürprizle karşılaşılıyordu.

Bütün bir akşamı Remi'yle aynı masada geçirmeyi düşünmeyi reddeden Brick işe koyuldu. Departmanın takviminde sabah 10'u görünce irkilerek Duncan'ın kazasını kaydetti, ardından öğleden sonra yapılan sosyal yardım kontrollerini inceledi. Toplum destekli polislik, suçluları kovalamaktan çok "yaşlıları Pazar günü kiliseye götürme" görevlerini içeriyordu.

Bir milyon turistin beraberinde getirdiği tüm zorluklarla birlikte yüksek sezonun adrenalini hoşuna gidiyordu. Ama kışları tercih ediyordu, çünkü sadece adayı güvende tutmakla kalmıyor, herkesin ihtiyacı olanı aldığından emin olarak üzerine düşeni yaptığını hissediyordu.

Sosyal yardım kontrolleri için bir rota çizdi ve e-posta gelen kutusunda acil bir şey bulamadı. Sarsıntının dibine vardığında iradesi tükenmişti.

Bakışları şefin ofisindeyken, yetişkin hayatı boyunca unutmaya çalıştığı ismi veri tabanına yazdı ve motor sonuçları doldururken arkasına yaslandı.

Remington Ford'un beş trafik ihlali varmış. Sürpriz değil.

Ayrıca iki kez tutuklanmış.

İlkini biliyordu. Tutuklamayı yapan da oydu.

İkinci tutuklama daha yeniydi. Raporu gözden geçirdi. Üç yıl önce Philadelphia'daki bir protestodan kaynaklanıyordu. Suçlamalar düşmüştü. Bu da şaşırtıcı değildi.

Onu şaşırtan şey, listede hiç motorlu araç kazası olmamasıydı. Yaralanmalı bir kaza, bir rapor ve bir kurban ismi gerektiriyordu.

Tekrar şefin ofisine doğru baktı. Darlene telefundaydı, botlarını masaya dayamış, ticaret odasının birkaç üyesiyle Zoom görüşmesi yapıyordu.

Patron hâlâ meşgul olduğu ve o da zaten aradığı için biraz daha derine inmeye karar verdi. Aramayı genişletti ve sonuçların geri kalanını gözden geçirdi.

Pislik.

Dört gün önce 30 yaşındaki Remington Honeysuckle Ford, Chicago'daki bir apartman dairesinden St. Luke's Hastanesi'nin acil servisine nakledildi.

"şiddetli astım krizi" nedeniyle hastaneye kaldırıldı. Ekranı yaklaşırken dirseği boş shake şişesini yakaladı ve yere yuvarlanmasına neden oldu. Şişeyi kaptığı gibi Darlene'e suçlu bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar monitöre verdi.

Acil müdahale raporu burada sona erdi. Arama izni olmadan hastanenin kayıt bölümüyle hiçbir yere varamazdı.

Astım krizinden bayılmış ve düşerken kolunu mu kırmıştı? Eğer öyleyse, 911'i aramak için evinde kim vardı? Ve neden bir araba kazası hakkında yalan söylesin ki?

Yan kapı patlayarak açıldı ve Brick elindeki sallama şişesini tekrar uçurdu.

Allah kahretsin. Adada iki günden az kalmıştı ve kadın şimdiden sinirlerini yıpratmıştı.

"Mahallede güzel bir gün," diye şarkı söylüyordu Carlos Turk, elleri kalçalarında yedek kulübesine doğru yürürken. Onbaşı iğrenç ve sürekli neşeliydi. Her gün güzeldi. Her mesai eğlenceliydi. Her hamburger yediği en iyi hamburgerdi. Bir adamı her zaman mutlu olduğu için sevmemek zordu ama Brick yine de bunu denerdi.

"Hava on dört derece," diye karşı çıktı.

"Güzel bir on dört derece." Carlos durakladı ve Brick'e bir göz attı. "Bok gibi görünüyorsun, dostum."

"Güzel bok mu?"

"Ben o kadar ileri gitmezdim. Makul derecede çekici bir bok mu?"

"Yeterince iyi. Pastalar dinlenme odasında," dedi Brick ve aramadan çıktı. Sorunla daha sonra ilgilenecekti.

"Bu sabah için yeterince kafein aldın mı?" Carlos avuçlarını birbirine sürterek sordu. "Sanırım kötü adam olma sırası sende."

STYROFOAM YARASASI, altı yaşındaki bir çocuk yardım için çığlık atarken onu uyluğunun ortasından yakaladı.

"İyi iş Becky. Ona bir daha vur," dedi Carlos neşeyle kenardan.

Brick, orantısız atkuyruklu küçük kıza doğru canavar gibi yürürken içini çekti.

Sopayı savurduktan sonra çığlık attı ve adamın karnına vurdu.

O ayı pençesine sahip olmalıydı.

"Bakın çocuklar! Aşağı iniyor," diye seslendi Carlos, şımarık anaokulu öğretmenine göz kırparak.

İşareti alan Brick dizlerinin üzerine çöktü ve sonra yere yığıldı, hırladı ve dramatik bir şekilde inledi.

Bir düzine anaokulu ve birinci sınıf öğrencisinin geri kalanı tezahürlara boğulurken ortağı düdüğü çaldı. "Şimdi ne yapacağız?" Carlos gürültünün üzerine bağırdı.

Çocuklar hezeyan içinde "Kaçın ve yardım çağırın!" diye bağırdılar.

"Harika iş çıkardınız çocuklar," dedi öğretmen. "Artık yabancı tehlikesiyle nasıl başa çıkacağımızı bildiğimize göre, kim atıştırmalık ister?"

Kurabiye ve meyve suyunun beklediği odanın arka tarafına doğru küçük ama korkunç bir izdiham yaşandı.

Carlos Brick'in ayağa kalkmasına yardım etti. "İyi bir ölüm sahnesi. Gerçekten geliyorsun," dedi.

Brick kuru bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

Becky ona doğru zıpladı ve peçeteye sarılı bir kurabiye uzattı. "Size çok sert vurmama izin verdiğiniz için teşekkürler Bay Brick," dedi yuvarlak yanaklarındaki düello gamzelerini göstererek.

Kurabiyeyi kabul etti. "Ne zaman istersen," dedi. "Kurabiye için teşekkürler."

"Rica ederim," diye bağırdı ve atıştırmalıklara doğru koşmadan önce ona gülümsedi.

Şekeri hak ettiğine karar vererek bir ısırık aldı.

Cebindeki cep telefonu çaldı. Telefonu çıkardı ve ekranı gördüğünde neredeyse onu ve kurabiyeyi düşürüyordu.

Remi Ford.

"Öyle mi?" diye huysuzca cevap verdi. "Brick, ben Remi."

"Biliyorum," dedi, sesi amaçladığından daha öfkeli çıkmıştı. "Neye ihtiyacın var?"

"Sana da günaydın günışığım," dedi hafifçe. "Evinizin arka tarafındaki odayı bir şey için kullanıp kullanmadığınızı merak ediyordum."

Bir zamanlar tekerlekli sandalyeye bağlı büyükbabası için erişilebilir bir alan olan Brick, şimdi bu odayı at ve balıkçılık malzemelerini depolamak için kullanıyor.

"Pek sayılmaz," diye geçiştirdi.

"Eğer kullanmıyorsanız, sizden kiralayabilir miyim diye merak ediyordum." Sözleri aceleyle çıkmıştı. Bir kadeh şampanyanın içindeki baloncuklar gibi. Bu tempo o kadar tanıdıktı ki göğsünün tam ortasında bir ağrı oluşturdu.

"Uh."

Kadın kendi evinde yer kiralamak istiyordu. Kadınla aynı çatı altındayken ondan nasıl uzak durabilirdi ki?

"Tuvale biraz boya fırlatmak için alana ihtiyacım var ve bu kulübe biraz küçük ve çok temiz."

Kadının bir elinde fırça, diğer elinde dişlerini sıkarken müzik çaldığını ve her yere terebentin ve yağlı boya sıçradığını hayal etti. Bu garantili bir felaketti.

Hayır demeliydi. Mantıklı olan tek cevap buydu.

"Uh. Evet. Sorun olmaz," diye yalan söyledi. Bu büyük bir sorundu. Çok büyük bir sorun. İhtiyacı olan son şey Remi'nin çatısı altında olmasıydı. Dikkatini dağıtmak. Onu rahatsız eden. Onu endişelendiren.

"Gerçekten mi?" Heyecanlandığında her zaman yaptığı gibi sesi yükseldi. "Brick, sen benim kahramanımsın. Benim kişisel kahramanım. Teşekkür ederim! Ne zaman gelip mekâna bakabileceğimi haber ver, kira konusunu konuşalım."

"Senin paranı istemiyorum Remi," dedi.

"Para ya da başka bir şey. Seni kızdırmayacak bir takas yaparız," diye söz verdi güneşli bir şekilde.

Saatine baktı. "Tamam. Bir saat içinde benimle orada buluş."

"T

"Oda kiralık değil," dedi Brick. "*Oda* kiralık değil. Oda *kiralık* değil."

Yavaş hareket etmeyi tercih eden iri bir adamdı, Bir görevi metodik olarak yerine getirmek. Ancak başkalarının eşyalarını karıştırmakta bir sakınca görmeyen bir kadının ziyaretine sadece birkaç dakika kala dağınıklığı azaltma işine hız verdi.

Kimsenin standartlarına göre dağınık bir insan değildi. Ayrıca Remi'nin etrafında savunmasız olmaya yakın bir şey gibi hissetmiyordu.

Böylece kahvaltı tabakları bulaşık makinesine, açılmış posta yığını ekmek kutusuna gitti. Beklenmedik bir anda kapının çalınması ihtimaline karşı ön kapının yanında tuttuğu eşofman altı vestiyere gitti. Dün geceki pizza kutusu lavabonun altına sığdı. *GQ* dergisinin altı ay önceki sayısını - kapağında ona belli belirsiz Remi'yi hatırlatan kızıl saçlı kızın olduğu dergiyi- bir koltuk minderinin altına gömdü.

Söz konusu odanın ışıklarını yaktı ve bir nefes verdi. Üç tarafı pencereli odanın doğal ışığı iyiydi. Bitişik bir banyo vardı. Ayrıca bu iyi bir şeydi çünkü o oradayken kızın onun evinde dolaşıp yokmuş gibi davranmasına gerek kalmayacaktı.

Kedi Magnus, Brick'in ayakları arasında ilerledi.

"Kahvaltını yaptın zaten," dedi sertçe ama yine de şık kahverengi ve siyah dilenciye almak için eğildi. Geçen kış ahırda Cleetus'un ahırında bir kulağından bir parça eksik ve bir gözü şişmiş bir şekilde ortaya çıkan sıska, seçici bir baş belasıydı.

Brick'in kanayan kalbi uyuz hayvanı eve götürmüş ve onu sağlığına kavuşturmuştu. Bu ona 400 dolarlık veteriner faturasına, büyükannesinin beş takım perdesine ve üst kattaki çalışma odasındaki deri koltuğun arkasından aşağı kayan yarım düzine farklı pençe izine mal olmuştu.

Sonunda, Magnus'un geceleri sinsice dolaşmak için dışarı çıkması ve Brick'in daha fazla mülk tahribatını önlemek için içeride yeterince tırmalama direği sağlamasıyla bir ateşkes sağladılar.

Saatine bakarak kediye tezgâhın üzerine bıraktı. Remi her zaman geç kalırdı, bu da Remi gelmeden önce on dakikası daha olduğu anlamına geliyordu. Büyükannesinin çamur odası dediği yere saptı. Burayı açık rafları, derin dondurucusu ve ikinci bir buzdolabıyla geniş bir kiler haline getirmişti.

Kışın adadaki erzaklar hava koşullarına ve teslimatlara bağlıydı. Ada sakinleri uzun kış öncesinde dondurucularını ve kilerlerini temel gıda maddeleriyle doldururlardı. Remi'nin uçağa atlamadan önce muhtemelen hiç düşünmediği bir şey.

Kendi haline bırakılsa şekerleme gevreğiyle yaşardı.

Karnının doyduğundan emin olmak istemesi, haddini aştığı anlamına gelmiyordu, diye karar verdi.

Brick birkaç kilo tavuk, kıyma ve vakumla kapatılmış et yahnisi poşetlerini bir torbaya doldurdu. Kafasını kaldırıp baktığında rafta duran mavi ve sarı kutuları gördü. Kraft makarna ve peynir. Onlar hayattayken, büyükanne ve büyükbabası sırf ona her uğradığında bir şeyler hazırlayabilmek için bunu stoklamışlardı. Büyükannesinin cenazesinden beri eve adım atmamış olmasına rağmen bu geleneği sürdürmüştü.

Kapı zili çaldı ve Magnus saklanacak bir yer aramaya başladı. Brick de saklanma dürtüsü hissetti. Ama o çok iri yarı, çok güçlü bir adamdı, diye hatırlattı kendine. Küçükük bir kızıldan saklanmak bir seçenek değildi. Ayrıca, onu her zaman bulurdu. İç çekerek iki kutu makarna aldı, çantasına doldurdu ve kapıyı açmaya gitti.

"Merhaba," dedi Remi.

Güneş arkadan vuruyor, uzun saçlarını ateş ve altın renginde parlatıyordu. Lise günlerinden tanıdığı parlak yeşil örgü bir şapka, mor bir tayt ve üstünden kürk çıkan şık görünümlü bir çift bot giymişti. Eldivenli ellerinde bir seyahat kupası tutarak hem yorgun hem de karşı konulmaz görünmeyi başarıyordu.

"Merhaba," dedi uzun bir süre sonra.

Bugün dudaklarını boyamıştı. Bir çeşit koyu pembemsi kırmızı. Muhtemelen onun ağzına bakmayı bırakmalıydı. Ve kesinlikle o kırmızı dudakların kendi dudaklarına dolandığını hayal etmemeli-

"İçeri girebilir miyim yoksa orada öylece dikilip bana bakacak mısın?"

Gözlerini diktiğini fark etmemişti. *Yüzünün kontrolünü ne zaman kaybetmişti?*

Ah, doğru ya. Dün sabah onun adını duyduğu an.

"Girin," dedi odun gibi bir sesle ve onun geçmesine izin vermek için gereğinden fazla geri adım attı.

İçeri girdi ve derin bir nefes aldı, sonra içini çekti. "Burası farklı kokuyor ama aynı görünüyor."

Bu da ne demek oluyor? Evi kokuyor muydu? Büyükbabası ve büyükbabası hayattayken koktuğundan daha mı iyi yoksa daha mı kötüydü?

Magnus onun arkasından koridorda hızla ilerledi. "O bir kedi miydi?" diye sordu.

"Bu Magnus. Onu görmemiş gibi davran. Kendini görünmez sanıyor," dedi Brick, sonunda kelimelerini bularak.

Remi parkasından sıyrıldı ve dolgun göğüslerini saran dar, beyaz bir balıkçı yaka ortaya çıktı. Kadın boyundan ayak parmaklarına kadar örtülüydü ve adam hâlâ rahatsız edici bir şekilde tahrik oluyordu.

Onunla konuşurken ereksiyon olmayacağına karar verdi. Bu onun kendini kontrol etmesi için bir sınavdı. Sıcak giyinmiş bir kadınla yaptığı sıradan bir sohbetin bayrağını dalgalandırması için hiçbir neden yoktu. O bir erkekti. Bir yetişkindi. Temel tepkilerini kontrol edebilirdi, lanet olsun.

Kahvesini girişteki masaya bıraktı ve sonra kolunu kavradı. Bu teması beklemiyordu ve botlarını çıkarırken onu denge için kullandığını fark edene kadar neredeyse çekiyordu. Üzerinde kırmızı kirazlar olan tüylü çoraplar giyiyordu. *Çoraplar erotik değildi.*

"Yani oda-" diye başladı.

"Yolu göster," dedi, yumuşak bir gülümsemeyle ona bakarak. Saçları bir perde gibi omzundan uzağa düşmüştü ve adamın eli saçlarını okşamak için can atıyordu. Bu, ona evinde yer vermemeye karar verdiğini söylerken dikkatini dağıtmıştı.

Çorap ve saçın erotik olmadığını kendine hatırlattı. Odaklan.

"Tamam, ben önden gideyim," dedi ve adam kıpırdamayınca etrafından dolanarak.

Onu koridorda takip etti. Bunun bir hata olduğu ortaya çıktı. O lanet mor pantolonun içindeki daracık poposu, salınışıyla onu hipnotize etmişti.

Aleti fermuarının arkasında kıpırdandı ve kadın başını her odaya sokarken onu amacından daha da uzaklaştırdı.

"Hayal kırıklığına uğradım. Daha fazla bekâr eşyası göreceğimi sanmıştım," diyerek mutfaktan uzaklaştı.

"Bekarlık karmaşası mı?"

"Bilirsin işte. Giymek istemediğin pantolonlar. Pizza kutuları. Kapağında çoğunlukla çıplak kadınlar olan dergiler."

"Bu çok basmakalıp bir resim. Ayrıca, hala bekar olduğumu nereden biliyorsun?"

Omzunun üzerinden ona sivri bir bakış attı. "Boşanmanızın kesinleştiğini mürekkebin kurummasından on dakika sonra öğrendim. Bu ada sır tutmaz. Eğer bir kız arkadaşın olsaydı, son on beş yıldır Mackinac'ta yaşayan herkes bu konuda bir mesaj, e-posta ya da telefon alırdı."

Arka odaya açılan cam kapıya ulaşmışlardı. Şimdi bir şey söylemesi gerekiyordu. Ona odayı gösterip sonra da şöyle bir şey diyemezdi: *"Üzgünüm. Kiralık değil. Dar kıçını ve yumruğuma dolamak istediğim saçlarını al ve evimden defol."*

"Dinle," diye başladı.

Ama artık çok geçti. "Oh, Brick. Hatırladığımdan bile daha iyi," diyerek kapıyı açtı. Magnus ayaklarının dibinden geçip içeri süzüldü. "Şu ışığa bak."

Dış mekân eşyalarının dağınıklığını görmüyordu. Yerin ortasındaki kanoyu. Ya da kirişlerden sarkan örümcek ağlarını. Remi sadece iyi olanı görüyordu. Odanın üç duvarı, çitle çevrili arka bahçeye ve büyükannesinin standartlarında tutmak için çok uğraştığı bahçeye bakan pencerelerdi.

Geniş çam zeminler, yukarıdaki katedral tavanındaki ahşap kirişlerle uyumludur.

"Banyo koyduğunuzu unutmuşum," dedi küçük odaya bakarak. "Burası Chicago'da sahip olduğum alandan daha iyi."

Sikeyim.

Magnus, çoraplarını koklamak için olta takımlarıyla dolu katlanır bir masanın altından çıkarken eğildi.

"Hey, dostum," dedi ve kedinin parmaklarına burun kıvrmasına izin verdi.

Tabii ki aptal, seçici kedi onu severdi. Herkes severdi.

Onun kışına bakmaktan kendini alamıyordu. *O taytın altına bir şey giymiş miydi?* Brick iniltisini zorlukla gizleyerek arkasını döndü ve yerdeki kayığı inceliyormuş gibi yaptı.

Kendine gel dostum. Sikin seni kontrol etmiyor. Ona burada olamayacağını söyle.

Yavaş, sessiz nefesler aldı ve soğuk su ile balık yemi hakkında düşündü.

Zar zor da olsa tekrar kontrol altına aldıktan sonra döndü ve ona yer vermeyeceğini söylemek için ağzını açtı. Ama onu görünce durdu.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, omuzlarını ısınamıyormuş gibi kamburlaştırmıştı.

Hâlâ onu ağırlaştıran bir şey vardı. Normalde gevezelik eder, sözcükler doğrudan beyninden dökülürdü. Zıplar, döner ya da yürümek gibi sıkıcı bir şey yerine dans etmeyi çağrıştıracak şekilde hareket ederdi. Onun bu bastırılmış versiyonu daha sessiz, daha bastırılmıştı.

Bu onu endişelendirdi.

"Resim yapabilir misin? Yani kolun alçıdayken," diye sordu, aniden sessizliği bozma ihtiyacı duyarak.

Ağzını açtı ve kısa bir iç geçirdi. "Gerçekten denemedim," diye itiraf etti, doğrudan ona bakmadan.

Yine ayrıntı yoktu. Resim yapmaya geri dönene kadar hangi sanat dalıyla uğraşacağına dair neşeli bir açıklama yok. Umut ışığı ya da komik bir anekdot yok.

"Alçı ne zaman çıkıyor?" "Dört ila altı hafta arasında."

"Belki o zamana kadar parmak boyası yapabilirsin?" diye önerdi.

Bu kez ona baktı ve o yeşil gözlerde küçük bir kıvılcım görünce rahatladı. "Belki," diye düşündü.

"Size daha fazla yer açmak için dış mekan ekipmanlarının çoğunu kaldırabilirim," dedi kız tekrar sessizleştiğinde.

Ne. Ne? Sikeyim mi? Tanrım, kadınla geçirdiği beş saniyeden sonra dikkatle yaptığı tüm planları yerle bir oldu.

Aralarında mümkün olduğunca fazla mesafe olması her ikisi için de daha iyi olacaktı. Ama onun için endişeleniyordu ve neyin yanlış olduğunu ve nasıl düzeltileceğini bulana kadar, sineye çekmek ve yakınlıkla başa çıkmak zorunda kalacaktı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Sadece iyi ışık alan küçük bir köşeye ihtiyacım var.

Ayrıca, ben bazı şeyleri çözene kadar bu sadece geçici bir durum."

"İyi misin?" Uykusuz Brick dört yaşındaki bir çocuğun özdenetimine sahipti. Soruyu sorduğu için kendini tekmelemek istiyordu. Soru sormaya devam etmek istiyordu. Gerçek cevaplar alana kadar zorlamaya devam etmek istiyordu. Bir şeyler yanılttı ve bu hoşuna gitmiyordu.

Neden kaza raporlarında adı geçmiyordu? Astım krizine ne sebep olmuştu? Neden aniden Mackinac'ta ortaya çıkmıştı? Işıkları neden bütün gece açık kalmıştı? Neden yalan söylüyordu?

İşler yolunda gitmiyordu ve Remi'nin başının belada olduğunu hissetmeye başlamıştı. Ve eğer Mutlu, Oyuncu Remi'den daha karşı konulmaz bir şey varsa, o da Baş Belada Remi'ydi.

Bakışları ondan uzaklaştı. "Elbette. Ben iyiyim." Bunu küçük, umursamaz bir omuz silkmeye söyledi ve sonra pencerelerden birine bakmak için döndü.

İnandırıcılığın tam tersiydi. Dünyadaki herkesin gözünün içine baka baka yalan söyleyebilirdi. O hariç.

"Başın belada olsaydı... birine söyler miydin?" *Ona söyler miydi?*

Onun yorgunluğunu ve endişesini kabadayılıkla örtmesini izledi. Gülümsemesi hâlâ karnına bir yumruk gibi inse de gözlerine yaklaşmıyordu. "Şimdi, ne zaman gidip büyük bir hayal gücüne sahip oldun Brick Callan? Her şey yolunda. Ben iyiyim."

Remington Ford hayatı boyunca hiç iyi olmamıştı. Harikaydı. Harap olmuştu. Dünyanın zirvesindeydi. Paramparça olmuştu. Ama hiçbir zaman iyi olmak kadar düz ve normal bir şey olmamıştı.

Başını nasıl bir belaya soktuğunu bulup düzeltmek istiyorsa, onu yakınında tutması gerekecekti. Ya da geri çekilip onun kendi başına halletmesine izin verebilirdi.

Sikeyim.

"Remi-"

Onun sözünü kesti. "Eğer resim yaparsam," dedi alçısına bakarak. "İşim bitmeden kimsenin görmesinden hoşlanmam. Bu konuda batıl inançlarım var."

Neredeyse onun mahremiyetine saygı duyacağını söyleyecekti ama bu yalan olurdu. Belki işine göz atmayacaktı, ama onunla ne haltlar karıştırdığını kesinlikle araştıracaktı. Onun yerine başını salladı. "Sana birkaç muşamba getirebilirim. Zemin için ve bir tanesini de çalışmanı örtmek için kullanabilirsin."

"Bu harika olur."

"Evin kapısını da kilitleyebilirim," diye teklif etti. Belki aralarında kilitli bir kapı olması akıl sağlığına yardımcı olurdu.

"Şimdi aptallık ediyorsun."

Asla aptal değildi. Nadiren komikti bile.

"Yani bu bir evet mi?" diye sordu. "Bana yer kiralayacak mısınız?" Sanki ona yalvarıyormuş gibi avuçlarını çenesinin altında birleştirerek bir gösteri yaptı.

"Evet. Kullanabilirsin," dedi yorgun bir şekilde.

Gerginliğinin bir kısmı omuzlarını terk etti. "Teşekkürler Brick. Bir kez daha, tam da ihtiyacım olan şeyle yanımdasın."

En iyi cevabın kayıtsız bir homurtu olduğuna karar verdi.

"Bir şey daha var," dedi. "Çıplak resim yapıyorum. Umarım bu bir sorun teşkil etmez."

Ondan o kadar hızlı döndü ki arkasındaki masayı iterek bir takım kutusunu yere düşürdü. Magnus kızgın bir çığlık atarak kapıya doğru koştu. *Lanet olsun.* Aletindeki şişkinliği gidermek için aklına gelebilecek hiçbir balık yemi yoktu. Üniforma gömleğinin önünü açmak dışında, bunu ondan saklamak mümkün değildi.

"Tanrım. Zor bir kalabalık. Şaka yapıyorum koca adam. Evinin etrafında çıplak dolaşmayacağım," dedi arkasından.

Tanrı aşkına. Çıplak demeyi kes!

"Sana bir anahtar getireyim," dedi tüm dikkatini aptal, zonklayan ereksiyonuna giden dolaşımı kesmeden mücadele kutusunu almak için eğilmeye verirken.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

El. Ağız. Sıcak, ıslak am. Sikeyim, sikeyim, sikeyim.

"Hayır. Ben hallederim," diye homurdandı. Kutuyu kasıklarının önünde tutarak ayağa kalktı.

"Sanırım geriye yapılacak tek şey kaldı..."

Zihni bir an için çılgına döndü, onu masanın üzerine katlamayı ve o taytları kalçalarından aşağı sürüklemeyi hayal etti. O fildişi kürelerden birinin üzerinde pembe el izini görmenin nasıl bir şey olacağını hayal etti.

Sanki yanıt vermesini gerektiren bir şey söylemiş gibi beklentiyle ona bakıyordu.

"Özür dilerim. Ne dedin?"

"Geriye kalan tek şey kira konusunda anlaşmak."

"Kira," diye tekrarladı. Ona bakmak sadece daha da sertleşmesine neden oluyordu.

"Evet. Kiranın nasıl işlediğini biliyorsun, değil mi? Sen bana yer veriyorsun? Ben de sana para veriyorum?" Gülümsemesi küçük de olsa biraz daha sıcaktı.

Başını salladı ve kızgınlığının bir kısmını ona yöneltti. "Senin paranı almayacağım."

"Bu kadar eski kafalı olma. Bir fiyat söyle."

"Ciddiyim," dedi sertçe. Mücadele kutusunu yere bıraktı ve ereksiyonu pantolonundan dışarı çıkmaya kararlı değilmiş gibi davranmaya çalıştı.

"Şimdi sadece-"

Tabii ki aşağı baktı. O yeşil gözler adamın fermuarına kilitlendi ve pembe dudakları seksi bir "O" ile ayrıldı.

"Şimdi ben sadece ne oluyorum?" diye sordu.

"Sadece... huysuzlanıyor musun?" Hâlâ bakıyordu. Ve adam bundan hoşlanmaya başlamıştı.

"Bana huysuz olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Ne?" Başını hafifçe salladı ve bakışlarını adamın pantolonundan uzaklaştırdı. "Yani. Yemek. Yemek pişirmek. Şey, fırıncılık. Bir şeyler pişirmekte oldukça iyiyimdir."

Şimdi tavana bakıyordu, yanakları kızarmış, gözleri parlıyordu. Ona tekrar aşağıya bakmasını emretmek istedi, sonra mazoşist bir aptal olduğunu fark etti.

"Güzel. Pişiriyorum. Seni geçireyim." *Ve kapıyı arkasından kapatır kapatmaz elini sikine doladı.*

Onu evinden ve aklından çıkarmak için aceleyle yolu açtı. Ön kapıda, yerdeki çantayı gördü ve kaptı.

"Yorgun görünüyorsun," diye gözlemledi. "İyi misin?" Kadın yine adamın kasıklarına bakıyordu. Ancak bu kez dili dışarı fırladı ve alt dudağını yaladı.

Adamın siki tepki olarak seğirdi ve kadın boğuk bir ses çıkardı. Bir erkek ancak bu kadar işkenceye dayanabilirdi.

"Güzel. Harika. Güzel." Çantayı ona uzattı. "Al bakalım."

"Çantada ne var?" diye sordu, sanki onun sikine hitap ediyormuş gibi bakarak.

"Et. Bu sizin için. Yılın bu zamanlarında et az bulunur. Stok yapacak vaktin olmadığını düşündüm."

Kolları uzattı ve kızın parmakları onunkilere dolandığında geri sıçramamaya çalıştı. Normal insanlar başkalarının parmaklarına dokunabilir ve

ereksiyon. Üniforma pantolonlarının içinde kendiliğinden patlamaz. Normal olması gerekiyordu.

"Makarna ve peynir mi? Hatırlamışsın." Kız ona gerçek bir gülümsemeyle baktı ve bu gülümseme adamın göğsünün tam ortasına çarptı. *Ah, lanet olsun. Bu büyük bir hataydı.*

"Herkes peynirli makarnayı sever," dedi huysuzca.

"Çok tatlısın Brick."

"Evet. Sana bir anahtar getireyim." Ön kapıyı yırtarak açtı. "Sonra görüşürüz."

"Önce botlarımı giysem sorun olur mu?"

Sikeyim. "Evet. Kendini dışarı bırakabilirsin. Yapmak zorundayım..." Başparmağıyla omzunun üzerinden işaret etti. "İşinizin başına dönün." Evet, işte buydu.

Başka bir şey söylemeden ona sırtını döndü ve acil bir duruma koşar gibi evin arka tarafına yöneldi. Remi'nin yeni stüdyosundaki banyonun kapısına vardığında aleti çoktan elindeydi.

Cep kapısını kapatmadan önce, aletine şiddetli bir darbe indirmeye başlamıştı bile.

Bir elini makyaj masasına dayamak için zar zor zamanı oldu, çoktan boşalmadan önce taytını indirip onu domalittiğini hayal etmek için zar zor bir anı oldu. Ona bu kadar yakın olmak ve hâlâ kendi lanet elini becermek amansız bir işkenceydi. O ilk burkucu fışkırma boğazından bir inilti çıkardı, tezgahı salınımıyla boyarken, Remi'nin sıkı küçük kıcı olmasını diledi.

"Kahretsin," diye soludu, okşayarak ilerledi.

Kadın onu bu hale getirdi. Basit bir konuşmadan sonra, lanet olası iş gününün ortasında acil bir mastürbasyon seansına. *Onunla burada olmak böyle bir şey miydi?*

Askıdan el havlusunu aldı. "'İşte bir torba et.' Salak."

On dört yıl önce.

Brick verandada, büyükanne ve büyükbabasının mutfağına açılan paravan kapının önünde durup kot pantolonundaki toz ve kiri temizledi ve botlarını çıkardı. Bu, yeni bir rutinle birlikte gelen yeni bir rutindi.

hayat. Alıştığından emin olmadığı bir hayat.

Sıkı çalışmayla geçen güzel bir gün olmuştu. Tamirci olarak bazı ufak tefek işler bulmuştu ama en son ahırlardan birinde tam zamanlı bir iş bulmuştu. Atlarla çalışmaya devam edebilmek, küçük kardeşiyle birlikte Mackinac Adası'na taşınmanın en önemli yanıydı. Geri kalan her şey berbattı. Çünkü ahırda çalışmaktan ne kadar keyif alsa da, yine de başka birinin evine dönmek zorundaydı. Ona yabancı olan insanlara. Ona baktığında babasının yansımasından başka bir şey görmeyen bir büyükbabaya.

Ama bununla başa çıkabilirdi. Spencer'ın burada kendini rahat hissetmesi ne kadar sürerse o kadar dayanacaktı. Sonra Brick hayatına devam etmekte özgür olacaktı. Yirmi dört yaşında, babasının gölgesinden yeterince uzaklaşabilirse, kendisini hâlâ iyi şeylerin beklediğini hissediyordu.

Neşeli bir ses ona seslendiğinde eğildi ve botlarından birini çıkardı.

Remi Ford. Bunu ekrandan bakmadan da biliyordu. İki blok ötede yaşayan vahşi kızıl saçlı çocuk, büyükanne ve büyükbabasının mutfağındaydı. Ön kapıdan sıvışıp yukarı çıkmayı düşündü. Kızda avuçlarını terleten bir şey vardı.

Ona, onun için planları varmış gibi baktı. Ama sonra onun adını dudaklarından duydu ve durakladı.

"Brick'le çok gurur duyuyor olmalısın," dedi Remi.

Gizlice içeri bakmaya cesaret etti. Saçları seyrekleşmiş ve tekerlekli sandalyeye mahkûm yaşlı bir adam olan büyükbabası, sırtı kapıya dönük bir şekilde mutfak masasında oturuyordu. Remi onun yanına oturmuş, kaşıkla parlak sarı bir şey alıp adamın ince, çatlamış dudaklarına tutuyordu.

Üzücü, hatta yıkıcı olmalıydı. Hayatı bir avuç odaya ve tekerlekli sandalyeye sıkışmış, solmuş yaşlı adam, canlı ve neşeli bir genç tarafından besleniyordu. Ama Remi jokerdi. Bu konuda neredeyse güzel bir şey vardı. Onun hakkında.

"William," diye mırıldandı büyükbabası inme sonrası acı dolu konuşmasıyla.

"Ben ona Brick diyorum," diye ısrar ederek bir kaşık daha aldı.

"Baba hapishanesi. Aynı isim. Aynı kan," diye homurdandı büyükbabası.

Brick kapı aralığından geri çekildi, sözlerin gerçekliğinden uzaklaştı. Anlaşılan Mackinac bir babanın günahlarından kaçmak için yeterince uzak değilmiş.

"Bu çok aptalca," diye azarladı. "Brick bir suçludan olabildiğince uzak. Daha büyük bir kalbi olan biriyle hiç tanışmadım."

"Büyük," diye hırıldadı büyükbabası.

"Sana bir sır verebilir miyim?" Brick onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Bu yüzden herkes ona Brick dediğimi sanıyor. Çünkü o çok büyük ve güçlü. Ama aslında geçirimsiz olduğu için. Yok edilemez."

Büyükbabası kıkırdadı ve bir kaşık daha yemek için ağzını açtı. Brick başını salladı. Büyükannesi inatçı kocasına yemek yedirmek için ne yapacağını şaşırmıştı. Ve tek gereken, kendisini sakat gibi hissettirmeyen güzel bir kızdı. Adamı suçlayamazdı.

"Hazır konu açılmışken, Brick ve Spence'in babası hapse girmek için ne yaptı?"

Brick gözlerini kapadı ve duvara yaslanarak korkunun geçmesini diledi. Onun ne düşündüğü önemli değildi. O bir genç kızdı. Aralarındaki sekiz yıl, koca bir nesil kadar uzun olabilirdi. Birbirine sıkı sıkıya bağlı, sevgi dolu bir ailenin en küçüğüydü. O ise Noel sabahı gelenekleri ya da aile yemekleri gibi şeyleri olmayan, parçalanmış, dağılmış bir grubun en büyüğüydü.

Büyükbabası kelimeleri bulmakta zorlandı. Sabır ve ilgiyle bekledi, babasının öfkesini yatıştırmak için her ikisinin de doğru miktarını kullandı.

otomatik bir kin.

"Bekle!" Sanki dünyanın en harika fikri aklına gelmiş gibi parladı. "Neden yazmıyorsun? Sana bir parça kağıt getireyim."

Şu sinsî, küçük, kızıl saçlı manipülatör. Büyükanne geçen hafta ona Pop'un fizik tedavisini yaptıramadıklarından söz etmişti. Buna yazı yazmak da dahildi.

"Al bakalım. Sana bir kalem, bir kurşun kalem ve bir keçeli kalem aldım," dedi ve kalemleri adamın önüne, kâğıdın üzerine bıraktı.

Brick, Pop'un kalemi eline almasını, sonra da daha kalın bir kalemle değiştirmek üzere atmasını eğlenerek izledi.

Remi, "Ben sana şapkayı getireyim," diye ısrar etti. "Al bakalım."

Babam kalemi aldı ve titreyen eliyle kâğıda doğru götürdü. Masanın üzerine eğildi, kızıl saçları bir ateş perdesi gibi yüzüne dökülüyordu.

"Oh! O bir dolandırıcıydı!"

Büyükbabasının homurdanması üzerine gözlerini devirdi. "Sanki dışarıda insan kaçırıp öldürüyor da."

"Doğru. Yine de. Tembel," diye hırıldadı Pop.

"Şey, evet. Yani, eğer başkasının parasını alıp kendi parasını kazanmaya çalışmıyorsa tabii ki. Ama Brick öyle biri değil. Tek yapmanız gereken Spencer'in ne kadar mutlu olduğuna bakmak. Hepsi ağabeyinin eseri. Eminim Brick'in buraya gelmek zorunda olmadığını biliyordur. O yetişkin bir adam. Ama kardeşine bakmakla kendini sorumlu hissediyor. Orada çok iyi bir iş çıkardığı ortada. Spencer bana mutlu ve iyi uyum sağlamış görünüyor ve ben ergenlik çağındaki çocuklardan payıma düşeni biliyorum. Bunun gelebileceği sadece iki yer var. Ağabeyi ve annesi."

Büyükbabasının omuzları çöktü. "Onlarla birlikte olmalıydım," diye yavaşça mırıldandı. Kelimeler onu yoruyor gibiydi ve Brick ilk kez babasının tek kızı için duyduğu derin hayal kırıklığını fark etti.

Onlarla birlikte *olmalıydı*. Ama tıpkı William Callan II gibi anneleri de başka bir hayatı seçmişti. Ve onun seçimi yasadışı ya da etik dışı olmadığı için, yine de aynı acı tadı bıraktı. Her iki ebeveyn de kendilerinden başka bir şey seçmişti. *Ondan* başka. Spencer'in bunun ağırlığını hissetmesini asla istemiyordu.

Remi babamın kolunu okşadı. "Biliyorum. Ama eğer öyle olsaydı, burada olmayabilirlerdi. Bu büyük evde sadece sen ve Dolores olabilirdiniz ve Brick ve Spence küçük adamıza gelmenin yolunu asla bulamayabilirlerdi. Onlara en çok ihtiyaç duydukları şeyi verdin. Bir yuva, sonunda kök salabilecekleri bir yer. Ve

Sanki burada doğup büyümüşler gibi uyum sağladılar. Bu senin ve Dolores'in eseri."

O çıkarıcı, küçük kızıl saçlı. Onun ne yaptığını çok iyi görüyordu. Ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Pop bir şeyler söylemek için çırpındı, dudakları bir türlü çıkmayan kelimeleri oluşturmak için işe yaramaz bir şekilde çalışıyordu. Kalemi kavradı ve kağıdın üzerinde gezdirdi.

"Pembe s-h-o-r-" Remi gülmeyi kesti. "Spencer'ın pembe şortu! Onlar korkunç, değil mi?"

Brick'i hayrete düşüren inatçı Baba ürpertici bir kahkaha attı. Adam onun yanında bir kez bile gülmemişti.

"Tamam, belki Brick kadar iyi uyum sağlayamıyor. Ama notları yüksek."

Yaşlı adam bir kez başını salladı.

"Bak ne diyeceğim," dedi. "Eğer o peynirli makarnanın geri kalanını yersen, söz veriyorum ilk fırsatta o pembe şortuna çok kötü bir şey dökeceğim."

Brick, Pop'un titreyen sağ elini kaldırıp titrek bir başparmak işareti yapmasını izledi.

"Anlaştık. Şunu senin için biraz ısıtayım, böylece soğuk makarna yemek zorunda kalmazsın."

Remi mikrodalgaya giderken ocaktaki tencereden bir kepçe daha alıp kâseye koydu.

Başını kaldırdı ve gözleri kapı aralığında onu buldu. "Selam Brick. Atlar bugün nasıldı?"

Yakalandı.

Diğer botunu çıkardı, kovboy şapkasını dışarıdaki bankın üzerine bıraktı ve temkinli bir şekilde mutfığa adım attı. "Peki," dedi ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak.

"Peynirli makarna ister misin? Bir tencere dolusu yaptık," dedi neşeyle.

Büyükbabasına baktı, bir tepki bekliyordu. Babam kağıda uzandı ve kalemi tanıdık bir şekilde üzerinde gezdirdi.

Brick büyük karalama işaretine baktı ve Pop, Remi'nin boşalttığı sandalyeyi işaret etti.

Beklenmedik bir davet. Emin olamayınca ona göz kırpan Remi'ye baktı.

"Önce duş almalıyım," diye çekindi, elini sandalyenin arkasına dayadı. Büyükbabasının antika mobilyalarının üzerinde kirli torunlarının olmasından nefret ettiği izlenimine kapılmıştı.

"Kaliteli zaman sabun gerektirmez. Şimdi bizimle takıl, sonra duş alırsın. Ayrıca, at kokusunu severim. Değil mi baba?"

Babam cevap vermedi. Bunun yerine, sağ üst köşeye çarpık bir X işareti çizdi ve sonra yavaşça, acı içinde kağıdı kendisine doğru itti.

Brick'in boğazı düğümlendi. O anın içinde pek çok neden vardı. Zamanın ve yaşın getirdiği tahribat. Beklenmedik davet. Bir babanın günahlarının affedilmesi. Spencer'a olabildiğince normal bir hayat verebilmek için ne kadar çok çalıştığının kabul edilmesi.

Vahşi kızıl saçlı kız odayı aydınlatıyor ve her şeyi mümkün kılıyor.

Ayak parmakları çoraplarının içinde kıvrıldı, yeri kavradı ama söyleneni yaptı ve oturdu.

Tam ilk O'sunu dikkatlice çekerken Remi eğildi ve önüne bir kase neon sarısı erişte koydu. Güneş kremi ve yaz gibi kokuyordu ve bu kokuyu asla unutamayacağını biliyordu. Ya da o gün orada onun için yarattığı anıyı.

Spencer mutfğa V for Vendetta tişörtü ve o meşhur, iğrenç pembe şortuyla girdiğinde o ve babam üçüncü oyunlarının ortasındaydı. Ada güneşi sayesinde saçları giderek açılıyordu. Mackinac da onunla aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu, Brick'in içi rahatlamıştı.

"Bugün *en büyük* balığı yakaladım!" diye duyurdu.

Remi elinde sıkma ketçap şişesiyle açık buzdolabından dönüp geldi. Domates kırmızısından bir yay gürültüyle fışkırarak kardeşinin şortunun üzerine yağdı.

"Oh, adamım! Şortlarım!" Spencer hasara bakarak mızızlandı. "Çok özür dilerim! Ben de tam Pop'a peynirli makarna yedirecektim. ketçap, ve bir baktım, çeşni yağıyor!" dedi, gözleri fal taşı gibi açılmış ve özür dileyen bir ifadeyle.

"Kim peynirli makarnayı ketçapla yer ki? Bunlar benim en sevdiğim şortlarım!" Spencer inledi.

Brick lavabodan bir bez alıp dolaplardaki ve yerdeki fazla ketçabı temizlemeye başladı. Pop hırıltılı bir kıkırdama daha çıkardı ve bunu öksürükle bastırdı. Spencer gardırobunun kaderinden yakınıırken Remi titreyen bir başparmak daha kazandı.

Remi teatral bir dehtaletle, "Kendimi *berbat* hissediyorum," dedi. "Yukarı çık ve onları çıkar. Sanırım ketçap lekelerini yıkamadan önce birkaç saat bekletmek gerekiyor. Değil mi baba?"

Pop, ağzının köşesi hâlâ kalkık bir şekilde, hevesle başını salladı.

Spencer domates bazlı tüm çeşnilere küfrederek merdivenleri gürültüyle çıktı. "Burada neler oluyor böyle?" Brick'in büyükannesi Dolores, kapı aralığında talep etti. Gümüş rengi saçları yeni bukleler oluşturmuştu. "Burası bir suç mahalline benziyor."

"Yemin ederim kan değil. Kimse sakatlanmadı," diye açıkladı Remi, tezgâhtan kâğıt havlu rulosunu kapıp Brick'e katılarak. "Bu sadece ketçap."

"Peki, mutfağımın her yerinde ne işi var?" Büyükanne sordu.

Brick, "Bir kazaydı," diye gönüllü oldu.

Remi ona muzip bir sırıtışla karşılık verdi.

"Pop ve Brick tic-tac-toe oynuyorlardı ve hepimiz peynirli makarna yiyorduk ve ben de onlara arkadaşım Tammy Kim'in ketçapla yemeyi sevdiğini anlatıyordum ve bana inanmadılar. Ben de tam onlara tattıracaktım ki Spencer geldi ve sanırım şişeye olan hakimiyetimi kaybettim-"

"Pop ve Brick tic-tac-toe mu oynuyorlardı?" Büyükanne araya girdi. "Ve yemek yiyorlardı," diye ekledi Brick.

Büyükanne mutfağa geçip ellerini kocasının ince omuzlarına koyarken neredeyse gözleri buğulanacaktı. Kaseleri, kâğıtları ve kalemi aldı ve babasının kel kafasının üstüne bir öpücük bıraktı.

"Saçlar... güzel görünüyor." Pop kelimeleri yavaşça oluşturdu. "Seni yaşlı büyücü," diye fısıldadı Gram.

Brick özel bir ana izinsiz giriyormuş gibi hissediyor ve onları yalnız bırakmak istiyordu. Remi de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki başını koridora doğru salladı.

"Çöpü dışarı çıkarmana yardım edeceğim Brick," diye parlak bir şekilde duyurdu.

Adam çöp kutusundan poşeti alırken bekledi, sonra evin arka tarafına doğru ilerledi. Kapıyı onun için tuttu ve birlikte arka verandaya çıktılar.

"Birinin bu kadar çok yalan söyleyerek bu kadar iyi bir şey yaptığını hiç görmemiştim," dedi ona.

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum," dedi neşeyle ve çöp kutusunun metal kapağını kaldırdı. Poşeti içine bıraktı. "Takım çalışması rüyayı gerçekleştirir," diyerek kapağı kapattı ve ellerini şortunun arkasına sildi.

"İçeridekiler için teşekkürler," diye başladı. "Hepsi için. Büyükannem onun için endişeleniyordu."

"Neredeyse hiçbir şey yapmadım," diye ısrar etti. "Bazen insanların yaşayacak daha çok hayatları olduğunu hatırlamaları gerekir."

Başını eğdi ve ayaklarına baktı. "Ona hatırlattığın için teşekkür ederim."

"Sence Spence o lanet şortlar için beni affedecek mi?" diye sordu, onu biraz rahatsız etmiş gibi görünmüyordu.

"Eninde sonunda. Muhtemelen."

"Sanırım eve dönsem iyi olacak. Babama Cuma günü bitirdiğimi söylediğim bir kompozisyon yazmam gerekiyor."

İlk kez, onun yanında ne diyeceğini bilemez haldeydi.

Remington Ford bir avuç sorun ve güneş ışıyordu.

"Sanırım o zaman görüşürüz," dedi.

Arka bahçeye, çitteki kapıya doğru yürüdü. "Biliyor musun, eğer bu sundurmanın tamamını kapatırsan, babam için güzel ve büyük bir yaşam alanı olabilir," diye düşündü.

Homurdandı.

"Şey, eminim birbirimizi çok göreceğiz. Hoşça kalın!"

Onun evin yanından dolaşp kapıdan çıkışını izlerken hiçbir şey söylemedi.

Daranlık işleri ve büyüleyici canavarlarıyla sürekli değişen dış dünyaya rağmen, Mackinac sağlam ve kararlı bir şekilde aynı kaldı. Ailesinin masasında hâlâ onun için bir sandalye vardı. Hala bir

Tezgâhtaki karamela şekeri kavanozu. Ve babası hâlâ mutfakta onun yoluna çıkmasını istemiyordu.

"Ah!" Remi kopardığı bulaşık havlusunun acısını ovuşturarak uzaklaştırdı.

Onu.

"Fırından uzaklaş, Remi Honey," diye emretti, bardaklar buğulanıyordu Hindiye bakmak için kapıyı açtığı anda.

"Baba, sanırım fırının kapağı açıkken mutfakta nasıl bulunulacağını biliyorum," dedi bir tabureye oturup bir şekerin paketini açarken.

"Sana ocağın sıcak olduğunu söylediğim zamanı hatırlatmama gerek var mı? Gilbert kapıyı kapatıp et termometresini silerken azarladı.

"İki yaşındaydım. Tıpkı annemin benimle ne kadar süre doğum yaptığı gibi, iki yaşındayken yaptığım şeyleri bana karşı kullanamazsınız."

Tezgâhın karşısına uzandı ve kızın saçlarını karıştırdı. "Dün gece göl kenarındaki süslü kulübende iyi uyudun mu? Yorgun görünüyorsun. O yerin kirasını nasıl ödüyorsun?"

Ailesine söylemesi gereken birkaç şey vardı. Kırık kol öncesi paylaşmak için heyecan duyduğu birkaç şey. Ama sonra her şey cehenneme dönmüştü.

Kız kardeşinin zamanında gelmesiyle cevap vermek ya da yalan söylemek zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Geldik!" diye seslenildi ön kapıdan, paltoların ve çocukların gürültüsü ve telaşı arasında.

Remi kız kardeşinin sesiyle tabureden kaydı ve ön kapıya doğru sıçradı.

"Paltolar ve botlar, sizi küçük kafirler."

Kimber Marigold Olson anne olmak için doğmuştu. Remi, ablasını oğlu ve kızıyla birlikte her gördüğünde bunu fark ediyordu. Kimber, hem annelerinin amansız sakinliğini hem de babalarının günlük zevkini miras almayı başarmıştı. Bu, iyi ebeveynlik genlerinin mükemmel bir karışımıydı. Bu arada Remi birdenbire patlamış gibi görünüyordu. Gezici bir sirk tarafından kapılarının önüne bırakıldığı şakası yapılıyordu.

"Hadley ve Ian'a ne yaptınız?" Remi, altın tonlu bir duvara yaslanıp kollarını kavuştururken kafası karışmış gibi yaparak sordu. "Onları daha uzun iki modelle mi takas ettin?"

"Remi Teyze!" Yedi yaşındaki Ian bir botu ayağında, bir ayağı çıplak ona doğru fırladı. Kalın, küçük kollarını ona doladı ve gözlüklerini yerinden çıkararak sıktı.

"Hey, dostum! Seni özledim," dedi ve onu ayakları yerden kesilecek şekilde kaldırmayı başardı. Kolu protestoyla burkuldu ve onu tekrar ayaklarının üzerine yatırdı. Bir elini kalın kestane rengi saçlarının arasından geçirdi ve onun tatlı, yuvarlak yüzünü inceledi.

"Seni özledik! Seninle resim yapabilir miyiz?" diye sordu. "Renklerin tam karışımını analiz eden ve tanımlayan yeni bir uygulamam var." Yeğeni küçük, yuvarlak bir dahiydi. Daha dört yaşındayken ailesinin evrensel uzaktan kumandalarını programlamaya başlamıştı.

"Elbette," diye söz verdi ona. En azından bununla başa çıkabilirdi. *Değil mi?*

"Merhaba," dedi on yaşındaki Hadley sessizce. Fısıltı kadar ince ve uzun bacaklıydı. Remi'nin aklına gelen kelime eterikti. Yeğenin sarı ile kahverengi arasındaki çizgide duran, anne ve babasının karışımı, dümdüz saçları vardı. Ama gözleri tamamen Ford'du. Yeşim yeşili. Kısa zamanda büyüleyici bir kadın olacaktı.

Remi kollarını açtı ve Hadley kısa bir tereddütten sonra kollarına girdi. "Hey," diye fısıldadı yeğenine, artık keçeli kalem ve oyun hamuru gibi değil, kurutma kâğıdı ve saç spreyi gibi kokuyordu.

Hadley sarılmayı ilk bitiren oldu ve garip bir adımla geri çekildi. Remi iç çekerek onun kaçmasına izin verdi. Küçük Hadley'den önce birkaç yıl daha olmasını ummuştu.

Çocuk coşkusu yerini genç ilgisizliğine bıraktı. Ama zaman hiçbir teyze için durmadı.

Düzgün bir selamlama talep etmeden önce Kimber'in eldivenlerini ceplerine yerleştirmeyi bitirmesini bekledi.

"Merhaba," dedi kız kardeşi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi sarılmak için eğilerek. "Seni görmek çok güzel."

Remi ona sıkıca sarıldı. "Seni özledim. Nasılsın? Ne var ne yok?" diye sordu.

Kimber yapmacık bir gülümsemeyle sarılmaktan kurtuldu ve Remi aralarındaki beklenmedik mesafenin açılan bir uçuruma dönüştüğünü hissetti. "Her şey yolunda. Sadece çocuklarla meşgulüm."

Kimber, Gilbert'in masasının üzerine bıraktığı iki güveç kabını alırken bitkin görünüyordu. Remi empati kurabiliyordu.

"Kyle nerede?" diye sordu, kız kardeşinin omzunun üzerinden kapıya bakarak, eniştesinin verandada bırakılıp bırakılmadığını merak etti.

"O gelmiyor. Geç saatlere kadar çalıştı ve iyi bir arkadaş olmak istemedi." Kimber bu açıklamayı sanki uzun zaman önce ezberlediği bir konuşmamış gibi yaptı.

"Büyükkannelerim nerede?" Darlene merdivenlerin tepesinden bağırdı.

Ian sahte bir dehşet içinde çığlık atıp mutfaka doğru koşarken Hadley büyükkannesine doğru hayalet gibi bir gülümseme fırlattı.

"Teşekkürler anne," dedi Kimber gözlerini devirerek. "Evin içinde koşmak yok," diye bağırdı oğlunun ardından.

Mutfakta ve çevresinde toplanmışlar, torunlar büyükanne ve büyükbabalarıyla okul ve sosyal aktiviteler hakkında konuşuyorlardı. Anne ve babasının Kimber'a Kyle'ın nerede olduğunu sormamasını anlamlı buldu. Ayrıca babasının yeğenine ocağın sıcak olduğunu söyleme ihtiyacı hissetmediğini de fark etti.

Kimber tabakları fırının yanına koyarak, "İşte tatlı patatesler ve brokoli güveci," diye duyurdu.

"Bana turta ya da başka bir şey getirmemi söyleyebilirdiniz," dedi Remi, yemeğe sallantılı varlığından başka bir katkıda bulunmadığı için kendini biraz suçlu hissederek.

"Saçmalama," dedi Gilbert. "Sen onur konuğusun." "Evet.

Ayrıca, düzenlenebilir yiyecekler istiyoruz." Ian sırttı.

"Yenilebilir, seni küçük pislik," dedi Remi, yüzünü çocuğa çevirerek. "Mükemmel bir fırıncı olduğumu bilmeni isterim." *En azından tarife ve fırın zamanlayıcısına dikkat ettiğinde öyleydi.*

Uzaklaştırılmış. Aile içinde kendini hep böyle hissetmişti. Anne babası ve kız kardeşinin ortak yönleri vardı. Sürekli başını belaya sokan astımlı sinestet ile kimsenin pek ortak noktası yoktu. Yine de yukarıda bahsedilen nedenler sayesinde çemberin merkezinde yer almıştı. Halkanın bir parçası değil ama hepsinin etrafında dönmek zorunda kaldığı çekim gücüydü. Doktor randevuları. Planlar. Veli-öğretmen konferansları. Acil servise gidişler.

Onu yetiştirmek uzun ve yorucu bir mücadele olmuş olmalı, diye düşündü sempatiyle.

Artık hepsi yetişkin olduklarından, aralarındaki mesafe daha da belirginleşmişti. Onun hiçbir parçası olmadığı günlük bir varoluşu paylaşıyorlardı. Kimber bir ebeveyndi. Anne ve babası büyükanne ve büyükbabaydı ve ada işleriyle meşguldüler. Sanki çember onsuz kapanmış, onu dışarıda bırakmıştı. Aile yemeğinin sebebinin o olması, kendisini ailenin bir parçası gibi hissetmesini sağlamıyordu.

"Fazladan tabağı kaldırayım," diye gönüllü oldu Remi, başparmağını yemek odasına doğru uzatarak, aniden harekete geçmek istedi.

Darlene, Hadley'ye sosun nasıl çırpılacağını gösterdiği oaktan başını kaldırarak, "Ekstra değil," dedi. "Brick geliyor. O çocuk aylardır et yahnisiyle yaşıyor."

"En azından ev yapımı anne. Sanki konserve den soğuk mantı yiyormuş gibi konuşuyorsun," diye dalga geçti Kimber hazırladığı sebze tepsisinin üzerinden.

Lanet olsun.

"Geldiğini bilmiyordum," dedi Remi. Şimdi kesinlikle hareket etmesi, bu gergin enerjinin bir kısmını yakması gerekiyordu.

Bu sabahki gariplikten sonra, akşamı havadan sudan konuşarak geçirmek isteyeceği biri değildi.

Gilbert, sanki bu davet için makul bir açıklamaymış gibi, "Aile yemeği," dedi.

"Brick aileden değil," diye ısrar etti. Eğer ailesiyse, pek çok şey hakkında bir terapistle konuşması gerekecekti STAT.

Kapıyı açtığında adamın ona stüdyo yeri konusunda hayır diyeceğine ikna olmuştu. Sonra adam büyük bir içtenlikle iyi olup olmadığını sormuş, bu da onun titrek savunmasını neredeyse çözmüştü. Ve sonra. *Sonra! Sonra!* Adamın dar üniforma pantolonunun içinde taşıdığı beyzbol sopasını fark etmişti. Cennetteki sevgili Josephine Baker. O yapamazdı

Eğer onu çıkarıp gözlerinin önünde ileri geri sallasaydı, o müstehcen uzunluktaki alet tarafından daha fazla hipnotize edilirdi.

Onu bir torba etle kapının önüne bıraktıktan sonra, Brick'in meseleleri - yani ereksiyon canavarını- kendi ellerine alması ve onu düşünerek kendini tatmin etmesi gereken küçük bir fanteziye dalmıştı.

O olmalı, değil mi? Evinde yalnız başlarına doğal ışık ve peynirli makarna hakkında konuşurlarken onu başka ne kızdırabilirdi ki?

Adam sonunda tek bir zayıflık anı yaşamıştı. Bir yandan, uzun zamandır aranan bir zaferdi bu. Diğer yandan, gereksiz bir karmaşaydı. Yıllarca Brick'in ilgisinden zevk almış ve ona işkence etmekten zevk duymuştu. Ama şimdi? Onun kendi işine bakmasını istiyordu, böylece kendi işini halledebilecekti.

İşini halletmekten bahsetmişken, sağlam elini kullanmadan eski bir aşkı hayal etmenin hayal kırıklığını da keşfetmişti. Brick Man Mountain Callan ile geçireceği bir akşam için cinsel açıdan hüsrana uğramasına kesinlikle gerek yoktu.

"Remi Teyze neden Brick Amca'nın aileden olduğunu düşünmüyor?" Ian kahvaltı köşesindeki tüneğinden bez peçeteleri ustalıkla katlarken sordu.

"Remi Teyze ve Brick Amca geçinemiyorlar," dedi Kimber bıkkın bir ifadeyle. "Neden?" Ian bilmek istiyordu.

"İyi anlaşıyoruz," diye ısrar etti Remi.

"Kızarmış görünüyorsun," diye araya girdi babası. "Kendini iyi hissediyor musun?" Yüzü yanıyordu.

Hadley sos tenceresinin üstünden, "Ona çok bağırıyorsun," diye seslendi. "Ben herkese çok bağırırım," dedi Remi, kendini savunmaya geçmiş hissederek.

"Annem de öyle," dedi Ian.

"Ian!" Kimber tersledi.

"Gördün mü?" dedi çocuk kendini beğenmiş bir şekilde.

Gilbert, barmenlik malzemelerini tezgâhın üzerine özenle yerleştirirken, "Bu gece bağırış çağırışları en aza indirelim," diye önerdi.

"Kimber, mısırı ısıtabilir misin?" diye sordu Darlene. Yönlendirme konusunda usta olan Darlene, iki torba donmuş sebzeyi en büyük kızına fırlattı.

"Peki, bu akşam ne yapıyoruz?" Remi tezgahın üzerindeki malzemeleri karıştırırken babasına sordu.

"Manhattans. Brick bu yaz bazı bar vardiyalarında şansımı deneyebileceğimi söyledi."

"Yaptı, değil mi?" *Harika*. Kendi ailesi onu en başta adadan kovan adamla değiştirmişti.

"Remi tatlım, dün gece bize aldığın Bluetooth hoparlörü nihayet kutudan çıkardık," diye duyurdu Darlene. "Neden bizim için biraz müzik çalmıyorsun?"

H Daha önce binlerce kez yaptığı gibi kapı zilini çaldı, Şef Ford'un formaliteler konusundaki ısrarından şikâyet edeceğini çok iyi biliyordu. Ama o öyle bir tip değildi.

Cuma gecesi patronunun evine öylece girmiş.

"Gir ve çık," diye hatırlattı kendine, kese kâğıdını diğer koluna geçirirken. "Oyalanmaya gerek yok. Onu çıplak düşünme."

"Brick Amca!" Ian kapıyı açıp kendini Brick'in sağ bacağına doğru fırlattı.

"Hey, çocuk," dedi Brick. Mutfaktan büyük olasılıkla Remi'nin yaptığı Reggae müziği yayılıyordu. Evin arkasından gelen sesleri duydu ve kızarmış hindi kokusunu aldı. Ama onu içeri çeken siren şarkısı Remi'nin varlığının vaadiydi.

Bu konuda bir şey yapacağından değil. Daha önceki felaketten sonra, ona ilgi duymamaya kendini yeniden adamıştı.

Şapkasını Ian'ın başının üstüne koydu, sonra da paltosunu çıkarıp Remi'nin parkasının üstüne astı.

Hadley merdivenlerin dibinden, "Merhaba Brick Amca," dedi.

Çoğu kişi onun sessiz tavrını utangaçlıkla karıştırırdı, ancak çocuk doğal bir gözlemciydi, köşelerde gizlenir ve gördüğü ve duyduğu her şeyi hafızasına kaydederdi. Eğer kız bir suça tanık olursa, Hadley Olson polislere suçlunun solak olduğunu, kaç tane dövmesi olduğunu ve gözlerinin ne renk olduğunu söyleyebilirdi.

"Onu kelepçelememe yardım et Had!" diye seslendi küçük kardeşi. "Bu sefer onu yakalayabiliriz!"

Ian bir yetişkinin beyin gücüne sahipti ama yine de tipik bir yedi yaşındaki çocuk gibi oynuyordu.

"Beni durdurmak için siz iki cılız sivrisinekten daha fazlası gerekecek," dedi Brick, rolünü ezbere biliyordu. Küçüklüklerinden beri onunla oynadıkları en sevdikleri oyundu bu. Birkaç yıl daha geçse muhtemelen kazanamayacaktı.

Hadley, Brick'in hoşuna gitmeyecek kadar ergenlik öfkesine yakın bir göz devirmeyle isteksizce yanına gitti ve onun sol bacağını yakaladı.

"Duyduğum Brick mi?" Gilbert evin arkasından seslendi. "Geri gel, barmen."

Brick dikkatle yetişkin seslerine doğru ilerledi, her bacağına bir çocuk bağlıydı.

"İşe yaramıyor, Ian," diye gözlemledi

Hadley. "Daha ağır olmaya çalış," diye ısrar etti Ian.

Brick köşeyi dönüp Ford ailesinin son on buçuk yıldır kendisine evi gibi gelen havadar mutfağına girdiğinde gülümsemekten kendini alamadı. *Bir* ev gibi, diye düzeltti, *kendi* evi değil. Büyürken ev, o sırada hangi ebeveynin hayallerinin ya da planlarının peşinden gittiğine bağlı olarak birkaç ayda bir değişen, hiç bitmeyen bir dizi kiralık evdi. Reno ve Las Vegas gibi yerlerden Oklahoma'ya, Kansas'a, Montana'ya ve hatta babası bir arazi anlaşmasıyla ilgili iyi bir tüyo aldığında Florida'da bir süre kalmışlardı.

Bazen kendi odası olurdu.

Bazen o ve Spencer'ın kendi yatakları bile olmazdı.

Her gün aynı eve giden çocukları kıskanırdı. Aileleri her gece eve gelen çocukları.

Ford kızları bunların her ikisiyle de büyümüştü.

Darlene, üzerinde hâlâ Mackinac Polis Departmanı tişörtü olduğu halde ocaktaki tencerenin üzerine eğilmişti. Gil, kadife pantolon ve kazak yelek giymiş, muhtemelen yeni içki tarifinin olduğu bir çıkıntıya bakıyordu. Kimber, şöminenin yanındaki kahvaltı köşesinde arkasına yaslanmış, bir tepsiye özenle dilimlenmiş sebzeleri diziyordu.

Remi görünürde yoktu. Ama hala onu *hissediyordu*.

Uzanıp Ian'ı bileğinden tuttu ve çocuğu omzunun üzerinden attı. "Kimber Olson için teslimat," diye resmi bir rapor verdi.

Kimber kıpırdanan, kıkırdayan oğlunu yüzüne bir dizi gürültülü öpücük kondurarak kabul etti. "Tam da her zaman istediğim şey," dedi.

"Ew! Anne!"

Herkesin standartlarına göre çekici bir kadındı. Kız kardeşininkinden daha koyu tonlardaki kalın kıvılcı saçları, dolgun bir ağız ve düz bir burnu olan zayıf bir yüzü çerçevesiyordu. Annesinin sarsılmaz sakinliğine ve uzun boyuna sahipti. Şiddetle, telaşsız severdi ve her zaman güvenilebilirdi.

Brick'in hiç dile getirmediğı görüşüne göre, Kimber Kyle Olson'dan çok daha iyisini yapabiliyordu. Bir kez daha yokmuş gibi görünen bir adam.

Hadley bacak kilidini çözdü ve Brick'in yemeğe yaptığı katkıyı -bir şişe iyi burbon- büyükbabasına götürdü.

Kimber kıpırdanan oğlunu serbest bıraktı ve Brick'i selamladı. "Sizi gördüğüme sevindim, Çavuş Callan."

"Bu kış orada kalacak mısınız?" diye sordu. Kış boyunca Mackinac'ta yaşayan herkes için doğal bir soruydu bu. İzolasyon, yalnızlık, can sıkıntısı, depresyon. Kiminle evlendiğine bakılmaksızın herkes er ya da geç bundan etkilenirdi.

"Bir şampiyon gibi," dedi. Yüzünde yorgun bir gülümseme vardı ve bu gülümseme gözlerine tam olarak ulaşmıyordu.

"Annem bu kış Fransızca öğreniyor," diye söze girdi Ian. "Fransızca bir şeyler söyle anne!"

Uzun yıllar Kanada'ya bu kadar yakın yaşayan Brick, Kimber'in söylediğı bazı cümleleri dört harfli renkli kelimelere çevirecek kadar Quebecli tanımişti.

"Bu da ne demek oluyor?" Hadley alnı çatılmış bir halde sordu.

"Bana kütüphanenin nerede olduğunu söyleyebilir misin?" Kimber yüzünde en ufak bir sahtekârlık belirtisi olmadan yalan söyledi. Belki de kız kardeşlerin düşündüğünden daha fazla ortak noktası vardı.

"Bu akşam ne yapıyoruz Gil?" Brick sordu.

Büyük kızı kışları yabancı dillerde küfür etmeyi öğrenerek geçirirken, Gilbert Ford kokteyllerde ustalaştı.

Adam Manhattan tariflerinin tarihini anlatmaya başladığında Brick'in Remi radarı bir uyarı gönderdi. Yakınlarda bir enerji vızıltısı, düşük seviyeli bir tehdit. Bu onu terletti.

Her ne kadar ona yakın bir yerde olmamayı tercih etse de, sinsice yaklaşmasındansa tehdide göz kulak olmak daha iyiydi.

"Brick? Yemek odasındaki sos teknesini alabilir misin?" Darlene sordu. "Remi'den onu bulmasını istedim ama o zamandan beri ortalıkta görünmüyor."

Bir idam mahkûmunun heyecanıyla yemek salonuna doğru yöneldi. Korku, beklenti ve adrenalinin bilindik tarifi birbirine karışmıştı.

bağırsakları.

Yemek odası evin arka tarafında, mutfağın karşısındaki koridorda ve çamaşır odasının yan tarafındaydı. Başını kapı aralığından içeri eğdi ve Şükran Günü'ndeymiş gibi süslenmiş uzun akçaağaç masayı gördü. Uzun iç duvarda küçük bir elektrikli şömine ve sağlam gömme dolaplar vardı. Ufak tefek kızıl saçlı bir kadın, tezgâh olarak kullanılan kasap bloğunun üzerinde parmak uçlarında durmuş İngilizce küfürler ediyordu. Sağlam olmayan koluyla dolaplardan birinin içini yokluyor, sağlam elini de onu yerinde sabitlemek için kullanıyordu.

Kadın kendisi için lanet olası bir tehlikeydi.

Parmakları tuttuğu yerden kaydığında daha düşüncesini bile tamamlamamıştı.

"Oh, lanet olsun." Geriye doğru eğilirken korkmuş gibi görünme nezaketini bile göstermedi.

Bir an için onun düşmesine izin vermeyi, sonuçlarına katlanmasına izin vermeyi düşündüğünü düşünmek hoşuna gitti. Ama yapmadı. Asla yapmazdı. Bunun yerine, sanki sadece onu yakalamak için yaratılmış gibi kollarına düzgünce indi.

Pencere pervazındaki şişelerin arasından parlayan güneş ışığı gibi büyüleyici yeşil gözler ona bakıyordu. Ruhunu sıkıyordu. Var olan tek şey kollarındaki kadın olana kadar odağını tünele sokuyordu. *Nasıl olur da bir kız kardeş ona kardeşçe bir ilgiden başka bir şey hissettirmezken diğeri her şeyi hissettirebilirdi?*

Onu yere atmak istedi.

Onu omzuna atıp evine götürmek ve aklını başına getirmek istiyordu.

O istedi-

"Merhaba Brick," dedi yumuşak bir nefesle. Sağlam elinin parmakları Brick'in ensesindeki deriyi okşuyor, onu kavuruyor, ona işkence ediyordu.

Tek kelime etmeden onu ayağa kaldırdı ve alt dolabı açtı. Sos teknesini ve tabağını raftan aldı ve bir kalkan gibi uzattı. "Al bakalım."

"Vay canına. Ne zamandan beri orada tutuyorlar?" diye yakındı.

Saçları başının üstünde ateşli bir düğüm halinde toplanmıştı. Sanki saçları bile evcilleştirilmeyi reddediyormuş gibi gevşek teller kaçıyordu. Üzerinde yine uzun bir tayt ve taze çimen renginde bir sweatshirt vardı. Bol kesimliydi, etek ucu pantolonunun yüksek beliyle flört ediyordu. O

O gece elini altına sokmanın ne kadar kolay olacağını düşünmekten uykusunun kaçacağını biliyordu.

Bulaşıkları almak için uzandı, parmakları onunkilere değdi ve adam her şeyin eskisi gibi olmasını diledi. Eve gelmeden önceki haline. Kollarına girmeden önceki haline. Gölgeleeri görmeden önce.

Kendini o kadar şiddetli bir şekilde boşaltmadan önce, bunun lanet olası titreşimlerini hâlâ hissediyordu.

Bulaşıkları bırakmalı. Birkaç adım geri atması gerekiyordu. Parmaklarının onunkilere değme hissine takılmamalıydı.

Kendinden geçen Brick tabakları geri aldı. "Boktan düşmeyi bırak," diye tersledi.

"Bana ne yapacağımı söylemeyi bırak." Bakışları kapı aralığına kaydı ve tekrar geri döndü. "Ve benimle kavga etmeyi bırak. Herkes birbirimizden nefret ettiğimizi düşünüyor."

"Öyle değil mi?" Bunu kastetmemiştii. Ciddi değildi. Konu ona geldiğinde kendisinden nefret ediyordu. Ama ondan asla nefret edemezdi.

Eski Remi onun omzuna yumruk atar ve ona pislik derdi. Ama bu yeni Remi tamamen farklı bir yaratıktı. O yosun yeşili gözlerdeki acının çiçek açmasını izlemek ona kendini lanet olası bir pislik gibi hissettirdi.

"Remi, bekle-"

Başını salladı ve adam sos teknesiyle uğraşırken onun ulaşamayacağı bir yere çekildi. "Sıcak-soğuk rutini için çok yorgunum. Soğukta bırakalım ve birbirimizi rahat bırakalım."

"Ne sıcak-soğuk rutini?" diye sordu, sesini alçak tutmaya çalışarak. Kadının neden bahsettiğini çok iyi biliyordu ama tekrar sakinleşene kadar odadan koşarak çıkmasını istemiyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun, seni koca götlü," diye tısladı. "Bir saniye önce, vücudunun alt kısmına giden dolaşımı kesecek kadar sertleşmiş sikiyle dondurucumu dolduruyorsun. Sonra da benden nefret ettiğini söylüyorsun."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledi.

"Siktir git Brick." Odadan çıkarken onu tersledi.

Nefesinin altında küfretti ve onu takip etti. Acı dolu bir gece olacaktı.

"W

"Bu şarkı ne renk Remi Teyze?" Hadley masanın karşısından sordu.

Remi bir kez daha Brick'ten uzaklaştı. Genelde o ondan olabildiğince uzağa oturdu. Ama ona kızgın olduğu için, onunla flört etme ihtimali sıfırdı. Hâlâ tehlikeliydi ama bu daha güvenli bir tehlikeydi.

Remi kaşığıyla dürttüğü patates püresi hendeğinden başını kaldırdığında boğazını temizledi. "Hepsi parlak sarılar ve turuncular ile küçük kırmızı patlamalar," dedi yeğenine.

Normal bir yetişkin gibi sandalyeye oturmazdı. Remi için dik duruş diye bir şey yoktu. Bir dizini göğsüne çeker, diğer ayağını sanki bir öğün bile hareketsizliğe tahammül edemiyormuş gibi sallardı.

"Ee, Remi tatlım," dedi Darlene konuyu değiştirerek. "Red Gate'i ne kadar süreyle kiralayacaksın?"

Remi tabağından başını kaldırmadı. "Sadece birkaç hafta. Agnes'in bahara kadar rezervasyonu yok."

"Birkaç hafta mı?" Kimber'ın kaşları havaya kalktı. "Kışın ortasında bile bu kadar ucuz olamaz. Bu kadar parayı nereden buldun?"

Brick bir çatal hindiye ağzına götürürken onu dikkatle dinledi.

Remi omuz silkti. "Bana 'aile gibi' bir anlaşma yaptığna eminim. Evin içinin ne kadar şirin olduğunu unutmuşum. Mutfağı bir ya da iki yıl önce yeni dolaplar ve aletlerle yeniden yaptırdı. Kalorifer ve şömine de eklenince burası düpedüz sıcacık oldu."

Onun alametifarikası olan yanlış yönlendirme vardı. Dinleyicinin gözlerini kamaştırarak asıl sorunun ne olduğunu unutturan coşkulu bilgi dökümleri.

"Kulübeyi görmeye gelebilir miyiz, Remi Teyze?" Hadley sordu.

"Ziyarete gelsen iyi olur, yoksa çok kırılırım ve iki yıl boyunca sana Noel hediyesi almam," diye şaka yaptı.

"Astımın nasıl? Reçetelerini alıyor musun?" Darlene sordu.

Remi sandalyesinde kıpırdandı. Bakışları tabağında sabit kaldı. "İyi oldu," dedi. "Geçen bahar polenler ve hava kalitesi uyarıları yüzünden daha fazla sorun yaşayacağımı düşünmüştüm. Ama gerçekten öyle olmadı."

Bu kadının ağzından çıkan yalanlar.

Brick onun gözünü kırpmadan bir masal uydurma yeteneğine hayret etti. Acil yardım ekibinin raporunu görmemiş olsaydı, o bile yalanı fark edemeyebilirdi. Remington Saçmalık Dedektörü çalışmayalı uzun zaman olmuştu.

"Bu harika," dedi Gilbert. "Her zaman büyük ihtimalle büyüyeceğini söylerdim."

Remi, kenarlarda dalgalanan bir gülümsemeyle, "Parmaklar çapraz," dedi.

"Remi Teyze, kolunu nasıl incittin?" Ian kucağına bir parça hindi bırakırken alçıya bakarak sordu.

Kimber hiç vakit kaybetmeden oğluna bir peçete uzattı. Remi burnunu kırıştırdı. "Çok küçük bir araba kazası geçirdim."

"Kibrit kutusu gibi bir araba mı?" Ian sordu.

"O kadar da küçük değil. Kaza küçüktü. Araba normal boyutlardaydı," diyerek yeğenine güvence verdi.

"Arabanda mı?" Darlene sordu.

Remi bir Chevy Suburban kullanıyordu ve Brick hâlâ onu güvende tutacak kadar büyük olduğundan emin değildi.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Arabayı arkadaşım kullanıyordu."

İçkisine uzanan eli titriyordu. Tek yapmak istediği onu kucağına alıp odadan çıkarmak ve sorguya çekmekti.

"Erkek arkadaş mı, kız arkadaş mı?" Hadley bilmek istiyordu. Brick'in elindeki bıçağı kavraması refleks olarak sıkılaştı.

"Kızım," dedi yeğenine gülümsemeyi başararak. Ama kızın kendi içine daha da sıkı kıvrılmasını izledi.

İçgüdüleriyle hareket ederek bacaklarını sol dizi Remi'nin dizine değecek kadar açtı. Remi dokunuştan uzaklaşmadı ve bunun ne anlama geldiğini merak etti.

"Kız arkadaş ya da sevgili gibi mi?" Hadley bastırdı.

Remi Manhattan'ında boğuldu ve bir kahkaha atmayı başardı. "Lezbiyen olup olmadığımı mı soruyorsun?"

"Ya da biseksüel."

"Panseksüel," diye ekledi Ian.

Kimber peçetesine öksürdü. "*Schitt's Creek*'i izlemelerine izin verdim," diye itiraf etti.

"O diziye bayılıyorum," dedi Gilbert, üçüncü Manhattan'ında coşkusu daha da artmıştı.

"Ee, *öyle* misin?" Hadley sordu.

Remi'nin gülümsemesi bu kez samimiydi. "Heteroseksüel gibi görünüyorum. Şimdiye kadar benim için sadece erkekler vardı."

"Arkadaşım Alicia mı? Ablası Megan biseksüel," diye açıkladı Hadley.

"Brick Amca, erkeklerden mi yoksa kızlardan mı hoşlanırsın?" Ian sanki prime-time röportajı yapıyormuş gibi sordu.

Brick görünmez bir spot ışığının sert yanışını hissetti. "Ben, uh.

Kızlar mı?" "Bu konuda pek emin değil gibisin," diye alay etti

Kimber.

"Kızlar," dedi tekrar, daha güçlü bir şekilde.

Hadley masadakilere, "Annem ve büyükannem boşandığınızdan beri kimseyle çıkmamanızın utanç verici olduğunu söylüyor," dedi.

Remi içkisinin dibine doğru homurdandı ve sonra öksürdü. "Affedersiniz. Sanırım yeniden doldurmam gerek."

Kimber kızına ters ters bakar gibi yaparak, "Hatırlat da bir daha o koca kulaklarının önünde bir şey söylemeyeyim, hain," dedi.

Hadley küçük bir gülümsemeyle, "Üzgünüm Brick Amca," dedi.

"Bu. Uh. İyi. Peki ya siz? Kızlar mı erkekler mi?" diye sordu.

Hafifçe omuz silkti. "Emin değilim. Henüz ikisinden de doğru olanıyla tanışmadım."

Darlene çatalını torununa doğru uzatarak, "Acele etme," diye öğüt verdi. "Aceleye gerek yok. Remi Teyzen genç kızken erkek delisiydi."

Remi, annesinin yorumunu duymak için tam zamanında dolu bir bardakla yemek odasının kapısında yeniden belirmişti. "Hayır. Yeterince alkol yok," diye mırıldandı nefesinin altında ve tekrar gözden kayboldu.

Bir dakika sonra elinde dolu bir bardak ve kokteyl çalkalayıcıyla döndü.

Otururken kalçası onun koluna değdi. Temasla birlikte içinde alevlenen ateşi görmezden geldi. Ama eşofmanının etek ucunun hemen altında gördüğü karın bölgesini de görmezden gelemeydi. Brick'in ağzı kurudu.

İki dizini de göğsüne çekti ve taze içkisinden uzun bir yudum aldı.

"Remi, Tanrı aşkına, bir öğünü iki ayağını da yere basarak yiyemez misin?" Darlene öfkeyle konuştu. "Kötü örnek oluyorsun."

İşaret üzerine, Ian çoraplı ayaklarını masaya koydu.

"Ian Gilbert," dedi Kimber en tehditkâr anne sesiyle. "Remi

Teyze başlattı," dedi Ian, tüm masumiyetiyle.

"Remington Honeysuckle," dedi Kimber sert bir sesle.

Kız kardeşler hızlıca sırttı ve Remi ayaklarını yere koyarak dizini masanın altındaki adamın dizine sürttü.

Gilbert ve Darlene, Kimber'ı evindeki son tadilat projesi hakkında sorgularken Brick, Remi'ye cesaret edebildiği kadar yaklaştı. "Kazaya ne sebep oldu?" diye sordu sesini alçak tutarak.

Ona yan yan baktı.

"Yollar buzluymuş. Başka bir araba yanlışlıkla bize arkadan çarptı ve bizi korkuluklara itti. Sosu uzatır mısın lütfen?"

Ona sos teknesini uzattı ve sol eliyle sallamasını izledi. Ondaki geriyi alarak, zar zor dokunduğu hindinin üzerine döktü. "Çarpmanın etkisiyle kolun kırıldığına göre oldukça hızlı gidiyor olmalısın," diye gözlemledi.

"Aslında," dedi, ona kurnaz olmayan bir bakış fırlatarak. "Arabadan inerken düştüm ama kaza olduğunu söylemek kulağa daha hoş geliyor."

Kesinlikle yalan söylüyordu.

"Arkadaşının adı ne?" diye sordu.

Kadının çenesini indirmeden önce yüzünde birbiri ardına çeşitli duyguların uçuşmasını izledi. "Rahat bırak Brick."

"Neden?"

"Bir kız onunla çok fazla ilgilenirsen önemseyeceğini düşünebilir," diye karşılık verdi.

Tam isabetti.

"Siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?" Hadley bakışmalarını keserek sordu. Kimber homurdandı. "Her zaman kavga ediyorlar."

"Biz asla kavga etmeyiz," diye ısrar etti Remi.

Hadley, "Kavga ediyormuş gibi görünüyorsun," diye işaret etti.

Ian başını salladı. "Remi Teyze ona henüz vurmadı. İşte o zaman kavga ediyorlar."

Gilbert masanın başından, "Remi Teyze ile Brick Amca arasında gergin bir ilişki var," diye öneride bulundu.

"Neden?" Hadley sordu.

"Evet. Neden?" Kimber kızının merakına kendi merakını da ekleyerek sordu.

Remi yemek yiyor gibi yapmaktan vazgeçti ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Brick Amca uzun zaman önce duygularımı incitti ve asla özür dilemedi ve o kadar çok zaman geçti ki artık ona kızmamam için yeterince büyük bir özür yok."

Brick kaskatı kesildi. Bu onun için yeni bir şeydi.

"Ya sana çiçek aldıysa?" Ian sordu. "Babam da annem için böyle yapardı."

"Eskiden" d e y i n c e Remi'nin bakışları kız kardeşinin yüzüne kaydı.

"Um. Hayır.

Çiçekler kesinlikle bunu yapmazdı."

"Bir futbol stadyumunda halka açık bir serenada ne dersiniz?" Hadley

bunu önerdi. Kimber araya girerek, "Biz de *10 Things I Hate About You*'yu izledik," dedi. "Heath Ledger," dedi Remi, kadehini kız kardeşine doğru kaldırarak. Kimber

masanın karşısından tostı taklit etti.

Darlene torunlarına göz kırparak, "Remi Teyze kin tutma konusunda gerçekten iyidir," diye açıkladı.

"Bu doğru," diye kabul etti Remi. Ayağı masanın altında sallanmaya başladı.

Brick boğazını temizledi. Herkesin ilgisinin ağırlığını hissetti. Pek konuşkan olmamanın sorunu da buydu. Konuştuğunuzda insanlar size gereğinden fazla ilgi gösteriyordu. "Düşünüyordum da," dedi çılgınca bir konu arayarak. "Departmanın yaptığı sosyal yardım kontrolleri." "Ne olmuş onlara?" Darlene eşit parçalardan bir ısırık alarak sordu, hindi, mısır, dolma ve patates.

Evet. Ne olmuş onlara, salak herif?

"Ya farklı bir şey yapsaydık?" Bu yüzden fazla konuşmazdı.

Çünkü bunu yaptığında sesi bir aptal gibi çıkıyordu.

Darlene düşünceli bir şekilde bir lokmayı çiğnedi.

"Sosyal yardım çekleri mi?" Kimber sordu.

"Departman bazı yaşlı sakinlerimizi kontrol ediyor. Yalnız yaşayan, hasta olan ya da zor bir dönemden geçen tanıdığımız herkese göz kulak oluyoruz," diye açıkladı Darlene.

Remi, "Komşular onları kontrol ediyor olsaydı, bu daha çok sosyal bir çağrı gibi görünebilirdi," diye düşündü.

"Evet, ben de öyle bir şey düşünüyordum," dedi Brick, istemeden attığı can simidi için minnettar bir ifadeyle.

"Bu harika bir fikir Brick." Gil elindeki kadehle bir hareket yaptı ve burbonun büyük bir kısmını masa örtüsünün üzerine döktü. Her iki kızının aksine Gilbert Ford hafif sıklet biriydi.

"Aslında Remi'ydi."

Kimber onun sözünü keserek, "Savunmasızları daha yakından izliyor olacaksınız," diye ekledi. "Departmanınızı diğer işler için serbest bırakırsınız. Ve insanlar nasıl hissettiklerini üniformalı birine kıyasla komşularıyla daha açık konuşmaya istekli olabilirler."

Darlene parmaklarını tabağının üzerinde gezdirdi ve yavaşça başını salladı. "Neden üçünüz bu işe öncülük etmiyorsunuz? Gönüllüler ve program konusunda neler yapabileceğinize bir bakın."

"Kimin üçü?" Remi içkisini yudumlarken sordu. "Brick öncülük edecek, Kimber, sen ve Remi de yardım edebilirsiniz."

Brick bu öneri karşısında hangisinin daha çok dehşete düştüğünden emin değildi.

"Oh," dedi Kimber.

Remi biraz yabani gözlerle baktı. "Uh."

Brick riske girmemesi gerektiğini biliyordu. Şef Ford her zaman istediğini elde ederdi. "Elbette. İyi," dedi.

Gil kadehini kaldırarak, "Harika fikir Brick," dedi.

"**I** Ben geri dönüyorum," diye duyurdu Remi, paltosunu giymiş bir halde mutfakta belirerek.

Brick aniden ayağa kalktı, neredeyse mutfağı deviriyordu. tabureye oturdu. "Seninle yürüyeceğim," diye gönüllü oldu.

Bu gece, onun özrünü duymadan sona ermeyecekti.

"Hayır!" diye bağırdı. "Yani. Bu gerekli değil. Sen kalmalısın."

Ian sahnede fısıldayarak, "*Şimdi* ona vuracak," dedi.

"Brick? Kızımızın eve sağ salim döndüğünden emin ol, olur mu?" Darlene, Remi'ye sıkıca sarılmak için yanına yaklaşarak sordu.

Hızlıca başını salladı. "Yapacağım."

"Anne! İki blok bile uzakta değil. Kimber ve çocuklarla yürüsün."

"Hava karanlık ve soğuk, iki blok ötede kaybolabilecek biri varsa o da sensin," diye açıkladı annesi, mesele çözülmüştü.

Hayır. Remi, Darlene'in omzunun üzerinden ona bir kelime mırıldandı.

Kendine özgü meydan okuması ve sonunda ona doğrudan hitap etmek zorunda kalması neredeyse gülümsemesine neden oluyordu.

"Benim sıram," dedi Gilbert, dirsek atarak Remi'ye sarıldı. "Seni özledim," diye fısıldadı.

"Ben de seni özledim," diye itiraf etti onu daha sıkı sıkarak.

Brick hâlâ Ford ailesinin sevgi gösterileri karşısında kendini garip hissediyordu. Callan klanı sarılmayı ya da seni seviyorum demeyi pek sevmezdi. Ve annesi bir yerlerde spot ışığı aramak için kaçıp gittiğinde, ara sıra gösterilen şefkat de onunla birlikte gitmişti.

Kucaklaşmaların ve vedalaşmaların geri kalanı tamamlandıktan sonra Brick, Remi'yi ön kapıya kadar takip etti. Kışlık kıyafetlerini giyerken Remi'nin onsuz dışarı çıkmaması için onunla çıkış arasına cüssesini koydu. Bu ona ters bir bakış kazandırdı.

"Eve *yalnız* yürümeyi tercih ederim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Evet, ben de konuşmamızı tercih ederim."

"Neyi tercih ettiğin gerçekten umurumda değil," diye tersledi ve kapı tokmağına doğru uzandı. Kapı, sırtına çarpmadan önce dört santim kadar açıldı. Adam yavaşça botlarını bağladı ve paltosunun fermuarını çekerken, kadın onun yanında söyleniyordu.

"Kesinlikle kavgâ ediyorlar," diye fısıldadı Ian merdivenlerin gölgesinden.

Hadley onu susturdu.

Brick şapkasını kapıp kulak misafirlerine göz kırparak, "Hoşça kalın çocuklar," dedi. Remi bu dikkat dağınıklığını ön kapıdan geçmek için kullandı. Çok uzağa gidemedi. Brick onu kapüşonundan yakaladı ve merdivenlerde ilerlemesini durdurdu.

"Brick, yemin ederim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, adam arkalarından kapıyı kapatırken.

Gece havası o kadar soğuktu ki, tüm dünya büyük bir buz küpüymüş gibi hissediyordu.

"İlk olarak. Benden kaçma," dedi yumuşak bir sesle ve yürüyüş yolunda onun yanına düşene kadar kapüşonunu sıkıca kavradı.

"Ya da ne?" diye alay etti.

"Ya da sonuçtan hoşlanmayacaksın. İkincisi, özür dilerim."

Ayakkabısı kaldırımındaki bir kar parçasına takılarak onu tökezletti. Tökezlemesine fırsat vermeden onu yakaladı.

"Sen nesin? Ve beni hırpalamayı kes!" Ellerine vurdu. "İtilip kakılmayı istemeyi bırak. Üzgün olduğumu söyledim. Öyle demek istemedim. daha önce de söyledim. Senden nefret etmediğimi biliyorsun." Evden iki blok uzaktaydılar. Yapmaları gereken konuşma için yeterli zamanları yoktu.

"Öyle mi? Sana bu izlenimi veren nedir?" dedi kibirli bir şekilde.

Onu durdurdu ve yüzünü kendisine çevirdi. "Senden nefret etmediğimi *biliyorsun*."

Bekledi ve kız ona bir tepki vermeyince onu hafifçe salladı.

"Ugh. İyi. Üzgünsün. Benden nefret etmiyorsun. Özrünü kabul ediyorum. Artık eve yalnız yürüyebilir miyim?"

"Olmaz. Üçüncüsü-"

"*Dahası* mı var? Alicia Keys aşkına, ne kadar burbon içtin sen?" Kadın adamın elinden kurtuldu ve tekrar kaldırımından aşağı inmeye başladı.

"Doğruyu söylemediğini biliyorum," dedi, uzun adımları onu kolayca yakalıyordu. Onu yavaşlatmak ve kendisine bu gece düşünecek bir şey vermek için kolunu onun omuzlarına yerleştirdi, eli önünde sallanıyordu.

"Ne hakkında?"

"Kaza. Astımın. Neden geri döndün."

Kadın aniden durdu. İçinden bir ürperti geçti ve adam bunun soğukla bir ilgisi olmadığını içgüdüsel olarak anladı. Kadın konuşmaya başladı ama adam eldivenli büyük elini kadının ağzının üzerine kapattı.

"Bana bir daha yalan söylemeden önce Remi," dedi eğilip kulağına fısıldayarak, "bunun senin yararına olup olmadığını uzun uzun düşün."

Onun ne kadarını bildiğini, neler yapabileceğini merak ederek hesaplar yaptığını hissedebiliyordu. Uzun bir aradan sonra elini ağzından çekti. "Belki de bilmemen *senin* yararına olur. Belki de herkesin yararınadır."

"Bu asla böyle olmayacak," diye ısrar etti. "O yüzden kafanı topla. Bana anlatmaya hazır olduğunda burada olacağım. Ama sen konuşmadan önce öğrenirsem çok kızarım."

"Bu ağabey rutini hiç eğlenceli değil," diye yakındı. "Ne yapacaksın, rozetin ve pantolonunda sakladığın copla çıktığım herkesi korkutmaya mı başlayacaksın?"

Şu lanet ağız.

Onun bu kadar çok düğmesine aynı anda basmayı başarması, sırrını bilip bilmediğini merak etmesine neden oldu. Eğer gerçekten ne istediğini biliyorsa.

"Ben senin kardeşin *değilim* Remington," diye hatırlattı ona.

Kulübesi görüldüğünde yolun karşısına geçtiler. Göl önlerinde simsiyah ve pırıl pırıl uzanıyordu.

Nefes nefese kaldı. "Şey, sanırım *öyle olsaydın*, ergenlik fantezilerimden birkaçı gerçekten iğrenç ve ensest olurdu."

Bir düğmeye daha basıldı.

Ama söyleyecek bir şeyi daha vardı. Sorulacak bir soru daha.

"Dördüncü ve son," dedi.

"Oh, hadi ama, dostum. Yoruldum." Kadın adamın kolunun altından sıyrılmaya çalıştı ama adam onu sadece kulübenin çitleri boyunca yürürken yanına sıkıştırdı.

"Seni nasıl incittim?" diye sordu.

İç çekti. "Bunun bir önemi var mı?" "Bak. Audrey hakkında-"

"Ondan önceydi," diye tersledi. Kadın kapıya uzandı ama adamın işi henüz bitmemişti. Bir elini onunkinin üzerine kapattı.

"Bunun nedeni mezun olduktan sonraki o gün müydü? O bir hataydı."

"Tanrım. Bir adam benden etkilenmeyecek kadar kalın kafalı ya da daha kötüsü bunu eyleme dökmeyecek kadar korkak olduğu için kin beslediğimi mi düşünüyorsunuz? Çok iyisin Brick."

"O zaman söyle amina koyayım!" diye bağırdı, korkak tavrını görmezden gelmeyi tercih ederek. Bilmesi gerekiyordu. *Ne olduğunu bilmezse nasıl düzeltebilirdi ki?*

Önce ayaklarına, sonra da gece yarısı mavisine karşı hayalet gibi bir yeşil olan kuzey ışıklarının parıltılarının görüldüğü gökyüzüne baktı. "Beni terk ettin. Hoşça kal bile demeden. Beni öylece terk ettin."

Soğuk göğsüne girdi ve yerleşti. Buz gibi havayı dağıtmak için bir nefes verdi. "Seni *asla* incitmek istemedim. O zaman değil."

Gitmek *zorundaydı*. Başka seçenek yoktu. Adada sıcak, istekli, yaşı geçkin bir Remi'yle kalmak, sahip olmadığı düzeyde bir irade gerektirecekti.

Ona baktı, yeşil gözleri fırtınalıydı. Narin çenesinde bir sıkışma. "Unutuyorsun Brick. Eskiden birbirimizi çok iyi tanırdık. Eskiden yakındık. Yani evet. Giderken beni incitmek istedin. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Kapıyı çekerek açtı ama adam geçmesine izin vermedi. Vücutuyla onu engelledi, rüzgârda fısıldayan çitlere karşı tuttu. Kapıdaki elleri dışında birbirlerine dokunmuyorlardı ama ona bu kadar yakın dururken kendini çırılçıplak hissetti.

"Remi."

Adından başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kadın gerçeği yüzüne vurmuştu. Bir şekilde, onun da kendisi gibi acı çekmesini istemişti. Bu

Bencil ve acımasızdı ve her zaman olduğu gibi bu zavallı küçümsemenin de onun üzerinden yuvarlanıp gideceğini düşünmüştü.

Şimdi, bu acıyı yanında taşıdığını bilmek onu lanet bir solucan gibi hissettiriyordu.

"Özür dilerim." *Aman Tanrım. Bu gece son beş yılda olduğundan daha fazla özür dilemişti.*

Gözlerini kapattı, aniden yorgun görünüyordu. "Bak. Buraya kanka olmak için dönmedim. İkimiz de aramızda mesafe olmasının daha iyi olacağını biliyoruz. O yüzden bu her ne ise ya da her neyse geride bırakalım."

Ama bunu geride bırakmaya hazır değildi. "Beni Doud'un yerinde gördüğünde-" diye başladı.

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi onun kollarına yürümüştü.

"Hazırlıksız yakalandım. Refleksti."

"Bana geldin çünkü korkuyorsun. Çünkü sana yardım edebileceğimi biliyorsun. Bir şeylerin ters gittiğini görebiliyorum. Işıkların bütün gece açık kalıyor. Eskiden lokantada uzun yol kamyoncusu gibi yemek yerdin, şimdi tabağının etrafındaki yiyecekleri itiyorsun. Seni bu kadar sinirlendiren ne, Remi?"

"Dur." Elini göğsüne götürdü ve adam kendini durduramadan elinin üzerine eğildi. Başını geriye eğip ona baktı. Bunu ne kadar çok sevdiğinden nefret ediyordu.

"Konuş benimle," diye ısrar etti, sesi boğuk çıkıyordu.

Adamın göğsündeki ele baktı. Adam çenesini yukarı itip onu tekrar kendisine bakmaya zorlayana kadar temas ettiği noktaya bastırıyordu.

Gözleri sokak lambalarının ve yıldızların loş ışığı altında parlıyordu. "Sırlarımı dinleme hakkını uzun zaman önce kaybettin. Bu şekilde bırakalım. Bu ikimiz için de daha güvenli."

"Bunu kabul etmeyeceğimi biliyorsun," diye uyardı.

Dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Biliyorum," diye itiraf etti. "Ama bunu düzeltemezsin. Lanet olsun. Ben düzeltebileceğimden emin değilim."

"Remi."

"Brick." Sesi kızgındı ama gülümsemesi şimdi birkaç derece daha sıcaktı. "Sen üzgünsün ve ben de özrünü kabul ettim. Şimdi ikimiz de bu işin peşini bırakmalıyız."

"Hayır." İnkârı düz ama kesindi. Bu konuda geri adım atmayacaktı. Bu işten cazibesıyla sıyrılamayacaktı.

"En azından sürekli sinir bozucu oluyorsun," dedi hafifçe. "Bazı şeyler asla değişmez."

Hayal kırıklığıyla bir hırıltı çıkardı. "Sen de bebeğim." Onun bu sözler karşısında yumuşadığını hissetti. Onun kendisine karşı birazcık eridiğini hissetti.

Ceketinin cebinden bir vızıltı sesi geldi. Çılgınca kazdı ve sonunda cebinden çıkardı. Ekranı okuduğunda yüz ifadesi karardı. Kıçımdeki Acı ekranı okudu.

Cevap vermeden telefonu cebine geri soktu.

"Bunu alman gerekmiyor mu?" diye sordu, Kıçımdeki Acı'nın kim olduğunu ve Remi'nin neden onlardan kaçınmak istediğini merak ederek.

"Kesinlikle hayır." Kadının çenesi gerilmişti ve bu da adamın kan basıncını yükseltiyordu. Ondan bir şey saklamak tam bir işkenceydi.

"Yukarı bak," dedi usulca. Adam bakmayınca, boştaki eliyle çenesini kavradı ve onu zorladı. Kuzey ışıkları üzerlerinde titreyip parlıyordu. "Işıkları görüyor musun?"

"Evet."

"Bir keresinde bana müziği görmenin nasıl bir şey olduğunu sormuştun. Biraz öyle."

Sessizlik içinde ikisi de gece gökyüzüne baktılar. "Çok güzel," dedi sonunda.

"Öyle," diye kabul etti. "Şimdi, Bayan Early bizi burada görüp dedikodu yetkililerine haber vermeden önce eve gidin."

"Sen içeri girene kadar burada bekleyeceğimi biliyorsun."

İç çekişine bir nefes bulutu eşlik etti. "Biliyorum."

Kadın adamın etrafından dolandı ve bu sefer adam onu durdurmadı. Kız içeri girene ve ışıklar yanana kadar orada öylece durdu. Sonra da tanıdığı en cesur kızı korkutan şeyin karanlıkta ne olduğunu merak ederek nöbet tutmaya devam etti.

On üç yıl önce.

S Eleanora Reedbottom'ın Yuvarlak Ada'daki Çok Gizli Partisi'ni kaçırmayacaktı. Sırf uydurma bir suçtan dolayı cezalı olması, bu partiye katılmayacağı anlamına gelmiyordu.

sezonun partisini atlayın.

O ve Audrey kıyafetlerini çoktan planlamışlardı. Ekstra kısa pantolonlar, uyumlu atletler ve tekne yolculuğu için sevimli kapüşonlular.

Round Island, Mackinac feribot iskelesinin hemen güneyinde yer alan 300 dönümlük ıssız bir adaydı. Hiawatha Ulusal Ormanı'nın bir parçası olan ada, ABD Orman Hizmetleri tarafından denetleniyordu. Adanın uzak tarafındaki kumsal, yasadışı partiler için idealdi. Eleanora Reedbottom'ın bu gece verdiği gibi.

Remi'nin tek yapması gereken ailesini geceyi odasında geçireceğine ve onu rahatsız etmemelerine ikna etmektir. *Çocuk oyncağı.*

Annesi o akşam bir "iş meselesinin" lojistiği yüzünden dikkatini fazla verememişti. Bu yüzden Remi akşam yemeğinde Kimber'la kavga etmiş, babasına kramplar hakkında sızlanmış ve sonra bir servis kaşığıyla odasına bir bardak dondurma götürmüştü. PMS gazabından korktuğu için kimse yanına yaklaşmıyordu.

Brick ve Spencer Callan akşam yemeğine gelmişlerdi. Spencer, onun son derece sevimli, çoğu zaman hiçbir şeyden haberi olmayan, bazen de erkek arkadaşı, gösterileri sırasında ona başparmağıyla işaret etmişti. Kaslı, soğukkanlı ağabeyi Brick ise ona şüpheyle bakmıştı. Adamın en ufak bir yalanın kokusunu almak gibi esrarengiz bir yeteneği vardı.

Açıkçası, onun yeteneklerinin adadaki atlarla çalışırken boşa gittiğini düşünüyordu. İyi bir polis olabilirdi. Evden gizlice kaçmaya çalışmadığı zamanlarda annesine bundan bahsetmek zorunda kalacaktı.

Yine de bu konuyu açmak için üniversiteye gidene kadar bekleyebilirdi. Brick'in süper güçlerini kullanarak onu zararsız bir eğlence için tutuklamak gibi aptalca bir şey yapma ihtimali vardı.

Pembe çalar saati saat dokuzu gösterdiğinde Remi saçlarına son bir kez sprey sıktı. Neredeyse bir saatini harcayarak mükemmelleştirdiği kaygısız yaz dalgalarından memnun, ışığı kapattı ve ampülü çıkardı. Yorganın altındaki yastıklar, elektrik düğmesini açacak olurlarsa meraklı aile üyelerini yanıltmayacaktı.

Karanlıkta cebinden küçük bir böcek spreyi ve dudak parlatıcısı çıkardı, sonra pencereden verandanın çatısına tırmandı. Yaz havası nem ve olasılıklarla doluydu. Macera, müzik ve eğlence onu bekliyordu.

Kafese tutunmak için bacağını geriye ve aşağı doğru uzatırken kiremitler dizlerine sertçe vuruyordu. Günün birinde bu eski püskü şey üzerine çökecekti. Ama bu gece o gece değildi.

Hızla aşağı indi. Şortunun paçası bir tahta parçasına takılınca içinden küfretti. Ailesi şüphelenmeden o lanet şeyi yeniden inşa etmenin bir yolunu bulup bulamayacağını merak etti. Belki de antrenman yaptığını söyleyerek sokak hokeyi toplarından birini içine atabilirdi. Ya da belki sarmaşıklara tırmanmaya yeni bir ilgi duyuyormuş gibi davranabilirdi.

Ninja gibi kaçış becerilerinden memnun olan Remi, son üç metreyi atladi ve küçük bir Japon akçaağacı ile bir süs çimi kümesi arasındaki çiçek tarhına indi. Geri adım attığında sıcak, sert ve yapraksız bir şeyle karşılaştı.

İki el arkadan kollarına dolandığında, etrafında döndü ve topa vurma pozisyonunu aldı.

"Sakin ol, bela," diye alçak sesle tanıdık bir kıkırdama geldi.

"Kutsal Billie Holiday, Brick!" Ayağını malçların üzerine vurdu. "Ödümü kopardın. Peyzajın kolları var sandım!"

Sokak lambalarının silüetinde oldukça iri bir gölge oluşturunuyordu. "Güzel," dedi. "Yukarı çık."

"Şaka yapıyor olmalısın. Hayır! Hayır! Burada ne işin var senin?" "Seni beladan uzak tutuyorum," dedi, kocaman kollarını kocaman göğsünü açmış ve ona bakıyordu.

"Peki, bunun neresi eğlenceli?" diye alay etti, korkutulmayı reddederek.

Onu ve kardeşini tanıdığı bir yıl içinde Remi onun sırrını öğrenmişti. Adam bir sekoya gibi inşa edilmiş ve bir tuğla duvarın konuşma becerilerine sahip olabilirdi, ama Brick altında bir oyuncak ayıydı. Ekstra büyük bir tane.

"Ben ciddiylim. Kıçını kaldırıp odana git ve orada kal."

"Spencer'dan sorumlu olabilirsin ama burada hiçbir yetkin yok Brick Callan," dedi parmağını onun göğsüne sokarak.

"Round Island'a parti yapmaya gitmene gerek yok, Remi Ford."

Ateş püskürmekle meşgul olsa da, onun adını söylemesi çok hoşuna gitmişti.

"*Benim* işim *seni* ilgilendirmez. Ayrıca, Spencer gidiyor! Beni bekliyor."

"Hayır, öyle değil. Cezalı olduğu için televizyonun karşısında oturmuş surat asıyor. Tıpkı kıçını kaldırıp o odaya girmezsen senin olacağın gibi. Şimdi."

Ona emir verme biçiminde kesinlikle lezzetli bir şey vardı. Onları yerine getirmek gibi bir niyeti olduğundan değil. Ama yine de, daha önce keşfedilmemiş bir yanı ilk kez uyanıyor gibi hissediyordu. "Yoksa ne olur?"

Adamın göğsünde duyduğu hırıltıyı hayal edebiliyordu. "Sen akıllı bir kızsın, değil mi?" diye fısıldadı sonunda.

Remi gözlerini adama dikti. Bir tuzak kokusu almıştı. "Sadede gel."

"Annenin bu gece ne tür bir 'iş' yaptığını düşünüyorsun? Eleanora Reedbottom'ın reşit olmayanlara içki partisi vermek için federal mülke izinsiz girmeye karar verdiği gece gizli bir operasyonun lojistik işlerini yürütüyor olması sence tesadüf mü?"

Nefes nefese kaldı. "Partiyi nasıl öğrendin?"

"Çünkü Eleanora Reedbottom'ın koca bir ağzı var. Aptal küçük kardeşimin de öyle. Ayrıca senin yalan söyleme yeteneğin onda yok."

Küçük bir reverans yaptı. "Teşekkür ederim." "İltifat değil, Remi."

"Zaten öyle kabul ediyorum," dedi omuz silkerek.

Sanki migreni tutmuş gibi burnunun kenarını sıktı.

"Başını hiç kontrol ettirdin mi? Anormal miktarda baş ağrın var gibi görünüyor."

"Sadece seninle konuştuğum zaman," diye karşılık verdi.

Burnunu kırıştırdı. "Yani. En azından gelip sen ve Spence'le takılabilir miyim?"

"Zaten cezalısın. şefin kızını evinden atmayacağım. Bu pek çok farklı seviyede yasadışı."

"Hiç eğlenceli değilsin."

"Bana yle söylendi. Senin tarafından. Defalarca."

Henüz kafese geri tırmanmaya hazır değildi. Bu, Brick'in onun etrafında bir araya getirdiği en fazla sözcük sayısıydı ve konuşmayı boşa harcamak istemiyordu. "Gitmeme ve yakalanmama izin verebilirdin," diye düşündü.

"Yapabilirdim," diye kabul etti.

Bir parmağını çenesine vurdu ve karanlıkta onu inceledi. "Kendi annemin beni tutuklamasından kurtarmak için ullandın."

"Sizi ilk kez tutuklamak zorunda kalan aptala acıyorum."

"İşte yine iltifatlara başladın. Benden hoşlanıyorsun. Tutuklanmamı istemiyorsun," diye şarkı söyledi.

Düz ifadesini geri kazanmadan önce karanlıkta yüzünü buruşturdu.

"Bunu babanı vurmak için söylemedim, bunu sen de biliyorsun. Bir sürü insan tutuklanıyor. Bir noktada benim de onlardan biri olacağımdan eminim. Pek çok insan hapse giriyor. Bu onların kötü insanlar olduğu anlamına gelmez."

Tekrar burnunun kenarını sıkmaya başlamıştı. "Tam olarak bu anlama geliyor."

"Her şeyi siyah beyaz görmek yorucu mu? Başka renklere hiç yeriniz yok mu?"

"Doğru doğrudur. Yanlış yanlıştır. şimdi, anneni seni kelepelemek ve askeri okula göndermek zorunda kalmaktan kurtardığım için beni pişman etme."

"O bundan daha iyisini bilir. İlk kırk sekiz saatimde burayı yerle bir eder ve bir isyana önderlik ederdim. Hey, büyükannen nasıl?"

"Oyalanmayı bırak," diye emretti, ellerini kalçalarına koydu ve botlarının parmak uçlarına baktı.

Bekledi, adam çözülene kadar ona baktı. "O iyi. Ameliyat iyi geçti. Bu hafta içinde evde olacak."

"Güzel. Belki ona bir turta yaparım."

"Tamam. Cezalı olduğun için teslim etmesi için kız kardeşine verebilirsin."

"Çileden çıkarıyorsun!"

"Hemen arkadayım bebeğim. Şimdi tırman." Verandanın çatısını işaret etti. "Yoksa seni ön kapıdan geçirip babana teslim ederim."

"*Yapmazsın.*"

"Yapardım."

İyi Zamanları Mahvetme Duvarı'nı geçemeyeceğini anlayınca, savaşı kurtarma mücadelesinde geçici yenilgiyi kabul etti. "Peki, eğlenceli polis." Verandanın kenarına tırmandı ve kafese uzandı.

"Aferin kızıma," dedi.

Aferin kızıma.

Bunu söyleme şekli, o sert kenarı, ona lezzetli, tüm vücudunu saran bir ürperti verdi. Tekrar söylemesini istiyordu. Ona tekrar söyletmek istiyordu.

"Oh, Trouble?"

Tırmanışın ortasında durdu ve ona baktı, dağ gibi bir adam düşerse onu yakalamak için gölgelerde bekliyordu.

"O şortu bir daha giyme." "Neden giymeyeyim?"

"Nedenini biliyorsun, çünkü ben öyle dedim."

Bu onun en sevmediği nedendi. Remi bir hırıltı çıkardı ve bir eliyle onu tutarken diğer eliyle de onu serbest bıraktı.

Yumuşak kahkahası onu çatıya kadar takip etti ve penceresinden içeri girdi.

İkinci denemesinden önce tam on dakika, neredeyse bir ömür boyu bekledi.

"Hâlâ buradayım," dedi sert bir fısıltıyla.

Çatının kenarından baktı. "Kahretsin Brick."

Verandaya doğru yaklaştı. "Düşüp yüzünü kıracaksın ve ben de çok kızacağım."

"Adaya gitmiyorum. Audrey ile rıhtımda buluşmam gerekiyor. Başının belaya girmesini istemiyorum."

"O zaman ara onu," dedi kuru bir sesle. Brick yine kollarını kavuşturdu ve bir meşe ağacı kadar hareketsiz görünüyordu.

"Yapamam. Telefonlarımızı almamaya karar verdik." "Neden?"

"İlla bilmek istiyorsan, meraklı. Birinin ailesi ya da sinir bozucu ağabeyi ararsa, telefonlarımızı unuttuğumuzu söyleyebiliriz."

Belli ki onun yaratıcılığından etkilenmemişti, nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Kulağa "benim ölümüm ol" gibi bir şeymiş gibi geliyordu ama emin değildi.

Yorgun bir iç çekişin ardından bir süre sessizlik oldu. "Gidip Audrey'e söyleyeceğim," dedi sonunda.

"İyi güzel de, sen Audrey'e söylemeye gidersen, ben de Spencer'ı senin evinden kurtarmaya gider ve tüm polis departmanı ada dışında meşgulken başımıza ne gibi bir bela açabileceğimize bakarım."

"Lanet olsun, Remi."

Brick beş dakika sonra, "Beni buna ikna ettiğine İNANAMIYORUM," diye homurdandı.

"Oh, hadi ama," dedi kendini beğenmiş bir şekilde, omzuyla onun şişkin pazusuna vurarak. "Biraz eğlen. Neşelenirsen sana dondurma alırım."

"Sinsi saldırı!" Spencer yüzünde hınzır bir sırıtişla yanlarından hızla geçti. Ağabeyinin daha zayıf, daha kısa ve daha mutlu bir kopyasıydı. Remi, Brick'in bunu fark edip etmediğini bilmiyordu ama bu mutluluk onun sayesindeydi. Ebeveynlerinden biri hapis yatan, diğeri de sürekli yollarda olan Spencer'ın bu kadar uyumlu olmasının nedeni Brick'ti.

Burnuna küflü, sevimsiz bir koku geldi ve elini yüzüne kapattı. "Spence!"

"Az önce kız arkadaşının *tozunu* mu *aldın*?" Brick sordu.

"*Ve* kardeşim," diye gururla duyurdu Spencer, önlerinde geriye doğru koşarak.

Brick yıldırım gibi hareket ederek Remi'nin ninja hareketlerini gölgede bıraktı. Yarım saniye içinde Spencer'ı yakaladı ve kolunu çocuğun boynuna doladı. "Neredeyse oy kullanma hakkına sahip olduğuna inanamıyorum. Sen sadece uzun, sıska beş yaşında bir çocuksun," dedi Spencer'ın saçlarını karıştırarak.

"Dostum! Doğru stili yakalamak için ne kadar jöle kullandığımı biliyor musun?" Spencer şikayet etti.

"Evet. Sadece saç ürünlerinin parasını ödemek için bile ikinci bir işe ihtiyacın olacak." Brick onu serbest bıraktı.

Spencer durakladı ve bir parmağını kaldırdı. "Buna söyleyecek tek bir şeyim var." Bu kez sesli bir şekilde osurdu ve sonra koşmaya başladı.

Brick centilmence Remi'yi osuruk bulutundan dışarı itti. "Benim aptal kardeşimden çok daha iyisini yapabilirsin, biliyorsun."

Güldü ve Spencer'ın kolunu kendi koluna değdirmesinin keyfini çıkardı. Spencer'a bayılıyordu. Teyzesinin aşırı hevesli golden retriever'ı gibiydi, güzeldi ve onu gördüğü için her zaman mutluydu. Ama ağabeyinde her zaman nabzını hızlandıran bir şey vardı. Ona yakın olmayı seviyordu. Onunla konuşmayı seviyordu. Çok az konuşan ve daha da az gülümseyen bir adamdı, ama arada bir ondan bir gülümseme kopardığında, kendini bir hız treninin ilk inişindeymiş gibi hissediyordu.

"Oh, biliyorum. Ama beni eğlendiriyor. Ayrıca, artık gerçekten birlikte değiliz."

Adımlarında hafif bir aksama vardı. "Sen değil misin?"

"Hâlâ takılıyoruz. Ama artık seks yapmıyoruz." Bu sefer gerçekten sendeledi. Kadın uzandı ve onu sabitledi. "Tanrım, Remi."

"Dürüst olmak gerekirse -ve bunu kendine sakla- bence Audrey'e karşı bir şeyler hissediyor olabilir. Bence birbirleri için iyi olurlar."

"Yani, kızgın değil misin?" Sesi şaşkın ve endişeli geliyordu. Çok sevimliydi.

"Kızacak ne var ki? Kaderle savaşılamazsın. Yaşanacak bir sürü başka eğlence varken bu zaman ve enerji kaybıdır." Omuz silkti ve ellerini kazağının ceplerine soktu.

Bütün bir blok boyunca onun yanında sessiz kaldı, yarım adım gerisinden yürüdü. O gece şehir merkezi, dışarıda yedikleri akşam yemeğinden sonra otellerine ve kiralık evlerine dönen, yeni temizlenmiş turistlerle dolup taşıyordu. Dükkânlar kapanıyor, herkes geç saatlere kadar açık kalan barlara ve dondurmacılara yöneliyordu.

"Cezalı değil misin, kızım?" Hâlâ golf kıyafetlerini giymiş olan Agnes Sopp, elinde üç katlı çilekli dondurma külahıyla sokağın köşesinden seslendi.

"Merhaba Agnes," diye karşılık verdi Remi hiç istifini bozmadan. "Sanırım bu gerçek bir emirden çok bir öneri. Ama beni gördüğünü aileme söylemezsen minnettar olurum."

Agnes ona göz kırparak, "Sırrın benimle güvende," diye söz verdi.

Remi'nin huysuz arkadaşı, "Adadaki herkese söyleyecek," diye tahmin etti.

"Ailem *dışında* herkese söyleyecek," diye ısrar etti Remi. Brick,

"Çok yorucusun," diye karar verdi.

Gözlerini devirdi. "Ele avuca sığmayan biri olduğumu biliyorum. Çok fazla olduğumu biliyorum. Ama insanlar ayak uyduramıyorsa bu benim suçum değil."

"Size ayak uydurabilecek birine ihtiyacınız yok. Seni kilitleyebilecek birine ihtiyacın var."

"İkisine de karşı değilim. Doğru adamın her ikisini de yapabileceğini varsayıyorum," diye espri yaptı.

Sessizlik uzadı ve aralarındaki gerilim arttı. Önce onun konuşmasını istiyordu. Yeni bir konuşma başlatmasını. Çaba göstermesini.

"Eğer Spence değilse, kimi seviyorsun?" Brick sonunda sordu.

Adamın sesi ilgisiz ve sinirli geliyordu. Ama gerçekten bilmek istemeseydi sormazdı.

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve ona şuh bir göz kırpma olduğunu umduğu bir bakış fırlattı. "Seçeneklerimi açık tutuyorum." Kalçalarını biraz daha sallayarak adımlarını hızlandırdı ve kaldırımından rıhtım yönüne doğru saptı. Spencer şekerçi dükkânının dışında bir grup arkadaş bulmuştu ama Audrey'den iz yoktu.

Remi rıhtımda koşarak ilerlerken Brick'in ayak seslerinin arkasından gelmesi onu gıdıkladı. Adam muhtemelen onun kendini bir tekneye atıp havalanacağını düşünmüştü. Kısa bir süre için Duncan Firth'ün şık küçük teknesiyle bunu yapmayı düşündü. Herkes onun anahtarı can simidinin altında bıraktığını biliyordu. Ama arkadaşını kurtarmak için burada olduğunu hatırlayınca bu fikirden vazgeçti, Brick'in damarına basmak için değil.

"Psst! Audrey?" diye tısladı karanlığa doğru.

Audrey'nin kafası yıpranmış kulübenin etrafından göründü. Koyu tenine çok yakışan parlak sarı bir kolsuz bluz ve atlet içinde güzel ve sinirli görünüyordu. Remi onu karşılamak için koştu, Audrey'nin yeni saç kesimine hayran kaldı, yanlarda sivriltilmiş ve tepede sıkı bukleler vardı. Mor çerçeveli gözlüklerinin ardından Remi'ye bakıyordu.

"Nerelerdeydin? Bekliyordum. Brick. Remi, çalışmamız gereken bir sınav olduğu için benim... matematik notlarımı getirdin mi?" Spencer gibi Audrey de yalan söyleme konusunda berbattı.

"Sorun değil. O biliyor," dedi Remi ona. "Eğlence polisliği yapıyor ve bizi Elle'in partisini basan gerçek polislerden uzak tutuyor."

"Rica ederim," diye homurdandı Brick.

Audrey'nin kahverengi gözleri büyüdü ve kalın kirpikleri dalgalandı.

"Vay canına.

Teşekkürler Brick. Bu gerçekten harika bir davranış."

Remi gülümsemesini gizlemek için dudaklarını ısırdı. Brick Callan'ın her yaşta kadın üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Yanıt olarak homurdandı ve onlara işaret edencesine bakarak sokağa doğru geri döndü.

"Nawesome?" Remi alay etti.

"Kapa çenenin. Doğrudan bana baktı. Ne yapmam gerekiyordu? Gerçek bir konuşma mı yapsaydım? Herkes senin kadar cesur değil, biliyorsun," diye mırıldandı Audrey.

"Hadi gel. Gidip koca adama bir külâh dondurma alalım," dedi Remi, bir kolunu arkadaşının beline dolayarak. "Bu şortların etrafındaki kıyafetleri planlamama yardım edebilirsin."

Audrey Remi'nin bacaklarına baktı. "Neden?"

"Sebebi yok. Sadece yazın geri kalanında bunları giymek istiyorum."

Remi, kalın, kırmızı sıvının yerdeki plastiğin üzerine damlamasını ve çıplak ayağının üzerine ürkütücü bir şekilde sıçramasını şaşkınlıkla izledi.

Masanın üzerindeki kablosuz hoparlörden Radiohead'in "No Surprises" şarkısı çalıyordu. Turuncuların, mavilerin ve zengin morların titreşen dalgaları kulübenin iç kısmına yayıldı. Ama her zamanki gibi rahatlamak yerine midesi bulandı, kırmızılar teninin üzerinde kan gibi akarken neredeyse başı dönecekti. Önündeki tuval, göz kamaştırıcı beyaz mükemmelliğiyle alay ediyordu.

Kırmızı. Beyaz. Kan. Kar. Farlarda parlayan kırık camların ışıltısı. Karanlık. Karanlık. Karanlık.

Pencerelerin ötesindeki gölün uçsuz bucaksız yüzeyinden yansıyan güneş ışığına rağmen, o soğuk, korkunç gecenin boğucu gece yarısı karanlığına geri dönmüş gibi hissediyordu.

Bir zamanlar çok tanıdık bir alet olan fırça sol elinde yabancı ve yanlış hissettiriyordu.

Kendini kuvvetlice salladı.

"Bebeklik yapma," diye ısrar etti, fırçayı bir asa gibi kaldırarak. Karanlığı yok etmek için bir büyü. Tuvale renk akıtmak ve bu süreçte dehşeti, çaresizliği koymak için.

Ter, alnını ve saçlarının gevşek bir perde gibi sarktığı ensesini kaplamıştı. Nefesi ciğerlerinin sınırları içinde zayıftı. Nefes almak için durması gerektiğine dair bir uyarı.

Kıllar yüzeye yaklaştı. Bir süpürme hareketiyle beyaz, boşluğu içinde artık mükemmel olmayacaktı. Dersini almıştı.

erken. Void mükemmellik değildi. Boş bir tuvale renkli, kanunsuz damgasını vurmak onun en iyi yaptığı şeydi. En azından öyleydi.

Şarkı dokuzuncu kez tekrar başlarken dışlarının arasından "Bu çok aptalca," diye tısladı. "Sadece lanet fırçayı lanet tuvalin üzerine koy."

Fırçasının zengin renklere sahip yağlı boyaları son kez süpürmesinin ve daha önce hiçbir şeyin olmadığı dünyalar yaratmasının üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Bir ömür gibi gelmişti.

Ama hiçlik, boşluk güvenliydi. Bozulmamıştı.

Göğsündeki gerginlik yanmaya başladı ve fırça sert parmaklarından yuvarlandı.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı, nefesini içine çekerek.

Ailesinin bodrumundan aldığı eski, tozlu bir örtünün üzerine uzandı ve bir köşesini ayağındaki boyayı silmek için kullandı.

Tüm bu "çöküş" olayı onu gerçekten kızdırmaya başlamıştı. Nefesi ince ve kesik kesik geliyordu.

"Tam bir nefes alamazsan nasıl dolu dolu bir hayat yaşayacaksın?"

Yeni bir arkadaş tarafından sorulan eski bir soru. Ve bir kez olsun Remi dikkatini vermişti.

Her şekil, boyut ve renkten öğrenci stüdyoya girerken taytlar, atletler ve matlardan oluşan renkli geçit törenine bakarak, "Ben yoga tipi bir insan değilim," diye ısrar etti. "Ben daha çok 'sonunda kusmanıza neden olan bir eğitim kampı' insanıyım."

"Mmm. Peki bu senin için nasıl çalışıyor?" diye sormuştu arkadaşı sakin bir şekilde.

"Peki, ama bundan nefret edersem gelecek hafta boks dersine gelirsin."

Nefret etmemişti. Yoga derslerinde enerjisini ve nefesini kullanmayı öğreten farklı, özel bir şey bulmuştu. Bedenini işkence gibi değil de onur gibi hissettirecek şekilde hareket ettirmeyi.

Nefes bir dayanak noktasıydı ve o açıkça kendi nefesini kaybetmişti. Şimdi akıntıya kapılmıştı. Ve yalnızdı.

Şarkı kesildi ve telefonunun zil sesi yaşam alanını doldurdu. *Kıçımındaki Acı.* Ugh. Görmezden gel tuşuna basarak aramayı tekrar sesli mesaja gönderdi.

Hırıltılı bir iniltiyle çalma listelerini değiştirdi ve Lizzo'nun kız gücünü açtı. Pencerenin önündeki döner sandalyelerden birinde oturup nefes almaya zorlandığında pembeler ve morlar bir anda etrafını güzel, canlı bulutlarla kapladı.

Gözlerini doğanın mükemmelliğine dikti.

Kullanamayacağı bir stüdyoyu Brick'ten ödünç almak için erken ve aptalca davranmıştı. Neyse ki bu küçük başarısız deneyi onun evinde denememişti. Onu böylesine savunmasız bir anında yakalayabileceği fikri, eğitim kampı kursunu bitirmiş biri gibi kasma isteği uyandırmıştı.

Onu bir hayat krizinin ortasında yakalarsa, hikayeyi ondan çıkarana kadar durmayacaktı. Sonra, her zaman yaptığı şeyi yapacak, onu kurtarmaya gidecekti.

Ve bu sefer, bu onu öldürtebilir.

Kurtarma falan yoktu. Üzerine çullanıp pisliğini temizleyecek bir kahraman yoktu. Çok ileri gitmişti. Ve bunun sonuçları sadece ona aitti.

"Onun işini bitireceğim. Ve bunun senin yüzünden olduğunu bileceksin."

Tehdit kafasının içinde yankılanıyordu ve nefes almak için elinden geleni yaptı. Sadece zorlaması gerekiyordu. Kafasını yeniden toparlamak için terli bir güneş selamı ya da bir resim maratonu için neler vermezdi. Korkunun içinden bir yol bulması gerekiyordu, sadece yuvarlanmayacak ve bir canavarın kazanmasına izin vermeyecek olan Remi'ye geri dönmesi gerekiyordu.

Göğsündeki gerginlik dikkatini çekiyordu.

Nefesini içine çekti, kapasitesine ulaştığında tuttu, sonra kontrollü bir şekilde dışarı verdi. *Nefes al. Nefes verdi.*

Yağlı boyalarının, fırça temizleyicisinin ve o sabah pişirdiği ekmeğin tanıdık kokuları onu toprakladı, metalik kan ve duman kokusunun anılarını bloke etti.

Burada oturup keşkelerin içinde debelenmeyecek ve kendine astım krizi geçirtmeyecekti.

Nefes al. Nefes ver.

Kıpırdamadan oturdu, göğsündeki gerginlik gevşeyene kadar, Chicago'daki yoga eğitmeni gurur duyana kadar derin nefes aldı.

Kriz şimdilik önlenmişti. Astım ilacını bulup çıkarmaya ve her ihtimale karşı elinin altında tutmaya karar verdi. Ama tam kıcını sandalyeden kaldırıp aceleyle hazırladığı valizini karıştırmak için enerji toplamaya başlamıştı ki, sokaktaki tanıdık bir şingirtı dikkatini çekti.

Remi paltosunu ve terliklerini giydi ve Mickey Mulvaney ile sadık atları Murphy ve Rupert'in kutu ve bidonlarla dolu yük arabasını görmek için tam zamanında kapıya doğru koştu.

"Mickey Mulvaney, sen hâlâ emekli olmadın mı?" diye takıldı. Adam neredeyse bir yıldır ada üzerinde paket ve yük teslimatları yapıyordu.

tüm hayatı boyunca.

Adam Clydesdale'lerin arkasındaki tüneğinden ona bakıyordu. Kahverengi gözleri yün şapkası ve kalın atkısının arasından ona bakıyordu. "Bu küçük Remi Ford değil mi!" diye böbürlendi. "Öldüğümde emekli olacağım. Büyük şehirde yaşamak nasıl?"

"Ada hayatı kadar iyi değil. Paketler kamyon denen şeylerle geliyor."

"Bu anakaralılar ne kaçırdıklarını bilmiyorlar." Zarfları ve paketleri karıştırmak için açık kasaya atlarken kıkırdadı. Mickey ve Murphy adanın demirbaşlarıydı ve tüm yıl boyunca posta ve teslimat işlerini yürütürlerdi.

"Burada senin için bir şey var," dedi muzaffer bir edayla çantasından kalın bir zarf çıkararak.

"Benim için mi?" Bu sürpriz oldu. Onun burada olduğunu bilen tek kişi Mackinac'takilerdi. Ve onlar için bir paket göndermek yerine kapıyı çalmak daha kolay olurdu.

Zarfı uzattı. Adı beyaz zarfın üzerine sert, siyah bir karalamayla yazılmıştı. Zihni E'lere pembe bir parıltı katıyordu. İade adresi yoktu.

"Dönmüşken biraz hokey maçı yapmayı düşünüyor musun? Red Wings'in bu sezon birkaç maç eksigi olduğunu duydum."

Mackinac'ın kışın ana eğlence biçimi iki takımlı sokak hokeyi ligiydi. Kışın en soğuk zamanlarında dokuz hafta boyunca her Çarşamba Mackinac Island Red Wings ve St. Ignace Storm şehir merkezinde Lake Shore Drive'da karşı karşıya gelirdi. Paten yok, ped yok, kask yok. Sadece turuncu bir topu -ya da birbirlerini- hokey sopasıyla dövmek isteyen çılgın sakinler.

Lise ikinci sınıf öğrencisi Remi, yıldız forvetlerinin bacağında sakatlandığı ve Bynoe Şampiyonluk Kupası'nda yarışamayacağı izlenimi veren bir oyun düzenlemişti. "Mucizevi iyileşme" bahsinden 300 dolar kazanmıştı. Ta ki annesi ona hepsini geri verdirene kadar.

"Bu sefer değil. Ama buradayken bir maç izlemeyi umuyorum."

"Bunun için çok üzgünüm. Çocuklarla benim yapmamız gereken teslimatlar var," dedi ve arabanın frenini bıraktı. "Döndüğüne sevindim."

"Döndüğüme sevindim," dedi, bunun doğru olup olmadığından emin değildi. "Güle güle,

Mickey."

Bir selamla atları harekete geçirdi ve araba yola doğru yuvarlandı.

Remi parmak uçlarına basarak karın içinden geçti ve kendini kulübenin sıcaklığına bıraktı. Zarf elinde ağırlaşmıştı. Belki de bir çeşit davetiyeydi?

İçeride Lizzo hâlâ şarkı söylüyordu. Güneş ışığı hâlâ göl suyundan yansıyor. Kırmızı boya hâlâ yer döşemesinde kurumuştı. Ama bir şeyler farklıydı. Kapalı.

Zarfa bakarken içinde bir şeyler kıpırdandı. Küçük bir endişe dalgası.

Yani Mickey ona uzattığı anda parçalayıp açmamıştı.

Bu bir şey sayılmaz mı?

Nefesini dışarı üfledi. Dürtülerini görmezden gelmek bu noktada hiçbir stresi azaltmıyordu. Sabırsızlıkla çantayı yırtarak açtı ve içindekileri dışarı attı.

İçeride ince bir kâğıt yığını buldu. Bunlar blog yazılarının ve haber makalelerinin çıktıkları gibi görünüyordu. En üstteki yazının başlığı sayfadan fırlayıp gözüne çarptı ve irkildi. Diğerlerine hızlıca göz attığında pek de iç açıcı olmadıklarını gördü.

Sanatçı Alessandra Ballard araba kazasından beri kayıp.

Chicago'lu sanatçı için rehabilitasyon söylentileri dolaşüyor. Sanatçının arkadaşı hala hastanede, durumu bilinmiyor. Şehrin sanat camiası Ballard skandalıyla sarsıldı.

Son sayfa bir e-postanın çıktısıydı.

Mesajı gözden geçirirken elleri titremeye başladı. Birkaç gün önce gönderdiği mesajdı bu.

C,

Umarım iyisindir. Lütfen iyi ol. Bana hiçbir şey söylemeyecekler. Lütfen bana iyi olduğunu söyle.

R

"Hayır. Hayır. Hayır," diye fısıldadı kendi kendine.

Altında, zarfın üzerindeki adresle aynı korkunç karalamayla el yazısıyla yazılmış bir not vardı.

Mesafe sadece kalbi daha da büyütür. Ne kadar uzağa gidersen git seni unutmayacağım. Ama anlamamızı unutmuşsun gibi görünüyor.

Kâğıtları sanki yanıyorlarmış gibi yere bıraktı.

Zararsız kelimeler, ama tehdit oradaydı, sayfadaki mürekkebin içinde yaşayan, nefes alan bir şeydi. Bir toksin gibi.

Onun nerede olduğunu biliyordu. Saklanmak yoktu. Ezilmeye değer olup olmadığına karar vermek tek bir adama bağlıydı.

"Kahretsin," diye nefes aldı, makaleleri karıştırıp içeriklerine göz gezdirdi.

İma ve söylentiler vardı ama iki taraftan da resmi bir açıklama gelmemişti. Kurduğu her şey zayıf bir ipliğe bağlıydı ve elinde bir makas vardı.

Ama yanlış hesaplamıştı. Pislik herif onun daha çok kariyeriyle, itibarıyla ilgilendiğini düşünmüştü. Zirveye tırmanmış olsa da, her başarı için savaşmış ve gurur duyduğu bir şey inşa etmiş olsa da, gerçek şu ki, Camille'i kurtarmak anlamına gelse hepsini yakıp kül edebilirdi.

Ama bir de iyi tarafı vardı. Eğer ona "anlaşmalarını" hatırlatan boktan mesajlar gönderiyorsa, bu Camille'in hâlâ kurtulabileceği anlamına geliyordu.

Bir nefes verdi ve kendini biraz daha dengeli hissetti.

Belki de kendi başına küçük bir tehdit oluşturmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Dizüstü bilgisayarının tozunu aldı, makaleleri önüne yaydı ve çalışmaya başladı.

Saatler sonra, dışarıda havanın çoktan karardığını fark ettiğinde sandalyesinde geriye yaslanıp gergin omuzlarını yuvarladı. Bütün bir günü haber raporlarını, dedikodu bloglarını, basın bültenlerini ve kendi gelen kutularını karıştırarak geçirmiş, bu durumdan çıkış yolunu aydınlatacak herhangi bir şey bulmayı ummuştu.

Elinden bir şey gelmedi. Bu onun için donanımlı olmadığı bir savaştı. Ve başarısızlığın bedeli çok yüksekti. Bedelini ödeyerek hayatta kalamazdı.

Karanlık evin kasveti iliklerine kadar işlerken bir ürperti omurgasına yayıldı. Işığa ihtiyacı vardı. Ve alkole. Ve insanlara. Unutmaya ihtiyacı vardı.

Masadan kalktı ve ışıkları açarken telefonunu çevirdi.

"Selam. Benim. Evden çıkmak istiyorum ve-"

"Evet," diye sözünü kesti kız kardeşi.

"Ŗu komşunun sosyal yardım kontrolü meselesini konuşabiliriz." "Umurumda değil," diye tersledi Kimber.

"Çıkarın beni buradan." "Çocukları alabileceğimiz bir yere gitmek ister misin?"

"Kimsenin bana 'anne' ya da 'bebeğim' demeyeceği bir yere gitmek istiyorum. Saat yedide Tiki Tavern'de buluşalım ve Remi geç kalmasın."

Tiki Tavernası değil. Tiki Tavernası dışında her şey.

"Açık başka bir bar yok mu?"

"Şubat ayında bir Çarşamba günü olmaz. Ayrıca, düşmanınız Çarşamba geceleri çalışmıyor."

Cehennem. Neden kışın adada birden fazla bar açılmıyor?

"Peki. Orada görüşürüz," diye kabul etti Remi.

Tiki Tavernası, çalışmaması gereken ama bir şekilde çalışan türden bir temalı bardı. Karayip rom dükkânı ile country-western bar karışımı bir havası vardı. Çalışanlar Hawaii tişörtü ve kot pantolon giyyordu,

ve kemer tokaları ile barbekü ve burbonun yanında jerk chicken ve şemsiyeli tropikal içecekler servis etmektedir.

Şehir merkezindeki işlek bir cadde köşesini kucaklayan beyaz fiçı tahtası kaplamalı iki katlı sıska bir binaydı. Yaz aylarında, çatı katındaki muhteşem su manzaralı verandası ve katil happy hour spesiyalleri turistleri çağırıyordu. Ancak Mackinac'ta Şubat ayının ortası, yerel müşterilerin barın ve gazlı şöminenin önündeki az sayıdaki masayla sınırlı olduğu anlamına geliyordu.

Kış boyunca açık kalan tek bardı, bu da onu yalnızlar ve heyecan delileri için bir buluşma yeri haline getiriyordu.

Remi ön kapıdan içeri girdiğinde tam zamanında geldiği için kendini tebrik etti ve botlarının üzerindeki hafif taze kar tozunu tekmeledi.

Tütsülenmiş et, likör ve güneş kremi gibi kokuyordu. Cennetteki çizburgerlerle ilgili bir Jimmy Buffet klasiği, odayı yakalayabilmeyi dilediği bir renk cümbüşüyle yıkıyordu. Kırmızı et sipariş etmekle yetinmek zorunda kalacağını düşündü.

Masaların etrafına çömelmiş birkaç adalı vardı, diğer bir avuç da bira ve piña colada ile bar taburelerini tutuyordu. Kimber henüz gelmemişti.

"Lanetleneyeğim. Bakın kim baş belası kışını kapımdan içeri soktu." Barın arkasından gelen ses yüzüne bir gülümseme getirdi.

Darius Milet, Tiki Tavernası'na Tiki'yi koydu. Barbados'ta doğmuş, çocukken ailesiyle birlikte Michigan'a -her yere- taşınmıştı. Anne babası ve kardeşlerinin çoğu uzun zaman önce Arizona ve Florida'nın daha sıcak iklimlerine göç etmişti, ancak Darius açıklanamaz bir şekilde ada kışlarının yeniliğine aşık olmuştu. Bu yüzden otelcilik diploması almış ve hiç beklenmedik bir iş ortağının yardımıyla Tiki Tavern'ın kapılarını açmıştı.

Boyu 1.80'in biraz altındaydı, geniş omuzlu ve kaslıydı, pürüzsüz koyu bir teni ve bulaşıcı bir gülüşü vardı. Baş tıraşlıydı ama kusursuz bir şekilde kesilmiş sakalı vardı.

"Sorun çıkarmak mı?" diye alay etti, paltosunun fermuarını açarak. "Ben iyi davranış *örneğiyim*."

Burada oynaması gereken bir rol, karşılaşması gereken beklentiler vardı. Kimse titreyen, karanlıktan korkan bir Remi Ford görmek istemiyordu. Onlar, bir zamanlar mevsimlik şekerleme dükkânı sunucusunun yatağını arkadaşıyla fazla oynadıktan sonra at gübresiyle dolduran kızın yetişkin versiyonunu istiyorlardı.

"Kaç kere tutuklandın Remi?" Yerel efsane Duncan Firth dart tahtasından seslendi.

"O benim asi gençliğimdeydi, Duncan," diye göz kırparak karşılık verdi. "Ayrıca, diğerlerinin aksine, bu sezon bir kar motosikletini mahvetmedim."

Adam öksürerek bir kahkaha attı.

Darius karıştırdığı margaritayı Michigan State tişörtü giymiş bir adama verdi ve servis barının altına eğildi. Üç adımda, papağan ve flamingo gömleğinin kolları şişkin pazularının gerginliği altında yırtılma tehdidi altında olan bir ayı kucaklamasıyla onu süpürdü.

Sarılmaya karşılık verdi ve yanağına gürültülü bir öpücük kondurdu. "Tanrım, seni görmek ne güzel!" Ve öyleydi de. Remi ile küçük kız kardeşi Audrey -eski en iyi arkadaşı ve Brick Callan'ın eski karısı- arasında ne yaşanmış olursa olsun, gülümseyen, yapılı barmen ona karşı dostça davranmaya devam etmişti.

Bardan gelen gürültülü bir ses Darius'un onu tekrar ayağa kaldırmasını sağladı. "Kırarsan, satın alırsın dostum," diye seslendi ortağına bakarak.

Brick Callan'ın temiz bardakları raftan indirirkenki asık suratı, neşeli papağanı ve flamingo gömleğiyle komik bir şekilde yan yana duruyordu.

Adama küçük bir selam verdikten sonra Darius'a odaklanmak için ona sırtını döndü. Adadaki onca tiki bar arasından onunkine girmek zorundaydı. "Bu gece çalışmıyor sanıyordum."

Darius kaslı omuzlarını silkti. Remi gömleğinin kumaşının inlediğini duyduğunu sandı. "Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi. Siz ikiniz birbirinize küsüp ada havamı mahvetmeyeceksiniz, değil mi? Bu ağabey-küçük kardeş olayını ne zaman aşacaksınız?"

"Ew! Bizim büyük erkek kardeş-küçük kız kardeş *olayımız yok*." Bu fikir onu ürpertti. Erkeksi olan her şeyin huysuz anıtına karşı hisleri ne kadar karmaşık olursa olsun, bunların hiçbirisi kardeşlik alanına giren bir şey içermiyordu.

"İki yetişkinin birbirini bu kadar uzun süre yanlış anladığını hiç görmemiştim," diye düşündü.

Brick'in onu herhangi bir şekilde, biçimde ya da formda okşamasını düşünmeye başlamadan önce konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Görüyorum ki spor salonunu bırakmışsın ve kendini iyice gevşek bırakmışsın," dedi parmağını Brick'in kaya gibi sert karnına sokarak.

"Sakın benim yanımda 'f' kelimesini söylemeye cüret etme. Formda kalmak için bir sebebim var."

"Ateşli bir *erkeklik* nedeni mi?" diye sordu ilgiyle.

Spor ayakkabılarının parmak uçlarına bakarak sırttı. "Ken'i hatırlıyor musun?"

"Üç yaz önce Ken? Bütün yaz boyunca sıcak ve ağır Ken? Colorado'ya gidersen beni ara Ken? Hmm. Hayır. Hiç tanıdık gelmiyor."

"Ukala," dedi Darius şefkatle. "Geçen bahar itibariyle Colorado'lu Ken artık Mackinac'lı Ken oldu. Berber dükkanını satın aldı ve seksi bir barmenle birlikte yaşamaya başladı." Adam parmak eklemlerine üfledi ve onları gömleğine sürttü.

Remi omzuna bir yumruk indirdi. "Kapa çeneni! Sen ciddi misin?" Hem utanmış hem de kendinden geçmiş görünmeyi başarmıştı.

"Temas halindeydik. Yılbaşı gecesi için oraya uçtum ve gerisi tarih oldu."

"Vay anasını, Dare. İkiniz için çok heyecanlıyım!"

"Olmalısın. Biz harikayız ve sen de bizimle bir akşam yemeği yemelisin, böylece hepimiz birbirimizle hasret giderebiliriz. Nasıl olduğundan başlayarak." Elini uzatıp alçısına dokundu; alçı, kızın sinirle termal tişörtüne yaptığı kol ameliyatı sayesinde görülebiliyordu.

"Yemeğe evet. Şarap, tatlı ve binlerce soruyla geleceğim. Benden kurtulamayacaksın," diye söz verdi.

Ona doğru sırttı. "Geri dönmen gerçekten çok güzel, ufaklık."

"Geri dönmek güzel." Bu sefer ciddiydi.

"Şimdi, size ne getirebilirim?"

"Kız kardeşimle buluşacağım. Bana alkollü bir şeyler hazırlayabilir misin? Ve sanırım onun için de bir merlot?"

"Kimber migreni tuttuğundan beri hâlâ şarap içmiyor," dedi ve gitmek üzere toparlanan şöminenin yanındaki çifte el salladı.

Migren mi? Hafıza bankasını karıştırdı ve hiçbir şey bulamadı. "Tamam o zaman. O zaman genelde ne içiyorsa ondan bir tane."

"Tamamdır, evlat."

Çiftin terk ettiği masayı kaparak sırtını bara dayadı, böylece bütün gece Man Mountain'ın ona yanık yanık bakmasını izlemek zorunda kalmayacaktı. Bir nefes verdi ve sinir krizinin ortasında dehşete düşmüş bir kadın gibi davranmadığı için kendini tebrik etti, sonra ayağının yere çılgınca vurduğunu fark etti.

Arkasından gelen ani bir kahkaha sesiyle sıçradı ve gözlerini kıstı.

Bu noktada dikiş yerlerinden ayrılmak bir seçenek *değildi*. Ayrıca, mini bir çöküş yaşayacaksa bunu Brick Freaking Callan'ın önünde yapmazdı... ki şu anda kesinlikle ona bakıyordu. Adamın bu kadar aptalca farkında olmaktan *nefret ediyordu*.

"Buradasın."

Remi, kız kardeşinin masanın yanında cisimlendiğini fark etmeden önce neredeyse sandalyesinden düşüyordu.

"Seni burada yeneceğimi düşünmüştüm," dedi Kimber, avcı yeşili parkasını silkerek. Gevşekçe ördüğü saçlarının üzerine fildişi bir şapka takmıştı. Makyaj yapma zahmetine katlanmamıştı ama kış rüzgârı yanaklarını narin bir pembeye boyamıştı. Yorgun, güzel ve sinirli görünüyordu.

Remi, bunun kendi yaptığı bir şey olmadığı gerçeğiyle kendini rahatlatmıştı. En azından bu sefer değil.

Kimber karşısındaki sandalyeye otururken, "Bir kez olsun tam zamanında geldim," dedi.

"Hanımlar." Kusursuz zamanlamaya sahip Darius içkileriyle birlikte görüldü. Kimber bayılmış gibi yaparak, "Kahramanım," dedi.

"Vay be. Ford kardeşlerin yeniden bir araya geldiğini görmek güzel," dedi. "Aynı yerde olmak güzel," diye katıldı Remi.

Kimber'ın cevabı telefonunun masanın üzerinde titremesiyle kesildi. Remi ekranda Kyle'ın adına bir göz attıktan sonra kız kardeşi "yoksay" tuşuna basıp telefonu ters çevirdi.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa bana el sallayın. Özel ürünler tahtada," dedi Darius, üçüncü sınıf öğrencisinin tebeşirle saldırmış gibi görünen kara tahtayı göstererek.

Her iki adamın da yazı yazma konusunda sanatsal yetenekleri olmadığı ortaya çıktı. Zar zor okunabilen özel panoları mekanın cazibesinin bir parçası haline gelmişti.

O gittikten sonra Remi, All the Alcohol içeceğinin tadına baktı. Tadı Long Island buzlu çayının tropikal bir versiyonu gibiydi. Lezzetli ve ölümcül. "Darius senin migreninle ilgili bir şeyler söylüyordu," diye söze başladı.

Kimber gözlerini devirdi. "Peki ya onlar?"

Sanki ritmin dışında dans ediyormuş ve kız kardeşinin metronomuna tam olarak yetişemiyormuş gibi senkronize değildi. Her zaman biraz uyumsuz olmuşlardı ama büyüdüklerinde Kimber onun yetişmesine yardımcı olmak için çaba sarf etmişti.

"Bilmiyorum," dedi kendini garip hissederek. "Sanırım, ne zaman başladılar?"

"Yaklaşık iki yıl önce başladı ve görünüşe göre evde oturan sıkıcı bir annenin monoton ev işleri ve insan yetiştirmenin günlük girdisi çıktısıyla bulunduğu stres tarafından tetikleniyor. İnsanların sana sürekli astımını sorması hoşuna gidiyor mu?" Kimber votka ve sodasını eline alarak dikkatle sordu.

"Uh. Hayır mı?" Remi içkisini karıştırdı ve keşke kulübede kalıp kendi arkadaşlığıyla acı çekseydim diye düşündü.

"Ve bana çocukları sormadan önce, öyle görünmese de bir kadının bu dünyaya getirdiği insanlardan daha fazlası olabileceğinden bahsedelim."

Remi bardağının kenarından kız kardeşine baktı. "Pekâlâ. Kafamın kopmasına neden olmayacak güvenli bir konu nedir?"

Kimber küçük bir nefes verdi. "Özür dilerim," dedi. "Bazı şeyler... her neyse. Onlar hakkında konuşmak istemiyorum."

Kız kardeşinin telefonu tekrar çaldı. Bakmadı.

"Bana hayatının ne kadar harika olduğunu anlatabilirsin," diye önerdi Kimber. "Ama o zaman muhtemelen sana kızarım. Sonra da bunu telafi etmek için çok içerim. Ve işler çirkinleşir."

Remi kız kardeşini daha önce hiç pamuk ipliğine bağlı görmemişti. Kimber doğuştan sorumluluk sahibiydi.

Her Cuma, hafta sonu için ödevlerini bitirmek üzere eve giderdi. Noel gibi şeyler için prosedürler içeren sekmeli ciltleri vardı.

ve yemek hazırlama ve eğlendirme. Leke çıkarıcı, bandaj, nane şekeri ve çengelli iğnelerden oluşan bir acil durum çantası hazırlamaya kadar düşünüyüyle ilgili her ayrıntıyı planlamıştı.

Baş nedime Remi'nin hem leke çıkarıcıya hem de bandajlara ihtiyacı vardı.

Lanet olsun. Bu, Remington Ford'un kendine ya da başkalarına bakmaktan aciz olduğunun bir başka örneğiydi.

"Benim hayatım da... her neyse işte. Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum," dedi sonunda.

"Çok fazla içkili brunch ve sizi çılgınca ilgi çekici bulan erkeklerle ilk randevular mı?"

Remi içkisini yudumlarken Kimber yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Şimdi susuyorum. Hadi bara geçelim. Brick hakemlik yapabilir ve beni şiddet yanlısı hissettirmeyen bir şeyler hakkında konuşabiliriz."

"Bunun ne olabileceğine dair bir ipucu var mı?" Remi omzunun üzerinden, söz konusu adamın gerçekleşmeyi bekleyen kötü karar şişelerinin önünde durduğu yere baktı.

"Annemin üzerimize attığı girişim şeyi gibi." Kimber kalktı, ceketini ve içkisini aldı, Remi'ye onu takip etmekten başka seçenek bırakmadı.

Acele etmedi, eşyalarını topladı ve bara doğru yürüdü.

İşte bu yüzden düşünmeden hareket etmek kötüydü. Evde, şöminenin karşısında, kucağında bir kâse makarna ve peynirle değersiz televizyonu izliyor olabilirdi. Ama *hayır*. Yalnız kalmaktan çok korktuğu için aptalca bir pantolon giymiş ve kız kardeşi tarafından kızdırılmak ve bir barmen tarafından ters ters bakılmak için soğuk gece havasına göğüs germiştir.

Daha iyi yaşam tercihleri yapmaya gerçekten ihtiyacı vardı.

Kimber Brick'e, "Dün geceki fikrin hakkında konuşabileceğimizi düşündük," diyordu.

Remi ceketini taburenin arkasına atmakla meşguldü. Brick içkisine doğru başını sallayarak, "Yavaş ol," dedi.

Pipetten birkaç uzun yudum alırken onun gözlerinin içine baktı.

Brick ona bir bakış atana kadar Darius kükredti. Brick adamı, "Kontrolden çıkarsa sorumlusu sensin," diye uyardı.

"Bu Remi. Buzlu su ve patates cipsiyle kontrolden çıkabilir," diye ısrar etti Darius.

Brick, "Ona bir tane daha yapma," diye uyardı.

"Şu zorba koruyucu rutinine başlama," diye yakındı Remi. Şimdiden içine bir sıcaklık yayıldığını hissediyordu. Gerçi bunun alkolden mi yoksa karşısındaki tartışmacı sakallı ayıdan mı kaynaklandığından emin değildi.

Kimber boş bardağını sallayarak, "Siz ikiniz didişirken ben bir tane daha alayım," dedi.

"Ne oluyor, Kims? Buharlaştı mı?" Remi sordu.

Kimber bu kez daha sert bir sesle, "İnisiyatif," diye ısrar etti.

Brick tahtanın diğer tarafında kollarını kavuşturdu. "Ne olmuş ona?"

Kimber, "Her şeyi mümkün olduğunca basit tutarak nasıl organize edeceğimizi konuşalım," dedi.

Aksine, Remi içkisinin geri kalanını gürültülü bir höpürdetmeyle bitirirken kız kardeşi ve düşmanı gönüllülerin nasıl toplanacağı ve ziyaret sıklığı gibi konuları tartışıyordu. Brick bardağı Remi'nin elinden alıp tokatlamak ister gibiydi. Patates kızartmasıyla dolu tabaklara iki sandviç koymak için ayrıldığında Darius Kimber'ın önüne bir votka soda daha koydu ve ardından uzun bir bardak pembe, köpüklü sıvıyı göz kırparak Remi'ye uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu, koklayarak. "Tahıl alkolü gibi kokuyor."

"Ben ona pembe flamingo diyorum," dedi Darius. "Sadece açık alevlerin yakınında nefes almayın."

Brick, Darius'a bir havlu fırlatarak, "Yürüyemediği halde onu eve taşıyacaksın," dedi.

Darius, "Ona bir daha Tiki Çayı yapmamasını söylemiştin," diye belirtti.

"Affedersiniz beyler, bu terimi çok gevşek kullanıyorum. Ama eve kendi başıma yürüyebilirim," diye itiraz etti Remi.

"Hayır, yapamazsın," diye tüm bar bir ağızdan haykırdı.

"Gönüllülerin nasıl askere alınacağı konusuna geri dönebilir miyiz?" Kimber sordu. Onlar tarama ve yaptırım konusunu tartışırken Remi yarı dinliyordu.

"Seni sıkıyor muyuz?" Brick sordu, sesi nötrdü ama o mavi gözlerinin ardında bir şeyler oluyordu.

Pipetini ikisine de doğrulttu. "Bunu fazla düşünüyorsun." "Pekâlâ çokbilmiş," dedi Kimber. "Nasıl askere alınmamızı öneriyorsun? ziyaretleri yapacak gönüllüler var mı?"

Remi pipeti tekrar pembe flamingosunun içine daldırdı. Kendini oldukça iyi hissetmeye başlamıştı. "Her organizasyonda olduğu gibi. Onları buna zorluyoruz."

Brick, "Ayrıntıları anlat," diye sordu.

"Birkaç adalı ile bir araya geliyoruz. En iyi suçluluk duygusu yaratanlar. Mira Rathbun. Baba. Bill House. Belediye Başkanı Early," dedi ve isimleri parmaklarıyla tek tek saydı. "*Onlardan* gönüllü toplamaya yardım etmelerini istiyoruz. Bir hafta içinde, ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok gönüllümüz olacak." "Peki üçümüz ne yapacağız?" Kimber gözlerini kısarak sordu

göz önünde bulundurarak.

Remi omuz silkti. "Bilmiyor muyum? Övgü almak mı?"

Brick kahkahasını öksürükle tam olarak bastıramadı. "Hiç değişmiyorsun, değil mi?"

Um. Ouch. "Bunu göreceğiz," dedi kibirle.

Kimber'ın telefonu barın üzerinde tekrar titredi. Bu kez ekrana baktı. "Siz ikiniz her şeyi çözdüğünüze göre, sanırım bunu ben alacağım." Koltuğundan kayarak mutfığa, ofise ve tuvaletlere giden koridora yöneldi. "Kendime on dakika ayıramayacağım kadar önemli olan ne, Kyle?" Remi onun köşede kaybolurken çıkardığı sesi duydu.

Olson ailesinde her şey yolunda görünmüyordu.

Önünde çizburger sürgüleri, patates kızartması ve brokoliden oluşan bir tabak belirdi.

Tabağın her iki yanında iki büyük, becerikli görünümlü el belirdi. "Ye."

Adam öylece durup onun kendini yok etmesine izin veremezdi.

"Bunları ben sipariş etmedim," dedi, midesinin taze kırmızı et kokusundan duyulabilir bir şekilde guruldamasına rağmen.

Brick barın karşısından ona doğru bakıyordu. "Yetişkin bir adamı yere serecek kadar güçlü iki içki içtin ve dün gece tabağındaki hiçbir şeye dokunmadın bile."

"Tabağıma bakmayı kes."

"Yemeye başla."

Remi orta parmağıyla gözünün kenarını ovuyormuş gibi yaptı. Darius dirseğinin içine öksürerek, "Uslu dur," dedi.

Brick ve Remi ona ters ters bakacak kadar uzun süre durakladılar.

Kimber göz kamaştırıcı yarışmayı yarıda kesti. "Gitmem gerek," dedi kollarını paltosunun kollarına sokarak. "Görünüşe göre Kyle çocuklara yemek yedirme konusunda kendini yetersiz hissediyor."

"Sen ciddi misin?" Remi sordu. Brick'in başını hafifçe salladığını fark etti ve çenesini kapattı. "Yani. Tamam. Seni yarın ararım."

"Neden?" Kimber kaşlarını çatarak ceketini çekti.

Remi ona, "Çünkü biz kardeşiz ve Kyle'ın kışının tekmelenmesi gerekiyorsa ben de bunun bir parçası olmak isterim," dedi.

Kimber durakladı ve bir an için maskesi yüzünden düştü. Gözlerinde daha yumuşak ve hüzünlü bir şey vardı.

"Teşekkürler, Rem." Kız kardeşi barın arkasındaki adamlara döndü. "Çocuklar, her zamanki gibi benim için bir zevkti."

Elini cüzdanına uzattı ama Remi onu başından savdı. "Hesabı ben öderim.

Sen git günü kurtar."

Kimber saç örgüsünü ceketinden çıkarırken ona baktı. "Emin misin?"

"Evet. Git Süper Kimber ol."

"Eve döneceksin, tamam mı?" "İyi olacağım," diye ısrar etti.

"Çünkü sağa doğru oldukça sert bir şekilde sıralanıyorsun," diye gözlemledi kız kardeşi.

Remi doğrulmak için elinden geleni yaptı ve tabağı boş bardağına doğru iterek aşırı telafi etti.

Brick, "Eve sağ salim dönmesini sağlayacağım," diye söz verdi. "Bebek bakıcılığı görevini üstlendiğin için teşekkürler," dedi Kimber.

Remi'nin kafası alınmayacak kadar bulanıktı. Kapı kız kardeşinin arkasından kapandıktan sonra Brick'e, "Bütün bunların ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti ve sipariş ekranında bir şeyler tuşlamak için arkasını döndü.

"Her zamanki gibi bir bilgi pınarı," diye yakındı, sipariş ekranını açıp pembe flamingosunu tarıyor ve buzu höpürdeterek yiyordu.

Arkasını döndü ve elindeki bardağı aldı. "Belki de evdeki işlere daha fazla dikkat etmeliydin."

"Soru. Bu adadaki herkesin benimle bir sorunu mu var, yoksa Remi Sucks Kulübü'nün tek üyesi sen ve kız kardeşim misiniz?"

Darius, Brick'e dirsek atarak yolundan çekildi.

"Evet, Bayan Sanatçı. Anlat bakalım. Ne resmi yapıyorsun? Seksi çıplak beyler mi?" diye sordu.

Adamın onu yönlendirdiğini biliyordu. Ama bu iyi adam ona çok iyi alkol vermişti. Gerçeği biraz olsun paylaşmaktan zarar gelmezdi, değil mi?

"Müziğin resmini yapıyorum. Müziği duyduğumda gördüklerimi." "Kızım! Aferin sana!"

"Gerçekten mi?" Brick'in ağzı hâlâ çatıktı ama kaşları ilgisini

gösteriyordu.

"Sanat okulunda bununla uğraşmaya başladım. Görünüşe göre garip beyinlerin gördükleri için bir pazar var."

"Orijinal bir Remi Ford'un takıldığı en havalı yer neresi?" Darius eğilip tabağından bir patates kızartması kapmak istedi.

"Belediye başkanının evinde bir tane var."

"Chicago mu yoksa Mackinac mı? Çünkü bunlardan biri diğerinden çok daha etkileyici" dedi.

Sırıttı. "Chicago. Belediye başkanı bunu bir galeride görmüş ve beğenmiş." Galerinin küratörüne göre aslında kadın "ona aşık olmuştu". Ama bunu tekrarlamak övünmek gibi geliyordu.

"Küçük Remi Ford'un bir yerlere geleceğini hep biliyordum," dedi Darius musluktan bir bardak bira doldururken.

Brick tek kelime etmeden ortadan kayboldu.

Adamın onaylamamasına aldırmadan hamburgerden bir ısırık aldı. O kadar güzeldi ki, dört düzgün ısırıkta bütün hamburgeri yedi.

Hoş bir sersemlik hissetti. O kadar ki zarfı ve onu gönderen adamı unutmuştu. Hay aksi. Şimdi hatırlıyordu.

"Ne?" Brick barın karşısından talep etti.

Sıçradı ve düzgün bir şekilde yeniden çalıştığından emin olmak için elini kalbine götürdü.

"Tanrım. Bir kızı uyar!"

"Neden bu kadar gerginsin? Ve yüzünün nesi var?"

"Yüzümde hiçbir sorun yok, *göt* herif!"

Adamın barın üzerinden verdiği nefesin esintisini hissedebiliyordu.

"Üzgünmüş gibi bir yüz ifadesi takındığını kastetmiştim," diye açıkladı. "Yiyecek başka bir şey ister misin?"

Dirseklerini bara dayadı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hayır. Sürgüler harika. Ve brokoli gerekli. Teşekkür ederim." "Kabul edilebilir olman beni endişelendiriyor."

Ellerini indirdi. "Brick, bu gece biraz kaçmaya ihtiyacım var. Tamam mı? Soru sormak yok. Sonuçları hakkında endişelenmek yok. Kafamı boşaltmaya ihtiyacım var."

Ona uzun ve yüklü bir bakış attı. "Tamam. Ama yemek yiyeceksin. Her içkinin arasında bir bardak su içeceksin. Ve seni eve bırakmama izin vereceksin."

"Ve benden bir şey koparmaya çalışmayacaksın?" "Denemeyeceğim."

"Söz mü?" diye bastırdı.

"Seninle eve kadar yürümeme izin verdiğin sürece," diye kabul etti.

Remi Ford'un suratı bok gibiydi. Uykuya dalana kadar insanlarla konuşurken daha da mutlu ve heyecanlı olan o sevimli sarhoşlardan biriydi.

Brick'in tahminine göre, barın üzerine yüzüstü düşüp horlamasına yaklaşık on dakika vardı.

Ashburn ikizlerine ada dedikoduları hakkında sorular sorarken adamın elindeki yarısı boş bardağı aldığını fark etmedi.

"Küçük sorunumuzu eve kadar götüreceğim," dedi Darius'a, Remi'ye doğru başını sallayarak. Remi, Walter Ashburn'ün yüzüne o kadar yakındı ki sanki aynı havayı solumaya çalışıyor gibiydi.

"Sakıncası olmadığına emin misin?" diye sordu ortağı.

Brick başını salladı. "Sarhoşken daha az baş belası oluyor."

Ayık Remi'nin aksine, Sarhoş Remi onunla ilgilenmesine izin verdi. Ayrıca, onu evde başka birinin görmesine izin vermesinin imkânı yoktu. Onu yatağa atmak için başka kimseye güvenmiyordu.

Eşyalarını almak için ofise girdi. Geri döndüğünde, aylık randevu gecelerini geçiren iki çiftin masasına doğru ilerlemişti. Görünüşe göre şimdiye kadar yaptıkları en çılgınca şeyleri ve bunları tekrar yapıp yapmayacaklarını tartışıyorlardı. Şüphesiz Remi tarafından ortaya atılan bir konu.

Bu da onun hakkında takdir ettiği bir başka şeydi. Havadan sudan konuşmaktan nefret ederdi. Bir partide bir yabancının yanına gittiğinde, ona daha çok ebeveynleriyle olan ilişkilerinin karmaşıklığını ya da o hafta başlarına gelen en iyi şeyin ne olduğunu sorardı. Adadaki ilk ya da iki yılında bu tür konuşmaları çok yapmışlardı.

"Haydi Remi," diyerek onu bara doğru yönlendirdi. "Gitme zamanı."
Ona bakmak için arkaya doğru eğildi ve sonra sırttı. "Merhaba Brick," dedi şarkı söyler gibi bir sesle.

"Merhaba."

"Çok uzunsun," dedi ciddiyetle.

"Çok dikkatlisin," dedi kuru bir sesle, onu paltosunun içine sokup çenesine kadar fermuarını çekerken.

"Bu seninle ilgili en sevdiğim şeylerden biri. Diğerlerinin ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır."

Ceplerini aradı ve sadece bir eldiven buldu. Sürpriz olmadı. Kendi eldivenlerini kızın minik ellerine geçirdi ve onu arkaya götürdü.

"Nereye gidiyoruz? Çılgınca bir şeyler yapmaya mı gidiyoruz?" diye sordu ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak ve umutlu görünerek. Sarhoş Remi aynı zamanda Çılgınca Bir Şey Yap Remi'ydi, tam da bu yüzden başka hiç kimse onunla eve kadar yürüme şansına sahip olamayacaktı.

"Elbette. Ama önce senin evine uğrayacağız."

"Tamam. *Sonra* da bir maceraya çıkacağız, değil mi?" diye açıkladı, yeşil gözleri kocaman ve umut doluydu.

"Evet." Kulübeye vardıklarında kendinden geçmeye hazır olacaktı. Adam onun elini tuttu ve kaldırımdan aşağıya doğru çekti. Geç olmuştu ve iri kar taneleri tembel tembel toprağa doğru sürükleniyordu.

"Bunu daha önce yapmış mıydık?" diye sordu. "Bu belli belirsiz tanıdık geliyor." Sarhoş Remi'yi birkaç kez daha evine bırakmıştı.

Özellikle de yirmili yaşlarının başındayken, uçuşan sundress elbiseler içindeki vahşi çocuk, gününbirlik gezintiye çıkan, şekerleme alışverişi yapan turistleri ve siki olan tatilcileri kendine çekmekten başka bir şey yapamıyordu. Ayıkken erkekler onu görür görmez aşık oluyordu. Yarı sarhoşken ise kadın karşı konulmazdı.

"Brick, elin soğuyacak," dedi çıplak elini kaldırarak.

"Hayatta kalacağım," diye söz verdi ona.

"Al. Senin için sıcak tutacağım," dedi ve kendi eliyle sardığı elini ceketinin cebine soktu. "Sen sen olmasaydın ve ben de ben olmasaydım, bu oldukça romantik olurdu."

"Keşke ben olmasaydım mı diyorsun?" diye sordu kendini tutamadan önce.

"Keşke ben olmasaydım," diye itiraf etti. "Ben daha çok senin sen olmanı seviyorum."

"Çoğunlukla, ha?" Yardım edemedi ama biraz gülümsedi.

Adamın koluna doğru eğildi ve yüzünü koluna yasladı. "Gerçekten çok yakışıklısın. Bunu biliyor musun Brick? Demek istediğim. Sende o koca sakallı oduncu havası var."

"Bu iyi bir şey mi?"

"Bu sadece en iyi türden bir şey. Bahse girerim kadınlar sağlı sollu sana aşık oluyordur."

Ona cevap vermemenin daha akıllıca olacağına karar verdi ve yanında sessizliğe gömüldüğünde rahatladı.

Kız bara girdiği anda anlamıştı. Atmosfer bir anda değişti. Hava sanki bir fırtına kopmuş gibi elektriklenmişti. Arka taraftan çıkmış ve onu sağ kolu alçının hemen üstünden kesilmiş yeşil termal gömlekle görmüştü. Kadının kıvrımlarını avuçlarını kaşındıracak, parmaklarını kendi içine kıvrıracak şekilde saran kot pantolon.

Darius'un kollarına sarılmıştı. Darius'un aşık olduğunu ve Remi'nin ortağına karşı kardeşçe hislerden başka bir şey beslemediğini bilmesine rağmen Brick yine de karnına bir yumruk yemişti.

Başkalarının ona karşı bu kadar özgür, bu kadar rahat olabilmesinden nefret ediyordu. Darius ona sarılabiliyor ve bu onun dünyasını paramparça etmiyordu. Diğer erkekler ona dokunabiliyor ve bu temasın ne kadar değerli olduğunu fark edemiyorlardı.

Remi kaldırımındaki bir dikişe takılıp tökezledi. Onu sabitlemek için durdu. "İyi misin?" diye sordu.

Kaldırımdan düşmeden hemen önce "İyi, güzel," diye hıçkırdı.

"Bunu sen istedin," diye uyardı onu. Eğilerek onu omzunun üzerinden fırlattı.

"Hey! Her şey ters dönmüş! Vay canına. Her zaman yerden bu kadar uzakta mısın?"

Gözlerini devirdi ve sokakta ilerlemeye devam etti.

"Brick?"

"Ne?"

"Elinin kıcımda olduğunu biliyor muydun?"

"Farkındayım," dedi kuru bir sesle. Sanki dünyada kot pantolonunun kıvrımlarının avucunun içinde hissetmekten başka düşünebileceği bir şey varmış gibi.

"Bunu bilerek mi yaptın yoksa kazara mı?" "Gerçekten bilmiyorum."

"Madem sen benim kıcımı avuçluyorsun, o zaman ben de seninkini avuçlayayım." Sarhoş Remi'nin kendi mantığı vardı ve her zaman, her zaman kusurluydu.

Bu kusuru düşünürken, kadın iki eliyle kıcımı kavrayıp sıktığında neredeyse bir çite çarpacaktı. Sertçe.

"Remi, eğer uslu durmazsan seni Sam Earl'ün çöp kutusuna bırakacağım."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi, sırayla sıkarak. "Buran çok kaslı. Ve gerginsin. Sanırım bu bölgede çok fazla gerginlik taşıyorsun. Hiç masaj yaptırdın mı?"

Terlemeye başlamıştı ve onu eve kilitleyip cehennem gibi kaçmadan önce hâlâ gitmesi gereken iki blok vardı.

"Uh-oh," diye fısıldadı.

"Ne?"

"Eldivenini düşürdüm."

İç çekerek arkasını döndü ve eldiveni karlı kaldırımından aldı.

"Ellerini cebine sok," dedi ona.

"Ama o zaman böyle kıç bongosu çalamam," dedi iki eliyle kıcına ritimsiz bir vuruş yaparak.

"Remi. Dur," dedi çaresiz hissederek. "Kıç bongo!" diye şarkı söyledi, hâlâ tokat atıyordu.

"Remi," diye hırladı.

Ama kıcına yaptığı müzikal saldırı devam etti. Başka seçeneği kalmamıştı. En azından, kıcına bir tokat atarken kendine söylediği buydu. Sertçe.

Bir çığlık attı ve adamın omzunun üzerinden neredeyse dik durana kadar kendini yukarı kaldırdı. Adamın avucunun acısı ve kızın çıkardığı ses, ikisi de doğrudan adamın kasıklarına gitti.

"Bana şaplak attın!" dedi kısık bir fısıltıyla.

"Bana başka seçenek bırakmadın. Sessiz ol yoksa bütün ada sana şaplak attığımı konuşacak." İlişkilerini tanımlayan böyle anlardı. Arada bir, onun savunmasının altına sızıyor ve kendisi hakkında istemediği bir şeyi ortaya çıkarmasını sağlıyordu. Mesela bunu tekrar yapmayı ne kadar çok istediğini.

"Bu korkunç olurdu. Çünkü o zaman bundan hoşlandığımı fark edebilirler."

Cennetteki sevgili Tanrım.

"Şu anda çok düşünceli görünüyorsun. Bir şeyler içmek ve bu konuyu konuşmak için bir yere gitmek ister misin? Tiki Tavernası diye bir yer var-"

"Eve gidiyoruz," diye homurdandı.

"Benim evim mi, senin evin mi?" diye sordu. "Çünkü benim geçici evimde hiç içki yok. Aslında içinde pek bir şey yok. Biraz aceleyle çıktım."

İçindeki polis bu açılışa atlamak istedi. Neden aceleyle gitmişti? Korkusuz Remington Ford neden bu kadar ürkekti? Ama burnunu sokmayacağına dair söz vermişti. En azından bu gece için.

"Başım dönüyor," diye açıkladı. "Hangi ucun yukarıda olduğunu anlayamıyorum." "Kulübe katıl," diye homurdandı.

Adam karlı caddede rahat bungalovların, kurnaz Viktoryenlerin, düzenli çitlerle çevrili bahçelerin yanından geçerken yine sessizdi. Tertemiz bir kar örtüsü her şeyi kaplamıştı. Burayı hâlâ seviyordu. Burası onun ilk gerçek eviydi. Burayı istediği yere gitme özgürlüğüne, kendi evliliğine tercih etmişti. Mackinac Adası onun kalbiydi. Ve bunun gibi sessiz gecelerde, bacalar mürekkepli gece gökyüzüne beyaz dumanlar üflerken, kalbinin ne kadarının adaya, ne kadarının Remi'ye ait olduğunu merak etti.

"Burayı özledim," diye fısıldadı arkasından. "Başka hiçbir yer gerçekten evim gibi hissettirmedi, biliyor musun?"

Onu her zaman sinir bozucu bir doğrulukla okuyabilmişti. Kırmızı Kapı görüldüğünde ciddiyetle "Biliyorum," dedi. Pencerelelerin arkasındaki ışıklar geceyi geri iterek parlıyordu.

Kapıyı denedi ve kilitli olduğunu gördü. Eğer sonunda güvenlikle ilgili tüm öğütlerini ciddiye almaya başladıysa, kesinlikle ters giden bir şeyler vardı. Dikkatli bir şekilde onu kaldırımında ayağa kaldırdı. Tökezledi ve kendini çitlerin arasında buldu. Ona sırtarak kollarını beline doladı ve sıkıca tutundu.

"İyi sarılıyorsun," diye mırıldandı göğsüne karşı, kollarının yanlarında olduğundan habersiz gibiydi.

"Anahtarlarını ver, Rem."

"Önce bana sarıl," diye ısrar etti. "Ciddi misin?"

"Ama önce ceketini aç. Paltoya sarılmak istemiyorum. Sana sarılmak istiyorum."

Remington Ford'un herhangi bir savunma katmanını aşmasına izin vermek iyi bir fikir değildi. Özellikle de kıyafetlerden. Bu çok tehlikeliydi.

Adam kıpırdamayınca, fermuarına ve parkasının cırt cırtlarına saldırdı. Ayık bir insanın yapabileceğinden üç kat daha uzun sürdü ama sonunda zafer sarhoşluğuyla başardı.

"Tamam. İşte başlıyoruz," dedi. "Hazır mısınız?"

Onunla fiziksel temasa asla hazır değildi.

Eski pozisyonuna geri döndü, kollarını adamın beline doladı, yüzünü göğsüne bastırdı. Paltosunun koruması olmadan her şeyi çok fazla hissediyordu.

Kollarını onun küçük bedenine dolamak, onu kendine daha sıkı çekmek ona acı veriyordu. Bu kadar iyi oturmasından nefret ediyordu. Çenesini başının üstüne dayayıp saçlarını içine çekebiliyordu. "Şapkan var mıydı?" diye sordu. Yıllar içinde bir yerlerde şampuanını değiştirmişti. Parlak limon kokusu yerine artık egzotik yağlar gibi kokuyordu. Bir büyü yapılmış gibi duyuları baştan çıkarıyordu.

"Bir yerden düştü," dedi neşeyle. "Sarılmaya devam et."

İç çekerek kendisine söyleneni yaptı çünkü Sarhoş Remi'yle tartışmak Ayık Remi'yle tartışmaktan bile daha kötüydü. Ve Sarhoş Remi daha ölümcül silahlar kullanırdı. Düşük dudakları, üzgün gözleri. Onun kızgınlığına, öfkesine dayanabilirdi ama üzüntüsüne dayanamazdı.

Yüzünü adamın paltosundan sıyrarak ona bakmak için arkasına yaslandı. "Kar yağıyor," diye duyurdu gereksiz yere. Mackinac'ta her zaman kar yağardı.

"Anlıyorum," dedi, yanağındaki bir kar tanesini fırçalamak için uzanarak.

Yüzünü onun avucuna yasladı.

"Senin yüzün ve benim elim donuyor. İçeri girmelisin, böylece donmazsın ve yüzümü kaybetmezsin."

"Anahtarları bana verseydiniz verirdim," dedi öfkeyle.

"Peki, neden en başta söylemedin?" diye esnedi ve yüzünü tekrar gömleğine gömdü.

"Remi?"

"Ha?"

"Anahtarlar."

"Oh, doğru. Ceplerimi kontrol et."

Küfrederek ceketinin ceplerini karıştırdı ve iki saç bağı, cep telefonu ve bir çikolata ambalajı buldu. Kot pantolonunun ön cebinde yazlık anahtarlığı buldu ve iki parmağıyla olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardı.

Solunum cihazını taşımadığını fark etti. Bu Ayık Remi için bir konuşma olacaktı.

"Çooooook uykum var," diye dramatik bir esnemeyle duyurdu.

"Haydi, Uyuyan Güzel," diyerek kapıyı açtı ve onu kapının içinden geçirdi.

Ayaklarını sanki onları kaldırmak için çok fazla çaba harcıyormuş gibi sürüyormuş, bu yüzden onu tekrar kaldırmış. Kollarını adamın boynuna doladı ve buz küpü burnunu adamın boğazına dayadı.

"Hallmark filmleri yazsaydım, bu bir sahne olurdu. Seksi oduncu, başı dertte olan sarhoş genç kızı تنها bir kulübeye taşırdı."

Ön kapıyı açtı ve içeri adım attı. İçerisi sıcak ve aydınlıktı. Ateş yaşam alanını sıcacık bir şekilde ısıtıyordu. Haklıydı, yatak odası hariç evdeki tüm lambaları yakmıştı.

"Filminizde bundan sonra ne olacak?" diye sordu, onu ayağa kaldırıp ceketinin fermuarını açarken.

"Seksi oduncu ve sarhoş genç kız *kesinlikle* seks yapardı," dedi ona doğru sallanarak.

"O zaman bir Hallmark filmi yapmaktan bahsettiğinizi sanmıyorum," dedi.

Kendi ceketini çıkardı ve onu küçük yemek masasındaki bir sandalyeye doğru itti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Otur." Onu sandalyeye itti ve botlarını çıkarmak için diz çöktü. Çorapları uyumsuzdu.

Bir dirseğinin üzerine yaslandı ve gözlerini kapattı. "Henüz değil, Remi. Önce su."

"Önce su," diye tekrarladı gözlerini açmadan.

Mutfağa gitti ve musluktan bir bardak doldurdu. Dolaplarda yaptığı hızlı bir aramada eski bir ibuprofen şişesi buldu. Her ikisini de eline alarak, kadının şu anda yüzüstü bir şekilde bazı evrakların üzerinde durduğu masaya döndü.

"Hadi, bebeğim. İç bakalım."

"Artık içmek istemiyorum. Neredeyse alkol içinde yüzdüğümü görmüyor musun?"

"Su demek istemiştin," dedi ve bardağı kızın eline tutuşturdu. "Bunları da al."

"Onlar şeker mi? Nefesim iğrenç mi?"

"Birkaç saat içinde ve eğer Tanrı varsa yarın bütün gün yaşayacağın baş ağrısı için."

"Berbat olan ne biliyor musun?" dedi tabletleri ağzına atarken ve neredeyse suyu devirecekken.

"Pek çok şey."

"Akşamdan kalmalar. Otuz yaşına bastım ve BAM!" Elini masaya vurdu. "Üç günlük gribe yakalanmak gibi bir şey. Artık neredeyse hiç içmiyorum."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

"Evet, benim berbat bir insan olduğumu düşünüyorsun, o yüzden neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Korkunç bir insan olduğunu düşünmüyorum. Korkunç bir baş belasısın, evet." "Brick?" kız üzgün gözlerle ona baktı. Alt dudağı titriyordu. *Lanet olsun. Güçlü ol, dostum!*

"Ne?" Tanrım. Ona ne soracaktı ve evet diyebilecek miydi? Daha da önemlisi, onu reddedecek kadar güçlü olabilecek miydi?

"Lütfen bana peynirli makarna yapar mısınız?"

Omuzları rahatlayarak çöktü. "Evet, bebeğim. Sana peynirli makarna yapacağım."

Ona gülümsedi. "Bana çok iyi bakıyorsun."

"Böyle düşünmene sevindim, en azından sarhoşken. Neden yatmak için hazırlanmıyorsun, ben de sana bir kâse getireyim?" diye önerdi.

"Zorunda mıyım?"

Mutfağa gitti ve boş olan dolapta ona verdiği makarna kutularını buldu. Bu gidişle onu markete kadar sürüklemesi gerekecekti. "Kadınların yatmadan önce göz makyajlarını çıkarması gerekmiyor mu?" diye hatırlattı ona, küçük bir tencereyi ocağa koyarken.

"İyi noktaya değindin. Bunu nereden biliyorsun? Doğru ya, unutmuşum. Sen evliydin. Bu arada, korkunçtu."

"Benim için de pek iyi bir zaman değildi," diye mırıldandı.

Remi, "Benimle birlikte olmak istemiyorsan, gidip en iyi arkadaşım ile evlenmene gerek yoktu," dedi.

Kadın ayaklarını sürüyerek banyoya doğru giderken adam ağzı açık bir şekilde orada duruyordu.

Boğuk bir inilti ve bir gümbürtünün ardından hemen "Ben iyiyim!" dedi.

"Emin misin?"

"Makarnam daha pişmedi mi?"

Gözlerini devirdi ve ocağın altını açtı.

Banyoda su akarken şarkı söylüyordu. Sanki duş almaya hazırlanıyor gibiydi.

"Psst! Brick!"

Başını kaldırıp baktı ve hemen sonra tekrar gözlerini kaçırdı. Bir havludan başka bir şeye sarınmamıştı. Ve o havlu da iki muhteşem göğsünden sadece birini örtüyordu.

Tam bir beyefendiydi, lanet olsun. "Uh. Ne?" "Bana uyuyacak bir şey bulabilir misin?"

"Kendin bulamaz mısın? Sana atıştırmalık bir şeyler hazırlıyorum."

"Ah, doğru ya! Tamamen unutmuşum." Gülmekten alnına bir şaplak attı. Sonra tökezleyerek yatak odasına girdi. Çekmecelerin açılıp kapanmasını ve kadının küçük bedeninin yatağa vuruşunu duymadan önce mırıldandığı birkaç küfrü dinledi.

Makarnayı bitirdi, bir kâseye biraz döktü ve bir sarhoşun tutabileceği büyüklükte bir kaşık aldı. Yatak odasına giderken, kadının başlattığı duşu kapatmak için banyoya uğradı.

"Remi?" Kısmen kapalı olan yatak odasının kapısını çaldı.

Oda karanlıktı ve o da yorganın üstünde top gibi kıvrılmıştı. En azından giyinmeyi başarmıştı. Mackinac Polis Departmanı'nın kapüşonlu tişörtü üzerinde kocaman duruyordu ve kapüşonu çenesinin altında kıvrılmıştı. İç geçirdi ve kâseyi komodinin üzerine koydu. "Hadi, Rem. Donmadan önce yorganın altına gir." Yorganı ve çarşafı geri çekmeyi başardı ve çıplak tenine çok fazla temas etmeden onu altına soktu.

"Yemek mi yemek istiyorsun yoksa uyumak mı?" diye sordu, yorganı onun üzerine örterek.

"Işıkları açar mısın?" diye sordu küçük bir sesle.

"Hangilerini?"

"Hepsi."

Durakladı. "Karanlıktan korkuyor musun, bebeğim?"

"Kimseye söyleme," diye fısıldadı. "Sadece onun geldiğini görebilmem gerekiyor."

Onu.

"Kim, Remi? Kimden korkuyorsun?"

Geçici sözlerin canı cehenneme. Eğer dışarıda onu korkutan bir adam varsa, terazi dengeye gelene kadar rahat etmeyecekti.

"İşte bu yüzden geri döndüm," diye mırıldandı yastığına karşı. "Neden?"

"Beni güvende hissettiriyorsun."

Orada durmuş ona bakıyordu, bir sahiplenme dalgası içine çarptığında elleri iki yanında yumruk olmuştu.

Onu güvende hissettirdi.

Ona yakın olmak için geri dönmüştü. Bu da her ne sorunu varsa onun sorunu haline getiriyordu. Ve ondan bazı cevaplar alır almaz bunu çözecekti.

Komodinin üzerindeki lambayı yaktı, ardından odadaki soğuğu kovmak için şömineyi yakmadan önce aynı şeyi tepe lambası için de yaptı.

Yorganın altında bir denizyıldızı gibi yüzüstü uzanmıştı. Kendine engel olamayarak saçlarını yüzünden geriye doğru taradı ve yastığın üzerine yaydı.

Büyüleyiciydi. Sarhoşken ve horlarken bile, tüm o ateşli kıvılcıklar, pürüzsüz fildişi teni onu dokunulabilir kılıyordu.

Bu yüzden geri geldim.

Kadının sözleri kafasında yankılandı. Bu işe daha fazla bulaşacağını biliyordu. Hem de nasıl. Kız marketteki koridoru döndüğü anda bu işe bulaşmıştı. Asla yapmayacağına dair kendine söz verdiği şeyi yapacaktı: Remi Ford'a yaklaşmak.

Tanık olmadığı ve buna çok ihtiyacı olduğu için eğildi ve dudaklarını kızın çatık alnına değdirdi. Çizgiler kayboldu ve yüz ifadesi, sanki adam ağzının fırçasıyla endişesini alıp götürmüş gibi hafifledi.

Boku yemişti.

Onun yanına tırmanmak ve o yumuşak, sıcak bedene sarılmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce yatak odasından çıkmak için kendini zorladı.

Yaşam alanına döndüğünde şömineyi söndürdü ve birkaç ışığı kapattı. Kalan peynirli makarnayı bir kaba boşalttı, tencereyi yıkadı ve dolabına geri koydu. Ardından kahve makinesini hazırladı çünkü akşamdan kalma Remi'nin tekrar işlevsel olabilmesi için neredeyse bir demlik kafeine ihtiyacı vardı. Gökkuşağındaki mısır gevreği kutularından birini çıkarıp bir kâse ve kaşıkla birlikte tezgâhın üzerine koydu.

Israrlı bir uğultu duydu ve telefonunu masanın üzerinde yüz üstü buldu.

Kıçımın ağrısı.

Geç olmuştu. Acil bir durum için arayan bir arkadaş olabilirdi. Ya da "Netflix ve dondurma" için arayan bir adam ya da çocuklar artık buna ne diyorsa o olabilirdi. Daha fazla bilgi edinme arzusu onu yenmeden önce iki kez daha çaldırmayı düşündü ve aramayı cevaplamak için kaydıldı.

"Öyle mi?"

Diğer uçta kısa bir sessizlik oldu ve sonra, "Benimle dalga geçiyor olmalısın. Yeni bir numara almış ve bana söylememiş mi? İnanılmaz." Bir erkek sesiydi. Sinirli bir ses. Açıkçası, eğer Remi'nin numarasını çeviriyor ve sesi sinirli çıkıyorsa, Brick onu suçlayamazdı.

"Kimi arıyorsunuz?" diye sordu.

"Alessandra. Teknik olarak Remi adında bir velet. Onu tanıdığını sanmıyorum?"

Brick kelimelerini dikkatle seçerek, "Remi... müsait değil," dedi.

"Yani bu hâlâ onun numarası mı?"

Adamın rehberinde olduğunu ve onu arayan numarayı aradığını görünce Brick onaylamakta bir sakınca görmedi. "Evet, öyle. Mesajınızı alabilir miyim?"

Telefonun diğer ucundan kalem tıkırtısına benzer bir ses duydu. "Ona Raj'ın aradığını ve benden sonsuza dek kaçamayacağını söyle."

Brick kuru bir sesle, "Belki de mesajı almalısın," dedi. "Belki de mesajı almalısınız, Sekreter Çocuk."

"Belki de telefonunda seni neden Baş Belası olarak kaydettiğini anlıyorum."

Anlaşılmaz bir şekilde, bu Raj'ın kahkahalar atmasına neden oldu. "Ah, şu nankör küçük ahmak," dedi kulağa şefkat gibi gelen bir sesle. "Ona aradığımı söyle. Beni geri aramasını ya da en azından e-postalarına cevap vermesini söyle."

Raj -*bu* nasıl bir isimse artık- her zamanki hoş sohbetlerin hiçbirini yapmadan aramayı sonlandırdı ve Brick'i elindeki telefona bakakaldı. Bakışları yatak odasına kayd. Aramaya cevap vermek aptalca bir hareketti. Ayık bir Remi olsa taşaklarını patlatırdı.

Bir oyun planına ihtiyacı vardı. Arkasından iş çevirmek yerine ona açılmasını sağlayacak bir plan.

Odanın ortasına kurulmuş şövale gözüne çarptı. Boş tuvali incelemek için yanına gitti ve atölyesi için bu alanı kullanması gerekiyorsa neden bunu kurma zahmetine girdiğini merak etti.

Aklına bir fikir geldi. Stüdyo alanını yeterince davetkar hale getirebilirse

-onun yaptığı gibi eşyaları odanın kenarlarına yığmak yerine-

onunla daha fazla zaman geçirmesini sağlayacaktı. Ve birlikte daha fazla zaman geçirmek, kadından bazı cevaplar almak için daha fazla fırsat anlamına geliyordu.

Bu aynı zamanda doymak bilmez fiziksel cazibesine daha fazla direnmesi anlamına geliyordu. Ama on dört yılını buna karşı bir tolerans geliştirerek geçirmişti. Birkaç haftalık yakınlığı kaldırabilirdi. Yapamaz mıydı?

Pencere ve kapı kilitlerini kontrol etmek için hızlı bir tur attıktan sonra tatmin oldu. Remi güvendeydi. Eve gidebilir ve bir kez olsun pencereden dışarı bakıp gecenin üçünde tüm ışıklar açıkken ne halt ettiğini merak etmezdi.

Bunun yerine, eve gider ve ona yer açmaya başlardı.

Yatarken giydiği tişörtün kime ait olduğunu fark ettiğinde yolun yarısını geçmişti.

O Bir saniye sonra Remi, pişirmeyi ya da sipariş etmeyi unuttuğu akşam yemeğinin yerine gökkuşağı tek boynuzlu at gevreğini sefil bir şekilde ağzına tıktırıyor. Bir sonraki, Joy of Painting'in tekrarını izliyordu.

Evin geri kalanı gibi onun da gözleri karardı. Kaşığı elinden halının üzerine uçtu.

"Bu sadece sıradan bir elektrik kesintisi," dedi kendi kendine. "Hiçbir dengesiz katil bu fırtınada içeri girip cinayet işlemek için elektriği kesmez."

Yine de el altında bir çeşit silah bulundurmak kötü bir fikir olmayabilir. Her ihtimale karşı. Dünden beri adayı kırbaçlayan rüzgâr, pencerelerin dışında özellikle ürpertici bir uğultu çıkarıyordu.

Parmak uçlarında kanepenin etrafından dolanıp mutfığa girdi ve çekmeceleri kısa bir süre karıştırdıktan sonra bir çift mutfak makası buldu. Onları eşofmanının cebine sokarak mum ve çakmak aramaya başladı. Bir konik mum ve son beş yıl içinde ıslandığı için hiçbir işe yaramadığı anlaşılan bir kutu kibrit buldu.

Karnında huzursuzluk kıvrıldı.

Gazlı şömineler hâlâ çalışıyordu, yani sıcak olacaktı. Tuvalet hala sifonu çekiyordu. Büyük bir artı. Ama karanlıktı. Çok, çok karanlık.

"BU ÇOK APTALCA," diye mırıldandı kendi kendine, soğuk gece havasında caddeyi hızla geçerken. "Korkacak bir şey yok. Sadece küçük bir elektrik kesintisi."

Çok karanlıktı. Sokağın aşağısındaki ve yukarısındaki ışıklar sönüktü. Sokağın karşısındaki ev hariç. Brick Callan'ın ön kapısının iki yanındaki fenerler ıslıl ıslıl yanıyor, onu bir işaret feneri gibi çağırıyordu. Çünkü sarhoş ikinci kişiliği belli belirsiz ama kesinlikle utanç verici bir şekilde ortaya çıktığından beri uzak durmaya çalıştığı adamın elbette bir jeneratörü vardı.

Dişleri o kadar sert gıcırıyordu ki çenesi ağrıyordu. Kelimenin tam anlamıyla tir tir titremesine neden olan şey soğuk değildi. *Sadece* soğuk da değildi. Karanlık boğucuydu, soğuk çıplak bacaklarını yakarken etrafını sarıyordu.

Brick'e koşmuyordu, dedi kendi kendine, hızını artırıp onun ön basamaklarını tırmanırken bile. Sadece bir komşunun kapısını çalıyordu ve-

Kapıyı çalmak için elini kaldırdığı anda ağır ahşap ön kapı kırılarak açıldı.

"Kutsal Miles Davis!" diye bağırarak elini göğsüne götürdü ve istemsizce geriye doğru bir adım attı. "Tanrım, Brick. Ödümü kopardın. Nereye gidiyorsun?"

"Seni yakalamak için." Bu sözleri sanki ona teselli ve umut vermek ve dizlerinin bağının çözülmesine neden olmak istemiyormuş gibi basitçe söylemişti.

Bakışları onu iliklerine kadar ısıttı. Ayağında, içine pijama pantolonu tıktırılmış botlar vardı. Diğer tarafta, pazen pantolon kalçalarına kadar iniyor ve iç çamaşırının bel bandını ortaya çıkarıyordu. Bir kolunu ağır bir kışlık montun içine sokmuştu ve gömleği yoktu. Adam gömleksizdi. Bakılacak çok şey vardı.

Kaslı bir et yığınının bakarken beyni çılgılık atarak durdu. Geniş omuzların rahatlatıcı cüssesi. Karnının dar kalçalarına doğru sivrilmesi... ve çözülmüş bir büzgü ipinin sarkan cazibesi.

"Ne giyiyorsun lan sen?" diye sordu.

Bakışlarını adamın göğsünden ayıran Remi, gece yarısı giydiği kıyafetine baktı. Panik içinde, kar botlarını giyip canını kurtarmak için koşmaya başlamadan önce kapüşonlu tişörtünü ve şortunu değiştirmemişti.

"Neden şikâyet ettiğinizi anlamıyorum. Beş dakika önce giydiğimden çok daha fazlası var," dedi.

Nefesinin altında küfretti, sonra onu kazağının önünden yakaladı ve içeri sürükledi.

"Yemin ederim kadın," dedi adam, elini gevşetmeden onu evin içine doğru çekerek.

İlk birkaç oda karanlıktı ama oturma odası, şöminede yanan ateş ve sehpanın üzerinde parıldayan tek bir lamba ile sıcak ve rahattı.

Işık onu içine çekti ve nabzını bir anda dörtnele koştırmaktan sabit bir koşuya düşürdü.

Kendini yıpranmış, ekose kanepeye attı ve botlarını çıkarmaya koyuldu. Brick işi bitene kadar bekledi ve botları ateşe yaklaştırdı.

Sehpanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar arama motoruna açtı. Adam arkasını döndüğünde gizlice bir göz attı.

Remington Ford sanatçı Chicago belediye başkanı.

O sinsi orospu çocuğu onu gözetliyordu.

Normal şartlar altında bu onu sinirlendirirdi. Ama şu anki durumda, neredeyse paniklemesine neden oluyordu. Bu işin peşini bırakması gerekiyordu. Onun yüzünden daha fazla insanın zarar görmesine izin veremezdi.

Kadın kanepenin arkasındaki battaniyeyle ilgileniyormuş gibi yaparken, adamın bilgisayarı kapatıp hareket ettirdiğini fark etti.

Şöminenin vantilatöründen gelen yumuşak vızıltı ve dışarıdaki jeneratörün mırıltısı dışında sessizdi.

"Daha fazla ışık açmamı ister misin?" diye sordu, sesi alçak ve sertti.

Gözlerini sıkıca kapattı. "Lanet olsun şu Darius'a ve pembe flamingolarına. Yani sana söyledim mi?" Ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı ve orada tuttu. "O koca ağzımı açıp sana karanlıktan korktuğumu söyledim mi yoksa sadece söylemek mi istedim hatırlayamadım."

"Neden bana söylemek istedin?" Daha fazla yaklaşmamıştı. Sırtı şömineye dönüktü, aralarında sehpa vardı. Ama yine de odadaki tüm alanı kaplamayı başarmıştı.

"Çünkü sen beni güvende hissettirirdin."

İrkildi. Sanki onu incitmeyi başarmış gibi gerçek bir fiziksel geri tepme. Sonra kayboldu.

"Bana şimdi neden güvende hissetmediğini söyle. Neden ışıklar açık uyuyorsun? Neden adın hiçbir kaza kaydında geçmiyor ama ciddi bir astım krizi geçirdiğin için hastaneye kaldırıldın?"

Kanepeden sıçradı ve bir şey yere kayarak yumuşak bir gümbürtüyle yere düştü.

"Cebinde neden lanet bir makas taşıdığını söyle bana?" "Beni mi gözetliyorsun?" Buraya gelmek bir hataydı. Eve gelmek belki. Ama Brick'e kaçmak? Kesinlikle. "Bana zar zor bakabiliyorsun ama sen benim hakkımda bilgi toplamaya mı gittin?"

Adam onu belinden yakalamadan önce iki adım bile atamamıştı. İkisi de hareketsiz kaldı. Adamın kalbinin düzenli atışını hissedebiliyordu. Adamın sıcaklığını. Onun görkemli, sarhoş edici, hipnotize edici sıcaklığı iliklerine kadar işledi.

"Titriyorsun." Sesi sırtında bir gümbürtü gibiydi.

Gıcırdayan dişlerinin arasından "Titremiyorum," dedi. "Öfkeden titriyorum. Tamamen farklı."

Bir süre oldukları yerde durdular, vücutları birbirine değiyordu, nefesleri duyulabiliyordu. Sonra onu serbest bıraktı ve kanepelyi işaret etti. "Histeriden titriyor olman umurumda değil. Otur kışının üstüne ve bana neler olduğunu açıkla," dedi.

"Bu seni ilgilendirmez." İlgilendirmezdi. Bunu kendi meselesi yapmayacaktı. Camille'i koruyamıyorsa bile en azından onu koruyabilirdi ve bunu başarabilmesinin tek yolu da onu kızdırmaktı.

"Neden burnunu başkalarının işine sokabileceğini ve sonra da onlardan hayatlarını sana açıklamalarını talep edebileceğini düşündüğünü anlamıyorum," diye öfkelenildi.

"Ben hem polisim hem de barmenim, işim bu."

"Evet, ben bir suçlu ya da patron değilim. O yüzden geri çekil." "Astım spreyin nerede?" diye sertçe sordu.

"Ne?"

"Hırıldamaya başlıyorsun."

Artık kendini zorlamasına gerek yoktu, gerçekten oradaydı. Haftalardır ilk kez kendini zayıf değil, güçlü hissediyordu.

Nefesini dışarı üfledi. Orada durmuş, elleri kalçalarında, heybetli görünüyordu. Ve güvenli. Ama bunun bir önemi yoktu. Kız onun sorunu değildi. Onu kendi sorunu haline getirme fırsatını uzun zaman önce kaybetmişti.

"Otur," diye emretti.

İnatla, adam acı dolu bir inilti çıkarıp kanepeye oturana kadar ayakta durmaya devam etti. "Mutlu musun?"

"Neden benim işime burnunu sokmanın zorunlu olduğuna karar verdiğini söyleyene kadar olmaz," diye karşılık verdi.

Ellerini dizlerinin üzerine kapadı ve sonra avuçlarını uyluklarına doğru kaydırды. "Çünkü çok korkuyorsun Remi. Ve benim tanıdığım kız hiçbir şeyden korkmaz. Yani buraya habersiz, saçma sapan bir hikâye ve kırık bir kolla geldiğinde ve ışıklar kapalıyken uyuyamadığında, haklısın, biraz araştırma yaptım. Astım krizi geçirdiğin için hastaneye kaldırıldığını biliyorum, bir kazada yaralandığın için değil. Ailen sorduğunda bundan bahsetmemişsin."

Aniden yorgun düşerek kanepenin diğer ucuna doğru yürüdü ve oturdu. Bacaklarını göğsüne doğru çekerek çenesini dizlerine dayadı. Ona gerçeği söylemeyi göze alamazdı. Ama bu işin peşini bırakmayacaktı. Bu yüzden başka bir çözüm bulmak zorundaydı.

"Konuş benimle," diye bastırdı.

Şöminenin içinde titreyen alevlere baktı. "Neden?" "Çünkü her ne kadar bana inanmasan da, umurumda."

"Neden?" diye tekrar sordu.

Avuçlarını uyluklarına sürttü. "Neredeyse aile sayılız."

Başını iki yana salladı. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun? Aileden olduğumuzu mu?"

Benim için bir ağabey figürü olduğunu mu?"

Tereddüt etti ve sessizlik odanın her köşesini doldurdu. Gerginlik arttı.

"Evet," dedi, sesi boğuk çıkıyordu.

Gözlerini ona dikti. "Sana karşı dürüst olmamı istiyorsun. Yine de orada oturup beni küçük bir kız kardeş olarak gördüğünü mü söylüyorsun?" diye meydan okudu. Adam ya ona ya da kendine yalan söylüyordu.

"Bu benimle ilgili değil," diye başladı.

"Neden seni dürüstlük yağmuruna tutmak istemediğimi *anlıyor* musun? Bu konuda bile dürüst olamıyorsun. İkimizin de doğru olduğunu bildiği bir şey ve sen hala bunu kabul edemiyorsun."

Kapüşonunun cebinden telefonu çaldı ve çekip çıkardı. Tanıdığı bir numara değildi ama alan kodu Chicago'ydu.

Hiçbir açıklama yapmadan odadan fırladı. "Alo?"

diye nefes alarak aceleyle mutfığa girdi.

"En iyi müşterimin neden telefonlarıma cevap vermediğini bana açıklamak ister misin?" Rajesh Thakur, sinir bozucu derecede muhtaç menajeri talep etti.

Remi'nin omuzları çöktü ve içinde biriken umut, delinmiş bir zıplama evi gibi söndü.

"Neden beni rastgele bir numaradan arıyorsun?"

"Daha büyük bir soru. Alessandra Ballard neden menajerinden gelen son on bir arama yerine rastgele bir numaraya cevap veriyor?"

"Seninle konuşmak istemediğim hiç aklına geldi mi?" diye tısladı, hâlâ yalnız olduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

"Kardeşim, umurumda olmadığını fark ettin mi?" Raj, sanat camiasında bilinen adıyla, iğnelemelere ve hakaretlere karşı bağışıklığı olan biriydi. Bir mafya babası gibi giyinir, yeni mezun bir kardeşlik derneği üyesi gibi konuşur ve gittiği her yerde VIP hizmet talep ederdi. Müşterilerinin yüklü komisyonları için pazarlık yaptığı sürece kimsenin onun hakkında ne söylediği umurunda değildi.

Brick kapı aralığında belirdi ve buzdolabına doğru yürüdü. Buzdolabına yaslandı, kollarını kavuşturdu ve açıkça kulak misafiri olarak onu izledi. Dışarı çıkacaktı ama dışarısı çok karanlıktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Raj.

"Bu küçük erime korkusundan kurtulmanı ve buraya geri dönmeni söylemek için. Yüzünü blogların her yerine yapıştırıyor olmalıydık."

"Ne yazdıklarını gördüm. Yüz sıvama falan olmayacak," dedi Remi, Brick'e ters ters bakarak.

Adam meraklı bir kaşını kaldırdı. O da orta parmağıyla karşılık verdi.

"Olumsuz ilgi yine de ilgidir," diye ısrar etti Raj onun kulağına. "Ve bu durumda, karşılığını fazlasıyla alıyor. Bana nasıl olduğunu sor."

Dişlerini sıkarak bir nefes verdi. "Sen en kötüsüsün. Nasıl?" "Önce bana dünyanın en iyi ajanı olduğumu söyle, sonra da komisyonu yüzde yirmiye çıkarıyoruz."

"Hayır." Yeni yetme, denenmemiş bir sanatçıyken, Raj'ı standart yüzde yirmiden daha makul bir yüzde on beşe indirerek şaşırtmıştı. Bunun için ona gizliden gizliye saygı duyuyordu.

"Senin lanet olası dahi ajansın *Bir Rüya Üzerine*'yi sattı."

Remi, Brick'in ağır bakışları karşısında başını çevirdi. "Bekle. Ne oldu? Bu henüz galeride bile değildi."

Parça çok büyük ve karmaşıktı. Şimdiye kadarki en iyisiydi. Renklerin vahşi bir ateş rüyasıydı. Bir DJ arkadaşından iki parçayı karıştırmasını istedikten sonra ortaya çıktı.

en sevdiği şarkıları bir araya getirdi. Galerideki gösteriden hemen önce bitirmişti. Her şeyi değiştiren o geceden hemen önce.

"Galeri yoksa, galeri komisyonu da yok," diye böbürlendi Raj.

"Raj, o resim benim dairemdeydi." Dairesi yüksek tavanlı, uzun pencere, açıkta bırakılmış kanalları ve ahşap zeminleri olan minimalist, beyaz bir çatı katıydı. Tam da Alessandra Ballard'ın sahip olması beklenen türden bir yer olmasına rağmen, Remi'ye hiçbir zaman gerçekten ev gibi hissettirmemişti.

Elbette, ışık onun çalışması için harikaydı. Ancak hiçbir rahat mobilya ya da rahat örtüler burayı sıcak hissettirmiyordu.

"Kaçak numarası yaptığından beri bitkilerini suluyor ve içini içiyorum. Bir şey değil, bu arada. Her neyse, kazayla ilgili tüm bu basınla birlikte, adınız ve resimleriniz her yere sıçradı. Silikon Vadisi'nden bir teknoloji gurusu konferans için şehre geldiğinde orijinal bir Ballard tablosu arıyordu, ben de onu senin evine götürdüm. Merak etme. Önce çamaşırlarını lavabonun altına sakladım."

Evi enkaz halinde bırakmıştı. Her yerde boyalar, fırçalar, bezler vardı. Bir kasırga gibi toparlanmış, atılmış giysileri ve tuvalet malzemelerini her düz yüzeye saçılmış halde bırakmıştı.

"Tecavüze uğramış hissediyorum."

Brick'in tepkisine tanık olmaktan çok onu hissetmişti. Omzunun üzerinden baktığında, adam ayakta duruyordu, elleri iki yanında yumruk olmuş, yakışıklı yüzünde çatık bir ifade vardı. Başını ona doğru salladı.

"Fiyat etiketi bunu ortadan kaldıracaktır," dedi Raj kendinden emin bir şekilde. "Bundan şüpheliyim," dedi kuru bir sesle.

"Tüm bu perde arkası, doğal ortamın içinde sanat olayı, istenen fiyata birkaç güzel G ekledi."

"Rakam neydi?" diye sordu. "Yüz bin dolar."

Remi'nin dizlerinin bağı çözüldü. Masaya doğru titrek bir adım attı ve vazgeçerek yere çöktü. "*Ne dedin sen?*" diye sordu iki parmağını kaşlarının arasında patlayacakmış gibi hissettiği noktaya sürterek.

"İlk altı haneli fiyat etiketin, kardeşim," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Buradan sonra daha da yükselecek."

Başı dönüyordu.

"Remington," diye hırladı Brick.

Onu görmezden geldi.

"Geçen gece telefonuna cevap veren herif bu mu?"

Bakışları tekrar söz konusu adama kaydı. "Öyle olmasa iyi olur." Kadının adama dik dik bakması dizlerinin bağının çözülmesine neden olmalı, en azından kasıklarını örtme içgüdüsünü harekete geçirmeliydi.

Bunun yerine, iki katına çıktı ve arkasına baktı. "Çekil. Çık.

Telefonu." "Raj, gidip birini öldürmem gerek."

"Senden biraz heyecan bekliyordum. Ama sanırım huysuz baş belalarını temsil ettiğim için böyle oluyor. Bu arada iyi şarabınız bitmiş."

Remi aramayı kesti ve tekrar ayağa kalktı.

"Telefonuma cevap verdin, biriyle konuştun ve bana bundan bahsetmedin mi?" Sesi ne kadar ölümcül derecede sakın çıktığı için kendini tebrik etti.

Adam utanmış görünme nezaketini bile göstermedi.

"Yaptım. Baygındın. Acil bir durum olabileceğini düşündüm. Seni taciz edilmiş hissettiren kimdi? Rajesh denen adam mı?"

"Bu ne cüret!" diye hırladı. "Önce neye bağıracağımı bile bilmiyorum. Mahremiyetimi ihlal edip durmana-"

"Benim evimdesin."

"Bu halledilebilir," dedi ve kapıya doğru yürüdü.

Kas ve öfkeden oluşan bir duvar gibi kadının önüne çıktı. "Hayır. Bana tam olarak ne haltlar döndüğünü anlatana kadar olmaz."

Onunla burun buruna geldi ve ona bakabilmek için başını geriye doğru eğdi. "Sana hiçbir şey borçlu değilim!"

"Beni zorlama Remi," diye uyardı.

"Yoksa ne olur?" diye alay ederek onun çok büyük, çok sert göğsünü dürttü. "İşime hışımla mı gireceksin? Bana küçük bir kız kardeş gibi mi davranacaksın? Oh, bekle, biliyorum. Eve her geldiğimde ortadan kaybolmaya devam edeceksin."

."

Adam onu gömleğinin önünden yakaladı ve kadın kendini alçı duvar ile tuğla duvar arasında sıkışmış buldu. O devasa eller başının iki yanına yerleştiğinde donup kaldı. Adamın göğsü kabarmış, burun delikleri koşmak üzere olan bir aygır gibi açılmıştı. Kalçaları onu duvara yaslamış, müstehcen uzunluktaki sert eti karnına bastırmıştı.

"Kapa çeneni. Lanet olsun. Kapa çeneni," diye seslendi yüzüne bir santim kala.

İtaat etmesine neden olan şeyin emir değil, şok olduğuna karar verdi.

Sonra adam başını ona doğru eğdi ve kadın her şeyi unuttu. Dikkati yavaş çekimde yaklaşan adamın sert, çatık kaşlı ağzına odaklanınca her şey aklından uçup gitti.

Dudakları sanki başka birinin kontrolü altındaymış gibi aralandı. Kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. Nefesi yanağında sıcaktı. Vücudu onunkine karşı çok sıcaktı. Her parçası tetikteydi. Ama bu korku değildi. Hayır. Bu *canlıydı*.

Verdiği nefes titrek bir nefesti. Brick'in ağzının bir köşesi kendini beğenmiş bir memnuniyetle kalktı.

Ama tam adamın *sonunda* onu öpeceğini düşündüğü anda, adam ona karşı gerildi. O ateşli mavi gözler artık onun yüzüne odaklanmıyordu.

O zaman duydu. Ön kapının gıcirtısını ve sallanışını. Adamdaki değişim anlıktı. O inatçı baştan çıkarıcı gitmiş, yerine savaşa hazır bir nöbetçi gelmişti. Kanı dondu. Hayır. Olamazdı. Burada olamazdı.

Gözleri alev alev yanan Brick, sert bir eli ağzının üzerinde kenetleyerek onu donmuş korkusundan çekip çıkardı. Kadın titrek bir baş sallamasıyla Brick elini çekti. Şaşırtıcı bir zarafetle onu duvardan uzaklaştırdı ve onunla davetsiz misafir arasına girdi. Sürekli değişen duruma ayak uydurmak için çabalayan beyni, kas barikatına hayranlıkla bakmak için sıcak bir saniye geçirdi.

Ayak sesleri önceliklerini yeniden sıraladı ve Remi tezgâhın üzerindeki kasap bloğundan bir bıçak kaptı. Kabzayı saran eli titriyordu ama bir duruş sergilemek çok iyi hissettiriyordu.

Ona bir bakış attı, bıçağı gördü ve ağzından "Hayır" kelimesi çıktı.

Bıçağı, birinin yaklaşmakta olduğu belli olan koridora doğru sapladı.

Brick sessizce kapıya doğru ilerledi ve çömeldi. Saldırmaya hazır bir aslan. Bıçağı iki eliyle kavradı ve nefesini tuttu.

"Y

Brick! Brickly Tikki Tavi?"

Brick, beylik silahını nerede bıraktığını ve Remi'yi tehlikeye atmadan nasıl görüş alanında tutacağını hesaplarken, onun bıçağı yere attığını duydu

Arkasındaki masaya. En azından bu, sırtından bıçaklanmayacağı anlamına geliyordu. Adam davetsiz misafire tepki veremedi, kadın onu belinden yakaladı ve tuttu.

"Spence?" Remi arkasından zayıfça seslendi. "Sen misin?"

"Audrey?"

Remi'nin elleri pantolonunun arkasından kaydı ve nefesinin altında küfretti.

Kapı aralığından içeri adımını attı ve bir dayaktan kıl payı kurtulduğunu bilmeyen küçük kardeşiyle yüz yüze geldi. "Spencer? Burada ne halt ediyorsun?"

Spencer ona bir kez baktı, gömleksiz, yalınayak, cinayet işlemeye hazırды ve yüzü kızardı.

"Oh. Oh, kahretsin. Özür dilerim. Sevgililer Günü. İkinizin tekrar bir araya geldiğini fark etmemiştim. Özür dilerim."

"Ne?" Brick'in adrenalin ve şehvet sisinden kurtulmak için bir saniyeye ihtiyacı vardı.

Spencer Callan Brick'ten daha kısaydı, daha zayıftı. Saçları yaz güneşi altında sarıya çalan açık kahverengiydi. Remi'nin Country Club dediği türden bir görünüşü vardı, sanki tüm boş zamanını

tenis kortunda ya da golf sahasında. Şimdi, süslü, markalı kışlık giysiler içinde, Alpler'deki lüks bir tatil köyünün yamaçlarından yeni inmiş gibi görünüyordu.

"Ben giderim. Boş ver gitsin diye düşündüm. Aptalcaydı."

"Spencer Callan, olduğun yerde kal," diye emretti Remi, Brick'in omzunun üzerinden. Daha doğrusu pazusunun etrafından.

"Remi?" Spencer bir kalp atışında tekmelenmiş bir köpek yavrusundan sevinçli bir kardeşe dönüştü. "Seni gördüğüme çok sevindim!"

"Benim seni gördüğüme sevindiğimin yarısı kadar bile değil!" Brick'i dirsekleyerek yolundan çekti ve ağabeyinin onu kollarının arasına almasını izlemek zorunda bıraktı.

Kıskançlık derinlere işlemişti. Kardeşi ve Remi, asla bir parçası olamayacağı türden kaygısız, şefkatli bir bağı paylaşıyorlardı.

Spencer onu tekrar ayağa kaldırdığında "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Brick onu tekrar kendi tarafına çekme isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Bana ters ters bakan koca adam son iki mesajıma cevap vermedi. Uçup hayatta olduğundan emin olayım dedim. Belki bu arada buz köprüsünde biraz dolaşırım."

Brick aniden bir şişe burbon bulup açmak ve düşene kadar içmek istedi. Kardeşi ya beklediği bir anı mahvetmiş ya da onu büyük bir hata yapmaktan kurtarmıştı. "Arayabilirdin," dedi kayıtsızca, sevgi dolu birleşmeye sırtını dönerek ve yanan boğazı için kendine bir bardak su doldurarak.

"Ne zamandan beri ağabeyime birkaç günlüğüne onun evinde kalacağımı söylemek için önceden aramam gerekiyor?" Spence spor çantasını yere bırakıp buzdolabını açmak için mutfığa doğru yürüdü.

Yiyecek ararken yarı yolda kafasını bir çayır köpeği gibi kapının üzerinden uzattı. "Durun bakalım. Siz ikiniz..." Spencer, Remi'nin uygunsuz kısılıktaki şortuna ve Brick'in çıplak göğsüne bakarak aralarında bir ileri bir geri gidip gelirken soru yarım kalmıştı.

"Hayır." Brick'in cevabı taş gibiydi.

"Yani, eğer öyleysen, gidip gece kalacak başka bir yer bulabilirim. Bu Sevgililer Günü."

"Bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. Ama-"

"Saçmalama, Spence. Kardeşinin bana baktığında sadece başka bir kardeş gördüğünü biliyorsun. Bana öyle bakmaktansa kokteyl çatalıyla kendi gözbebeklerini oymayı tercih eder," dedi Remi tatlı bir sesle. Bu şekerli yüzeyin altında ateş vardı ve Brick onu diri diri yakmasından korkuyordu.

"İyi ki seni hiç böyle düşünmemiştim," dedi Spencer kendini beğenmiş bir şekilde. "Bekâretimi aldığın için teşekkürler bu arada."

"Hey oh!" Remi sırttı.

Beşlik çıktılar, küçük kardeşi ve Remington onun için her ne haltsa, mutfağında sanki hepsi komik bir şakaymış gibi. Belki de öyleydi. Ama onun için değil. Brick ikisini de evden dışarı kilitleyebilmeyi ve güzel, sakın hayatına geri dönebilmeyi diledi.

"Artık gitmeliyim. Işığını biraz içime çekmeme izin verdiğin için teşekkürler Brick," diyerek kapıya yöneldi.

"Hayır," dedi tekrar. Ve kadın dinlemeyince -çünkü kadın asla dinlemezdi- onu eşofmanının kapüşonundan tutmak zorunda kaldı. "Burada kalıyorsun."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun," diye açıkladı Spencer. "Pijama partisi! Patlamış mısır ve kurutulmuş et getirdim. Osuruklarımızı ateşe verip hayalet hikâyeleri anlatabiliriz."

"Erkeklerin yatıya kalması iğrenç," diye gözlemledi Remi.

BRICK KIRLI OYNADI. Spencer üstünü değiştirmek için üst kata çıkarken Brick, Remi'nin botlarını yemek odasına sakladı, böylece onlar küçük konuşmalarını yapmadan önce gizlice dışarı çıkamazdı.

Gecenin kaçınılmaz hasret giderme kısmı boyunca zamanını bekledi. Patlamış mısır yapımı ve ardından gelen rekabetçi Jenga turları boyunca. Nostalji ona tokat gibi çarptı. Üçü de tam olarak bu odada bunu yapmıştı. Şöminede kükreyen bir ateş. Televizyonda kimsenin dikkatini çekmeyen bir film. Büyükannesi mısır patlatıyordu. Büyükbabası yorum yapıyordu.

Büyükannesi ve büyükbabası bunu onayladı.

Doğru hissettirdi. Sanki hepsi buraya aitmiş gibi. Ama herkes güzel zamanlar için burada kalabilirdi. Gerçek test bu değildi. Brick deneyimlerinden çoğunun kötü, zor ve uygunsuz zamanlarda burada kalmayacağını biliyordu. Yeni, parlak maceralar her zaman bazılarını ayakkabılarındaki tozu silkeleyip yola devam etmeye çağırırdı.

Spencer iyi, hatta mutlu görünüyordu. Brick'in yıllar önce anlamaktan vazgeçtiği karmaşık bir pozisyonda satış işinde çalışıyordu. Onları

Detroit ve arkadaşlarıyla ilgili hikâyelerle eğleniyor, Remi'ye takılıyor, Brick'le anılarını tazeliyordu. Spence etraftayken ortam her zamanki gibi neşeliydi.

Ama Brick birkaç dakikada bir Remi'yle göz göze geliyor ve içindeki alev yeniden tutuşmakla tehdit ediyordu. Bunu görmezden gelemezdi. Ve eğer ondan cevaplar almak istiyorsa, bunu kabullenmek zorundaydı.

Bu yüzden Spencer koltukta horlayana kadar bekledi. Remi kanepenin ucunda, büyükannesinin ördüğü bir örtünün altında top gibi kıvrılmıştı. Brick diğer uca yerleşmiş, ayaklarını sehpaye dayamıştı. Büyükannesi ve büyükbabasının onaylamayacağı bir şeydi bu.

Remi karıştırdı.

"Daha fazla ışık açmamı ister misin?" diye sordu sesini alçaltarak.

Başını iki yana salladı. Zümrüt gözleri onun yüzünü arıyordu.

"Aç mısın? Üşüdün mü?"

"Hayır."

Bacaklarını örtmek için kullandığı yorganı tekmeledi. "O zaman buraya gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Onu kanepeden çekip karanlık koridora geri götürdü ve karanlıkta ona nasıl yaklaştığını fark etti. Şu anda ondan hoşlanmıyor olabilirdi ama onu daha güvende hissettiriyordu. Onu kapıya kadar götürdü ve kapıyı iterek açtı.

"Yerleri biraz değiştirdim," dedi, el yordamıyla elektrik düğmesini ararken.

Onu bulunca kenara çekildi, böylece önce o dışarı çıkabildi.

"Ah, hadi ama," diye inledi. "Ben sana kızgın kalmaya çalışırken neden gidip bana böyle bir şey gösterdin?"

Rampadan aşağı odaya doğru yürüdü. Bir zamanlar kanoların ve dış mekân malzemelerinin kış uykusuna yattığı yerde, temiz çalışma masaları ve boş raflar bekliyordu. Alanın ortasına örtüler sermiş ve daha büyük tuvaleri asabilmesi için bir çerçeve inşa etmişti.

Büyükannesinin cam konserve kavanozlarından birkaçını bodrumdan kurtarmış ve onları çalışma masasının üzerinde gruplandırmıştı.

"Buradaki ampulleri şu akıllı LED'lerle değiştirdim," diye açıkladı eğimli tavanı göstererek. "Bir uygulama indirip rengi ve parlaklığı değiştirebiliyorsunuz."

Yukarı baktı ve iç çekti.

"Babamın eski alet dolabını da temizledim," dedi ve kırmızı metal sandığı işaret etti. "Depo olarak kullanabilirsin. Ya da her neyse."

Kadının etrafta dolaşmasını izledi ve bir elini düzgün tahta yığınlarının üzerinde gezdirmek için durakladı. "Bunlar eğer tuvallerini yapmaya karar verirsen." Bir şey söylemesini dileyerek elini ensesinde gezdirdi.

Tekrar ona doğru baktı, güzel yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Seninle ne halt edeceğimi gerçekten bilmiyorum," dedi sonunda. "Bir bakıyorum damarıma basıyorsun, bir bakıyorum nefesimi kesiyorsun. Başımı döndürüyorsun."

"Konuş benimle, Remington. Bana neler olduğunu anlat." "Hiç pes etmiyorsun, değil mi?"

"Önemli olduğunda değil."

"Tamam. Bunu sen istedin." Katlanır masalardan birinin üzerine çıktı ve bacaklarını sarkıttı. "Bir kaza oldu. Arkadaşımla birlikte şehir merkezindeki bir galerideki sergimden sonra onun evine dönüyorduk."

"Bir gösteri mi yaptınız?"

Dudağını ısırды. "Bunu söyleyeceğim ve komikmişim gibi gelecek ama ben önemli biriyim. Ya da öyleydim. Ya da hâlâ öyle olabilirim. Gerçekten bilmiyorum. Resim yapıyordum. Ama Remi Ford olarak değil. Sanat camiası için ben Alessandra Ballard'ım."

"Neden?"

Bacaklarını salladı. "Çünkü Remi Ford çıplak yüzmekten tutuklandı. Çünkü o her zaman felaketin eşiğinde olan baş belasının teki."

"Sen öyle biri değilsin."

"Buradaki insanlar beni öyle görüyor. Ben sokak hokeyi şampiyonasını ayarlayan kızım. Ya da on dokuz yaşındayken bir bar kavgasına karışan kız. O kızın beni dünyaya takip etmesini istemedim. Bu yüzden ben güzel kıyafetler giyen, şık partilere giden ve resim yapan Alessandra Ballard'ım."

Remi'nin gerçekte kim olduğunu saklamak zorunda hissettiği fikrini pek umursamadı. Ama konuşmayı bir tartışmaya dönüştürmemeye karar verdi. Henüz.

"Neyse, arkadaşım Camille bizi evine geri götürüyordu. Geç olmuştu. Yollar buzlu. Sonunda bir korkuluktan geçtik. Ben kolumu kırdım ama Camille gerçekten yaralandı. Bayılmıştı. Ve orada, karanlıkta sıkışıp kalmıştık. Kendimi çok çaresiz hissettim. Çok yalnız. Arabanın karanlığa doğru kayıp kaymayacağını bilmiyordum. Karanlığın içinde ne olduğunu bilmiyordum. Bir uçurum. Bir nehir. Hafif bir yamaç. Bilmiyordum."

Onun dikkatini masaldan uzaklaştırmak istemediği için kılını bile kıpırdatmamaya dikkat ediyordu. Ama yalnız olmadığını hatırlasın diye ona tutunmak için kolları ağrıyordu.

"Her neyse, sonunda kurtarıldık. O sırada kolumun kırık olduğunu fark etmemiştim. Daha çok Camille için endişelenmiştim. Hâlâ uyanmamıştı. Onunla birlikte hastaneye gitmeme izin vermediler ve ben de haklı olarak çok üzüldüm. Bir polis memuru beni eve bıraktı."

Dudağını ısırdı ve yana baktı.

"Rajesh - bu benim menajerim - bana gösterinin nasıl gittiğini anlatmak için evime geldi, ama bir astım kriziyle eğlencesini mahvettim. Soğuk, adrenalin. Sinirli olmak. Her neyse, ambulans çağırdı, ki bilginiz olsun, ben hala aşırı tepki verdiğimi düşünüyorum."

"Ve kolunu o zaman mı fark ettiler?" Brick tahmin etti. O da başını salladı.

"İşte bu yüzden karanlıktan korkuyorsun." Çünkü arkadaşının karanlıkta yanı başında ölmekte olduğunu ve yapabileceği hiçbir şey olmadığını düşünüyordu. Onun acısı, onun korkusu onun için ıstıraptı.

Tekrar başını salladı, gözleri kapalıydı. "Nefes al."

Aralarındaki mesafeyi kapattı ve alçının verdiği histen nefret ederek ellerini tuttu. Gözlerini açtı ve ona baktı, sonra yavaş, derin bir nefes aldı. Omuzları düşene kadar nefes almaya devam etti.

"Bir iki nefes almaya ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diye gözlemledi. "Öldürülebilirdin."

"Ama ben değildim."

"Kolunu kırmışsın. Bu benim için hâlâ çok fazla."

"Ağabeylik taslamadan önce, gerisini de dinleyebilirsiniz." "Dahası mı var?"

"Camille hâlâ hastanede. Ne kadar kötü yaralandığını bilmiyorum. Bilincinin yerine gelip gelmediğini bile bilmiyorum. Aramalarım ya da e-postalarım cevap vermiyor. Bu yüzden en kötüsünü hayal etmemek zor."

"Neden ailesi size bilgi veremiyor?"

"Bir diğer sorun da bu. Camille Chicago'da tanınan biri, Alessandra da öyle. Birlikte çok dikkat çektik. Bu yüzden bazı spekülasyonlar oldu."

Bu kısmı sevmeyecekti. Bunu şimdiden söyleyebilirdi.

"Ne tür bir spekülasyon?"

"İnternette Alessandra Ballard diye bir arama yapın, belki de benim araba kullandığımı ima eden birkaç düzine makale bulacaksınız. Belki de galeride çok fazla içmişimdir ve belki de kaza benim hatamdır. Belki de arkadaşımı hastaneye ben yatırdım."

Brick nefesinin altında küfretti. Bir uçağa atlayıp Chicago'ya gitmek ve onun hakkında yalan yazmaya cüret eden her blog yazarının ve gazetecinin dişlerini bilerek dökmek istiyordu.

"Yemin ederim. Bu doğru değil. Kazaya ben sebep olmadım."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Sözünü geri aldı. "Özür dilerim. Öyle söylemek istememiştim."

Kaşları alnının üzerinde yükselmişti. "Nasıl yani Bu mu?"

"Üstünüze düşeni yaparsınız. Hata yaptığınızda ya da yakalandığınızda özür dilersin.

ve cezayı çek. Eğer araba kullanıyor olsaydınız, şimdiye kadar yüzlerce kez kamuoyu önünde ve özel olarak özür dilemiş olurdunuz."

İçini çekti, parmakları onunkileri sıkıca kavradı. "Keşke biri bunu ailesine söyleseydi. Dedikodulara inanmaya meyilliler. Onu ziyaret etmeye çalıştığımda güvenlik görevlileri beni hastaneden çıkardı."

"Peki ya polis raporu? Camille'in direksiyon başında olduğunu kanıtlar."

"Onlar oraya varmadan önce onu çekip çıkarmasaydım öyle *yazacaktı*. Araba kayıyordu ve bir uçurumun kenarından aşağı düşmek üzere olduğumuzu sandım." Omuzlarını silktiler. "Daha seksi bir hikaye hakkında spekülasyon yapan bir grup insana karşı sadece benim sözüm."

"Demek eve geldin."

"Evet. Eve geldim. Yeniden Remi Ford olmanın güzel olabileceğini düşündüm." Gözleri yaşlarla doldu ve hemen başka tarafa baktı. "Keşke iyi olup olmadığını bilseydim. Haberler hep aynı şeyi söylüyor. Durumu bilmiyor. Ve kimse bana bir cevap vermiyor. Ben de burada oturup onun aramasını, iyi olduğunu söylemesini bekliyorum."

Buna daha fazla dayanamadı. Brick onu göğsüne doğru çekti ve sıkıca tuttu. Kaçan boğuk hıçkırık neredeyse kalbini parçalayacaktı.

Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemedi. Çünkü kesinlikle iyi değildi. Ama her şeyi yoluna koymanın bir yolunu bulacaktı. Ona güven vermenin bir yolunu bulacaktı.

"Başka bir aptalca şey daha biliyor musun?" diye sordu göğsüne doğru burnunu çekerek. "Ne, bebeğim?"

"Kazadan beri resim yapmadım."

"Kolunu kırdın," diye işaret etti.

"Evet, bu sadece *iyi* resim yapamadığım anlamına gelmeli. Ama bir engel var. Ne zaman elime bir fırça alsam, o anı tekrar tekrar yaşıyorum. Darbe. Metal kazımanın korkunç sesi. Ve sonra düşüş." Ona karşı titredi. "Sanki artık kafamda müziğe yer yokmuş gibi."

"İyileşiyorsun. Kendini biraz rahat bırak. Bir travma geçirdin. Fiziksel ya da duygusal olarak kendinizi toparlayamazsınız."

"Ya asla geri dönemezsem? Ya bir daha hiç resim yapamazsam? Ya da ya tekrar resim yaparsam ve berbat olursa?"

Yüzünü ellerinin arasına aldı ve orada gördüğü gözyaşlarından nefret etti. "Sen Remington Honeysuckle Ford'sun, kendini toparlayacaksın."

Gülüşü gönülsüzdü. "Bu bir emir mi?"

"Çok haklısın. Ve işte bir tane daha. Burada kal. Bu gece gizlice kaçıp eve gitmeye çalışma. Burada olduğunu bilirim daha rahat uyurum."

"Sadece birkaç kardeşin yatıya kalması mı?" Kız burnunu çekince, adam kavanozların yanına koyduğu rulodan ona bir kâğıt havlu uzattı.

"Remington, bazen erkekler aptalca şeyler söyler. Gerçek olduğu için değil, öyle olmasını istedikleri için."

"Brick'in deyimiyse ya kız kardeşin olmamı diliyorsun ya da beni kız kardeşin olarak düşünmek istiyorsun," dedi yeşil gözleri onu tepeden tırnağa tarayarak. Onun meraklı bakışlarının sıcaklığını bir okşayış gibi hissetti.

"Buna cevap vermeyeceğim. Ama bu gece kalıyorsun, böylece senin için endişelenmeme gerek kalmıyor."

"Peki," dedi gürültüyle burnunu silerken. "Ama sadece botlarımı bir yere sakladığımı *bildiğim* ve onları aramak için evini dağıtamayacak kadar yorgun olduğum için."

"Aferin kızıma. Şimdi gidip Spence'e keçeli kalemle bıyık çizelim," dedi ve onu masadan kaldırdı.

Ona sırtıttı ve sonra dondu kaldı. "Hey. Geçen gece popo bongoları hakkında bir şey söyledim mi?"

"Evet. Evet, yaptın."

"Lanet olsun. Ben de bundan korkuyordum."

Eve giden rampayı çıkmadan önce kızın odaya son bir kez bakmasını izledi. Bir sürü karmaşık duygusu vardı. Bir tanesi

diğerlerinden daha fazla göze çarpıyordu. Ona doğruyu söylemişti. Ama hikâyede onun anlattığından daha fazlası olduğundan emindi.

T Sabah dokuzdan hemen sonra elektrikler geldi ve Brick'i kendi oturma odasının zemininde uyandırdı. Yan yatmış, yüzü kanepeye dönüktü. Sağ kolu yukarı doğru uzanmış, eliyle

sıcak ve pürüzsüz bir şeye. Gözleri kamaşarak başını kaldırdı ve Remi'nin süt beyazı kalçasını battaniyeden çıkıntı yaptığı yerden kavradığını fark etti.

Tanrım. Uykusunda bile asla onun olmayacak bir kadına karşı sahiplenici bir piçti. Teni çok sıcak ve yumuşaktı.

Dolgun dudakları sanki uykusunda bir şey onu eğlendiriyormuş gibi hafifçe kıvrılmıştı. Kirpikleri uzun ve narindi. Teni yarı saydam bir solgunluk tonundaydı. Burnunun köprüsünde ve yanaklarında hâlâ çiller vardı.

Böyle sabahlar istiyordu. İçini oyan bir açlıkla onları arzuluyordu. Bu evde uyanmak ve onun uykusunu izlemek istiyordu. Remi'nin yüzünün gece gözlerini kapatmadan önce gördüğü son şey, açtığında gördüğü ilk şey olmasını istiyordu. Onun kahkahalarının evin her yerinde yankılanmasını istiyordu.

Ama buna sahip olamazdı. Ona sahip olamazdı. Bunu bilmenin arzusunu, ihtiyacını nihayet ortadan kaldırmasını şiddetle diledi.

Kızıl saçlarından bir tutam alnına düşerek kaşlarını çatmasına neden oldu. Uykusunda saçlarını geriye savurdu ve adamın tam olarak anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

Uyurken bile huzurlu değildi.

Kırık kolunu sallayarak küçük bir sarsıntı daha geçirdi. Parmakları adamın bacağındaki elini buldu ve sıkı.

O anın samimiyeti, onun tamamen savunmasız olmasını ve yine de ona yönelmesini izlemek nefesini kesmişti.

En azından kardeşinin horultusu onu hayal aleminden uyandırana kadar. Spencer koltuğa yayılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Brick kardeşinin hayatında hiç uykusuzluğa neden olan biriyle karşılaşmış ve karşılaşmadığını merak etti. Yakındılar ama ciddi konular hakkında konuşmama eğilimindeydiler.

Spor mu? Evet. Sıcak kanat? Kesinlikle. İlişkiler? Bu zor bir hayırdı.

Brick ona Audrey ile nişanlandığını söylediğinde kardeşi neredeyse afallamış gibiydi.

"İkinizin çıktığını bile bilmiyordum," demişti.

Kabul, hızlı bir flört olmuştu. Ama yine de, Spencer'a eski lise arkadaşıyla çıktığını bile söylememiş olması bir ağabey olarak onun hakkında ne söylüyordu? Daha iyi bir ağabey olmalıydı. Adam olan Spence'e karşı daha fazla çaba göstermeliydi. Artık bir yetişkin olması, Brick'in ilişkilerinin öylece sönüp gitmesine izin vermesi gerektiği anlamına gelmiyordu. Aile olarak sahip oldukları tek şey onlardı. Sadece bu bile korumaya değerdi.

Kanepenin diğer ucunda bir şey kıpırdandı. Magnus, Remi'nin ayaklarının dibindeki yorgan kozasından sıyrıldı ve Brick'i kolundan bıçaklamak için minderlerden aşağı inmeden önce güçlü bir şekilde esnedi.

Görünüşe göre tüylü cehennem zebanisinin kahvaltı vakti gelmişti.

Brick dikkatle ve rahatsız edici bir pişmanlıkla elini Remi'nin bacağından çekti. Sırtındaki ve kalçalarındaki sancılar yüzünden yüzünü buruşturarak kendini ayağa kaldırdı. Otuz sekiz, bir geceyi yerde geçirmek için çok yaşlıydı.

Remi'nin üzerindeki battaniyeyi düzeltti, etrafına sıkıştırdı. Sonra, yarı uykulu olduğu için, parmak eklemlerinin yanağını sıyrmasına izin verdi.

Kedi pantolonunun üzerinden bacağına tırmaladı ve ağlamaklı bir miyavlama verdi. "Götlük yapma. Bu sadece seni daha yavaş beslememe neden olur."

TIKI TAVERN, güneşli gökyüzü ve otuzların altında seyreden hava sıcaklığı sayesinde hareketli bir öğle yemeği saatinin tadını çıkarıyordu.

Mackinac'ın en iyilerinden biri olarak giyinmiş ve vardiyasına hazır olan Brick, barın malzeme siparişini onaylamak ve bir sandviç almak için uğramıştı. Remi ve Spencer'ı hâlâ oturma odasında uyurken bırakmıştı.

Dumanlı domuz etinden bir ısırık aldı ve siparişi gönder tuşuna bastı. Kendini kontrol etme egzersizinin tamamlandığını düşünerek bir arama motoru çağırdı ve çevrimiçi aramaya "Alessandra Ballard" yazmadan önce dizüstü bilgisayarının ekranında kimsenin düz bir görüş hattı olmadığından emin olmak için etrafına baktı.

İlk resim ortaya çıktığında kaiser rulosu boğazında rahatsız edici bir şekilde düğümlendi.

Rem -ya da daha doğrusu Alessandra- daha büyük, daha tehlikeli bakan gözlerle ona bakıyordu. Üzerinde tam da bu gözlerin renginde dekolte bir gece elbisesi vardı. Saçları gevşek kıvılcık bukleler halinde uzun bırakılmış ve yüzünden uzakta toplanmıştı. Elbisenin kesimi yeterince dikkat çekici değilmiş gibi, göğüs dekoltesinden sarkan kalın bir kolye takmıştı. Bir peri masalından fırlamış gibi görünüyordu, kırmızı dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı.

Sinestezik sanatçı Alessandra Ballard, Beethoven'ın "Ay Işığı Sonatı"ndan esinlenerek yaptığı isimsiz eserinin önünde poz veriyor.

Büyüleyiciydi. Büyüleyiciydi.

"Düşmüş sanat yıldızı" için rehabilitasyon ve hapis cezası öngören son manşetleri görmezden gelerek, daha fazla fotoğrafa tıkladı ve Remi'nin gizli hayatının kendisinden önce ortaya çıkışını izledi. Kokteyl partileri. Dergi röportajları. Galeri açılışları. Gizli gülümsemeler ve dumanlı gözler. Etrafı diğer güzel insanlarla çevrili güzel bir insandı.

Bir yabancıya bakıyormuş gibi hissetti. Tanıdığı Remi, saçları dağınık ve dilinin ucunda yüzlerce kelimeyle bir odaya dalmıştı. Karşısındaki kadın başka bir şeydi... başka biriydi.

Başlıklar ve resimler dikkat çekmek için yarışırken kaydırmaya devam etti.

Winthrop Galeri sahibi Ballard'a övgüler

yağdırıyor Sinestetik ressamdan etkileyici çıkış

Alessandra Ballard rehabilitasyonda

mi? Alessandra Ballard'ın ilk gösterisi

kapalı gişe

Ballard'ın kaza sonrası ortadan kaybolması suçlu olduğunu gösteriyor

Orada, ağırbaşlı sarışın bir kadının kolundaydı ve bela arıyormuş gibi görünüyordu.

Sanatçı Alessandra Ballard ve sosyetik Camille Vorhees, Şef Michael Matsui'nin yeni restoranında bir gecenin tadını çıkarıyor.

Camille. Dikkati isme takıldı ve kısa makaleyi gözden geçirdi.

Tasarımcı elbiseleri mi? Restoranların dışında fotoğrafını çeken fotoğrafçılar? Remi'nin olmak istediği kişi bu muydu? Gizemli gözleri ve çok sayıda hayranı olan bir tanrıça.

Burada öyle olamazdı.

Gerçek bir bıçak gibi karnına saplanmıştı. Onun asla yetişemeyeceği türden büyük hayalleri vardı. Burada, küçük sessiz adalarında asla tatmin olamayacağı türden. Onu seçse bile. Sonunda onu ekmeye zorladığı köklere kızacaktı. Ve yabancılarla çevrili bir şehirde asla mutlu olamazdı. Remi'ye sahip olmak anlamına gelse bile.

Bu onu kazanmak için bir fırsat değildi. Bu sadece onu onarmak ve büyük hayallerin yeşerdiği ve yeni maceraların beklediği dünyaya geri salmak için bir fırsattı.

Onun için asla yeterli olamayacaktı. Bunu hatırlamasının zamanı gelmişti.

"O perdeyi yumruklamak istiyormuş gibi görünüyorsun."

Ken Pacquiao çelişkilerle dolu bir adamdı. Kazak yeleklere düşkündü ama adanın berberi olarak siyah saçlarını keser ve çivit uçlu sahte bir şahin şeklinde şekillendirirdi. Gürültücü, gururlu bir vejetaryendi ama en sevdiği botları devede derisinden yapılmıştı. Erkek arkadaşı Darius sert vücutlu ve dışa dönükken, Ken daha yumuşak ve sessizdi. Ama onun soğukkanlı gözlemleri genellikle her dinleyiciyi gülmekten kırıp geçirecek güce sahipti.

Brick dizüstü bilgisayarını aniden kapattı.

"Ayrıca saçını kestirip tıraş olman gerekiyor dostum," diye gözlemledi Ken onu yargılayıcı bir bakışla süzerek. "Bu adadaki herkesin kış boyunca Koca Ayak'a kanalize olması da neyin nesi?"

"Sakal bırakmadığı için kıskanıyor," dedi Darius, barın üzerine eğilip Ken'in bebek gibi pürüzsüz yanaklarını sıkarak.

"Kıskanç değilim. Kendimi işime adadım," diye burnunu çekti Ken. Brick isteksizce, "Bir randevu ayarlayacağım," dedi.

"Yarın. Sabah 11'de." Ken duyurdu.

Brick, istediği tek kadın onu burada bırakıp yüzlerce kilometre ötedeki göz alıcı ve heyecan verici hayatına geri döneceği için çaba sarf etmek için pek bir neden göremiyordu. Ama Ken'den de çok az korkuyordu. O yüzden randevuya gitti. Ama o aptal sakal kreminden bir daha almayacaktı, lanet olsun.

Ken onun aklından geçenleri okuyarak, "Şimdiye kadar sakal merhemini bitirmişsindir zaten," dedi.

Bir yanıt veremeden Brick'in telefonu barda çaldı. Remi.

"Hey," dedi tabureden kayarak ve bardan uzaklaşırken rahat görünmeye çalışarak.

"Başka bir şey söylemeden önce. İkimiz de tamamen iyiyiz.

Çoğunlukla." Brick telefonu öyle sıkı kavradı ki çatlamasından endişe etti. "Ne oldu? Neredesin?"

"Sadece küçük bir sıyrık, ama kafa yaralarının nasıl olduğunu bilirsiniz," dedi. "Ama asıl kötü haber kar motosikletiniz."

"Remi, *hangi* cehennemdesin?"

Güneşe ve buza karşı gözlerini kırıştırarak, buzun üzerinde yüzüstü yatan Spence'in kar kıyafetinin turuncusunu gördü. Yanındaki kırmızı nokta, Brick'in ona bakarken bile öfke duymasına neden olan Remi olmalıydı. Departmanın Polaris'ini çalıştırdı ve onlara doğru roketledi.

Buzdan köprü, kışın adayı anakaraya bağlayan -çoğu yıl- donmuş göl şeridiydi. Sürücüler kaldırım işaretleri görevi gören ölü Noel ağaçları arasında kaldıkları sürece nispeten güvenli bir seyahat şekliydi.

Görünüşe göre Spencer ve Remi buz köprüsü kurallarını dikkate almamışlardı. Sınırın birkaç yüz metre dışında olduklarına göre. On yıl önce üçüncü el olarak satın aldığı eski bir Yamaha olan kar motosikleti hiçbir yerde görünmüyordu.

Yaklařtıķķa Spencer'ın uzanmış, başını Remi'nin kucağına koymuş olduğunu gördü. Bu onun çenesinde bir tik yarattı. Kardeşi bu ayrıcalığı yıllar önce kaybetmişti. Yine de ayrılmalarına rağmen, Spencer bir şekilde hala ona yakın kalmıştı. Muhtemelen e-posta ya da mesajlaşıyorlardı. Muhtemelen yaz ziyaretlerini ayarlamışlar ve adada birbirlerini görmek için planlar yapmışlardı. Eldiveniyle gidonu sıkıca kavradı.

Yaklaşırken gazı kesti, sonra da motoru durdurdu. Öfke onu araçtan aşağı ve buzun üzerine itti.

"Merhaba!" Yüzündeki ve paltosundaki kanı fark ettiğinde Remi'nin neşeli selamlaması kulaklarında yankılandı.

"Süvariler geldi," dedi aptal kardeşi hâlâ yüzüstü yattığı yerden. "Bu da ne-" Dizlerinin üzerinde kayarak, ona doğru uzandı ve ama Remi ellerini savuşturdu.

"Kıpırdama," diye tersledi. "Kanamam var."

"Oh, o benim değil," dedi neşeyle.

Spencer elini kaldırdı. "O benim."

Brick yere baktı ve kanın kaynağını buldu. Remi eşarbını kardeşinin başına sarmış, eldivenli eliyle alnına sıkıca bastırmıştı.

"Kafa yaraları, haksız mıyım?" Spencer kıs kıs güldü. Remi, "Kafasını oldukça iyi çarpmış," dedi.

Spencer, "Buz böyle aılmasaydı kesinlikle senin zamanını geçerdim," diye yakındı.

Brick gözlerini kapadı ve nefes aldı. "Kar arabam nerede?" "Bundan hiç hoşlanmayacak," diye tahmin etti Spencer.

Brick gözlerini açtı ve Remi'ye baktı. Birkaç metre ötedeki buzda kar arabası büyüklüğünde bir deliği işaret etti. Elleri yumruk olup kalçalarına kapandı.

"Ne kadar kızgın?" Spencer sahne fısıltısıyla sordu.

"Sıkı sıkı sarınmış. Boynundaki damarları göremiyorum," diye yanıtladı

Remi. "Buraya at sürerek ne yapıyordun ve nasıl lmedin?" Brick konuşma gücünü geri kazandığında talep etti.

"Spence ve ben sadece zaman denemeleriyle uğraşıyorduk. Köprü birkaç noktada biraz engabeli, bu yüzden akıllı ocuk son koşusunu taze buz üzerinde yapmayı düşündü," diye açıkladı Remi.

"Yani sen gemide değil miydin?" Brick açıklığa kavuşturdu.

"Bitiş çizgisinde zamanlayıcıyla birlikteydim," dedi neşeyle.

"Delirdin mi, B?" Spencer sordu. "Deli gibi görünüyorsun."

"Deli mi?" Brick öfkeden birkaç adım öteye geçmişti. "Siz ikiniz burada sorumsuzca dolaştığınız için neden kızayım? Tek ulaşım aracımı yok ettiğiniz için neden kızayım-"

Spencer yardımsever bir tavırla, "Cleetus hâlâ sende," dedi. Remi kardeşinin omzuna bir yumruk attı.

"Ow!"

"Kurtarmaya giden ve temizlikçilik oynayan ben olduğum için neden kızayım ki?"

"Üzgünüm Brick," dediler birlikte.

Lanet olsun. Birlikte bir şeyler söylemelerinden *nefret* ediyordu. İkisinden bir şekilde ayrı olduğunun hatırlatılmasından nefret ediyordu. Onların iç şakalarının dışında kalmaktan nefret ediyordu.

"İnanılır gibi değil," diye mırıldandı.

S doğası gereği titiz değildi. Annesi küçükken Remi ve Kimber'a engebeli bir adada büyümenin getirdiği sıyrık ve kesikleri nasıl temizleyeceklerini öğretmişti. Remi, tabii ki

Kimber'dan daha fazla ilk yardıma ihtiyaç duyuyordu. Kimber kitap okurken ve havalı genç arkadaşlarıyla takılırken, Remi ağaçlara tırmanıyor, kar motosikletlerini sınırlarının ötesine itiyor ve çocuklarla sokak hokeyi oynuyordu.

Kan onu rahatsız etmedi.

En azından Camille'in ellerine bulaşıp kara damlayana kadar damlamamıştı.

Şimdi, Spencer'ındı. Kimin başına bir şey gelmeyeceğini biliyordu. "Sadece iyi," diye tekrarlardı kendi kendine.

Spence'in başındaki yarada korkunç bir şey olmadığından emin olmak ve Brick'in küçük kardeşini öldürmeye karar vermediğinden emin olmak için Callan'larla birlikte Mackinac Adası Tıp Merkezi'ne gitmişti. Pek de etkilenmemiş olan Dr. Ferrin'den Spence'in "kalın kafasına" sadece bir avuç dikiş atılması gerektiğini duyunca hemen oradan ayrılmıştı.

Brick ona gitmesi konusunda tartışacakmış gibi bakmıştı ama ona fırsat vermemişti. Bekleme odasından sıvışmış ve ellerindeki kanın çoğunu yıkamak için elinden geleni yaptıktan sonra hızla eve gitmişti.

Elleri hâlâ kırmızıydı. Eldivenleri Spence'in fıskiye gibi fişkırttığı O+ sayesinde kurtarılamaz haldeydi. Ceketini de bir cinayetin suç ortağı ya da kurbanı gibi görünüyordu.

Araziyi yakmaya ve bakkaldan yepyeni bir şey sipariş etmeye karar verdi.

Bankada gerçek parası olmasının bir avantajı da buydu. Artık kendine bir latte ısmarlayabilmek için kuruşuna kadar hesap yapmak zorunda değildi. Ada dışında geçirdiği ilk birkaç yıl zor geçmişti. Galeri ortağı ve keşfedilmemiş sanatçı maaşlarıyla şehirde yaşamak... imkansızdı. Bir hafta bakkaliyesiz, ertesi hafta reçetesiz kalmıştı. Ama faturalarını ödemek ve sanat malzemeleri için yeterli parayı bulmak konusunda oldukça becerikli hale gelmişti.

İlk Alessandra Ballard tablosunu 3.000 dolara sattığında, bunu tüm faturalarını ödeyerek ve en sevdiği kafeye yüklü bir hediye kartı alarak kutlamıştı, böylece zor zamanlar geçirdiğinde kendini şımartmaya devam edebilecekti. Ardından, yüksekten uçtuğu ve servetini paylaşmak istediği için 200 dolar daha nakit para almış ve dairesinin çevresindeki üç blokluk yarıçaptaki her evsiz için durmuştu.

Başarı paylaşılacak içindir. Büyük ikramiyelerin etrafa yayılması gerekiyordu.

Şimdi... Şimdi, başlangıçtaki başarısı en çılgın hayallerinin ötesine geçmişti. Takıntılı bir şekilde banka hesap özeti kontrol etmeden yeni bir palto sipariş edebiliyordu. Hatta Chicago'daki kirasını bile kaçırmadan adadaki herkes için bir palto sipariş edebilirdi.

Kendini kulübeye bırakıp eşyalarını çıkarırken bunun hâlâ yeni bir şey olduğunu düşündü. Hayalini yaşıyor olması ve bunun karşılığını çılgınca alıyor olması.

Henüz ailesine söylememişti. Onları bir galeri sergisi için Chicago'ya uçurmak gibi büyük planları vardı, böylece onları etkileyebilecekti. Sonra kaza oldu ve uğruna çok çalıştığı o ışıltılı itibarı zedelendi. Şimdi onlara anlatsa, ona acıyan bakışlar fırlatacak ve arkasından endişeli fısıldaşmalarda bulunacaklardı.

Başardı. Sonunda başarmıştı. Ama iyi haberi paylaşmak için çok beklemişti. *Fırça bile tutamayan bir kadın hâlâ kendine sanatçı diyebilir miydi?*

"Lanet olası Spence ve onun aşırı kanaması," diye mırıldandı nefesinin altında. Biraz müzik açtı -maviler ve morlarla yumuşak ve kolay bir şey- ve kırmızıyı yıkamak için banyoya yöneldi.

Nihayet temizlenmiş, tozluk ve kazak giymiş ve Brick'in yeni elbisesi için internetten alışveriş yapmayı ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı.

kar motosikletiyle giderken kapıya gürültüyle vuruldu.

Sadece bir adam böyle vurdu. *Brick*.

Kapının eşiğinde duruyordu, ifadesi okunamıyordu. Ama hisleri açık ve netti. Adam sinirlenmişti.

"Bak, kar arabanı değiştireceğim," dedi Remi, adam kavgaya başlamadan önce. "Özür dilerim. Sorumsuzca davrandım ve bir daha olmayacak. Spence'in rotadan bu kadar uzaklaşacağını bilmiyordum."

Brick öfkesini kontrol altına almaya çalışırken yaptığı o sinir bozucu sabırlı hareketle gözlerini kapattı. "Sorun yok," dedi, gözleri hâlâ kapalıydı. "Yaralanmadığına sevindim."

Sesi boğuluyormuş gibi geliyordu. "Spence nasıl?" diye sordu.

"Mızımız." Onu geçip içeri adım attı.

"İstersen günün geri kalanında onu burada bırakabilirsin, böylece onunla uğraşmak zorunda kalmazsın," diye teklif etti.

Kovboy şapkasını çıkarıp masanın üzerine atarak, "Sanırım ikiniz birlikte yeterince zaman geçirdiniz," dedi.

Adam hava ne kadar soğuk olursa olsun her vardiyada tam üniforma giymekte ısrar ediyordu. O ve adadaki kadın nüfusunun geri kalanı, üniforma pantolonunun poposunu saran görüntüsüne aldırış etmiyordu.

Kıç bongosu. Ugh. Bu adamda onu bu kadar umutsuzca aptal yapan şey neydi?

İç çekti. "Sana bir şey getireyim mi?" diye sordu, kuşkulu hissederek.

"Kahve," dedi adam. "Lütfen."

"Hemen geliyorum." Mutfağa girdi ve kahve makinesini çalıştırdı. Bu sırada Brick güneşli alanda bir şeye saldırıp kafasını koparmak için bekleyen büyük, öfkeli bir kedi gibi dolaşıyordu. "Ee, vardiyın nasıl gidiyor? Kardeşin ve ben her şeyi mahvetmeden önce," dedi ve dolaba uzanıp iki fincan çıkardı.

"Tamam."

Az konuşan ve çok sinirlenen bir adam.

"Söyleyecek bir şeyin mi var?" diye sordu. "Çünkü iki yönlü bir konuşma genellikle daha verimli olur."

"Sen ve Spence," diye başladı.

Sürahiyi aldı ve doldurdu. "Krema? Şeker?" diye sordu, onun sade içtiğini çok iyi biliyordu.

Başını salladı ve kadın fincanı tezgâhın üzerine koyup işaret ettiğinde ona baktı.

"Siz ikiniz büyümeyi düşünmeye başlamalısınız," diye açıkladı, solungaçları biraz yeşil görünüyordu.

Remi kendine bir fincan kahve doldurdu ve sonra ona düz bir gülümseme sundu. "Şimdi öyle mi?"

"Adada koşturup şakalar yapmana ve başını belaya sokmana izin veremem. Sıkıldığını anlıyorum-"

"Ne dediğinizi anlıyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ve geri bildiriminiz için minnettarım."

Sustu. "Bu nasıl bir saçmalık böyle?"

"İstenmeyen tavsiyeler için kafanı koparmayacağım. Eğer küçük kardeşine nasıl yaşayacağını söylemek istiyorsan, bu başka bir şey. Ama bana ve kararlarıma karışamazsın."

"Senin pisliğini temizlemek zorunda olan ben olduğumda yaparım." "Aracınız için üzgün olduğunuzu anlıyorum."

"Bu lanet olası kar arabası değil." "O zaman ne?"

"Belki de geri dönme vaktin gelmiştir," dedi aniden.

"Oh, Pete aşkına. Seninle bir adım ileri otuz altı adım geri dans etmekten bıktım!"

"Hâlâ kafamı koparmayacak mısınız?"

"Brick, ya teşekkür eder ve o kahveyi içersin ya da o aptal, inatçı suratına fırlatırım."

Bir nefes verdi, belli ki öfkesini dizginlemeye çalışıyordu. "Peki. Özür dilerim," diye sertçe başladı.

"Benden özür dileme. Kardeşinin kar motosikletini batırmasına yardım eden bendim."

"Özür istemiyorsun, o zaman ne istiyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Belki de bir yol seçmelisin! Dün gece 'işte senin için yaptığım stüdyo alanı' diyorsun ve bugün beni Chicago'ya gitmek için kapıdan kovuyorsun. Bir kızın başını döndürüyorsun ama iyi anlamda değil. Daha çok 360 derece döndürüyorsun!"

"Tamam. Tamam. Ben üzgün değilim. Sen üzgünsün. Bu konuyu kapatalım," dedi. "Buraya neden geldin?" diye sordu adam bardağı alırken. "İyi olduğundan emin olmak için."

Adam sinir bozucuydu. Kar motosikleti yerine onu gölde batırmadığı için şanslıydı.

"Onun için ortaya çıktığın için teşekkür ederim."

"Bunu onun için yapmadım." Sesi asık suratlı ve huysuzdu.

Daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi görünüyordu. Sanki karşı koyduğu kelimeler varmış gibi. Onun sessizliğinden, gizeminden o kadar bıkmıştı ki.

"Oh, hadi ama! Bu da ne demek şimdi?" diye sordu. Böyle olduklarında, sürekli birbirini ateşleyen iki havai fişek gibi oluyorlardı. Her zaman birileri yaralanıyordu ve lanet olsun, parmaklarını kaybetmekten bıkmıştı.

Alev alev yanan mavi gözlerini onunkilere dikti. Elleri iki yanında yumruk olmuş ve burun delikleri genişlemişti. Boynundaki damarları artık kesinlikle görebiliyordu. Ama geri adım atmaya niyeti yoktu.

Remi, "Bana bir şey söylemek istiyorsan, o zaman o lanet ağzını aç ve o lanet kelimeleri söyle," dedi.

İkisinin de hareket etmediği uzun bir süre geçti. Hiç bu kadar uzun süre göz teması kurmamışlardı. Kendini soyunmuş, köşeye sıkıştırılmış hissetti.

Ve sonra ona doğru ilerlemeye başladı. Yavaşça. Sinsice. "Gerçekten istediğinin bu olduğunu sanmıyorum, Remi."

Çakıl taşı ve viskiden oluşan sesinin adını okşayışı bacaklarını titretti. Orada bir anlam vardı. Ama ne olduğunu bilmiyordu. Çeviri için kullanabileceği bir Brick Callan Sözlüğü yoktu.

Bir adım geri attı, sonra bir adım daha. Ama adam ona doğru sinsice ilerlemeye devam etti. Elindeki fincanı sert bir hareketle yere bıraktı. Sırtını dolaba verdiğinde durdu. Adam her an gözlerini kaçırabilirdi. Onu bir saniye bile düşünmeden çekip gidecekti. Tıpkı her zaman yaptığı gibi.

Ama bu sefer yapmadı. Botları ayak parmaklarına değdiğinde durdu.

"Korkuyor musun bebeğim?" sesi törpülenmişti. Gözlerinde ateş vardı.

Nabızı boğazının dibinde tavşan gibi atarken başını iki yana salladı.

Büyük bir elini başının arkasındaki dolaplara koydu ve daha da yakına eğildi.

Evet. Kalp krizi ya da enfarktüs geçirecekti ya da kalbin çalışmayı bırakmasına ne deniyorsa o olacaktı.

Sakalı yakından muhteşem görünüyordu. Bunu ona daha önce kimsenin söyleyip söylemediğini merak etti, sonra şimdi zamanı olmadığına karar verdi.

"Öyle olmalısın," dedi.

Sakal. Kalp krizi. Seksi el ve eğilme. Ah, doğru ya. Ona korkup korkmadığını sormuştu, hatırladı, kafasının içinde geri yürüdü.

"Senden neden korkacakmışım Brick?" diye alay etti. Elbette, dizleri kelimenin tam anlamıyla titriyordu. Ama bu korkudan değildi. Çok daha kötüydü.

"Çünkü..." dedi, ağır çekimde giderek daha da yaklaşarak.

Nefes almayı bıraktı ve örs tarafından ezilmiş bir çizgi film karakteri gibi kendini mutfak duvarına yasladığını fark etti. Adam çok uzundu. Ona bakabilmek için başını arkaya doğru eğmek zorunda kaldı. Ve adamın gözlerinde gördüğü şey, keşke kuzeye değil de güneye baksaydım dedirtti.

Ondan bir santim uzakta durdu. O kadar yakındı ki, bedenleri arasında ateşlenen farkındalığın uğultusunu hissedebiliyordu. O kadar yakındı ki, yeterince derin bir nefes alırsa göğüsleri onun göğsüne degecek ve meme uçları kutlama yapacaktı.

"Bayılmadan önce bir nefes al, Remington."

Bir tane aldı. Yırtık pırtık, hırıltılı bir tane. "Senden neden korkayım ki?" diye tekrarladı.

Yanağını okşayacakmış gibi bir elini kaldırdı, ama avucu ona dokunmadan hemen önce durdu ve geri çekti. Tırtıklı bir nefes alma sırası ondaydı. "Çünkü sana yapmak istediğim her şeyi bilseydin, bu gece şehri terk eder ve asla arkana bakmazdın."

Ona yapmak istediği onca şey? Onu bağlamak, bir sandığa atmak ve ormanda öldürmek gibi şeyler mi?

Dudakları kıvrıldı. Bu tam anlamıyla bir gülümseme değildi. Ama bir eğlence işaretiydi. "Bazen seni kendi kafamın içinde gün gibi net duyabiliyorum. Bazen, örneğin kanlar içinde ve mahsur kaldığın için buz köprüsünden aradığında, cinayeti düşünüyorum. Ama çoğu zaman..." Eli geri gelmişti. Bu kez işaret parmağını boynunun yanından aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden ve kazağının yakasının altından geçirdi.

Kız yanıyordu. Ona *dokunuyordu*. Bilerek. Parmağının arkasında bıraktığı iz ateş, lav, şimşekti.

"Çoğu zaman mı?" diye tekrarladı.

"Her şeyi yapma nedenimle aynı nedenden dolayı geldim."

"O da ne?" diye sordu. Başı dönmeye başlamıştı ve onun ayaklarının dibinde bayılmak gibi onursuz bir şey yapmamayı umuyordu.

"Senin için, Remi."

Belki de kalp krizi geçirmiyordu. Belki de dil işlemlerini bozan o felçlerden biriydi. Belki de Cincinnati Hayvanat Bahçesi'ndeki yavru su aygırı söylediği için yaptığını söyleyerek ona doğru yaklaşıyordu.

Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı. Ses çıkmadı. Hava yok. Hiçbir şey.

Brick Callan az önce halıyı altından çekip çıkarmıştı.

"Şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?" diye sordu.

Dudakları tekrar kıvrıldı ve yarım saniyeliğine adamın mesafeyi kapatacağını, onları ayıran o son santimi geçeceğini ve onu cehenneme kadar öpeceğini düşündü. Muhtemelen bu yüzden ölecekti ama bunu sorun etmedi.

Ama sonra gözleri kapandı. Aralarındaki sıcaklık söndü. Adam ondan uzaklaştı ve kadın bu yokluğu asla tatmin olmayacak bir sızı gibi hissetti.

Çünkü Brick her ne sebeple olursa olsun onu harekete geçecek kadar kötü istemiyordu.

"Ben gidiyorum," dedi duygularını belli etmeden.

"Bana tam olarak ne demek istediğini söylemeden o kapıdan çıkıp gidersen, artık benim için var olmayacaksın," diye onu uyardı.

Onunla kapı arasında durakladı. Sırtı ona dönüktü. Ona dokunan elini ağzına götürdü, sonra bıraktı.

"Bu işler böyle yürümüyor," diye hatırlattı ona.

"Şu andan itibaren işler böyle yürüyecek. Ya neden sürekli karşıma çıktığını ama kıyafetlerimi yırtmayı reddettiğini söylersin ya da her şey biter. Artık ön sevişme olarak kavga yok. Beni kurtarmaya gelmek yok. Birlikte aile yemeği yemek yok."

Yüzünü ona döndü. Ellerini kalçalarına koymuş, botlarına bakıyordu. "Nedenlerini biliyorsun."

"Anlat bana."

Bakışlarını ona doğru kaldırdı ve kadın o gözlerde buz gibi bir ateş gördü. "Sen çok gençsin. Kardeşimle çıktın. Ben senin en iyi arkadaşınla evlendim. Ve annen benim patronum."

Başını yavaşça salladı. "Bunlar *bahane*. Sebep değil. Reddedilmekten bıktım. Belki de sana karşı hissettiklerimi anlayamayacak kadar kalın kafalısın. Nasıl birlikte olabileceğimizi. Ya da belki de sadece büyük, kaslı bir korkaksın. Her iki durumda da, yatağıma girmesi için yalvarmak zorunda kalmayacağım birini hak ediyorum.

Beni sevmesi için ikna etmek zorunda olmadığım biri. Seni beklemekten bıktım Brick."

Tek bir aptal gözyaşı yanağından aşağı süzüldü, süzülürken tenini yaktı. Çenesi sıkıştı. Sertçe. Ama metanetle sessiz kaldı.

Bakışlarının ağırlığı kadının nefes almasını zorlaştırıyordu. Söylenmemiş sözlerle yanıyor ve boğuluyordu. Ama söylenmeyenlerle işi bitmişti. İçlerinden biri bazı şeyleri açıklığa kavuşturmalıydı.

"Bugün bundan uzaklaşıyorsun. Bu senin *son* şansın Brick. Hayat seni beklemem için çok kısa. Bu yüzden gerçekten istediğinin uzaklaşmak olduğundan emin ol."

Bir elini sakalının üzerinde gezdirdi. Ama maske hiç kaymadı.

Masadan şapkasını aldı. "Bir dahaki sefere beni bir şey için aradığında görüşürüz."

Başını iki yana salladı. "Hayır, aramayacaksın. Çünkü bir dahaki sefere seni aramayacağım. Ya da bir daha asla."

Gözleri alev alev parlıyor, onu delip geçiyordu. "Evet, yapacaksın. Ve ben de orada olacağım."

On iki yıl önce.

Eon sekiz yaşında, elinde mecazi anlamda bir diploma ile Remi özgürdü. Hava bile işbirliği yapmış, Haziran başındaki randevuyu giyebileceği kadar sıcak, parlak ve ışıltılı bir günle ödüllendirmişti. yeni elbisesi. Suluboya mavileri ve yeşiller içinde uzun, sırtı açık bir elbise. Esinti eteklerini çekiştiriyordu. Sınıf arkadaşlarının geri kalanı, altısı da, St. Ignace'deki mezuniyet sonrası kutlamaya şort ve tişörtlerle gelmişti.

Tam olarak uyum sağlayamadığı bir başka yol daha. Ama sonunda bunun bir önemi kalmamıştı.

Liseyi resmi olarak geride bıraktığında, kendini yeniden keşfetmesine birkaç ay kalmıştı. Kırılgan astım hastası. Tuhaf sinestet. Sorun çıkaran küçük kız kardeş. Ağustos ayında anakaraya son bir feribot yolculuğu ile hepsi ortadan kayboldu.

Sonra hayatı resmi olarak sanat okulunda başlayacaktı - teşekkürler, burslar ve mali yardım. Elbette, Detroit hâlâ Michigan'daydı. Ama cennet gibi Mackinac'tan ayrı bir ülke de olabilirdi. İlk bir ya da iki hafta içinde kendini kaybetme ihtimaline karşı eve yeterince yakın olacaktı ama yeni bir başlangıç yapmayı o kadar çok istiyordu ki bunun olmasına izin vermeyecekti.

Asıl varış noktası olan resim dükkânı, renk ve düzen dolu vitrinleriyle göze çarpıyor, karıştırılmak ve yeniden düzenlenmek için yalvarıyordu. Yepyeni fırçalar bir tutam boya için can atıyordu. Kilometrelerce uzunluktaki boş tuval nefesini tutmuş, birinin üzerine hikâyesini yazmasını bekliyordu.

Onun bir gelecek yaratmasını bekliyorum.

"Ne yapıyorsun Remi?" Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve geniş göğsüne oturan gri bir tişört vardı. Ne zaman adama bir iki adım yaklaşırsa, teni farkındalıkla uğulduyordu. Kendisinden ve sınıf arkadaşlarından çok da ileride değildi ama Brick Callan tam bir erkekti.

"Hayal kuruyorum. Sen ne yapıyorsun Brick?" diye sordu çapkın bir gülümsemeyle.

"Başının belaya girmeyeceğinden emin olmak için. Neden partiye geri dönmüyorsun?"

Kollarını iki yana açtı ve küçük bir daire çizerek döndü. "Duymadın mı? Artık resmen emekli olabilirsin."

Sert dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Öylece mi?"

Omuz silkti, dönüşümünün sihrini görmemesine sinirlenmişti. "On sekiz yaşındayım. Bir yetişkinim. Lise mezunuyum. Ağustos'ta üniversiteye gideceğim."

Gülümseme belirtisi kayboldu. "Farkındayım," dedi.

Sessizliğin uzamasına izin verdi, sessizliği bozmasının ne kadar süreceğini görmek için onu test ediyordu.

"Sana henüz bir mezuniyet hediyesi almadım," dedi sonunda.

"Spencer'a bir tane aldın mı?" diye sordu.

"Hayır."

Yüzündeki zafer kızarıklığını saklayacak kadar büyümemişti.

"Kaza için ona hâlâ kızgın mısınız?"

Kollarını kavuşturdu ve bir avucunu başının üzerindeki taşla bastırdı. Adamın yakınlığı çok fazla şarap içmiş gibi kafasını karıştırmıştı. Ona kendini küçük ama güvende hissettirdi. Değerli. Korunduğunu. Ve bir parçası bunu arzuluyordu. Ama başka bir parçası da özgür kalmak, bu hayattan ve beklentilerinden kurtulmak istiyordu.

Belki o zaman onu eğlenceli anekdotlar ve anılar koleksiyonu yerine olduğu kadın olarak görürdü.

"Öyleyim."

Sesinde öfkenin pürüzleri vardı. Kadın irkildi. "Kamyonentiniz için üzgünüm."

Diğer okullar balolarını adada yapma şansı için ağzı sulanırken, Mackinac'ın son sınıf öğrencileri anakaraya gitmekten büyük keyif alıyordu. Audrey ailesiyle birlikte taşındığında yıkılan platonik sevgilisi Spencer, annesinin onu yazın Vegas'ta ziyaret etme davetini tekrarlamakla o kadar meşguldü ki trafik ışığının kırmızıya döndüğünü fark etmemişti.

"Dışarıda fahişeler var, Remi! Bir sürü var."

Tam bir tefeciyle başının bir fahişeden daha fazla belaya girebileceğini söylemek üzereydi ki, Honda Fit marka bir araba yolcu kapısına çarptı.

Brick feribot iskelesinde katil gibi görünüyordu.

Ona fırtınalı bir bakış fırlattı. Başını hüzünlü bir şekilde sallamadan önce çalkantılı bir dakika boyunca onun bakışlarını üzerinde tuttu. "Mesele asla kamyon değildi. Sana karşı dikkatli değildi."

Nefesi boğazında düğümlendi. Bu konunun etrafında sonsuza dek dans etmişlerdi. O bekârdı. Reşitti. Ve fazlasıyla istekliydi. *Sonunda önemsediyiğini itiraf mı ediyordu?*

"Nefes al, Rem." Büyük, sıcak, nasırlı eli omzuna kapandı ve göğsünün bir kısmını kapladı. Çok iyi hissettirdi. Çok doğru. Kaçınılmazdı. *Neden hâlâ onu öpmüyordu ki?*

"Brick. On sekiz yaşıdayım. Okulu bıraktım. Artık Spencer'la görüşmüyorum. Lanet bir bakire değilim. Daha ne bekliyorsun?" Kelimeler ağzından aceleyle döküldü.

"Yapma," diye uyardı.

"Ne yapmayayım? Kahretsin Brick. Beni istemiyor musun?" "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünmekten, tahmin etmekten yoruldum. Benim için açıkla. Sana ne zaman ihtiyacım olsa yanımdasın, bazen sana ihtiyacım olduğunu bilmeden önce bile. En derin, en karanlık sırlarımı biliyorsun. Yalan söylediğimi anlayabilen tek kişi sensin. O günkü tüm iradeni tükettikten sonra bana baktığında, bazen beni yiyip bitirmek mi yoksa yok etmek mi istediğine karar veremiyormuş gibi görünüyorsun."

Adamın çenesinin nasıl sıkıldığını, boynundaki tellerin nasıl öne çıktığını görebiliyordu ve kırılmak üzere olduğunu biliyordu.

"Lanet olsun Remi. Lütfen konuşmayı kes." Ama geri adım atmadı. Elini onun üzerinden çekmedi. Bu onu oraya, ona bağladı. Ona odaklanma ve sonuna kadar gitme gücü verdi.

"Bunu söylemen gerek," diye ısrar etti. "Öyle ya da böyle, seninle nerede durduğumu bana söylemen gerekiyor."

"Benimle güvendesin. Bilmen gereken tek şey bu." Parmakları sanki kendilerine engel olamıyorlarmış gibi kızın omzunun etine doğru kıvrıldı.

"Oh, Tanrı aşkına. Güvende olmaktan bıktım. Sen beni korumaktan bıkmadın mı?"

"Evet!" diye bağırdı. "Çok yoruldum! Mutlu musun? Seni beladan uzak tutmaktan ve ellerimi senden uzak tutmaktan yoruldum."

Elleri zaferle havaya kalktı. "Nihayet!" Dönüşüm çoktan başlamıştı. Onu küçük kardeşinin sinir bozucu arkadaşından daha fazlası olarak görebiliyordu. Daha fazlası *olmasına* izin verecekti.

"Remi. Birkaç hafta içinde okula gidiyorsun," dedi. "Bunun konuyla ne ilgisi var?" Ona göre bir yaz kaçamağı yetişkinliğin özeti. İkisinin de sevgiyle bakabileceği geçici bir ilişkinin tadını çıkarmak için yetişkin olmak mı? Şükran Günü masasında gizli gizli göz kırpmak. Belki üniversiteyi bitirdiğinde kaldıkları yerden devam ederlerdi. Evet, lütfen. Onu da yaz.

"Gidiyorsun," dedi inatla. "Ve?"

Çenesi o sevimli ve sinirli haliyle sıkıştı. "Ve seni mahvetmek istemiyorum."

"Beni mahvetmek mi? Aman Tanrım, kulaklarını mı temizlettin sen? Ben bakire değilim."

"Tanrım, Remi!" Omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve onu bahar yaya trafiğinden uzakta binaların arasındaki ara sokağa çekti. Dekoratif kapıyı arkalarından tekmeleyerek kapattı ve onu binanın serin taşına yatırdı. "Sana dokunmama izin verirsem? Ya kendimi bırakırsam? İkimiz de hayatta kalamayız."

"Birisi bu sabah kahvaltıda bir kase Humble Flakes yedi. Şövalyeliğiniz takdire şayan," diye tersledi.

"Sen ve senin lanet olası ukalalığın."

"Devam et. Bana bir ders ver," diye alay etti.

Alınları birbirine değene kadar eğildi. Onun kokusunu şişeleylebilmeyi diledi. Adını İlk Aşk koyar ve bir milyar dolar kazanırdı.

"Remi, bebeğim, yapmayı düşündüğüm şeylerin onda birini bilseydin, kaçır ve asla arkana bakmazdın."

Adrenalin ve şehvet kan dolaşımına karışırken kalbi göğsünde küt küt atıyordu. "Ben kaçmam Brick." Hiç kimse ona onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti. Ve derinlerde gizli bir yerde, hiç kimsenin bunu yapamayacağından endişeleniyordu.

"Şimdi başlasan iyi edersin." Sesi ancak bir törpü gibiydi.

"Şu anda o kemerin altına uzansam, ne bulurum?" Demek istediğini daha iyi anlatabilmek için parmak uçlarını adamın kot pantolonunun bel bandına soktu.

Gözlerini sıkarak kapattı ve tısladı. "Tanrım."

"Yardım için dua etmenin faydası yok. İsa senin sığın için endişelenmiyor Brick." "Sana dokunmuyorum." Kelimeleri paslı bir mantra gibi gıcırdatarak söyledi. "Ya sana dokunursam?" diye fısıldadı. Kavga ipini kaybetmişti.

Anlatmaya çalıştığı şeyi unutmuştu. Parmaklarını tokenin üzerinde gezdirdi ve adamın nefes alışını dinledi. "Yapmamı istiyor musun? Eğer istiyorsan, bunu söylemelisin. Sadece olmasını umamazsın. Kelimeleri söylemen gerek."

Adamın kendisine bakarken yüzünün değişmesini izledi, gözlerinde acıya benzer bir şey vardı. Oh, Tanrım. Yürüyüp gidecekti. Kaldırımında yürüyecek ve onu ıslak bir külot ve kırık bir kalple bırakacaktı. Ve o da hayatının geri kalanında bu adama işkence etmeyi kendine görev edinecekti.

Sırtında soğuk, sert taş. Önünde sıcak, sert tuğla. Burası onun yeni favori yeri idi.

Bakışları, kumaşın aralık bıraktığı göğsüne kaydı ve çenesini öyle bir sıkı ki yanakları çukurlaştı.

Çok bilinçli bir şekilde, bir elini başının iki yanına koydu. Onun gözlerinin ardında süren savaşı görebiliyordu. İstek ve ihtiyaç ile doğru ve yanlış. Adam onu *istiyordu*. Yumuşak kotun arkasındaki ekstra büyük şişkinlik ona bunu söylüyordu. Ama adam sanki kız bir zehirmiş gibi onunla savaşıyordu.

"Sana dokunmamı ister misin Brick?" diye ipeksi bir fısıltıyla tekrar sordu.

O büyük, harika vücuduyla onu sıkıştırıyordu. Onun alanına giriyor ama yine de ona dokunmuyordu. Bu onu ne kadar kızdırsa da, adamın iradesi, doğru şeyi yapma arzusu tam bir sanat eseri idi.

Gözlerini sıkıca kapatmıştı. Tüm vücudu, yaylanmaya hazır bir tuzak gibi kaskatı kesilmişti.

Ve sonra başını salladı.

Gözünü kırpmaya cesaret edemeyerek nefesini içine çekti. "Söyle," dedi usulca.

Küçük sokağın dışında hayat devam ediyordu. Turistler vitrinlerden alışveriş yapıyordu. Baristalar kahvelerini demliyordu. Kuşlar suya dalıp gümüşi balık parıltılarını avlıyordu. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hiçbiri var olmamıştı. Önemsemediği tek şey Brick'in vücudunun kendisinininkinden birkaç santim ötedeki uğultusuydu. Onun kokusu beyninin içine işliyordu.

"Evet."

Kırık bir töpüydü.

Ve bu ikisini de özgür bıraktı.

Ona yeniden düşünmesi, fikrini değiştirmesi ya da yeniden toparlanması için bir şans vermedi.

Yıkmayı başardığı duvarları yeniden inşa etmek için.

Remi avucunu adamın kemer tokasının üzerinden geçirip aşağı indirdi. Onun ereksiyonunu avucunun içine aldığı anda, ona karşı yıkılmış bir adam gibi titredi. Yine alnını onun alnına dayadı. Elleri başının iki yanındaki duvarda yumruk oldu.

Kendini güçlü, kuvvetli hissediyordu. Ve avucunu onun sert gövdesine bastırırken, adam ona karşı titrediğinde, kendini lanet olası bir tanrıça gibi hissetti.

"Kahretsin," diye inledi, elinin içine doğru iterek. Sıkı bir yumruk ağır çekimde duvara çarptı.

Bu yeterli değildi. Onu elinde hissetmeye ihtiyacı vardı. Onu sıkıca kavraması gerekiyordu.

Ama kadın kemerine uzandığında, adam onu durdurdu.

"Hayır." "Ha?"

"Remi, bebeğim. Eğer sikimi çıkarırsan, seni pis bir sokakta beceririm."

Bir fantezi. Üzerine titrenmesi gereken kırılğan küçük bir şey olarak görülmemek. *Alınmak. İhtiyaç duyulmak.* Onu artık ilgilenemeyeceği kadar zorlamak.

"Bunda bir sorun görmüyorum," dedi. Nefesi küçük, kısa kesik kesik geliyordu.

"Biliyorum. Nefes al," diye hatırlattı

ona. "*Sen* nefes al."

"Bunu burada yapmayacağız," dedi kararlı

bir şekilde. "O zaman nerede?"

"Burada olmaz."

"Ama bir yerde? Yakında mı?"

Ağzı onunkinin hemen üzerinde durana kadar başını eğdi. "Evet."

Başı dönüyordu. Tek bir kelime, onu binlerce parçaya

a y r ı l a c a k m ı ş gibi hissettirmişti. "Beni öpecek misin?"

Dudakları ayrıldı ve kadın o n u n nefesini içine çekti, sahip olabileceği her parçayı istiyordu.

"Yarın," dedi. "Bana

söz verir misin?"

"Söz veriyorum."

Sabah güneşinden daha parlak bir ruh hali içinde uyandı. Genelde yataktan kalkmadan bir saat önce Remi mutfağa dalmıştı.

"Ooh! Ayı pençeleri," dedi, unlu mamuller kutusunun üzerine atlayarak. "Olay nedir?"

Ancak ilk şekerli lokmasını yedikten sonra odayı okumaya başladı. Ailesi üzgün görünüyordu.

"Ne var? Neler oluyor?"

"Brick gitti," dedi babası.

"Neyi bıraktı?" Evi mi? Burada mıydı? Onunla çıkmak için ailesinden izin mi istemişti? Bu eski moda düşünce hem sevimli hem de dehşet vericiydi.

"Ada," diye açıkladı annesi. "Anakaradaki at çiftliklerinden birinde iş buldu."

Hamur işi ağzında toza dönüştü.

"Ama..." Mackinac onun eviydi. Öyle demişti. Büyükannesi ve büyükbabası buradaydı. Kardeşi de. *O da* buradaydı. "Neden? Nedenini söyledi mi?"

"Değişiklik zamanının geldiğini söyledi," dedi babası sabah gazetesini sallarken.

"Peki ya Spencer? Büyükannesi ve büyükbabası ne olacak? Onları öylece terk edemez. Ona ihtiyaçları var." Sesi tiz çıkmıştı. *Onu* terk edemezdi. Ona ihtiyacı vardı.

"Yaz için evde sağlık yardımcıları tutuyor ve Spencer yazı annesiyle Las Vegas'ta geçirecek," dedi annesi, dünyanın az önce ekseninden kaydığını ve geriye doğru dönmeye başladığını açıkça anlamamıştı.

"Bunu senin için bıraktı. Mezuniyet hediyesi," dedi babası, sanat mağazasından aldığı kahverengi bir kâğıt torbayı ona doğru iterek.

"Bu çocuğu özleyeceğim," diye düşündü Darlene. "Çok büyük bir kalbi var." Öte yandan Remi'nin kalbi milyonlarca küçük parçaya ayrılmıştı. Ne de olsa onu istememişti. Onu yeterince düşünmemişti bile. ona veda etmek için.

İkisi de yaşadığı sürece onu asla affetmeyecekti.

Remi, müzik etrafında ışılıtlı bir gümüş tınısı yayarken kendini enerjik hissediyordu. Brick'le olan mücadelesi canlandırıcı olmuştu. Bir arınma, diye karar verdi, güzel bir cerulean mavisini

Kâğıdın üzerinde oluşturduğu küçük su birikintisi. Suluboya onun tercih ettiği bir araç değildi ama bu sayede yaratıcı beynine açılan bir arka kapı bulmuştu.

Alışık olmadığı bir ortamda arka kapıdan sol elini kullanmak pek hoş değildi ama en azından kâğıda boya sürüyordu. Bu da ilerleme sayılırdı.

Çevrimiçi eğitmenin maviyi sulandırma önerisini görmezden geldi ve tüm canlı ihtişamıyla kağıda ekledi.

Renklerini parlak ve cesur severdi. Duygu dolu. Genellikle bu yüzden suluboyayı sevmezdi. Onun beğenisi için çok inceydiler. Ama yağlı boyalar hala çok travmatik olduğundan, tüm o aptal yaratıcılık engelini aşmıştı.

Atlatmaktan bahsetmişken, sinir bozucu Brick Callan'ı da bir haftanın büyük bir bölümünde görmezden gelmeyi başarmıştı. Onun evindeki stüdyoyu kullandığı düşünüldüğünde bu hiç de azımsanacak bir başarı değildi. Aralarındaki kapı fiziksel bir engelden çok daha fazlasıydı. Artık ona erişim izni vermediğinin psikolojik bir hatırlatıcısıydı.

Artık Brick'in bir sonraki reddedilme ihtimalini düşünmediği için daha güçlü ve istikrarlıydı. Arkadaş bölgesini unutun - onun 250 kiloluk sert vücudunu kaldırmış ve Brick'i "belirsiz tanındıklar" listesine atmıştı. Mecazi anlamda tabii ki.

Onu daha önce Doud's'ta market alışverişı yaparken görmüştü, *sorumlu* bir *yetişkin* gibi, çok teşekkür ederim. Connie Mackleroy'la yedi torunu hakkında konuşmaya başlamadan önce onun varlığını onaylamak için sadece çenesini kaldırmıştı. Adamın yanından geçerken ona attığı bakış saf bir alevdi. Connie'nin Aqua Net'inin tutuşmamış olmasına şaşırmıştı.

Remi, kendi evindeki adamı tamamen görmezden gelecek kadar şeytaniydi. Sulu boyayı kesinlikle kulübede yapabilirdi. Ama *onu* unutmuş olması, aynı lüksü onun da yaşaması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Bu yüzden de koca herife yeni bir kar motosikleti sipariş etmişti. Isıtmalı koltuğu ve gidonu, denge kontrolü ve eski, artık ölmüş kızağında olmayan bir sürü yüksek teknoloji özelliği olan süslü bir tane.

Her sürdüğünde onu düşünecekti. Bu da onun kendini bok gibi hissetmesine neden oluyordu ve *bu* da onu oldukça iyi hissettiriyordu.

Morun içine girip çıkan dramatik bir öz yeşiliyle, "kaçan kişi" statüsünü kazanmanın sorun olmayacağına karar verdi. Macklemore'un suratını asarak etrafta dolandığını, nasırlı reddedişlerinden pişmanlık duyduğunu düşünmek onu Macklemore'un sesini yükseltecek kadar neşelendirdi, belki de Macklemore onun çatısı altında olduğu gerçeğinden kendini uzaklaştırmayı başarmıştır diye.

Telefonu yanındaki masanın üzerinde titredi. Ekrandaki isim onu inletti ve müziği kapattırdı. "Ne istiyorsun?"

"Sana da merhaba. Regl falan mısın?" Rajesh sordu. "Müşterilerimin çoğu benimle konuşmaya bayılır."

"Bundan şüpheliyim. Ne oldu?" diye sordu, kâğıttaki şekilsiz renk lekelerinin ortasına yağlı su damlaları aktararak. Video eğitiminin canı cehenneme.

"*Harvest Moon*'unuzun satılık olup olmadığını soran bir rando var."

"Kesinlikle hayır" demek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Sanat okulundan yeni mezun olmuş, 1 dolarlık çizburger ve kutudan çıkan mısır gevreğiyle hayatta kalmaya çalışan ve umutsuzca evini özleyen biri olarak, başka bir galeri küratörünün manzara ve natürmort çalışmalarının "yaya" ve "tahta kaldırım kalitesinde" olduğunu söylemesinden sonra kendini özellikle kötü hissediyordu.

Portfolyosunu küçük dairesine taşımış, ucuz bir şişe şarap açmış ve Neil Young melodisi eşliğinde resim yapmıştı. Kimber'in düğününde Brick'i yavaş dans etmeye ikna etmeyi başardığı şarkıydı bu. Bu şarkıyı her duyduğunda, Grand Hotel'in yemyeşil çimlerindeki o dans pistine geri dönüyordu. Brick'in elbise gömleğinin içindeki güçlü kollarına. Geniş avuç içleri sırtındaki teni ısıtıyordu. Aç karnına içilen şampanyanın baş döndürücü coşkusu. Tepelerindeki gökyüzünde yıldızların parıltısı.

Aynı zamanda onu tutukladığı geceydi. Ama *bu* başka bir hikayeydi.

Hasat Ayı eseri, küçük bir tuval üzerinde ilkel bir denemeydi. O resimden bu yana zanaatı fersah fersah ilerlemişti. Başka biri için, pratikte değersizdi. Profesyonel olarak, müziği renkli olarak yakalamaya yönelik bu amatör girişim utanç vericiydi. Ama onun için resim Brick demekti. Bu yüzden onu yakınında tutuyordu.

"Bunu nereden biliyorlar ki?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Yüz yıl önce yaptığın bir röportajın fotoğraf çekiminin arka planında görmekle ilgili bir şey. Komodininin üzerinde öylece duruyor ve toz tutuyor."

"Evimin bahçesini satmayı bırak, sik kafalı!"

"Dikkatler bu kadar üzerindeyken kırık kollu kışını kaldırıp yeniden gerçek resimler üretmeye başlasaydın, Alessandra orijinalleri için evini karıştırmak zorunda kalmazdım."

"Sana evimin yedek anahtarını verdiğim için gerçekten pişmanım."

"Hey, eğer geri dönmezsen, daireni alabilir miyim? Benimkinden daha büyük ve doğal ışık muhteşem kahverengi tenimi ortaya çıkarıyor."

"Geri döneceğim," diye ısrar etti. Halletmesi gereken bitmemiş bir işi vardı.

"Her neyse. Tabloyu satabilir miyim kardeşim?"

Remi bir iniltiyi bastırdı ve kararlılığını ortaya koydu. Sadece Brick'i hatırlattığı için sakladığı bir şeye tutunmasına gerek yoktu. Artık değil. "Evet. Sorun değil."

"Harika. Ayrıca, bu yumuşatıcıyı nereden buluyorsun?

Bayıldım." "*Çamaşırlarını* benim evimde mi yıkıyorsun?"

"Çamaşır makinem bozuldu. Hassas çamaşırlarımı yıkamak için bir yere ihtiyacım vardı." "Seni kovmalıyım," diye düşündü.

"Tekrar üretmeye başlamazsan *seni* kovabilirim. Kemiklerin iyileşmesi ne kadar sürer ki? Ve en azından bana birkaç fotoğrafını gönderebilir misin?"

Nerede olursan ol çalışıyormuş gibi mi davranıyorsun? Tüm bu sosyal medya sessizliği iyi görünmüyor."

"Her neyse. İç çamaşırlarını evimin her yerinde asılı bırakma," dedi bağlantıyı kesmeden önce.

Kâğıda yaptığı sulu karışıklığa bakınca, artık resim yapacak havada olmadığına karar verdi. Kabarık bulutların üzerinde süzülen yumuşak, dolu bir kalp yerine, onunki keskin, benekli, ortadan ikiye bölünmüş ve sanki içindekiler bir kanalizasyona akıyormuş gibi altından renkler akan bir kalpti. Hızlı bir temizlikten sonra, kapıdan çıkmak için evin etrafından dolaşmadan önce kendini Fransız kapılarından arka bahçenin serinliğine bıraktı.

Beyaz dünyadan yansıyan güneşe karşı gözlerini kısarak ellerini ceketinin ceplerine soktu ve kesinlikle oraya koymadığı, sıcak pembe renkli, yepyeni, yalıtımlı iki eldiven çıkardı. *Brick*. Nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyordu ama bu koruyucu jestin üzerinde onun sinir bozucu ismi yazılıydı. Prensip olarak, pencereden izliyordur diye eldivenleri giymeyi reddetti. Bu yüzden buz gibi parmaklarıyla kulübenin kapısına yaslanmış olan paketi aldı.

Aceleyle kahve makinesine gitti. Fokur fokur kaynarken biftek bıçağıyla bandı kesti. Sipariş ettiği sanat malzemelerinden bazılarını bulmayı ümit eden Remi, kapağı kaldırdığında parçalanmış bir malzemenin üzerinde duran bir gazete kupürünü görünce gözleri kısıldı.

Ballard en son parçasını 6 haneli bir rakama sattı.

Kağıda ters ters baktı. Hiçbir şey yapmamıştı. Herhangi bir arama yapmamış, e-posta göndermemişti. Camille'in odasına girmek için hastanenin bodrumuna tünel kazmamıştı. Onun lanet kurallarına uymuştu ama piç yine de mutlu değildi. Tüm hikayenin kontrolü onda değildi. Alessandra Ballard'ın itibarını ezmek ona düşmezdi.

Kapıya doğru yürüdü ve ellerini yeni aptal eldivenlerinin içine soktu. Eğer parmak izi bırakacak kadar aptalsa, bunu ona karşı kullanacaktı.

Dikkatle kupürü kaldırdı ve ambalaj malzemesini incelemek için bir kenara koydu. Üzerinde turkuaz çizgiler olan, güneşli sarı ve turuncu renklerden oluşan yırtık pırtık parçalar vardı.

"Seni orospu çocuğu," diye tısladı.

"Aç şunu!"

"Eskiden sürpriz hediyeleri severdim," demişti Camille, zarif parmaklarını kâğıt mendilin altında gezdirirken.

Remi ona, "Bu bir özür değil," diye güvence vermişti. "Bu benim arkadaşım olduğun için bir teşekkür. Ve daha parlak bir gelecek için bir söz."

"Bu çok güzel." Camille'in şaşkınlık dolu yumuşak nefesi, parmak uçlarını Remi'nin tuvale işlediği doku ve renklerin üzerinde gezdirmesi ona doğru bir şey yaptığını hissettirdi.

"Florence and the Machine'den 'Shake It Out'," diye açıklamıştı Remi. "Hayatına devam etmekle ilgili."

Bir zamanlar umut dolu bir geleceği temsil eden şeyin kirletilmiş kalıntılarına bakarken damarlarında beyaz bir öfke kaynıyordu.

Tüm kutuyu göle fırlatmak isteyen titrek elleriyle, dibini kazmak için tuval parçalarını ve şeritlerini ayırdı. Bir tehdit olmadan tamamlanmış sayılmazdı. Ona sadece kendi parçalanmış resmini göndermeyecekti. Bu fırsatı kaçırmayacak kadar teatral ve kendini beğenmiş biriydi. Ve işte oradaydı, kalın keten kağıda siyah karalanmış.

Güzel şeylerin başına ne tür kazaların gelebileceği utanç verici.

Remi'nin içi dışına çıkmıştı. Tüm vücudu korku ve öfkenin zehirli bir karışımıyla sarsıldı. Gözleri yaşlarla doldu, her şey bulanıklaştı.

Onu çakmak gazıyla ıslatıp ateşe vermek, sonra da Chicago'ya gidip bunu tekrar yapmak istedi.

Ama savaşılar böyle kazanılmazdı. Canavarlar yenildi. Gölgeler yok edildi. Hayır, bir plana ihtiyacı vardı. Ve bunun için de sakinleşmesi gerekiyordu. Korkudan boyun eğip sessiz kalamazdı. Yanlış kadına bulaşmıştı.

Telefonu tezgahın üzerinde vızıldayarak onu irkiltti. Yeni mesajları görmezden geldi ve boğazındaki safra yükselirken kamera uygulamasını açıp kutunun ve içindekilerin fotoğraflarını çekti. İşi bittiğinde notu, kupürü ve sevimli küçük tablosunun kalıntılarını dikkatlice gıda saklama poşetlerine koydu. Hepsini buzdolabının yanındaki Şantaj Dolabı adını verdiği yere koydu.

Sarsılmıştı. Ama bununla hedefi ıskalamıştı. Gereksiz yıkım, bir kadının "güzel bir şeyden" başka bir şey olmadığını ima etmek, Remi'nin onu pişman edeceği bir şeydi.

Her nasılsa.

Gözlerini sıkıca kapattı. *Lanet olsun.* Düşünmeye ihtiyacı vardı. Bir plana ihtiyacı vardı. Burada öylece oturup sonunu bekleyemezdi.

Nefesini üfleyerek elini yüzünde gezdirdi.

Dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı vardı. Kafasının arkasında fikirler kaynarken onu oyalayacak bir şey. Onu sakinleştirecek ve odağını karnında dönüp duran mide bulantısından uzaklaştıracak bir şey. Yeni bir resme böyle yaklaşırdı. Kafasında şekillenene kadar onun etrafında çalıştı.

Telefonu tekrar çaldı ve tezgahın üzerinden kaptı. Şok edici bir şekilde Brick tarafından yönetilen bir grup mesajıydı.

Şefle konuştum. Girişimimizle ilgili bir ilerleme raporu istiyor.

Kimber: İlerleme raporu derken, sanırım "Bu konuda konuştuk ve hiçbir şey yapmadık"tan daha fazlasını istiyor?

Ben de öyle düşünmüştüm. Yarın akşam buluşmak için müsait misiniz? Akşam yemeği yiyebiliriz.

Brick, Ford kardeşleri konuşmak için yemeğe davet ediyordu. Son zamanlarda yaptığı en az Brick'e benzeyen şeydi bu. Kız onu etkilemeye başlamıştı. Elbette bunun bir önemi yoktu.

Kimber: Bana uyar. 7'deki ızgaraya ne dersin?

Olur.

Brick: Remi?

Remi cevap vermek yerine bir telefon görüşmesi yaptı.

"Hey, baba. Beni gizlice okula sokabilir misin? Yardıma ihtiyacım olan özel bir projem var."

H Kendini aptal gibi hissediyordu. Sadece saçını kestirip tıraş olmakla kalmamış, Ken'in zorla yaptırdığı sıcak havlulu yüz bakımını da yaptırmış, sakal kremi sürmüştü ve giymeye fırsat bulamadığı yeni flanel gömleği. Tüm bunlar, onu donduran kadının o gece ortaya çıkma ihtimaline karşı yapılmıştı. Peşinden gitmeyeceği kadın.

Sakin ada hayatını mahvetmek için geri döndüğünden beri son on beş gündür aklından çıkmayan kadın.

Onu görmezden gelme çabaları adanın sıcaklığını olduğundan yirmi derece daha soğuk hissettirdi. Remington Ford'un güçleri böyleydi.

Markette ona soğuk bir şekilde başını sallamış, ona değil de içinden bakmıştı. Ona bir yabancı gibi davranıyordu. Sanki onun için bir hiçmiş gibi. Lanet yahnisi için et suyunu unuttuğunu ve markete geri dönmesi gerektiğini fark edene kadar eve kadar gelmişti.

İkisi de o haftaki sokak hokeyi maçını izlemeye gelmişlerdi ve kız onu fark ettiğinde, onun yanında izlemek yerine bir şekerleme dükkanının ön verandasından izlemek için lanet caddenin karşısına geçmişti. Sonunda göğsüne gelen bir topu yakalamıştı çünkü maçı izlemek yerine ona ters ters bakmakla meşguldü.

Ondan tamamen ve tamamen kaçınmasına rağmen, kendi evinde ona dair işaretler vardı. Lavabonun yanındaki kurutma rafında baş aşağı duran temiz cezve gibi. Ya da mutfak tezgahının üzerindeki bir düzine yulaflı çikolatalı kurabiye ve üzerinde sadece "Kiralık" yazan yapışkan bir not.

Doğru şeyi yapmanın onu nasıl bu duruma düşürdüğünü bir türlü anlayamıyordu.

Ama önemli değildi. Çünkü onunla konuşması gereken bir şey vardı. Duymak isteyeceği bir şey.

Mackinac'ın sadık sakinleri için kışın hafta sonları açılan bir restoran olan grille'e erken geldi. Denizci dekoruyla yenilenmek için birkaç on yıl gecikmişti ama yemekler iyiydi ve ısıtma sistemi iyi çalışıyordu.

Ön kapıyı gören arka taraftaki bir kabini tuttu. Daha rahattı. Ya onun tarafında oturmaya karar verecekti ki vücutları kesinlikle birbirine değecekti ya da Kimber'in tarafında ona bakmak zorunda kalacaktı.

Menülerle ve telefonuyla oynadı, kapıdaki zil her çaldığında başını kaldırıp baktı.

Çenesi ağrımaya başlayana kadar kaşlarını çattığını fark etmedi. Elinde bir koz vardı, bu da onunla konuşması gerektiği anlamına geliyordu. Kimber birkaç dakika sonra geldi, pembe yanaklı ve yıpranmış görünüyordu.

Onu fark etti ve karşısındaki kabine kayd. "İyi görünüyorsun. Ne var ne yok?" diye sordu ve menülerden birini kaptı.

Yüzünü buruşturdu, görünüş meselesinde aşırıya kaçtığı için artık utanıyordu.

"Hiç fırsatım olmadı. Ken saçımı kestirmek için beni koltuğuna sürükledi."

"Korkunç ve yetenekli biri," diye belirtti özel ürünleri incelerken. "Remi'den bir şey duydun mu?"

Çenesi refleks olarak sıkıştı ve boğazını temizledi. "Hayır."

"Ben de öyle. Muhtemelen bizi ekiyordur. Ooh! Bira peynir çorbasını geri getirmişler!"

Brick kapı tekrar çalınana kadar menüsüne bakıyormuş gibi yaptı.

Onu gördüğünde neredeyse ayağa kalkıyordu. Kızıl saçları tek omzunun üzerinde uzun bir örgüyle sınırlanmıştı. Geniş gözlerini daha da yeşil gösteren lacivert yün bir şapka. Ceketini silkti ve adamın nefesini kesti. Hardal sarısı henley ve su geçirmez bilek botlarının üzerinde kelepçelenmiş koyu renk kot pantolon, kıvrımlarını hipnotize edici bir şekilde sarıyordu. Bir kez daha gömleğinin kolunu alçının üzerine sığıdırmak için katletmişti.

Yenilebilir görünüyordu. Sikilebilir.

Kadının yalnız olmadığını anlaması için tam bir nefes alması gerekti.

Dişlek, mutlu ve neşeli Onbaşı Carlos Turk onun paltosunu alıyor ve sanki sevgilisiymiş gibi asıyordu. Brick'in yumruğu özel sayfanın üzerine kapandı ve buruşturdu.

"Merhaba çocuklar," dedi Remi, kız kardeşine bakıp onu görmezden gelerek. "Sanırım daha büyük bir masaya ihtiyacımız olacak. Takviye getirdim."

"Merhaba anne!" Ian Carlos'un arkasından başını uzattı ve sırttı.

"Oğlumu büyükanne ve büyükbabasından sen mi kaçırdın?" Kimber sordu. "Bu gece o değil senin oğlum," Remi dedi.

"Herkes, tanışmak bizim teknoloji subayı, Ian."

Daha büyük bir masaya geçtiler ve Remi kendisinden olabildiğince uzakta, karşı masaya oturmayı başardığında Brick şansına lanet etti. Bir meze paylaşmayı tartışırlarken dirseğinin dibinde sırtan Carlos vardı.

Termal gömleğinin üst düğmesi açıldı, göğüslerinin kabarıklığını takdir etmesi için bir davetiye gibiydi. Onun göğüsleri hakkında düşünmemeliydi. Hele de kız kardeşi ve hassas yeğeninin önünde.

Siparişler verildi, Kimber parmaklarını masanın üzerinde birbirine geçirdi. "Oğlumun neden büyükannesi ve büyükbabasıyla birlikte ödevini bitirmediğini kim açıklamak ister?" diye sordu, ses tonunda biraz kırılma vardı.

"Bunun için iyi bir neden var," diye söz verdi Remi. "Neden ikinizin gönüllüler cephesinde ne kadar ilerlediğinizle başlamıyoruz, sonra Ian ve Carlos'a geleceğiz?"

Kimber ve Brick bakiştılar. Brick ona omuz silkti. Toplantı çağrısını yapan oydu ve bunun yeterli bir çaba olduğunu varsaydı.

Kimber isteksizce, "Listemde Mira Rathbun ve Belediye Başkanı Early'yi arayıp gönüllü toplamakla ilgili konuşmak var," dedi. "Ve ancak bu kadarını yapabildim."

Remi heyecanla başını salladı. "Harika." Bir süre bekledi ve başka kimse bir şey eklemeyince Ian'a göz kırptı. "Ian sunumunu hazırlarken, babamla konuştuğumu ve on gönüllünün resmi olarak taahhütte bulunmasını sağladığımı ekleyeceğim. Daha sonra Carlos'a ulaştım çünkü kendisi hem polis departmanının hem de toplumun sevilen, dost canlısı bir üyesi."

Brick bunun kesinlikle onunla dalga geçmek olduğuna karar verdi. Ve bunu ona bakmadan söylemişti.

Remi öne doğru eğildi ve devam etti. "Carlos, departmanın kış boyunca kontrol ettiği kişilerin tam listesini sağlayabildi. Şimdiye kadar yarısına ulaştım ve onları iki listeye ayırdım. Bir tanesi

Ziyaretleri için haftanın bir gününe bağı kalmayı tercih eden düşük teknoloji zekası. Ve birazdan göreceğiniz Ziyaret Talebi işlevselliğini test etmeye yardımcı olmaya istekli olanlar."

"Ah," dedi Kimber, Brick'in hissettiğı kadar şaşkın görünüyordu.

"Her şey hazır Remi Teyze, yani Teknoloji Koordinatörü Remington," diye anons etti Ian masanın başından. iPad'i standının üzerinde döndürdü. "Bayanlar ve baylar, Mackinac Ziyaretleri son kullanıcı arayüzünü takdim edebilir miyim?"

YİRMİ DAKİKA SONRA, önünde yemek unutulmuş, Brick pür dikkat onu dinliyordu.

"Böylece gönüllü listesi her yeni ziyaret talebinde bulunulduğunda bir e-posta alıyor. İsteğı kabul edip etmeyeceklerine karar verebiliyorlar ve ziyaretçilerin ve gönüllülerin doğum tarihlerini ve yıldönümlerini de içeren kendi takvimlerine ekleyebiliyorlar." Ian'ın tombul küçük elleri kablosuz klavyenin üzerinde uçuşurken Remi açıkladı. "Gönüllülerin ziyaretleriyle ilgili notlarını paylaşabilecekleri bir forum gibi ek özellikleri de tartışıyoruz. Ve meslektaşım Ian'ın daha önce açıkladığı gibi, herkesin özel bilgileri oturum açma ve güvenlik duvarının arkasında güvende kalıyor. Sorusu olan var mı?"

"Bütün bunları nasıl yaptın?" Kimber hâlâ şaşkın şaşkın bakarak sordu.

Remi, Ian'a göz kırptı. "Dün ve bugün okulun Online Medya Kulübü'nü ödünç aldım. Onlar zaten bu projenin ihtiyaç duyduğu türden modüllerle çalışıyorlardı. Markalaştırma Kulübü bunu duydu ve metin yazımı ve fotoğrafların son haline getirilmesiyle ilgilendi. Ayrıca gönüllü formunu dolduran yeni kişiler için, ziyaretleri sırasında ne yapmaları ya da nelerden bahsetmeleri gerektiğini öneren bir kampanya içeren e-posta otomasyonu üzerinde çalışıyorlar."

Brick bir nefes verdi. "Bu... etkileyici." Onun karşısında gözleri kamaşmıştı. Onun ve Kimber'in kendisinden hiçbir şey beklemeyeceklerini biliyordu. Bu yüzden tüm projeyi ince ama etkili bir "siktir git" olarak bir tepside sunmuştu. İntikam duygusuyla motive olduğunda başarabildikleri hayranlık uyandırıcıydı. Ve korkutucuydu.

Bundan sağ çıkmasının imkânı yoktu.

Remi onun yerine Ian'a baktı ve gülümsedi. "Duydunuz mu, Baş Teknoloji Sorumlusu? Etkileyicisin."

"Hey, anne. Bu tatlı olarak brownie patlaması yiyebileceğim anlamına mı geliyor?" Ian umutlu bir ifadeyle sordu.

Kimber, "Hayır demek için iyi bir neden bulamıyorum," diye itiraf etti.

Ian yumruğunu sıkarak kutlama yaptı ve ardından krep yemeğine geri döndü.

Remi, "Sanırım önümüzdeki haftanın tamamını test ederek geçirirsek, bir sonraki hafta kullanıma sunmaya hazır olabiliriz," dedi.

"Şef buna bayılacak," diye tahmin yürüten Carlos, Brick'e doğru sırtarak adamın suratına bir yumruk atma isteği uyandırdı.

"Bu arada," dedi Remi. "Ben çıkıyorum."

"Benim de gitmem gerek. Seni eve bırakmamı ister misin?" Carlos gönüllü oldu.

"Bu harika olur. Teşekkürler," diyerek ahmağı gereksiz ve aşırı bir ilgiye boğdu.

"Ben gidip kızağı ısıtayım," dedi sandalyesini geriye iterek.

Remi yeğenine beşlik çaktı. "Görüşürüz çocuklar," dedi. Bunu söylerken sadece kız kardeşine bakmış olsa da muhtemelen "siz çocuklar" da buna dahildi.

Brick onu kapıda, kollarını ceketinin içine sokarken yakaladı.

"Konuşabilir miyiz?"

"Belki başka bir zaman," dedi yapmacık bir gülümsemeyle ve bu gülümseme bağırsaklara indirilen lanet bir yumruk gibiydi.

Teknisyenleri annesiyle birlikte kapıdan çıkmaya başlamıştı bile.

"Camille hakkında."

Bu onun dikkatini çekti. O yeşil gözler nihayet onun üzerine dikildiğinde tüm vücudu aydınlandı.

"Peki ya o?" diye sordu. Sesinde onu endişelendiren bir nota vardı. Korkuyu ima eden bir şey. Ön kapı açıldı ve dört kişilik bir aile içeri girdi, yanlarında buz gibi bir rüzgâr getirmişlerdi.

Onu tuvaletlerin yanındaki oyuğa doğru itti, böylece soğuktan ve meraklı gözlerden uzak kaldılar. İnsanlar onların yakın olmalarına, birlikte bulunmalarına alışkındı. Ama bu kez Brick, Remi Ford'la ilgilenmediğine dair herkese güvence veren o saygılı mesafeyi korumak konusunda kendine güvenmiyordu.

"Bazı telefon görüşmeleri yaptım," dedi. "Kimi?"

Kadın o kadar üzgün görünüyordu ki, adam onu omuzlarından tuttu. "Birkaç yıl önce bir LEO konferansında tanıştığım bir polis arkadaşına. Chicago'da bir karakolda çalışıyor. Bana arkadaşınla ilgili bilgi verdi."

"Ne-ne dedi?" diye sordu. Kasları adamın ellerinin altında beton gibi hissediliyordu ve adam omuzlarını nazikçe sıktı.

"Bana pek bir şey getiremedi. Ama o iyi. Akciğeri çöktüğü ve kaburgaları kırıldığı için ameliyat oldu. Bir süre her şey yolunda gitti. Ama yakında eve dönmesini bekliyorlar."

"Ev mi?" Remi tekrarladı.

Başını salladı. "Eminim kendi yatağında iyileştikten sonra ondan haber alacaksınız."

"Arkadaşına benim adımdan bahsettin mi?" diye sordu titreyen parmaklarını dudaklarına götürerek.

"Hayır. O da bilgiyi doğrudan almadı. Yani sizinle bir bağlantısı yok."

Bir nefes verdi, sonra başını salladı. "Tamam," dedi. "Teşekkürler."

Başını salladı, şimdi kendini garip hissediyordu. Onun kollarında rahatlayarak yere yığılmasını ya da buna benzer bir şey yapmasını bekliyordu. Ama o neredeyse endişeden titriyordu.

"Neler oluyor Remi?" diye sordu.

Maskenin güzel yüzündeki yerine geri kayışını izledi. "Bir şey yok. Bilgi için teşekkürler. Görüşmek üzere."

Ve böylece onun elinden kurtulup Carlos "Ölü Adam" Turk'un kar motosikletinin üzerinde beklediği ön kapıdan geçti.

"Siktir."

Bomzunun üzerinden bakarken, takıntılı bir şekilde Camille'den mesaj var mı diye telefonunu kontrol ederken ve iri yarı bir barmen polis memurunu görmezden gelirken, Remi resmi olarak çıkış yaptı

Mackinac Ziyaretleri, otuzdan fazla gönüllüden oluşan rengarenk bir ekip ve ilk ziyaretlerini dört gözle bekleyen sakinlerden oluşan bir listeyle gerçekleştiriliyor.

Uzun ve kasvetli kışın bu noktasında, çoğu kişi kendini biraz heyecanlı hissediyordu ve bu da hem gönüllülerin hem de ziyaret taleplerinin beklenenden daha fazla akın etmesine yol açmıştı.

Remi, adanın ortasındaki ormanın içine sıkışmış küçük bir çiftlik evinde yaşayan sevimli ve yaşlı bir çift olan Kleckner'ları götürmek için kaydoldu.

Lois, Remi'nin babasıyla birlikte çalışmış emekli bir öğretmendi. Ben, demans hastalığı işleri karıştırmadan önce kırk yıl boyunca anakarada mühendis olarak çalışmıştı. Remi ikisini de bir yıldan uzun süredir görmemişti ama Ben'in tatlıya düşkünlüğünü çok net hatırlıyordu.

Oyuncak bebek büyüklüğündeki fırını açtı ve kokladı. Pekmezli kurabiyeler fırın tepsisinde düzgünce şekilleniyordu. Bir seferde sadece bir düzine pişirerek yaratıcı olmak zorunda kalmıştı.

Yaratıcı yetenekleri solup çürürken pişirme becerileri radikal bir şekilde gelişti.

Tepsiyi fırından çıkarıp soğutma rafına yerleştirdikten sonra mutfaktaki dağınıklığı gözden geçirdi. Bu onun dördüncü düzinesiydi. İlki sokağın karşısındaki, adını vermek istemeyen ev sahibine gidecekti. Bütün bir hafta boyunca adamlarla tek bir kelime bile konuşmamıştı. Bir başarı

Evinde boş tuvallere bakarak ve barında içki içmek için eski arkadaşlarıyla buluşarak çok fazla zaman geçirdiğini düşünürsek.

Eğer Remi Ford'un bir süper gücü varsa, o da iyi bir kin beslemektir. Ve Brick bunu hissediyordu. Sıradan bir insan ona bakarak bunu anlayamazdı ama o soğukkanlı yüzeyin altında, donup kalmasının onu yavaş yavaş öldürdüğünü biliyordu.

Çabasıdan gurur duyuyordu. En azından bir şeyler yapıyordu. Ve bir şey, ne kadar olgunlaşmamış olursa olsun, hiç yoktan iyiydi.

Remi iki düzine kurabiyeyi paketledi ve gerçek pantolonunu giydi. Ancak, büyük kazağı sayesinde asi bir şekilde sütyen giymedi.

Saçlarını fırçaladı, biraz rimel ve dudak kremi sürdü, sonra on dört yaşında gibi görüldüğünü fark etti ve gerçek makyaj için bir iki dakika daha harcadı. Adanın onun genç bir baş belasından fazlası olduğunu anlamasını istiyorsa, öyle görünmesi gerekiyordu. Ama hâlâ sütyen giymemişti.

Nemli, gri bir gündü. Kar yağışı bekleniyordu çünkü Michigan'da kış mevsimi yaşanıyor. Yine de ailesinin kar arabasını ödünç almak yerine yürümeye karar verdi. Hareket etmeye ve nefes almaya ihtiyacı vardı. Bu bastırılmış enerjiyle bir şeyler yapmak için. Dışarısı sadece on dokuz derece olsa bile.

Üzerinde Spencer'ın kafasındaki yaranın kanı olmayan yeni parkasını giydi. Bu sefer parlak bir sarı seçmişti. Güneş gibi sarı. Dışarıdaki dünya donarken dinlediği Karayip çelik davul albümündeki notalar gibi sarı.

Şapka, palto, eldivenler, anahtarlar, kurabiyeler. Sorumlu bir yetişkin gibi ceplerinin ve vücudunun envanterini çıkardı. *Oh, evet. Telefon.* Çılgınca bir aramadan sonra, kanepede okuyormuş gibi yaptığı bir kitabın altında buldu. Akıllı Camille ve eve gitmenin ne anlama geldiği konusundaki endişelerle doluydu.

Mutfaktaki Şantaj Dolabı'na son bir bakış atan Remi, kışın pek de harikulade olmayan dünyasına adım attı.

Mahoney Caddesi'ne yöneldi ve Cadotte'dan sola döndü. Tepeyi tırmanırken Grand Hotel'in tarihi cazibesi gözüne çarptı. Otel, Mackinac Boğazı'na bakan, ada ve göle hükmeden büyük bir hanımefendi gibi ağırbaşlı ve seçkin bir şekilde yükseliyordu. Kışın burası birkaç bekçi dışında kapalı ve boş dururdu.

Remi çocukken kışın otele gizlice girip lüks süitlerden birinde saklanmayı hayal ettiğini hatırlıyordu. Zengin ve ünlü olduğunu hayal ederdi. Ona sıcak çikolata getirecek bir uşak. Bir koleksiyon

Gökkuşağının her rengine saç tokaları. Hiç bitmeyen, en sevdiği şekerlerle dolu bir dolap. *Ahh, sekiz yaşındaki bir çocuğun hayalleri.*

İşte otuz yaşındaydı ve bankada o küçük kızın hayallerini gerçekleştirmeye yetecek kadar parası vardı. Ama gerçek şuydu ki, para size gerçekten istediğiniz şeyleri satın almıyordu. Güvenlik de dahil.

Yüzünü gereksiz yere dondan korumak için yolun karşısına geçti ve karlı Jewel Golf Sahası'nı çevreleyen bir araba yoluna atladı. Bu sadece kışın var olan bir kestirme yoldu ve binlerce turist golf deliklerinde kuş vurmuyor ya da zümrüt yeşili çimlerde güneşlenmiyordu.

Kleckner'ların evi, ön bahçesinde bir dilek kuyusu ve çiçek tarhlarında sahte flamingo sürüsü olan tek katlı bir çiftlik eviydi. Taze kar nedeniyle pembe metal kuşlar göbeklerine kadardı ve beyaz bir gölün üzerinde yüzüyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Bacadan neşeyle tüten dumanlar içeride sıcak bir karşılama vaat ediyordu.

Remi sarı kapıyı çaldı.

"Geliyorum!"

Bir dakika sonra, Wolverines tişörtü ve kot pantolon giymiş Bayan Kleckner kapıyı açtı. Kısa gümüş rengi saçları olan, yıpranmış bir yetmiş beş yaşındaydı. Yüzü yumuşak çizgilerle kaplıydı, bunu üç çocuk büyütmesine ve Mackinac'ta birkaç on yıl kış geçirmesine bağlıyordu.

"Remi Ford," dedi. "Seni görmek güzel evlat. İçeri gelsene. Ben de tam kahve yapıyordum."

"Taze pekmezli kurabiyelerle mükemmel gider," dedi Remi, poşeti kaldırarak.

Lois bir elini göğsüne götürdü. "Tam benim gönlüme göre bir kız. İçeri gel, Ben'in uykusundan uyanıp uyanmadığını kontrol edeceğim."

Remi kışlık giysilerini ön kapıda çıkarıp burnunu kahveye doğru uzattı. Mutfak eskimişti ama tertemizdi. Aletler beyazdı ama hiç kullanılmamış gibi görünüyorlardı. Bunun nedeni Lois'in takıntılı temizlik rutiniydi. Kadın her gün oturma odasındaki ve koridordaki halıyı süpürüyordu.

Ben'le elli yıldır evli kalmaları bir mucizeydi, adamın daha çok pasaklılığa meyilli olduğu düşünülürse. Remi tezgâhın üzerine özenle yerleştirilmiş kahve fincanlarına, küçük tatlı tabaklarına ve özenle kesilmiş kahveli kek parçalarına dikkat etti.

Lois yüzü kül rengi olmuş bir halde odaya geri döndü.

"Ben yatakta değil," dedi titreyen parmaklarını ağzına götürerek.

Küçük bir evdi. Lois onu oturma odasından yatak odasına geçirmediyse, Ben içeride değildi.

"Tamam," dedi Remi, kurabiyeleri tezgâhın üzerine koyarken. "Paltosunu nerede saklıyor?"

Lois mutfağın dışındaki kapıyı işaret etti. "amur odası."

Birlikte kapıya doğru ilerlediler. Biri parlak mavi, diğeri turuncu iki kışlık ceket kancalara asılmıştı. Ama altlarındaki kurutma tepsisinde sadece bir çift bot vardı.

"Aman Tanrım. Eğer palto giymeden dışarı çıktıysa..."

Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Mackinac standartlarına göre sıcak bir gündü, ama uygun teçhizatı olmayan ve şaşkınlık içinde dolaşan bir adam için... Remi olasılıklar üzerinde durmak istemiyordu.

Arka kapıyı açtı ve tepeden ormana doğru kıvrımlı bir yol çizen kar üzerindeki taze izlere baktı.

Lois ceketine doğru bir hamle yaptı. "Oraya gitmeli ve onu bulmalıyım." Sesi titriyordu.

Kadın sarsılmazdı. Hayatın karşısına çıkardığı her türlü kaosa karşı daimi olarak hazırlıklıydı. Ama Remi, hayat arkadaşının hastalık sisinin ardında yavaş yavaş yok oluşunu izlemenin ona verdiği zararı ancak hayal edebilirdi.

"Ne zamandır uyuyordu, Lois?"

"Bilmiyorum. Bir saat, sanırım?"

"Tüm bu süre boyunca içeride miydin?"

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Yürüyüş yolunu kremek için dışarı ıktım. Belki yarım saat önce? Kar yeniden başlarsa diye çok erken başlamak istemedim."

"Eski kar motosikletin hâlâ duruyor mu?" Remi sordu.

Lois, "Evet, arkadaki kulübenin yanında," dedi. "Oraya gidip aramaya başlamam gerek."

"Burada kalmalı ve polisi aramalısın," diye ısrar etti Remi.

"Onu orada öylece bırakamam. Her sabah birlikte ormanda yürüyoruz. Ya oraya gitmiş ve izini kaybettirmişse?"

Remi Lois'in iki elini de kendi ellerinin arasına aldı. "Merkezi arayacaksın ve bana anlattığın her şeyi onlara da anlatacaksın. Bu arada ben de onu aramaya gideceğim." Lois itiraz etmeye başlayınca, bir elini kaldırdı. "Geri gelme ihtimaline karşı burada kalmalısın. Annem tüm detayları senden öğrenmek isteyecektir. Burada olman gerek."

Kadın titrek bir nefes verdi. "Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum."

"Hiçbir şeyin olmasına izin vermedin. Bu boktan koşullar altında çok iyi bir iş çıkarıyorsun," diye ısrar etti Remi. "Bu senin hatan değil. Onu bulup eve getireceğiz ve kahveli kek ve kurabiye yiyeceğiz. Tamam mı?"

Lois iri gözlerle bakıyordu ama başını sallıyordu. "Tamam," diye tekrarladı. "Tamam."

Remi evin önüne doğru koştu ve kıyafetlerini giydi. Tezgâhın üzerinde duran Lois'in telefonunu gördü ve aldı. "İşte," dedi çamur odasına döndüğünde. "Merkezi ara. Beş dakika içinde burada olacaklar ve şansım yaver giderse onu çoktan bulmuş olacağım. Telefonum yanımda ve numaram da sende var."

Lois tekrar başını salladı, uyuşmuş ve dehşete düşmüş görünüyordu.

Remi mavi parkayı ve kurutucunun üstünde düzgünce katlanmış olan polar battaniyeyi aldı. Arka kapının yanındaki kancadan üzerinde Arctic Cat yazan anahtarları kaptı.

Telefonunu çevirirken Lois'in elleri titriyordu. "Teşekkür ederim, Remi. Kendine dikkat et ve onu bulur bulmaz beni ara."

Remi acımasızca başını salladı ve arka kapıdan fırladı. Diz boyu karda yürürken adrenalini yükselmiş, hava olduğundan daha sıcak görünmeye başlamıştı. Telefonunu çıkardı ve bir süre tereddüt ettikten sonra aradı.

Sesli mesaj.

Kahretsin.

"Selam anne. Ben Remi. Kleckner'lardayım. Ben yarım saat önce montunu almadan gitti. Lois merkezi arıyor. Kar arabalarını alıp izlerini takip ediyorum. Görünüşe göre ormana doğru gitmiş olabilir."

Şurada. Gördün mü? Her küçük şey için Brick'i aramasına gerek yoktu. Aslında, bu sefer kahraman *o* olacaktı. Ben Kleckner kayıp olarak kalmayacaktı. Onu bulacak ve polisler daha toplanmadan Lois'e teslim edecekti.

Remi, eski kar motosikletini bir bahçe kulübesinin yanındaki muşambanın altında buldu.

Paltosunu ve battaniyesini arkadaki çöp kutusuna doldurdu ve ata bindi. Anahtarlar bile paslı görünüyordu.

Üçüncü denemede öksürerek canlandı. Motordan gelen titreşimler kemiklerini titretti ama benzin deposu doluydu.

Makineyi vitesle takmayı başardı ve gaz pedalını ve süspansiyonu hissetmek için gerekli birkaç saniyeden sonra gaza bastı.

İzleri evden ve endişeli Lois'ten uzağa doğru takip etti. Adanın yüksek noktalarından birinde rüzgâr sert ve hızlıydı, Ben'in izlerinin bir kısmını çoktan silmişti. Onun izlerini takip etmek arama ekibi için daha kolay olacaktı.

Orman önünde belirdi, güzel ve acımasız. Çıplak dallara ve sivri iğnelere kar yapışmıştı. Gökyüzü tepenin ufkunda eriyordu. Beyaz üstüne beyaz. Kalın bulutlar yakında daha fazla kar yağacağı sözünü veriyordu. Remi motorun uğultusu arasında kendi kendine, "Gezinmek için güzel ve sıcak bir yaz günü seçemezdim," dedi. Omzunun üzerinden bakınca mavi duman bulutunu fark etti. Kesinlikle bir şeyler yapması gerekecekti. Lois'in döndüğünde bu canavara bakım yaptırdığından eminim.

Ben ile geri döndüğünde.

Patika genişti ve neyse ki bakımlıydı. Keşke Lois'e kocasının ne giydiğini sorsaydı diye düşündü. Umarım önündeki her şey gibi beyaz ya da kahverengi değildi.

Ağaçlar yukarıdaki beyaz gökyüzüne doğru uzanıyordu. Kayalar ve çalılar karın altından yukarı doğru fırladı.

Patika tepeyi aştı ve küçük bir meraya açıldı. Havaalanı hemen kuzeydeydi. Ama orman ileride sıklaşıyordu. İzler gittikçe silikleşiyordu ve kadın motoru biraz daha hızlı gitmesi için zorladı. İzleri kaybetmeyi göze alamazdı.

Yüzünü buruşturarak karda boş bir çukur gördü. Adam düşmüştü. Ya da oturmuştu. Sonra tekrar ayağa kalkmış. Başka bir noktada, izleri devam etmeden önce kendi etrafında dönüyordu.

Yaklaşıyor olmalıydı. Bir başka rüzgâr ona yandan çarparak ciğerlerindeki nefesi çaldı.

Uzaktan gelen hafif siren seslerini duydu. Ada, sakinlerinin gerçekten acil bir durum olduğunu her zaman anlayabilecekleri kadar küçüktü.

"Tanrıya şükür," diye fısıldadı. İzler bir kaya çıkıntısının etrafından aşağıya ve sağa doğru alçaldı. İzler durmadan önce onu yirmi metre daha takip etti.

"Lanet olsun." Kar motosikletinin arkasında durdu ve her yönü taradı. Geri mi dönmüştü? Kendi ayak izlerini takip edip patikadan mı ayrılmıştı?

"Ben!" diye bağırды buz gibi rüzgâra doğru. "Ben Kleckner!"

Durakladı ama motorun tıkırtısından bir şey duyamadı.
Telefonu kapattı ve aramayı tekrarladı.

"Ben!"

Sessizlik.

"Ben Kleckner! Kurabiyelerim var!"

Kulakları daha sesi algılayamadan vücudu gerildi. Belli belirsiz ve uzaktaydı. Rüzgâr tarafından taşınıyordu. "İmdat" gibi geliyordu.

"Ben!" diye bağırdı. "Neredesin?"

Duyabildiği kadarıyla hiçbir yanıt gelmedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Sesin geldiğini düşündüğü yöne odaklandı ve motoru tekrar çalıştırdı. Patika boyunca elli metre daha gittikten sonra motoru kapattı ve çağrılarını tekrarladı. Rüzgâr şiddetini artırıyordu ve havadaki taneler dallardan yuvarlanan beyaz şeylere değil, yeni yağan kara benziyordu.

Elli metre daha. "Ben!"

"Yardım edin!"

Bu kez çığlığı daha net duydu. Dişleri takırdamaya başlarken kalbi göğsünde çarpıyordu. "Geliyorum! Neredesin?"

"Yardım edin bana." Yalvarış zayıftı ve Remi onu ne durumda bulabileceğini düşünmediğini fark etti.

"Geliyorum, Ben. Eğer hareket edebiliyorsan, motorun sesine doğru git!" diye bağırdı. Boğazı düğümlenmişti. Soğuk ciğerlerindeki havayı çekip almış, onları yakmıştı. Şu anda astım krizi geçirecek zamanı *yoktu*.

Nefes al. Al. Dışarı.

Motor öksürdü ama dönmedi. Sonunda, dördüncü denemede, boğuk bir sesle canlandı. Ben'in sesinin geldiği yönü takip etti ve patikadan ormana saparak yokuş aşağı inmeye başladı.

Ona ulaşmak için ağaçların ve kayaların arasından uçmak istedi ama adamı kendi makinesiyle ezmek tam olarak bir kurtarma sayılmazdı. Bu yüzden kalbi göğsünde çarparken bile hızını yavaş tuttu. *Git. Git. Git. Yürü. Yürü.*

Birkaç saniye sonra ağaçların arasında bir açıklık ve karda bir girinti fark etti. Daha fazla ayak izi. Doğru iz üzerindeydi.

"Halle-freaking-lujah," diye fısıldadı. Ağaçların arasından sıyrıldığında, açıklığın karşısındaki karın üzerinde parlak kırmızı bir şey gördü.

"Ben!" diye bağırdı motorun sesinden.

Orada, bir kaya ile büyük bir çamın gövdesi arasına sıkışmış olan Ben Kleckner bir kolunu havaya kaldırdı ve kadın gaza basıp ona doğru uçtu. Makine karda hızla ilerliyor, sertçe sarsılıyordu. Bir an için her şeyin yolunda gideceğini düşündü. Ancak tıkırtı daha da kötüleşti ve tam gaz pedalına geri bastığı sırada süspansiyon sağ kayaktan ayrıldı.

"Bu da ne-"

Düşüncesini tamamlayamadan kayak en kötü pozisyonda koptu, kar motosikletini ve Remi'yi devirdi. Onu fırlattı, sonunda sırt üstü dinlenmeden önce keskin, gizli kayalar ve çok yumuşak olmayan ağaç kökleri üzerinde karda iyi bir on metre savrulmaya gönderdi.

Sürpriz. Şok. Acı. Hepsi içinden akıp geçti. Nefesi kısa kesildi ve saldırıyı önlemek için çok geç olduğunu fark etti. Zaten saldırının içindeydi.

"Kahretsin," diye hırıldadı. İnsanlar işte böyle yaralanıyordu. Bu kış kar motosikletleri konusunda şans ikide sıfırdı.

Boğuk bir alkış sesi duydu ve gerçekten ölmediğinden emin olduktan sonra başını kaldırdı.

"Nasıl giriş yapılacağını iyi biliyorsun," dedi Ben mavi dudaklarının arasından. Şimdi gerçekten bir kurabiyeye ihtiyacı vardı. Ve o kahveye.

Ceplerini yoklayarak telefonunu aradı ama boş çıktı. *Lanet olsun.* Annesi onu öldürecekti. Şef Ford onu öldürmeyi bitirdiğinde Brick de sıraya girecekti.

Cleetus ahırdan çıktı ve Brick onu adanın merkezine doğru yönlendirdi. Kayıp ihbarı hiç eğlenceli değildi. Yazın en azından hava onların yanındaydı. Bugün ise

Kar yeniden yağmaya başlamıştı ve rüzgâr sert esiyordu.

Çağrı geldiğinde Cleetus'u eyerlemek için ahıra doğru yola çıktı. Arama koordinatlarına yaya, kar motosikleti ve at sırtında saldırarak en geniş alanı tarayacaklardı.

Bineğini iterek yola doğru ağır ağır tırısra kaldırdı.

Oraya vardığında departmanın cipi ve ambulansının yanı sıra yarım düzine kar motosikleti Kleckner'ların evinin önünde park halindeydi.

Olay yerinde bir vızıltı vardı. Acil durumların her zaman çığınca bir enerjisi vardır. Ama kendilerinden biri olduğunda daha da kötüydü.

Cleetus'u evin yanından arka bahçeye çağırdı ve orada Şef Ford ile ekibin geri kalanını adanın haritasının bulunduğu bir masanın üzerinde eğilmiş buldu. Gönüllüler yürüyerek geliyor ve planlama oturumuna katılıyorlardı.

Lois Kleckner, yanakları ve burnu kıpkırmızı, parkasının içinde bir kenara büzülmüştü. Onu fark etti ve koşarak geldi.

"Burada olmana çok sevindim Brick," dedi ellerini sıkarak. "Onu geri getireceğiz, Lois. Onu bulacağız," diye söz verdi.

"Dinleyin. Ben'in yatak odasında olmadığını fark ettiğimde Remi Ford ziyarete gelmişti. Onun peşinden gitti."

Parmakları dizginleri sıkıca kavradı. "Ne kadar önce?" diye sordu.

"Belki on dakika?"

Bir kadının on dakika içinde başına açabileceği bela ölçülemezdi.

"Herkes buraya gelmeden önce kar arabasını aldı. Herkes gelene kadar burada kalmasını sağlamaya çalıştım ama Remi'yi bilirsin."

"Biliyorum Remi," diye kabul etti boğazındaki sıkıntının içinden. "Ne giyiyordu?" Kadının kar fırtınasına girmeden önce en azından pantolon giymeyi hatırlamış olmasını umuyordu.

"Parlak sarı palto. Eşofman altı. Tüylü şapka," dedi Lois, bir elini kendi kafasının etrafında sallayarak. "Kedi'nin kayaklarından biri biraz gevşek. Dükkâna götürecek zamanım olmadı. Ona sorun çıkarabileceğinden endişeleniyorum.

."

"İkisini de bulacağız," diye söz verdi ona.

"Brick."

Şef Ford'un telsizleri kontrol ettiği ve harita üzerinde sektörleri kordon altına aldığı yere doğru at sürdü.

"Şef."

"Sesli mesajlarımı kontrol ettim. Remi'den bir tane var." Ses tonu her zamanki gibi nötrdü. Darlene her zaman bir kaya gibiydi. Ama onun yeşil gözlerindeki endişe parıltısını gördü. "Ben'i aramaya çıktığını söyledi."

Başını salladı. "Bayan Kleckner az önce söyledi."

Darlene ona, "Şu anda telefonuna cevap vermiyor," dedi.

Parmakları dizginlerde esnedi. Şimdi dışarıda olması gerekiyordu. Araştırıyordu. Remi uzun zamandır Mackinac'ta kış geçirmemişti. Hava koşullarının ne kadar çabuk değişebileceğini unutacak kadar uzun bir süre. Tabiat Ana'nın bir anda her şeyi nasıl kötüden daha kötüye götürebileceğini.

"Ben şimdi çıkıyorum. Görünüşe göre patikadaki izleri takip etmiş, bu yüzden Ben'in geri dönüşün sonundaki mahalleye girme ihtimaline karşı diğer uçtan gelip gelemeyeceğime bakacağım."

Darlene hızlıca başını salladı ve ona taşınabilir bir telsiz uzattı. "Onu tek parça halinde geri getir."

"Yapacağım."

Brifingi ya da görevlendirmeleri beklemedi, kar taneleri yağmaya başlarken bineğini tırısı kaldırdı.

O bir polisti. Kayıp insanlarla uğraşmıştı. Tıbbi acil durumlarla. Kazalarla. Bunların hiçbirisi yeni değildi. Ama Remi'nin dışarıda olması, lanet telefonuna cevap vermemesi gerçeği? Soğuktan daha kötü bir şey midesine giriyordu. Korku.

Remi dışarıda bir yerdeydi. Ve telefonuna cevap vermiyordu. Tekrar aradı ve telesekreter çıkana kadar sabırsızlıkla dinledi.

Brick Cleetus'un kaburgalarına bir tekme attı ve atını daha da hızlandırdı. Yeni bir trafik izine rastlamayınca tepeye yöneldi ve Remi'nin izini bir koldan takip etti.

Sorumsuzca.

Pervasız.

Döküntü.

Kelimeleri ve nefesi tükenene kadar ona nutuk çekecekti. Ertesi gün her şeye baştan başlayacaktı.

Cleetus dikkatle patikaya doğru ilerledi ve Brick kendini bir kış harikalar diyarında buldu. Ağaçlar taze tozla kaplıydı. Burada hiç iz yoktu. Ya patikadan sapmıştı ya da rüzgâr izlerini silmişti. Eyerinin gıcirtısı ve Cleetus'un toynaklarının düzenli yürüyüşünden başka bir şey duymuyordu.

Bir kereliğine de olsa, ona ulaşmak için karların üzerinde uçan bir makinede olmayı diledi. Tabii ki artık bir kar motosikleti yoktu, onun ve sorumsuz, umursamaz, düşüncesiz kardeşi sayesinde... Onu bulur bulmaz bu konuda da ona bağıracaktı.

Onları gördüğünde kalbi küt küt atmaya başladı. Burada izler var. Silik olanlar. Paralel çizgiler. Ama Ben'in parmak izlerinden hiçbir iz yoktu. Bulduğunu telsizle şefe bildirdi ve yoluna devam etti.

"Remi!" diye seslendi. Sesi vahşi doğada sert bir şekilde çınladı. "Ben!"

Cevap yoktu. Kadının telefonunu tekrar denedi ama sonuç aynıydı.

Korkuyu uzak tutmak için öfkesine tutunması gerekiyordu.

Onu aramamıştı. Tıpkı aramayacağını söylediği gibi. Brick buna inanmamıştı. Pek inanmamıştı. Her zaman aradığı kişiydi. Her zaman tamir eden oydu.

Onun hayatındaki yerini kaybetmiş olduğu fikri... yıkıcıydı.

Bu tam da istediğini düşündüğü şeydi. *Kışın ortasında ormanda kaybolma kısmı değil.* Ama Remington Ford artık ona ihtiyaç duymazsa hayatının çok daha kolay olacağını düşünmüştü. İhtiyaç duyulmamanın ona ne yapacağını fark etmemişti.

"Remi!" diye tekrar bağırdı, soğuk hava boğazını ısıırıyordu.

Soğuk ve efor astım için kötüydü. En azından inhalerini yanına almayı düşünseydi iyi olurdu.

Patika tekrar açılırken Cleetus'u hızını artırması için teşvik etti. İzler burada hâlâ bozulmamıştı. Patikanın kenarında bir girinti olduğunu fark etti. Sanki biri düşmüş ya da oturmuştu. İzler orada durakladı, sonra yeniden başladı.

"Hadi dostum," dedi ata. "Yaklaşıyoruz, değil mi?"

Atın kulakları dikildi.

Brick bir dakika dinledi, sonra tekrar aradı.

Sessizlikten başka bir şey yoktu, o da yoluna devam etti. Önünde uzanan kar, ağaçlar ve kayalardan başka bir şey yoktu. "Remington!" diye bağırdı.

Neredeyse duymuyordu. Neredeyse kaçırıyordu. Ama ses kulağına geldi ve Cleetus onun altında ürperdi.

"Yardım edin!"

O kadar silikti ki, Ben mi yoksa Remi mi olduğunu anlayamadı. "Siktir," diye mırıldandı nefesinin altında.

"Remi? Geliyorum!"

Bu sefer çığlık biraz daha yüksekti. Cleetus'u koşuya kaldırdı ve izleri takip etti. Kadının patikadan ormana döndüğünü gördü ve bineğini takip etmesi için teşvik etti.

"Ben! Remi!"

"Aşağıdayım," diye cılız bir çığlık geldi.

Bir kaya çıkıntısının etrafında manevra yaptı ve işte o zaman yan yatmış kar motosikletini gördü. Kayaklardan birinin yarısı doğruca karın içine gömülmüştü. O anda neredeyse kalbi duracaktı. Beyaz denize karşı o parlak sarı sıçrama.

Cleetus'u koşturmakla ittiğinin farkına bile varmadı, ta ki onlar açıklığa doğru koşturmakla başlayana kadar.

"Remi? Bebeğim. Yaralandın mı?" Attan indi ve ona doğru yürüdü.

Bir metreye yakın kar, ilerlemesini zar zor yavaşlattı.

"Ugh," diye inledi bir kayaya yaslanarak. "Sadece benim... gururum." Kadının sesindeki hırıltı adamın ödünü koparmıştı.

Adam yaklaşırken yavaşça ayağa kalktı. Alnında kanayan bir sıyrık vardı. Bir tane de çenesinde. Ama *yaşıyordu*.

"Neden... sen olmak zorundaydın?" diye homurdandı.

"Astım spreyin nerede? Ve lanet telefonun nerede?"

"Ağzını topla genç adam," diye bağırdı Ben. Adam kışlık bir ceket ve battaniyeye sarınmış, Remi'nin şapkasını takmış ve bir kurabiye kutusundan lanet kurabiyeler yiyordu.

Ziploc torbası.

Remi ise sönen bir gayda gibi hırıldıyordu.

Ceplerini yokladı ve dört saç bağı, bir telefon şarj aleti ve bir tomar mendil buldu.

"Kahrolası inhalerin nerede?" diye sordu.

"Unuttum," dedi. Kelimeleri zorlayarak söylemesi onu boğazından yakaladı.

"Otur ve orada kal," diye emrederek kadını tekrar yere itti. Kadının bir şekilde çığ başlatma ya da kendiliğinden alev alma ihtimaline karşı onu görüş alanında tutarak Ben'i incelemek için yanına gitti ve telsizini çıkardı.

"Her iki kurban da güvende bulundu," diye bildirdi.

"Tanrıya şükür," diye cevap verdi Şef Ford. "Konumunuz nedir?"

Brick koordinatları verirken bir yandan da Remi'nin göğsünün inip kalkarak zor nefes alışını izliyordu.

Sonraki üç dakikayı acil yardım ekibinin gelmesini beklerken ona ters ters bakarak geçirdi.

"İşte geçit töreni geliyor," dedi Ben neşeyle, üç kar motosikleti ağaçların arasından sıyrılıp onlara doğru koşarken.

Brick onları karşılamaya gitti ve sağlık görevlisini yakaladı. "Bronkodilatör var mı?"

Ada yerlisi ve yirmi yıllık acil tıp emektarı Edison McDonough'un kalın kayak şapkasının altından görünen kızıl saçları kırlaşıyordu. Remi'ye doğru baktı ve çantasının bir düzine cebinden birine uzandı.

Brick adamın elinden kapıp Remi'nin ağzına sokma dürtüsüyle savaşıyorak onun ve kendisinin işkencesine son verdi. Uyulması gereken bir protokol vardı. Kuralların var olmasının bir nedeni vardı.

Edison diğer acil yardım görevlisi Keisha'ya "Siz gidin Bay Kleckner," dedi. "Ben Şef'in çocuğuyla ilgileneceğim."

"Tamamdır," dedi Keisha, çantasını arkadan alıp Ben'e doğru ilerlerken. "Benim için kurabiyeniz var mı Bay Kleckner?"

"Remi Ford. Görüyorum ki başın hâlâ belada," diye alay etti Edison onun önünde diz çökerek.

Brick onun arkasına geçerek nöbet tutmaya başladı.

Hırıltılı bir kahkaha attı. "Beni bilirsin. Her zaman... ilgi odağı olmak için can atarım."

"Acele edebilir miyiz?" Brick, ikisinin de kendisine attığı bakışları görmezden gelerek hırladı.

"Madem buradayım." Edison ceketinin altından stetoskopunu çıkardı.

"Bay Kleckner... iyi mi?" diye sordu, sağlık görevlisinin omzunun üzerinden Keisha'nın Ben'i kar motosikletlerinden birinin arkasındaki kızağa bindirdiği yere bakarak.

"İyi görünüyor," dedi Edison. "Onu zamanında bulmuş olman iyi bir şey. Onu sıcak ve uyanık tuttunuz. Çok daha kötü olabilirdi."

Brick bunu yaptığığın farkında olduğundan şüpheliydi ama Remi onun bacaklarına yaslanmıştı. Göğsündeki gerginliğin gevşemesine yardımcı olmuştu.

"Bu önceki saldırılardan daha mı kötü?"

"Ha... Parkta yürü..." diye şaka yaptı. Ama nefes alış veriş i Brick'in midesine jilet gibi saplanmıştı.

"Kurtarma inhaleriniz yanınızda değil mi?" diye sordu sağlık görevlisi, sanki yanında olmaması büyük bir sorumsuzluk değilmiş gibi. Brick'in parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı. Hastaya karşı nazik olmanın da zamanı vardı, kanunları uygulamanın da.

Omuzları gerildi ve başını salladı. "Onu ben getirmedim. Ben... iyiyim," diye ısrar etti. "Ben... geri dönene kadar bekleyebilirim."

Brick, Edison'un gözleriyle karşılaştı ve başını salladı.

"Sana da aynısı Remi," dedi Edison. "Seni burada tedavi etmeme izin verirsen kendimi daha iyi hissedeceğimden eminim. Annenin gazabına uğramamı istemezsin, değil mi?"

"O... korkunç biri," diye zayıf bir sesle kabul etti.

"O zaman sana biraz albuterol verelim ve oradan devam edelim. Kurtarıcı inhalerinizin yanınızda olmaması çok kötü," dedi ve çantasından bir nebülizatör çıkardı.

"Ah, kahretsin," diye mırıldandı Remi, ellerini dizlerine bastırarak. "Ne yapacağını biliyorsun," dedi Edison.

PARAMEDİK, Ben'in durumunu kontrol ederken Remi'ye göz kulak olması için Brick'i bıraktı. Brick olduğu yerde kaldı ve Remi maskeyi buğulandıran yavaş nefesler alırken onu arkadan destekledi. Kendini durduramıyor gibiydi

parmakları saçlarıyla oynuyordu. Saçlarını uzun bir kuyruk halinde ensesinde toplamıştı.

Beş dakikadan kısa bir süre içinde nefes alması kolaylaştı ve maskeyi çıkardı.

"Remi, eğer yapmazsan yemin ederim-"

"Diğer favori hastam nasıl?" Edison araya girdi. Stetoskopunu tekrar çıkardı ve kadının göğsünü dinledi. "Doktor tarafından muayene edilmen gerekecek. Ve burası gerçekten küçük bir ada, o yüzden doğruca oraya gitmezsen haberim olur."

Brick, "Gidecek," diye söz verdi.

Ona baktı ve kaşlarını çatı. Adam onun saçını çekiştirirdi.

Ben termal battaniyelere sarılıp bir kızağa bağlandıktan sonra Brick işaret verdi ve ilk yardım ekibi toparlandı.

"Yola çıkmaya hazırız. Binmek ister misin, Remi?" Edison kar motosikletinin arkasını sıvazlayarak teklif etti. "Seni doğruca tıp merkezine götürebilirim."

Brick, "O benimle geliyor," diye tersledi.

Sağlık görevlisi ona bir selam verdi ve makinesini çalıştırdı.

Remi onunla tartışmamıştı, bu da öfkesine endişe katıyordu. Bir elini kışına koyarak onu Cleetus'un sırtına çıkardı.

"Senin bir bakıcıya ihtiyacın var," dedi arkasından tırmanarak.

"İkimiz de biliyoruz ki... gönüllü değilsin," diye karşılık verdi dişlerini gıcırdatarak. Kendini ondan sertçe uzak tutuyor, montu sıvazlamamış olduğu için ona verdikleri termal battaniyenin içinde titriyordu.

Hızlı ve acımasız hareketlerle battaniyesini çekip aldı, kendi parkasını açtı ve onu göğsüne yasladı. Battaniyeyi kızın önüne serdi ve kız kışının yumuşak kıvrımlarını zaten ağrıyan aletine doğru kıvrırken çenesini sıktı. Ona ne kadar kızarsa, onun için o kadar sertleşiyordu. Onu disipline etme ihtiyacı kanında yüzen bir hastalıktı.

Ondan uzaklaşmaya çalıştı ve ardından gelen mücadelede kazağı daha yukarı kaydı. Bir elini şimdi çıplak olan karnının üzerinde gezdirmekten kendini alamadı.

"Kıpırdamadan dur," diye emretti termal battaniyeyi etrafına yayarken. Onu.

Başparmağının o çileden çıkarıcı şeyi keşfetmesini düşünmemeye çalıştı. Karşısındaki kadın sütyen giymiyordu. Başparmağı ile sol göğsünün yumuşak alt tarafı arasında hiçbir şey yoktu. Sadece dolgun, ipeksi et yalvarıyordu

sıkılmak, emilmek için. Serçe parmağı eşofmanının kemerine bir santim kadar sıkışmıştı.

Atı harekete geçirdi ve dişlerini sıktı. Eyerin yavaşça yuvarlanması, Remi'nin tatlı, yuvarlak kıcı ile granit ereksiyonu arasında sürekli bir sürtünme ekledi. Sonunda ellerinin altında nasıl hissedeceğini öğrenirken cennet ve cehennem iç içe geçti.

Dakikalar sonra ağaçların arasından çıkıp medeniyete ulaştılar.

Cleetus'u şehir merkezinden ve sağlık merkezinden uzaklaştırdığında "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Kurtarıcı inhalerinizi ve diğer reçetelerinizi almak için evinize gidiyoruz. Sonra seni tıp merkezine götüreceğim ve doktora seni gerçekten dinleyene kadar ders vermesini söyleyeceğim."

"Senin... yardımına ihtiyacım yok," diye zayıfça tersledi. "Bütün bunları kendim yapabilirim."

"Evet. Şu anda sen de adanın etrafında bir tur atabilirmişsin gibi geliyor. Seni Kleckner'lara bırakmamı mı tercih edersin, böylece annen sana o korkunç bakışını atabilir?"

"Hayır," dedi asık suratla.

"Yeterince sıcak mısın?" diye sordu kulağına. "İyiyim."

Sessizliğe gömüldüler. Kadının kalbi adamın avucunda durmadan çarpıyor ve teni adamın dokunuşuyla yavaş yavaş ısınmaya başlıyordu.

Kar şimdi daha sert yağıyordu. Cleetus yolda ilerlerken gökyüzünden süzülen iri taneler ufku kapatıyordu.

"Yemin ederim, bir daha inhalerin olmadan evden çıkarsan seni hapse atarım."

"Hatırladığım kadarıyla sizi ben aramadım. Bu senin sorunun değil."

En azından sesi daha güçlü geliyordu ama tabii ki bunun nedeni onunla dövüşüyor olmasıydı.

"Aramadın ama ben yine de geldim. Bu işler böyle yürür. Sen *her zaman* benim sorunum olacaksın."

Lanet olası saçma bir kadın nedeni için, cevabı ona karşı rahatlamasına neden oldu. Remi'yi incelemek için bir ömür harcayabilirdi ve yine de ona hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyordu. Ama şimdi uğraşması gereken daha büyük sorunları vardı. Yeni rahat pozisyonuyla, başparmağı sadece göğsünü fırçalamakla kalmıyor, altına sıkışlıyordu.

"Sütyen giyip astım spreyini ceketinin içine koyamazdın, değil mi?" diye mırıldandı.

Kız ona doğru kaydığında irkildi. Adamın siki kıkına bu şekilde sıkışmışken onun için ne kadar sert olduğunu hissetmeliydi. Eyerin her kayışı onun için cehennemin yeni bir seviyesiydi.

"Kimse sana lanet elini gömleğime sokmanı söylemedi," diye hatırlattı ona. Sesi daha iyi, daha parlak, daha neşeliydi.

"Benden onu çıkarmamı istediğini duymadım," diye karşılık verdi.

"Ben de senden aleti kıkımdan çıkarmanı istemedim. Çok kibarım."

"Tanrım, Remi."

Ama adam elini çekmek için hamle yaptığında, kadın elini yerinde tuttu. "Yapma," diye fısıldadı.

"Neden olmasın?" diye sordu dişlerini

sıkarak. "Bu beni güvende hissettiriyor.

Tamam mı?"

Elini olduğu yerde tutabilecek tek kelime bunlardı ve o da bunu çok iyi biliyordu.

Elini bırakmadan önce gömleğinin içinden adamın elini biraz sıktı.

Buz gibi bir nefesle ikisini de test etti. Brick avucunu biraz daha yukarı kaydırarak başparmağı ve işaret parmağıyla göğsünün alt tarafını kavradı.

O yumuşak, sıcak ete küçük, nazık vuruşlar yapmaya başladığında, kız ona karşı eridi ve küçük bir iç çekti.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez," dedi aniden.

"Hayır, öyle değil," diye kabul etti. Ama bu, bu dakikaların, bu dokunuşların tadını çıkaracağı anlamına geliyordu. Çünkü en fazla bu kadar ileri gidebilecekti.

T Kefaletini ödemek için çağırmadığı adamın yüz­süz­lüğü. Remi onu görmezden gelmeye çalıştı. Ve onun büyük, sıcak elini. Ve altındaki sert kalçalarının hissini. Kolay bir başarı değil

Atın salınımı her adımda ona bunu hatırlatıyordu.

Hem sıcak hem soğuktu. Bunalmıştı. Kafası karışmıştı. Sinirliydi. Mantıksızca tahrik olmuştu. Ve bir saldırıdan kurtulmaya çalışıyordu. Bu bir karmaşanın iltihaplı bir güveçiydi.

Hantal atını Lake View Drive'a doğru sürdü ve Remi ikisi dışında başka biri olsalardı bunun ne kadar romantik olacağını düşünmeyi reddetti.

Ona bir şans vermişti. Milyonlarca şans. Ve o her birine sırtını dönmüştü. Gömleğinin altında o büyük, sert avucun olması çok iyi hissettirdiği için çözülmek için bir neden değildi. O seçimini yapmıştı ve onun için endişelenmek onu etkilemeyecekti.

Ugh. Yine de çok iyi hissettirdi. Gerçekten, gerçekten iyi.

Elinde olmadan ona doğru kaydı. Ve bunu yaptığında, kışına bastırılan sert alet bir sarsıntıyla karşılık verdi.

Sol taraflarında okul görünüyordu. Küçük, şirin bir tuğla bina, onun ilk yıllarını geçirdiği yer. İnsanların farklı olduğunu öğrenerek. Herkesin L harfinin turuncu olduğunu düşünmediğini.

Bunca yıl sonra, daha büyük şeyler hayal eden o enerjik küçük kızdan pek de farklı hissetmiyordu.

Virajı döndüklerinde Kırmızı Kapı göründü ve Remi rahatlayarak iç çekti. Tutulmaya daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Brick'in yüzüne tokat atmadan ya da kendi pantolonunu yırtıp "Al beni, seni aptal" diye bağırmadan. Cleetus sağlam bir binekti ama onun üzerinde sevişmelerinin sorun olmayacağından şüpheliydi.

Kapıya vardıklarında Brick elini kızın gömleğinin altından çıkardı, parmakları kızın karnında izler bıraktı. Küçük ateş izleri gibi.

Sözünü sakınmadan attan indi ve kız daha aynısını yapamadan onu attan indirip yere bıraktı.

Yorgun ve kızgın olan Remi kapıyı açtı ve arkasından çarpmasına izin verdi, tüm doktor randevusu olayını görmek yerine sadece gitmesini umuyordu.

Ön kapının kilidini açtı ve kendini içeri bıraktı. Kar, pencere duvarının ötesindeki gölün donmuş kabuğuna düşüyordu. İçerisi rahat ve sıcaktı. Kanepeye kıvrılıp bir hafta boyunca uyumak istiyordu.

Saldırıları onu her zaman bitkin düşürürdü. Ama Brick'in bunu görmesine izin veremezdi.

Yemek masasının yanında, yeşil tonlarında yamalı bir deri olan çantasını buldu. İçini karıştırdığında inhalerine benzer bir şey bulamadı.

"Hangi cehennemde bu?" diye mırıldandı kendi kendine.

Banyodaki tuvalet çantasına yöneldi ve onu karıştırırken ön kapının açılıp kapandığını, botların parkeye vurduğunu duydu.

"Kahretsin," diye
mırıldandı. Solunum
cihazı yoktu.

Oturma odasında, kollarını kavuşturmuş kendisine bakan çatık kaşlı polisi görmezden gelerek yatak odasına gitti ve bavullarını dolaptan çıkarıp fermuarlı ceplerini karıştırmaya başladı.

"Bulmak mı?"

Brick'in sesi arkasındaki kapı aralığından geldi.

Remi onu görmezden geldi ve komodinin çekmecesini açtı. Kahretsin. Hangi cehennemdeydi bu?

Ellerini başının üzerine koydu ve küçük dolabın önünde volta atarak en son ne zaman yanında olduğunu hatırlamaya çalıştı. Eğitimcinin yanında bulundurmadığı için ona "sık kafalı" olduğunu söylemesinden sonra yoga derslerine hep yanında taşırdı. Taşıdığı çantanın içine koymayı alışkanlık haline getirmişti.

Adımının ortasında durakladı.

Aynalardaki farlar. İleri doğru sert bir sarsıntı ve geri çekilme.

"Siktir," diye fısıldadı.

"Ne oldu?" Brick acımasızca sordu.

"Ben... Sanırım kazada inhalerimi kaybettim."

"Kolunu kırdığından beri hiç içmedin mi?"

Çok bulanıktı. Eve dönüş yolculuğu. Göğsündeki basınç. Sonrasında hastane.

Remi elini yüzünde gezdirerek görüntüleri uzaklaştırmaya çalıştı.

Şu ana odaklanmaya

çalışıyordu. "Sanırım öyle,"

diye itiraf etti.

Bu sorumsuzluktu. Özellikle de arkadaşı yoğun bakım ünitesinde yaşam mücadelesi verirken kendisinin astım krizi geçirerek acil servise kaldırıldığı düşünüldüğünde. Doktor kolunun kırık olduğunu o zaman fark etmişti.

Bundan sonraki tek düşüncesi şehirden uzaklaşmaktı. Kimsenin onu bulamayacağı bir yere gitmek.

"Bu kabul edilemez, Remington," dedi Brick. Odaya girmiş ve onu yatağa doğru sıkıştırmıştı. Adamın sırtına pompaladığı ıslığı hissedebiliyordu. Adamın aurası muhtemelen hayal kırıklığı ve öfke doluydu.

Onu tam olarak suçlayamazdı.

"En azından günlük ilaçlarını aldın mı?" diye sordu.

"İki gün önce bitirdim," dedi kısık bir sesle. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve onun vereceğinden emin olduğu yargıya karşı omuzlarını kamburlaştırdı.

Onun yerine, adamın iç çektiğini duydu. Nefesinin sıcaklığını boynunda hissetti.

"Hadi o zaman. Islak kıyafetlerini değiştir ve şu işi halledelim," dedi.

Ona bakmak için döndü. "Ne? Ders yok mu?"

"Sanırım bir gün için yeterince şey yaşadın. Yarın ya da ertesi gün bu kadar sinirli olmadığımdaya sana ders veririm."

"Teşekkür ederim" demeyecekti. Çünkü onun diğer günahları için affedildiğini düşünmesini istemiyordu. Onun yerine başıyla onayladı ve etrafından dolaştı. "Peki," dedi.

DR. SARA FERRIN UZUN BOYLU, işinin ehli, saçma sapan hasta başı tavırları olmayan siyahi bir kadındı. Ama Remi onun soğukkanlı ve profesyonel tavrına aldanmadı. Kadın Şubat ayının sonunda sağlık merkezinde Ferragamo marka ayakkabılar giyyordu. O beyaz önlüğün altında harika bir zevki olan bir insan vardı.

Ne yazık ki şu anda o insan onu yargılıyordu. Eğitimsiz bir şekilde kurtarma görevine koşmak. Haftalarca bir kurtarma inhaleleri olmadan gitmek. Remi için eşsiz Dr. Ferrin'den lolipop falan olmayacaktı. "Soğuktan ve muhtemelen biraz da adrenalinden oldu," dedi Remi, Sırtındaki soğuk stetoskoptan irkildi.

"Mmm," dedi Dr. Ferrin.

"Bir de bağırıp çağırmlar vardı," diye ekledi. "Çok bağırdım. Bu da muhtemelen yardımcı olmadı."

"Ne yardımcı olurdu biliyor musun?" dedi doktor hafifçe. "Ben ciğerlerinizi dinlemeye çalışırken sessiz olursanız."

"Ah. Doğru. Özür dilerim," dedi Remi. Daha fazla özür dilemek zorunda hissetti ama sonra doktorun muhtemelen çenesini kapatmasını tercih edeceğine karar verdi.

Dr. Ferrin stetoskopu sırtında gezdirirken o da kıpırdamadan oturdu ve kendisine söylendiği gibi nefes aldı.

"Tamam," dedi doktor, tekerlekli tabureye oturarak. "Sanırım daha ciddi bir atağı önlemek için albuterolü zamanında aldınız. Ama sizi burada tuttuğum için bir iki test yapmak isteyeceğim. Şimdi konuşalım."

Konuş. Bu, Remi'nin eski ada doktoruna kirpiklerini kırıştıracığı ve ona komik bir hikaye anlatacağı ve onun bir ders vermeden onu serbest bırakacağı zamandı.

Büyülenmek istemeyen değerlendirici kahverengi gözler onu inceledi. "Durum yönetiminiz nasıl?"

"Ben idare ediyorum... genellikle," diye ekledi Remi.

"Daha birkaç gün önce buz köprüsünde oynarken yaralanan arkadaşınızla birlikte buradaydınız. Kolun kırık ve bu son bir ay içinde geçirdiğin ikinci ciddi astım krizi mi? Bir ay mı?"

"Evet, ama-"

Dr. Ferrin, "Bu yönetimin yapacağı bir şey gibi görünmüyor," dedi. "Hafifletici sebepler vardı."

"Bana çok fazla hafifletici sebep varmış gibi geliyor. Bilerek kötü kararlar verdiğini söylemiyorum. Diyorum ki bela bazı insanları çeker ve sen de kesinlikle onlardan birisin.

Ancak, Bay Kleckner'ı kurtardınız ve ben onu ve karısını çok severim. Yani bu sizin lehinize bir durum."

"Onu gördün mü? O iyi mi?" Remi sordu.

"Bay Kleckner iyi olacak. Size ve acil servisimize teşekkürler. Hafifletici koşulların ortasında olmadığınız zamanlarda neler yaptığınızı konuşalım. Bana reçetelerinizden, egzersizlerinizden, diyetinizden bahsedin."

"Görmeniz gereken başka hastalarınız yok mu?" Remi zayıf bir sesle sordu.

Dr. Ferrin'in gülümsemesi keskindi. "Bugün şanslı gününüz. Şubat ayında beş yüz nüfuslu bir adada pek fazla doktorluk yapılmıyor. Şimdi, reçeteler, egzersiz, diyet. Konuşun. Ve eğer yeterince zaman kalırsa, belki alçının ne zaman çıkabileceğini bulabiliriz."

KIRK DAKİKA SONRA Remi elinde üç yeni reçete ve hayatını nasıl yanlış yaşadığına dair bir dizi tıbbi tavsiye ile bekleme odasına girdi.

Daha da kötüsü, Brick hâlâ oradaydı. Kalça hizasında durmuş, kollarını kavuşturmuş, sanki onun ortaya çıkmasını istiyormuş gibi ona bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu. "Her şey yolunda," dedi kadın.

"İyi. Gel hadi."

"Bebek bakıcısına ihtiyacım yok Brick."

"Sana bebek bakıcılığı yapmıyorum. Sana öğle yemeği veriyorum çünkü bunu hak ettin ve sonra seni eve götürüyorum."

"Bunu hak ettim mi?"

İçini çekti ve kapıyı onun için açık tuttu. "Kleckner'ları ziyarete gitmemiş olsaydın, Lois'in Ben'i kontrol etmesi çok daha uzun sürebilirdi. Kimse kaybolduğunu fark etmeden önce bir ya da iki saat boyunca orada olabilirdi. İzleri kaybolmuş olurdu."

"Yani inanılmaz derecede sorumsuz *değil* miydin?" diye sordu, iltifat bekleyerek.

"Belki bu durumda değil. Yine de kar motosikletlerini mahvetmemek daha iyi bir çözüm olabilirdi."

"Bu benim hatam değildi."

Kocaman bir el kaldırdı. "Biliyorum. Bu şeyin on beş yıldır bir revizyona ihtiyacı vardı."

"Beni öğle yemeği için nereye götürüyorsun?" diye sordu, aniden acıkmıştı.

Cherry Blossom Cafe göl kenarında, su manzaralı ve gerçekten güzel turtaları olan küçük bir yerdi. Remi kiraz kırmızısı kabine yerleşti ve karşısındaki üniformalı adamı incelemek için gözlerini açmadan önce başını yastığa yaslayarak bir süre dinlendi.

En az onun hissettiği kadar bitkin görünüyordu.

Göz teması kurmadan siparişlerini verdiler ve servis elemanı masadan kalktığı anda Brick gözlerini paslanmaz çelik masaya dikti.

"Beni aramadın," dedi sonunda.

"Hayır. Aramadım. Annemi aradım." "Bundan hoşlanmadım."

"Bunun için özür dilemeyeceğim," dedi.

"Senden bunu istemiyorum."

"O zaman neden bana söylüyorsun?"

İç çekişi o devasa omuzlarını önce yukarı kaldırdı, sonra aşağı indirdi. "Gerçekten bilmiyorum."

Üstlerindeki ısıtıcının vızıltısı sessizliği doldurdu. Dışarıdaki kar, toz gibi incelmışti.

"Bugün ödümü kopardın," dedi.

"Neden?" diye alay etti. Bu adada doğmuş ve büyümüşü. Yolları, ormanı biliyordu. Kışın tehlikelerinin farkındaydı.

"Beni her gün çok korkutuyorsun Remi."

Başını iki yana salladı. "Yapmayalım. Bunu yapmak istemiyorum." "Neyi yapmak?"

"Beni biraz olsun içeri almanı istemiyorum. Kafanın içinde neler olup bittiğine bir göz atmamı. Çünkü beni yine dışlayacaksın. Beni reddedecek, yeterince iyi olmadığımı ya da istediğin gibi olmadığımı söyleyecek ya da yaptığım bir şeye kızacaksın. O yüzden yapmayalım."

"Remi."

"Brick."

"Nasıl senin istediğin gibi olacağımı bilmiyorum."

Tavana baktı ve bir nefes aldı. "Sen benim istediğim gibi olamazsın ve ben bunu kabul ediyorum. Senin istediğin buydu. Mesafe."

"Bu... yanlış hissettiriyor," diye itiraf etti.

"Bir şeyin yanlış hissettirmesi onun doğru olmadığı anlamına gelmez" dedi.

Bir eliyle sakalını taradı. "Bu senden duyduğum en az Remi'ye benzeyen şey."

"Belki de daha az kendim gibi olmaya çalışıyorum. Belki de başka biri olsaydım her şey herkes için daha kolay olurdu."

"Dünyanın bir Remington Honeysuckle Ford'a ihtiyacı var."

"Dünya biliyor ama pek çok insan bilmiyor," diye belirtti.

Brick, "Bu bana saçmalık gibi geliyor," diye gözlemledi.

Neyse ki, yemeklerinin gelmesiyle sohbet kısa kesildi.

Patates püresi, sos ve lima fasulyesi eşliğinde hindi göğsünü mideye indirdi. Dr. Ferrin'i gördünüz mü? Daha sağlıklı olabilirdi. Çaba gösterebilirdi. Denemekten aciz değildi. Kulübeye döndüğünde bir kase Marshmallow Munchies yiyeceği kesindi ama lima fasulyesi yine de sayılırdı.

Telefonu masanın üzerinde vızıldadı. Boş boş çevirdi ve Remi onun yüz ifadesinin keskinleştiğini gördü.

"Ne oldu?" diye sordu.

Ona baktı. O mavi gözler onun yüzüne odaklanmıştı. "Bu bir haber alarmı. Camille Vorhees az önce hastaneden taburcu edildi."

İleri atılarak telefonu adamın elinden kaptı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı ekrandaki fotoğrafa bakarken. Koltuk değnekleri üzerinde zarif ve bitkin görünen Camille vardı. Fildişi kaşmir bir palto ve siyah bir pantolon giymişti. Sarı saçları düzgün bir şekilde geriye doğru toplanmıştı.

Yakınlaştığında Remi'nin içinden bir rahatlama geçti. Camille'in narin yüzü çok solgun ve çok ince görünüyordu. Kırılgan, göz alıcı, sevimli ve çok canlı görünüyordu.

Ekran bulanıklaştı ve Remi gözünden kaçan bir damla yağı sildi. "Neden Camille için bir haber alarmı ayarladın?" diye sordu.

Ona uzun ve sert bir şekilde baktı. "Çünkü o senin için önemli."

ANAHTARLI REMI kulübenin kapısını kilitledi ve k a p ı y a yaslandı. Camille hastaneden çıkmıştı. Başka herhangi bir durumda

kutlamaya değer inanılmaz bir haberdirdi. Ama bu sefer bambaşka bir tehlikeyle karşı karşıya olduğu anlamına geliyordu.

Paltosunu ve botlarını çıkardı ve uyumsuz çoraplarıyla yerde volta atmaya başladı, başı dönüyordu.

Bir hevesle telefonunu eline aldı ve rehberinde gezindi. "Kefalet için birine mi ihtiyaınız var?" Kayınbiraderinin sesi bitkin geliyordu ama Eğleniyorum.

"Hey, Kyle. Kefaletle ihtiyaım yok ama varsayımsal bir avukat tavsiyesine ihtiyaım var," dedi yemek masasının etrafında dolanırken.

"Mahkeme yeniden toplanmadan önce beş dakikam var. Vur bana."

"Diyelim ki kötü bir adam kötü bir şey yaptı, ama kimse onun yaptığını bilmiyor ve kimse onun kötü olduğunu bilmiyor."

"Tamam. Tertemiz kötü adam. Anladım," dedi seslerin gürültüsü arasında. "Diyelim ki iyi adam suı kötü adamın işlediğini biliyor, ama kimse onu dinliyor. Yani onu."

"Güvenilmez tanık," diye ekledi Kyle.

"Evet. İşte bu. Kimse ona inanmazsa, güvenilmez bir tanık kendini ve asıl suçun kurbanını nasıl koruyabilir? Ya da ona," diye ekledi.

"Burada ne tür bir suçtan bahsediyoruz?"

Tırnaklarını dişlerine geçirdi. "Cinayete teşebbüs gibi bir şey diyelim."

Kayınbiraderi telefonun ucundayken bir duraklama oldu. "Remi, neler oluyor?"

"Yok bir şey," diye ısrar etti, gülmeye zorlayarak. "Sadece bir yazar arkadaşımın gerilim romanı üzerinde çalışmasına yardım ediyorum."

"Emin misin?"

"O korkunç avukat sesini bana karşı kullanma, Kyle Olson. Sen hukuk fakltesi mezuniyet partinde fiçı standı yaparken bacağını tuttum."

Onun tarafındaki arka plan gürültüsü giderek artıyordu. "Bunun kurmaca olduğuna yemin eder misin?" diye sordu.

"Yemin ederim," diye yalan söyledi.

"O zaman iyi adamın ya kötü adamın suı işlediğine dair kanıt bulması ya da kötü adamın işlediğı başka bir suça dair kanıt bulması gerekir."

Remi volta atmayı bıraktı. "Kötü bir adamın genellikle tek bir suç işlemediğini mi söylüyorsun?"

"Neredeyse her zaman bir model vardır," dedi. "Kahretsin. Dinle, gitmem gerek. Beni sonra ara."

"Evet, evet. Evet, tabii. Elbette," dedi ve telefonu kapattı.

O Remi memnuniyetsiz bir iniltiyle başlayıp yarım bıraktığı yarım düzine suluboya projesine baktı.

Bütün gün aralıksız internet araştırmaları, sosyal medya ve her önemsiz bulguyu titizlikle belgeleyerek, kafasını boşaltmak ve elini denemek için karanlıkta Brick'in evine doğru yürüdü.

-Bir resimde. Ama arzuladığı şey bu değildi. Renklerin hepsi yanlıştı. Katmanlama imkansızdı. Alışık olduğu doku ve renklere ihtiyacı vardı.

Fırçasını yere atarak omuzlarını yuvarladı. Oturmak ve çalışma masasının üzerine yığılmak da pek ona göre değildi. Özellikle de bir dizüstü bilgisayarın başında geçirdiği sonsuzluktan sonra.

Ayağa kalktı ve elindeki malzemeleri lavaboya attı, renklerin birleşip koyu, çirkin bir mora dönüştükten sonra kanalizasyona karışmasını izledi.

Bir dikkat dağıtıcı. İhtiyacı olan şey buydu. Camille'den mesaj var mı diye takıntılı bir şekilde telefonunu kontrol etmesini engelleyecek bir şey. Aklını bir canavarla aynı evde mahsur kalan arkadaşından uzaklaştıracak bir şey.

Bunu burada bulamayacaktı. Kapıdaki ışığın titremesinden oturma odasındaki televizyonun açık olduğunu anlayabildi. Brick bu gece nöbetçiydi, o yüzden muhtemelen üniforma çizmelerini parlatıyor ya da aynı derecede anal bir şey yapıyordu.

Aile, diye karar verdi. Aile eğlenceliydi.

Telefonunu çıkarıp saati kontrol etti. Akşam 10.

Yeğenleri yatakta olacaktı ama Kimber'in gece kuşu olduğu biliniyordu. Eminim kız kardeşi de ona eşlik etmek isterdi.

Eve geldiğinden beri hâlâ gerçekten konuşmamışlardı. Kardeşlik görevlerinde ihmalkâr davranmıştı. Kimber belli ki bir şeyler yaşıyordu ve belki de bu, Remi'nin ona bu konuda açılmasını sağlayabileceği bir fırsattı.

Kendi sorunlarını unutmanın en iyi yolu, kendini başkalarının sorunlarına kaptırmaktı.

Fırçaları banyo tezgahının üzerinde kurumaya bıraktı, ışıkları kapattı ve kendini kapıdan arka bahçeye attı.

Gece gökyüzü kristal berraklığındaydı, yarım ay ve milyonlarca iğne ucu kadar ışıkla aydınlanmıştı. Fikri hakkında şimdiden daha iyi hissediyordu. Bunu Kimber'dan zorla alacak ve birlikte çözebileceklerdi. Yanlış yere koymuş gibi göründükleri bağlantıyı geri kazanabilirlerdi.

Ailesinin evinin önünden geçen sokağa doğru parmak uçlarında ilerledi.

Eski alışkanlıklar zor öldü.

En azından bu sefer kafeslere tırmanmak zorunda kalmadı.

Kız kardeşinin evi, nergis sarısı renginde sevimli bir bungalovdu ve sokağın karşı tarafında, sadece bir blok ötedeydi.

Burası kız kardeşinin küçüklüğünden beri sahip olmayı hayal ettiği yerdı. Remi, Kimber ve Kyle'ın belgeleri imzaladıkları gün o kadar gururlanmıştı ki, onlara küçük verandaları için bir Eve Hoş Geldin paspası göndermiş ve yerine yerleştirilir yerleştirilmez fotoğrafını çekmelerini istemişti.

Babası, Kyle'ın kız kardeşini bir gelin gibi eşikten geçirirken fotoğrafını çekmişti. Bir ayağı paspasın üzerinde, bir ayağı kapının içinde.

Verandaya çıktı ve paspasın hâlâ orada olduğunu gördü. Evine hoş geldin.

Artık yıpranmıştı. Kenarları yıpranmıştı. Bazı harfler kaldırımındaki tuzun etkisiyle solmuştu.

Ama hâlâ oradaydı.

Tam kapıyı çalacaktı ki arka taraftan bir ses duydu. Arka kapı açılıp kapanıyor gibiydi.

Remi parmak uçlarına basarak verandadan çıktı ve çitin etrafındaki yürüyüş yolunu takip etti.

Bir çakmak sesi duydu. Kaşlarını kaldırarak ağaçlık kapıyı çaldı. "Psst! Kimber?"

"Remi?" dediğini duydu kız kardeşinin. "Evet. Arkadaş ister misin?"

Ona acı veren bir tereddüt vardı. Sadece aralarındaki bağı kaybetmekle kalmamışlardı, kız kardeşi de artık bir yabancı gibi görünüyordu.

Kapının kolu sallandığında ve kapı açıldığında bir nefes verdi.

"Vay anasını. Sen-"

Kimber ekose pijama pantolonu ve siyah parkasıyla duruyordu. "Sigara mı içiyorsun? Evet, içiyorum.

Öyleyim. Kararı geri çekebilirsiniz."

Gözlerini kırptırdı. "Seni hiç bir şey yaparken görmedim..." Kötü.

Yanlış.

Uygunsuz. Sağlıksız. "İşte böyle."

"Bu benim kendi küçük isyanım," dedi Kimber kesin bir ifadeyle. "En çok s e n i n gurur duyacağını düşünmüştüm."

Kulağa bir kazı gibi geliyor ve öyle hissediliyordu. "Neye karşı isyan ediyorsun?" Kimber gece havasına bir duman üfledi. "Bunun bir önemi var mı?" "Tabii ki önemli. Eğer iyi bir nedeni varsa, isyana katılırım."

Kız kardeşinin gülüşü kuruydu. "İhtiyacım olan *son* şey bu."

Remi bir nefes aldı ve kız kardeşinin sözlerinin ardında yatan şeye odaklanmaya çalıştı. "Sen ve Kyle iyi misiniz?" diye sordu.

"Tamam tanımla. Evet, hâlâ evliyiz. Hayır, bu akşam Ian'ın okuldaki Medya Kulübü Ödülleri için eve gelmedi çünkü çocuklarını görmek ve sabah işe gitmek yerine bir gece daha kalmak daha kolaydı."

Remi yüzünü buruşturdu. "Bunu sık sık yapar mı?"

Soruyu duymazdan geldi. "Ne için zamanı vardı biliyor musun? Senin için her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için. Görünüşe göre onu belli belirsiz bir hukuki tavsiye almak için aramışsın ve şimdi başının belada olmasından endişeleniyor."

"Bir şey yok," dedi Remi çabucak.

"Hiçbir şey mi? Kocamın benim çamaşır yıkamak ve çocuk yetiştirmek dışında herhangi bir sıfatla var olduğumu hatırlaması için ne gerekir biliyor musun?" Kimber'in sesi tiz bir şekilde yükseldi.

Remi sessiz kalmaya karar verdi. Duygusal volkanik hareketliliğe yabancı değildi. Ama ablasının soğukkanlılığını yitirdiğine ilk kez tanık oluyordu.

"Kyle endişelendiği için. Annem ve babam da endişeli. Neden senin hakkında konuşmuyoruz? Hayatın nasıl, Remi? Astımın nasıl?"

"Senin hakkında konuşmayı tercih ederim."

"Gerçekten mi? Sadece odadaki tüm dikkatler senin üzerindeyken geliştiğini sanıyordum." Küçük bir damla gözyaşı kız kardeşinin yanağından aşağı süzüldü.

"Tamam," dedi Remi bir adım geri çekilerek. "Belli ki zor şeyler yaşıyorsun. Gitmeliyim."

"Büyüleyici olmak nasıl bir şey? Çocuk sahibi olmadan önce kimse

beni bırakın büyüleyici bulmayı, ilginç bile bulmamıştı," diye düşündü Kimber. "Belki de hiç."

Remi kapıya doğru yürümeye başladı. "Beni sonra ara."

"Sen ve senin renkli beynin, yetersiz ciğerlerin ve sonuçsuz kalan 'başımın belaya girmesini seyretmen'. Bunu nasıl yapıyorsun, Rem?"

"Ne yapacağım?" Remi yorgun ve üzgün hissederek sordu.

"Çocukluğumuzdan beri odadaki tüm ilgiyi üzerine çektin."

Remi gözlerini kapadı ve darbeyi içine çekti.

"Yani, sana 'özel ışıltını' çok görmüyorum ama Audrey'nin Brick'le neden evlendiğini anlıyorum." Kimber'in kahkahası mizahsızdı.

Beklenmedik saldırı karşısında Remi'nin başı dönüyordu. "Birinin diğeriyle ne ilgisi var?"

"Senin sahip olamayacağın bir şeyi aldı. Her şeyi elde etmek için cazibeni kullanabilirsin. Brick hariç. Audrey'i senin istediğin bir şeyi aldığı için kim suçlayabilir ki? En azından o da senin kadar iyi olduğunu hissetti."

Remi sessizliğe gömüldü.

"Hiç fark etmedin mi? Senin yanında durmak diğer herkesi görünmez yapıyor. Senin gibi biri odayı aydınlattığında ne olur biliyor musun? Geri kalanımızı sönmüştür. Ve bunun senin hatan olmadığını biliyorum. Ve seni hala seviyorum çünkü seni sevmemek mümkün değil, açıkçası bu beni de kızdırıyor."

"Ben gidiyorum," dedi Remi tekrar. Tepki vermeden önce kaç tane daha doğrudan darbe alabileceğinden emin değildi.

"Biz büyürken hayatımızdaki her şey senin etrafında şekillenirdi. Astımın. Sinestezin. Cezalı olman. Benim için iyi olan olmaktan başka bir seçenek yoktu."

"Bitirmek üzere misin?"

Kimber bir nefes verdi. "Evet. Sanırım

öyleyim." "Daha iyi hissediyor musun?"

Kimber sigarasını bıraktı ve içkisini aldı. "Evet. Sanırım öyle. Daha sık sinir krizi geçirmeliyim."

"Dinleyin. Korunmayı hiç istemedim. Buradan ayrıldım çünkü büyüdüğümü asla kabul etmeyecek insanlarla çevrili burada boğuluyordum. Beni kurtarılmaya ihtiyacı olan, uçar, beceriksiz biri olarak görmekten asla vazgeçmeyeceklerdi. Astımın olmasını hiç istemedim."

"Ama aynı zamanda bunu yönetmeyi hiç düşünmediniz. Çünkü her zaman sana bir inhaler getirecek ya da seni doktora götürecek birileri olacaktı."

"Ben bir *çocuktum*, Kimber. Yirmi beş yaşında hâlâ *çocuktum*. Üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissettiğim tek şey kendi lanet bedenimdi. Bu yüzden seçimler yaptım. Sırf başka kimse benim yerime yapamadığı için kötü seçimler. Ve büyüdüğümde kimse bunu fark etmedi."

"*Hala* büyümedin! Brick yine seni kurtarmak zorunda kaldı."

"Oh, siktir git. Ondan bunu yapmasını ben istemedim."

"Belki bu sefer değil ama ya diğer seferler? O adam senin gerçek hayattaki koruyucu meleğin."

"KORUMAYA İHTİYACIM YOK!"

"EVET. YAPIYORSUN! Ve artık bir yetişkin olduğuna göre, kararların başkalarına zarar verebilir."

Doğrudan bir vuruştı. Sakin kalma kararlılığını kıran bir darbe. "Bunu biliyorum. Ve bu benim sorunum. Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Tanrım, bunu duymak için sabırsızlanıyorum," diye alay etti Kimber.

"Senin sorunun *sensin*. Kocan seni terk mi etti? Kim izin verdi? Kim bunu bir seçenek haline getirdi? Kim ültimatom vermedi? Ya tekrar kontrol et ya da defol git. Ben yapmadım. Kimliğinizin bir parçasını size geri verecek bir işinizin olmaması kimin suçu? Tatminsiz olman kimin suçu?"

"Siktir git, Remi!"

"Sen de siktir git, Kimber. Şu anki sorunların için beni ve benim aptal kıcımları suçlayamazsın. Biz büyürken uğraşmak zorunda kaldığın şeylerin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Tüm ilgiyi üzerime çektiğimin farkındayım ve bunların hepsi kasıtsız değildi. Sevilmesi zor biri olduğumu, çok fazla olduğumu *biliyorum*. Ama fark etmediysen söyleyeyim, yıllardır burada yaşıyorum."

"Burada ne haltlar dönüyor?" El feneri onu kör etti ve ışığı engellemek için bir elini kaldırdı.

Brick kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıp karda onlara doğru ilerlerken Kimber, "Vay be, bakın günü kurtarmaya kim gelmiş," diye alay etti.

"Onu *ben* aramadım!" Remi ısrar etti.

"Hayır, ama kız kardeşinizin yan komşusu söyledi. Sanki bir tür kavga olmuş gibi geldiğini söyledi."

"Oh, sadece harika!" Kimber geri dönüşü olmayan noktayı duramayacak kadar geçmişti. "Artık tüm ada işimi öğrenecek."

"Neden bunun suçunu da bana atmıyorsun?" diye karşılık verdi Remi. Adrenalin göğsünün sıkışmasına neden oluyordu. Ama bir süredir kendini en canlı hissettiği andı bu.

"Remington," diye tehdit etti Brick.

"Kemerindeki o fermuarlara uzanırsan, yaptıklarımın sorumlu tutulmayacağım" diye onu uyardı.

"Bana onları kullandırtma."

"Lanet olsun sana! Ortaya çıkmaya devam edersen nasıl yokmuşsun gibi davranabilirim?" Remi yüksek sesle talep etti. Soğuk, bağırışlar ve genel öfkesi arasında boğazının sıkıştığını hissedebiliyordu.

"Çünkü ona her zaman ihtiyacın var. Her zaman seni kurtaracak birine ihtiyaç duyuyorsun," diye karşılık verdi Kimber.

Remi'nin nefesi daha çok hırıltı gibiydi.

Brick Kimber'a, "Onu bu şekilde kızdırmaman gerektiğini biliyorsun," diye çıkıştı. "İnhalerin nerede?"

"Siktir git Brick," diye bağırdı kız kardeşler birlikte.

"Eğer ikiniz de bu işi hemen kesmezseniz, yemin ederim ikinizi de karakola götürür ve annenizi ararım."

Bu onun için yanlış bir hamleydi. Bölünmüş kardeşler yine de kardeşler. Ve o onları ortak bir düşmana karşı birleştirmişti.

Remi bir avuç kar topladı.

"Bunu aklından bile geçirme," diye homurdandı kadın onu bir top haline getirirken.

"MUTLU DEĞİLİM," diye duyurdu Şef Darlene Ford nezarethanenin parmaklıkları arasından. Üzerinde pembe tavşanlı polar pijama pantolonu ve Mackinac Polisi parkası vardı.

"Merhaba anne," dedi Remi ve Kimber masumca. "Fermuarlı kravat mı, Çavuş?"

Darlene gözlemledi.

Remi neşeyle, "Ona bir kartopuyla vurdum ve taşaklarını tekmelemeye çalıştım," dedi.

Kimber, "Bacağına tekme attım," diye açıkladı.
Darlene gözlerini kırıştırdı, sonra içini çekti. "Bırak çıksınlar Brick."
"Sadece onları öldürmeyeceğine söz verersen," dedi. "Evrak işleriyle uğraşmak istemiyorum."

Remi annesinin Brick'ten anahtarları almasını izledi. "Siz ikiniz cezalısınız."

Kimber homurdandı. "Bunu yapabileceğini sanmıyorum." "Evet. Biz yetişkiniz," diye kabul etti Remi.

"Birimiz öyle," dedi kız kardeşi küçümseyerek. "Tekrar gitmek ister misin, Kimber?"

Anneleri, "Bu fermuar sorusunu cevaplıyor," diye gözlemledi. "Onları serbest bırakın."

Dakikalar sonra, tavşan pijamalı annelerinin gazabına uğramak üzere paketlenip sokağa fırlatıldılar.

"Bunun ne hakkında olduğunu sormayacağım," diye başladı Darlene. "Çünkü açıkçası umurumda bile değil. Belli ki ikiniz de fermuarla bağlanıp şehir merkezine sürüklenecek kadar kötü bir şey yaşıyorsunuz. Bu arada Kimber, çocuklar iyi. Bayan Croix onları yatağa yatırmadan önce dondurma yemelerine ve *Schitt's Creek*'in bir bölümünü izlemelerine izin verdi."

"Harika. Bunun sonunu asla duyamayacağım," diye mırıldandı Kimber nefesinin altında.

"Yeter." Darlene'in sesi sessizlikte bir kırbaç gibi şakladı. "Eğer evliliğinizde sorunlar varsa, bunlar kesinlikle kız kardeşinizin suçu değil. Ve sen," dedi Remi'yi göstererek. "Sana neler oluyor bilmiyorum. Ama kafanı kışından çıkarsan ve bunu çözsün iyi olur. Biz sizin ebeveynleriniziz. İkinizi de seviyoruz. Ama siz ikiniz yetişkinsiniz ve sorunlarınızı kendiniz çözmeye başlamalısınız. Başkalarını suçlayarak ya da onlardan kaçarak değil."

Bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve sokağa park edilmiş kar motosikletine doğru yürüdü.

Kızıl Kapı'ya doğru uzun, soğuk ve yalnız bir yürüyüşü. Remi asık suratla yaşam alanına baktı. Burada k o n u ş a c a k kimse yoktu. O değil

konuşmaya ihtiyacı vardı. İlgiye ihtiyacı olduğundan değil. Yüzünü buruşturdu ve şapkasını çıkardı.

Bu kadar mıydı? Var olmak için diğer insanları gölgede bırakacak kadar ilgiye mi ihtiyacı vardı? Önemsemediği insanları? Audrey'nin Remi'nin sevdiği tek adamla evlenmek için hayatından çıkıp gitmesinin nedeni bu muydu?

Bir içkiye ihtiyacı vardı.

Telefonu elinde titredi ve ekrana baktı.

Brick: Seninle konuşmam gerek.

Şu anda onunla konuşmasına imkân yoktu. Bu sadece Kimber'in yüzüne fırlattığı her suçlamayı pekiştirirdi.

Bir mesaj daha geldi.

Brick: Telefonuna cevap ver yoksa geliyorum.

Ha! Adamın küstahlığı.

Bir saniye sonra telefon çaldığında görmezden geldi. Aynı şey ikinci arama için de geçerliydi. Pes etmediğinden emin olmak için telefonu susturdu ve banyoya yöneldi.

"Kendimi güzel bir sıcak duşta boğacağım," diye karar verdi ve musluğu fokurdamaya çevirdi. Bir şarkı listesi hazırladı ve makyaj masasının üzerindeki hoparlörden Queen'in "Someone to Love" şarkısını çaldı. Kıyafetlerini çıkarıp saçlarını başının üstüne topladı ve suyun altına girdi.

Kırmızı ve turuncu tonlar müziğin ritmiyle bulutlar gibi yer değiştirirken buhar tavana doğru yükseldi. Gözlerini kapattı ve ön kapısına uzaktan gelen sesi duymamış gibi yaptı. Vazgeçecek ve gidecekti. Brick sınırları aşacak ya da saygısızlık edecek türden bir adam değildi. En azından onun söz konusu olduğu yerde. Onun için kurallar, onları çiğnemenin ödülünden daha önemliydi.

Yüzünü sıcak suyun altına tuttu ve yüzeyin altında, her şeyin sessiz olduğu, çığlık atabileceği ve kimsenin duymayacağı bir yerdeymiş gibi davrandı.

Müzik aniden kesildi. "Kahretsin!" Perdeyi geri çekti ve dondu kaldı. Bir çığlığın açılış notası boğazına tırmandı ve bir gıcırtyla sona erdi.

Bir an için *o* olduğunu düşündü. Ona musallat olan gölge. Sadece bir ciladan ibaret olan cilalı çekicilik. Ve bu onu olduğu yerde dondurdu.

"Remi."

Bacaklarını germiş, kollarını devasa göğsünün üzerinde kavuşturmuş olan Brick Callan odadaki tüm alanı kaplıyordu. Hâlâ üniformalıydı ve hâlâ onu boğazlamak istiyormuş gibi görünüyordu.

"*Kapımı* sen mi *kırdın*?" diye sordu, perdeyi çekerek kapattı. Aralarında dayanıksız bir bariyer vardı. Gözlerini kapadı ve nabzının yavaşlamasını diledi. Duvarlarının diğer tarafında o kadar sessizdi ki.

Sonunda bir şingirti duydu ve başını kaldırıp baktı. Perde çubuğunun üzerinde bir anahtarlık tutuyordu.

Doğru ya. Çok güvenilir ve itimat edilir biriydi. Tabii ki anahtarı vardı.

"Git buradan Brick. Var olmayan biriyle tek taraflı bir konuşma için çok yorgunum."

Onları ayıran kumaş yırtılıp açıldığında çenesi düştü. Boynunda üç damar görünüyordu. Bu da nükleer patlamaya saniyeler kaldığı anlamına geliyordu. Ama öfkeli bir Brick yine de gülümseyen bir kötü adamdan daha güvenliydi.

"Affedersiniz! Burada çıplağım," diye hırladı, ellerini kalçalarına koydu ve adamın taşaklarını daha iyi görebilmeyi diledi.

Beyaz, kabarık banyo havlusu yüzüne çarptı. "Üstünü ört."

"Örtünmek mi? Ben duştayken banyoma girip bana örtünmemi mi söylüyorsun? Senin neyin var böyle?"

"Sen," dedi. Bir öfke titremesi bu tek heceye çok fazla anlam yükleyerek onu sarstı.

Elbette onun sorunuydu, diye hiddetlenerek havluyu göğüslerinin arasına sıkıştırdı. Kimber'in hayatını mahvetmişti. Bir çocukluk arkadaşını düşmana dönüştürmüştü. Ve iyi bir arkadaşı öyle tehlikeli bir duruma sokmuştu ki, kurtuluşu yoktu.

"Biliyor musunuz? Herkesin sorunu olmaktan gerçekten yoruldum. Etrafımda olmaktan bu kadar nefret ediyorsanız, beni rahat bırakın!"

O kadar yorgundu ki küvetin dibine batmak ve orada kalmak istiyordu. Brick sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi uzanıp suyu kapattı ve onu küvetten çıkardı.

Adam onu yere indirirken ıslak bacakları adamın kasıklarında nemli bir iz bıraktı. Ya sertleşmişti ya da copunu saklamak için yeni bir yer bulmuştu. Ama artık bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu.

Uyumaya ihtiyacı vardı. Bir topun içine kıvrılmak ve dünya onun için hazır olana kadar uyumak.

"Titriyorsun," diye gözlemledi.

"Eğer banyomdan defolup gitmezsen sen de öyle olacaksın."

Adam onun tehdidini görmezden geldi ve onu oturma odasına çekti. Orada durdu ve adamın şöminenin kumandasını bulup gazı yükseltmesini izledi. Adam şöminenin önünde volta atmaya başlayınca Remi ayakta durmaktan vazgeçip koltuğa yığıldı.

"Bu gece ne demek istedin?" diye sordu, adımlarının ortasında durup mavi gözlerinde garip bir yoğunlukla ona baktı.

"Daha açık konuşman gerekecek," dedi başını kanepenin arkasına yaslayarak. "Ben çok konuşurum."

"Sen Kimber'la konuşurken."

"Kız kardeşime bir sürü şey söyledim. Ve bunların hiçbiri seni ilgilendirmez," dedi ve kanepenin arkasından yumuşak bir örtü çekip bacaklarının üzerine yaydı.

Yine volta atıyordu.

"Bekle, kız kardeşime özel bir konuşmada söylediğim bir şey yüzünden mi bana kızgınsın?"

Tekrar durdu ve ona doğru bir adım attı, sonra bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Kızgınlık nasıl hissettiğimi anlatmaya yetmez."

Ondan bu sesi daha önce hiç duymamıştı. Kırılıyordu, pürüzlüydü. Kelimeler boğazında düğümleniyormuş gibi sertçe yutkundu. Ama bunu düzeltme, onu daha rahat ettirme arzusunu bastırdı.

"Ona sevmenin zor olduğunu söylemişsin. Çok fazla olduğunu düşündüğünü."

Adam onunla dövüşmüş, fermuarını çekmiş, sonra *da* nezarethaneye götürmüştü ve kız kardeşine evrensel bir gerçeği açıkladığı için sinirlenmişti.

Ayaklarını altına sıkıştırdı. "Yorulдум. Ne demek istiyorsun? Ne söylememi istiyorsun?"

Tekrar hareket ediyordu. Onun alanına girerek ellerini başının iki yanındaki minderin üzerine koydu. Kızın üzerinde belirirken arkasındaki ateş titriyordu.

"Buna inanıyor musun?" Sesi törpülenmişti, gözleri alçak ışıktan neredeyse gümüş rengindeydi. Sadece nefes alıp vermeleriyle bozulan uzun bir sessizlik ritmi uzadı.

Sonunda başını salladı. Gerçek buydu. Kendi adını bildiği kadar uzun zamandır bildiği bir gerçek.

"Remington, seni sevmenin zor olduğunu hissettiren herkes aptalın tekidir ve senin dünyanda olmayı hak etmiyordur."

Gözlerini kırıştırdı. Adamın yakınlığı kemiklerini ürpertiyor, gölgeleri aydınlatıyordu.

"Neden umursuyorsun?" diye fısıldadı.

Ağır çekimde, bir elini kanepenin arkasından çekti ve hafifçe yanağını kavradı. İçgüdüsel olarak avucuna doğru sokuldu ve onun nefes tıslamasıyla ödüllendirildi.

"Çünkü sen tanıdığım en iyi insansın."

Sözleri bir okşayış gibiydi. Hiç iyileşmemiş bir yaraya merhem gibi. Başparmağı dudaklarında gezindi. Bir kez. İki kez.

Ve sonra geri çekiliyor, ondan uzaklaşıyordu. "Yatağına git, Remi." Emir sert ama nazikti.

Şaşkın bir sessizlik içinde ağzı açık kalan kadın, Çavuş Brick Callan şapkasını tekrar takıp kapıyı aralarından kilitleyerek dışarı çıkarken yerinden kıpırdamadı.

I

Uzun, boktan bir gün olmuştu.

Sabahı ailesinin bodrumunda geçirdi; Darlene ve Gilbert, kızlarını evlerini astarlamaya ve mühürlemeye zorladılar.

cinderblock duvarlar. Görünüşe göre yetişkin çocuklar gerçekten de ebeveynleri tarafından cezalandırılabilirdi.

Kimber dört saat boyunca onunla neredeyse tek kelime bile konuşmamıştı.

Bundan sonra Remi doğruca adanın tıp merkezine gitmiş, orada Dr. Sarah Ferrin o hafta kaç sebze yediğini sormuş ve ardından alçısını kesmişti. Bu bir kutlama olmalıydı, iyileşmenin sonu, normale dönüş. Ama normal hala ondan kaçıyor.

Doğruca Brick'in evine gitmişti ve sağlam eliyle tuttuğu fırça Brick Callan'a çekmiş ve hiçbir şey yapmamıştı.

İç karartıcıydı. Geçmiş onu yakalamıştı. Şimdiki zamanı, aşağıdan başka gidecek yeri olmayan kasvetli bir ip rutiniydi. Ve bu noktada, geleceği hiç yoktu.

Sanki dev bir bataklık çukuruna girmiş ve sonra da onu yutmasına izin vermiş gibiydi. Yaratıcı, fiziksel ve zihinsel olarak sıkışmıştı. Ve bundan nefret ediyordu.

Terli ve kederli bir halde Radiohead'in "No Surprises" şarkısını kapattı ve rahatlatıcı bir enstrümantal çalma listesine geçti. Kendini fırçayı kağıda sürmeye zorladı ve sonunda gerçek bir yaratıcılık egzersizinden çok fırça tekniği alıştırmalarına benzeyen birkaç yağlıboya çalışmayı başardı.

"Bu saçmalık," diye söyleniyordu tuvale.

"Başka ne saçmalık biliyor musun?"

"Mary J. Blige! Spence, bana kalp krizi geçirtmekten başka ne halt ediyorsun burada?" Spencer Callan çalışma masalarından birine oturmuş, kartondan dondurma yiyordu.

"Bugün 1 Mart."

"Şaka yapıyorsun. Değil mi?"

Başını salladı ve bir kürek dolusu daha dondurma aldı. "Bugün 1 Mart ve ikimiz de buradayız."

"Hayır, şu anda iyi bir arkadaş değilim," diye onu uyardı. "İyi bir arkadaş ya da değil. Benimle geliyorsun."

"Kardeşinle konuşmuyorum."

"O kadar meşgul olacak ki senin orada olduğunu fark etmeyecek bile," dedi Spencer masadan kayarak. Tuvaline baktı ve kaşlarını çatı. "Bu da ne böyle?"

"Hayatımın geri kalanı gibi bu da çöp," diye homurdanarak tabloyu huysuz bir kedi gibi şövalenin üzerinden aldı.

"Kendine acımak sende yeni bir görünüm," diye gözlemledi. "Seni neşelendirecek bir şey görmek ister misin?"

Telefonunu çıkardı.

"Küvette duş bonesi takan pitbull olmadığı sürece, hayır." "İşte Brick, bugün yeni makinesini elden teslim ederken." Spence fotoğraflarını karıştırdı. "Bu onun şaşkın yüzü. Bunu sadece kızgın yüzüne çok benzediği için belirtiyorum."

Remi'nin dudakları kıvrıldı. Spencer'ın yanında kendine acımak ve kızgın kalmak çok ama çok zordu.

Tekrar kaydır. "Üzerindeki dev fiyongun onun için olduğunu anladığı an bu. Bu da ona senin aldığını söylediğindeki yüzü."

Remi homurdandı. Fotoğrafta Brick, Spencer'ın telefonunda bir delik açmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Sen de katkıda bulundun," diye hatırlattı ona.

"Evet, ama ona bu şekilde söylemek daha komikti." O da aynı fikirdeydi. "Tepkisi ne oldu?"

"Kabul etmeyeceğini iddia etti. Ben de saçmalık deyip arabayı bahçeye taşıdım ve vardiyasına gitmeden hemen önce onu bunu yaparken yakaladım." Brick'in parlak kırmızı beyaz kar motosikletinin üzerinde oturduğu, elleriyle gidonu kavradığı, yakışıklı yüzünde sert bir çatık kaşla çekilmiş son fotoğrafını gösterdi.

"Sanırım borcumuzun ödendiğini düşünebiliriz," dedi.

"İşte bu yüzden benimle geliyorsun," diye ısrar etti Spencer.

"Peki. Ama kardeşin benimle kavga etmeye kalkarsa, geri adım atmam."

"Eğer yaparsan hayal kırıklığına uğrarım. Önce duş almak isteyebilirsin."

ULUSAL BİR TATİL OLMAMASINA RAĞMEN, 1 Mart Mackinac'ta özel bir öneme sahipti. Mevsimlik işçiler ve turistler Nisan ayında adaya dönmeye başlamadan önce sadece bir ay daha uzun, kasvetli kış anlamına geliyordu. Tiki Tavernası, açılıştan kapanışa kadar süren içkili bir Karayip karışımı parti ile ilk kutlamayı bir gelenek haline getirdi.

Remi, Spencer'ın koluna girdiğinde mekân tıklım tıklım doluydu. Duvardan duvara Hawaii tişörtleri ve fanilalar vardı. Kargaşaya rağmen Brick, Remi içeri girdiğinde başını kaldırıp bara baktı, bakışları ısı güdümlü bir füze gibi Remi'ye kilitlendi. Sanki onun içeri girmesini bekliyormuş gibiydi.

Bu onu bir şok dalgası gibi vurdu. Neye karar verirlerse versinler ya da birbirlerine karşı nasıl davranırlarsa davransınlar, DNA'larında her zaman diğerini tanıyacak bir şey olduğunu fark etti. O odadayken her zaman o farkındalık ürpertisini hissedecekti.

"Bu Küçük Remi Ford değil mi?" diye seslendi biri odanın öbür ucundan.

Spencer onun kulağına, "Gidip bize içki getireyim," dedi ve bara doğru ilerledi.

Remi kendini sosyalleşmeye vermiş gibi yaparak iki sınıf arkadaşıyla, eski tarih öğretmeniyle ve Kimber'in tartıştıkları için polis çağırdığı için özür dileyen yan komşusuyla sohbet etti. Spencer'ı hayal kırıklığına uğratarak üzölmek için eve gitmeden önce ne kadar kalabileceğini merak ediyordu.

Spencer iki parlak sarı içki ve bir birayla döndü ve pencere kenarını masa olarak kullanarak köşeye yerleştiler. Spencer, "Brick çok fazla içmenize izin vermememi söyledi," diye bildirdi.

Lanet herif.

"Sana annemden bahsetti mi?" Spencer sordu.

Remi başını salladı. Brick iki ebeveyninden de nadiren söz ederdi. "Peki ya o?"

"Bu yaz ziyarete gelmek istediğini söylüyor. Otelde kal, tüm ada deneyimini yaşa."

"Buraya daha önce hiç gelmedi, değil mi?" Remi sordu.

Spencer başını salladı ve barın karşısındaki birine el salladı. "Asla. Onunla yılda bir kez falan görüşüyoruz. Uzun bir hafta sonu için bir şehirde buluşuruz ya da her neyse. Ama Brick onu yıllardır görmedi. Onu terk ettiği için affettiğini hiç sanmıyorum. Ya da belki de o gittiğinde çok incindiği için kendini hiç affetmedi."

Remi yüzünü buruşturdu, Brick'i ya da Brick'in disiplinli, huysuz, sert vücutlu dış görünüşünün altında bir insan olduğunu düşünmek istemiyordu.

Spencer şişesinin etiketini çekiştirirken, "O gittiğinde siz kaç yaşındaydınız?" diye sordu.

"Ben on yaşındaydım. Brick neredeyse on sekiz yaşındaydı. Liseden sonra askerlik yapacaktı ama babam gidince fikrini değiştirdi. Bana bakması için babama güvenmiyordu."

Remi uzanıp onun omzunu kavradı. "İyi ki seninle kalmış. Yoksa ikiniz de buraya gelmeyebilirdiniz ve kardeşinin kar arabasını batırma fırsatımız olmazdı."

Sırıttı. "İşlerin böyle yürümesi çok komik."

"Baban bugünlerde nasıl?" diye sordu.

"İyi. Gerçekten iyi. Kendi işini kurdu. Kanunla başını belaya sokmuyor gibi görünüyor. Çok konuşuyoruz. Sanırım önceki yıllarını telafi etmeye çalışıyor."

Remi'nin bakışları Brick ve Darius'un birlikte musluklarla uğraştığı bara kaydı. "Brick onunla konuşuyor mu?"

"Hayır. Hapishane kapısı yüzüne kapanmadan önce babamı sildi. Brick'in zihninde anne ve babamız bizi terk etti. Senin ailene sahip olduğu için hep mutluydum. Onu polisliğe başvurmaya ikna eden annendi."

Remi başını salladı. "Hatırlıyorum. Bu gece kalabalık iyiydi," diyerek konuyu değiştirdi.

Spencer gözleri kapıya kayarken, "Belki Audrey ilk sefer için geri gelir diye düşünmüştüm," dedi.

"Hey, siz ikiniz neden hiç bir araya gelmediniz?"

"Ben ve Audrey mi?" Şoku yüzde yüz sahteydi.

"Lisedeyken ona aşıkmışsın," diye dikkat çekti.

İçkisinden kocaman bir yudum alarak, "O sadece çocukça bir şeydi," diye ısrar etti. "Şuradaki Travis Mailer mı? Hemen döneceğim."

Remi onun sorusundan kaçışını izledi. Tam içkisine u z a n m ı ş t ı ki arka cebindeki telefonu çaldı.

Brick'ten gelen bir mesajdı. Görmezden gelmeyi düşündü ama sonra çok fazla enerji harcadığına karar verdi ve mesajı açtı.

Bir haber makalesinin linkiydi ve başlığı okuduğunda neredeyse içkisini tükürüyordu.

Senatörün eşi kazaya neden olan sanatçıya karşı 'kötü niyet beslemiyor'.

Titreyen elleriyle makaleyi açtı ve göz gezdirdi. "Camille

Vorhees... kısa süre önce hastaneden taburcu edildi..."

"Kazaya neden olduğu için Alessandra Ballard'a karşı hiçbir kötü niyet beslemiyorum. Yaşanan trajik olaylar beni kocama ve sahip olduğumuz hayata daha da minnettar hale getirdi. İhtiyacı olan yardımı aldığı için ikimiz de mutluyuz ve şu anda herkesin onun mahremiyetine saygı göstereceğini umuyoruz."

Camille'in Chicago'daki evinin kütüphanesinde şöminenin önünde, fildişi bir kılıfın içinde unutulmaz derecede kırılğan görüldüğü bir fotoğrafı vardı. Her nasılsa koltuk değnekleri üzerinde olmayı zarif gösteriyordu.

Başım dönüyor ve hastayım. Garip bir şekilde rahatlamıştı. Vücudu titremeye başladı, dişleri takırdadı.

Kalabalığın baskısı çok fazlaydı. Müziğin sesi çok yüksekti. Nefes almak için biraz zamana ihtiyacı vardı. Masaların ve sıcak bedenlerin arasından geçerek koridordan tuvaletlere doğru yöneldi.

İkinci kata gizlice çıkacak ve sinir krizini özel olarak geçirecekti. Tam yanından geçerken ofis kapısı açıldı. Tuğla kapı aralığını doldurdu ve ayakları yere yapıştı. Adam öfkeli görünüyordu. Ama bununla uğraşmak istemiyordu. Onunla.

Başını salladı ve ayaklarını hareket ettirmeye zorladı. Ama onu bir adım bile geçemedi. Adamın eli bileğini yakıcı bir şekilde kavradı ve kendini ofise geri çekilirken buldu. Kalçalarıyla onu tahtaya sabitlemeden önce kapıyı kapatmak için kendi bedenini kullandı.

"Ne oluyor lan?" diye sordu. "Şu an iyi bir zaman değil," diye tısladı.

"Lanet bir yaprak gibi titriyorsun. Arkadaşın neden senin hakkında böyle saçma sapan şeyler söylüyor?" Onu kapıya doğru sıkıştırdı, vücudunu titremelerini emmek için kullandı. "Konuş benimle."

Ona inanmıştı. Camille'e, diğer herkesin söylediklerine, havada uçuşan söylentilere rağmen ona inanmıştı. *Ona inanmıştı.* Çünkü

Nedense bu inanç onda ağlama isteği uyandırdı. "Yapamam."

"Yapamaz mısın, yapmaz mısın?"

"İkisi de. Kendince sebepleri var. Beni yalnız bırakmalısın Brick. Bu dansı daha önce de yaptık." Adamın vücudunun ağırlığının anında kendisini daha sakin ve güvende hissettirmesinden nefret ediyordu.

"Neden? Kardeşimle çıkabilesin diye mi?" Şimdi öfkeli görünmüyordu. O keskin mavi gözlerinde acı çiçek açarken zavallı görünüyordu.

"Tanrı aşkına Brick. Spence benim için bir kardeş gibidir. Ve beni kız kardeşin gibi görmeye çalıştığın şekilde *değil*. Ama bana benimle birlikte olmak istemediğini söyleyip sonra da başkasıyla birlikte olduğumda ortalığı ayağa kaldıramazsın."

Adam ona dişlerini gösterdi ve kadın yarı yarıya onun kendisini ısırmasını bekledi. Bunun yerine adam vites değiştirdi. "Herkesin o gece arabayı senin kullandığına inanmasına izin mi vereceksin?"

Omuz silkti. "Belki."

Başını yavaşça salladı. "Benim tanıdığım Remi, yalan söylediği için o kadını taşaklarından tutup bir oyuncak ayı için ağlatırdı. O yüzden tekrar ediyorum. Ne haltlar dönüyor burada? Neden şu anda onun dünyasını yakıp yıkmıyorsun?"

Zorla atmaya çalıştığı kahkaha yarı hıçkırık olarak çıktı. "Bu seni ilgilendirmez. Bu işin peşini bırak."

Nefesinin altında cinayetle ilgili bir şeyler mırıldandı ve Remi ona baktı. Gerçekten ona baktı.

"Bana gerçekten inanıyorsun, değil mi?"

Sinirlenmiş görünüyordu. "Yalan söylediğinde anlarım."

"Evet. On sekiz yaşındayken. Ama bu konuda daha iyi olabilirdim. Farklı bir insan olabilirdim. Senin tanımadığın biri," diye itti.

"Biliyorum ki böyle bir hata yapsaydın, bunu düzeltmek için elinden geleni yapardın. Olay yerinde itiraf eder, alkolmetre ister ve arkadaşını hastanelik ettiğini düşünseydin kendini bir ekip arabasının arkasına atardın."

Ona doğru yığıldı, öfke daha ilkel bir şeyle karıştı. "Onu hastaneye ben yatırdım," diye tısladı. "Direksiyon başında olmamam sorumlu olmadığım anlamına gelmez."

"Sözde arkadaşın seni mahvetmeye çalışıyor ve sen hala onu korumaktan endişe ediyorsun. Onunla konuşursam ne olur?"

Remi yüzündeki rengin aktığını hissetti. Onu gömleğinin önünden yakaladı ve tuttu. Ona karşı sertleşti, ereksiyonu kot pantolonunun arkasında şişti. "Sakın bir şekilde bu işe bulaşmaya kalkma. Beni duyuyor musun?" "Benden öylece durmamı ve senin bir şeylerin içinde olduğun gerçeğini görmezden gelmemi mi bekliyorsun?

ne tür bir bela?"

"Evet! Ben de *tam olarak* bunu yapmanı bekliyorum! Çünkü ikisini birden yapamazsın. *Hem* benim koruyucum olup *hem de* beni kol mesafesinde tutamazsın. Kendini benden korurken beni büyük, kötü dünyadan koruyamazsın!"

Böyle bir *arzuyu* hiç tatmamıştı. Brick söz konusu olduğunda her zaman duyduğu arzuya hiçbir zaman bir etiket koyamamıştı. Ama kızgın ve zorlukla zapt edilmiş bir dev tarafından kapıya sıkıştırıldığında, sonunda bunu ifade edebilecek bir kelime bulmuştu. Ona hükmetmek istiyordu, vermesi gereken her şeyi alacak kadar ona güvenmesini istiyordu. Onu bu katı sınırların ötesine itmek istiyordu, böylece sonunda istediğini alacaktı.

Duvarlarını yıkmak, o beyaz boğumlu kontrolü serbest bırakmak ve onu özgür bırakmak için vücudunda titreyen bu titreşimlere ihtiyacı vardı. Ereksiyonu kabardı, sertleşti ve kot pantolonunun fermuarının arkasında gerildi. Onun için *yanıp tutuşuyordu*. Ve onun da aynı acıyı çektiğini umuyordu.

"O aleti amacına uygun olarak kullanmayı düşünmüyorsan, geri çekil," dedi, sesi alçak ve titriyordu.

"Ben senin için iyi değilim bebeğim," dedi. "Ne nazik ne de tatlı olabilirim.

Kaba ve sert olurdum. Ve sen hak ediyorsun-"

"Eğer tam olarak istediğim şekilde becerilmekten daha iyisini hak ettiğimi söylüyorsan, o zaman bu iş için uygun adam olmadığın açık."

Gözleri yarıklara kadar daraldı ve Remi, onu öldürmek için yaptığı tüm o tehditleri gerçekleştireceği zamanın gelip gelmediğini merak etti. Tüm vücudu kasılmış ve sanki fırlamaya hazırmiş gibi titriyordu.

Bir şey açıktı. Brick artık mesafesini korumuyordu.

Sanki aklından geçenleri okumuş gibi kalçalarını ona doğru itti, kot kaplı sert aletini ona doğru bastırarak inlemesine neden oldu. Dişlerini gıcırdatıp hırlarken boynundaki tendonlar sakalının altından dışarı çıktı.

İkisi için de yeterli değildi. Dizlerini kadının merkezine bastırmak için eğdiğinde, kendini bacaklarının arasına sıkıştırdığında, kadının başı kapıya doğru düştü. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Tekrar. İç duvarları çırpınırken arzu onu boğdu, adamın acımasız itişlerinin bir parçası olmak için çaresizce çırpınıyordu.

Başladığı gibi aniden durdu ama bu sefer kalçaları kadının kalçalarının arasına sıkışmıştı. Aleti aralarında titreşiyor, nefesi

Yırtık pırtık.

Nabızı hızla atıyordu, ateşi vardı ve başı dönüyordu.

Onu nasıl hiç öpmemişti? Nasıl bu kadar içten dokunmuşlar, bu kadar savunmasızlığı paylaşmışlar, ama ağzı onunkini hiç almamıştı? Onun havasını solumak nasıl bir şey olurdu? Dilinin darbelerini hissetmek? Sözlerini tatmak?

Kapının diğer tarafından ayak sesleri duyuldu. Gözleri kilitlendi ama ikisi de hareket etmedi. Gerçek dünyanın sadece birkaç adım dışında kapana kısılmışlardı. Burada, bu sıkışık, karanlık ofiste, kapının diğer tarafında var olan kurallara sahip değillerdi.

"Şu anda parmaklarımı külotunun içine sokarsam ne bulurum?"

Ağzı kurudu ve bacaklarının arasındaki ısrarlı zonklama çılgınca bir davul ritmine dönüştü.

"Neden öğrenmiyorsun?"

Bir elini kızın saçlarında dolaştırarak başını geriye çekti. Dudakları bir nefes mesafeye gelene kadar yaklaştı. "O lanet ağız, Remi."

Küçük, gülünç bir inilti çıkardı.

Oh, Tanrım. Bu gerçek değildi. Bu o fantezilerden biriydi. Uyandığında Brick Callan'ın ona asla istediği gibi dokunamayacağını fark edeceği rüyalardan biri.

"İslanır mıydın?" Fısıltısı sertti, meme uçlarının gerilmesine neden oldu. "Ve eğer ıslanırsan, bu benim için mi olurdu? Yoksa başka biri için mi?"

Göz kapakları açık kalamayacak kadar ağırdı. Onun tarafından bu şekilde tutulduğu için kendini uyuşturulmuş ve rüya gibi hissediyordu.

"Bunlar her lanet gün kendime sorduğum sorular. Sen etrafımdayken konsantre olamıyorum. Sokağın hemen karşısında olduğunu bildiğimde. Yemek masasının hemen karşısında. Barın hemen karşısında."

Tüm vücudu onunkine karşı titriyordu. Ona *ihtiyacı vardı*. Ona vermek istediğinden daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Her gün beni biraz daha yaklaşıtıyorsun. Ve bir gün, geri adım atacak kadar güçlü olmayacağım."

"O zaman geri adım atmayı bırak."

Parmaklarından biri kot pantolonunun fermuarıyla oynadı. Hafifçe üzerinden geçti.

"Kurallar var, Remi."

"Ben ergen değilim. Küçük kardeşinle çıkmıyorum. Evli değilsin."

"Annen benim patronum."

"Sikini içime sokmadan önce annemin onayını mı istiyorsun? İkimiz de yetişkiniz Brick. İzin belgesine ihtiyacımız yok!"

Eli fermuarı bıraktı ve süveterini yukarı doğru sıyıarak göğsünün hemen altında durdu. Göğüs ucu sütyeninin sınırlarına dayanmış, onun dokunuşuna ihtiyaç duyuyordu. Yine titriyordu. Ama bu sefer korkudan değildi. "Eğer toparlanıp gideceksen, içinde nasıl hissettiğini bilmek istemiyorum. O lanet kalçalarının arasında nasıl bir tat aldığını bilerek uzaklaşmanı izlemek istemiyorum. Boşalmamın mükemmel kalçalarına nasıl yayıldığını bilerek sana veda etmek istemiyorum. lanet olası memeler."

Dizlerinin bağı o anda çözüldü. Ama düşmedi. Çünkü Brick Callan bir kez daha onu yakaladı.

"Gidip gitmeyeceğimi ya da ne zaman gideceğimi nereden bileyim? Ve bu size neden bana işkence etme hakkı veriyor?"

"Beni duymuyorsun, Remi. Eğer senin o tatlı amına yaklaşırsam, beni bu kadar beklettiğin için seni cezalandırırım. Beni terk etmek istediğin için seni terbiye ederdim. Sana hiç dokunmazsam daha güvende olursun. Ben de öyle."

Bu sözleri söylerken, siki ikisinin arasında esnedi.

Şimdi titriyordu. Bunu dile getirmişti. En derin, en karanlık arzusunu. Ona hükmetmek istiyordu. Bunun düşüncesi, o büyük, sert adamın onu domaltması ve...

"Göster bana."

Adam irkildi ve kız, boğazını sıkarken çenesinin gerildiğini gördü. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Beni test et. Beni nasıl cezalandıracağını göster. Seni yalnız bıraktığım tüm o ereksiyonlar için benden nasıl özür dileyeceğini. Elinde olmadan kendini tatmin etmek zorunda kaldığın onca zaman için. *Göster bana.*"

Ona güç vermesinin, onu boşaltmasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyor, arzuluyor, buna *ihtiyaç* duyuyordu.

"Asla." Fısıltısı pürüzlü ve kırıktı. Ve onu dilim dilim doğradı. "O zaman elini bacaklarımın arasına sokacak kadar aptal kurallarını unutursan ne bulacağını asla b i l e m e y e c e k s i n sanırım."

Hırıltısı onu çok zorladığına dair bir uyarıydı. Onu daha da zorlamaktan başka istediği bir şey yoktu.

"Eğer beni böyle isteseydin, hiçbir şey sana engel olamazdı. Hiçbir şey beni almanı ve bana istediğimi vermeni engelleyemezdi. O yüzden orada öylece durup çelişkili davranma, daha çok diğer insanların beni becerdiğinde ne düşünecekleriyle ilgileniyorsun."

Adamın büyük, geniş göğsünü itti. Yumuşak fanila sert kasların üzerindeydi. Adam bir santim bile kıpırdamadı. Yüce Tanrım, bu onu tahrik etti. Kendini küçük düşürme yolundaydı ve kendini onun ayaklarına atıp kendisini sert ve acımasızca becermesi için yalvarmadan önce sert bir yoldan sapması gerekiyordu. *Sadece bu seferlik.* "Geri çekil Brick. Sen söyleyeceğini söyledin. Ben de benimkini söyledim. Sen yokmuşsun gibi davranmaya devam edeceğim. Sen de ne kadar ıslandığımı merak etmeye devam edebilirsin. Ne kadar çok çalışman gerektiğini içime kadar. Boşaldığımda seni nasıl da sıkardım."

Adam kızın saçını sertçe çekti ve anlaşılmaz bir şeyler hırladı ama kızın gözü korkacak gibi değildi.

"Hayatının geri kalanında, asla bilemeyeceğin için kendini rahatlatabilirsin. Yüksek ahlaki değerlerin için tebrikler Brick Callan."
"Siktir."

Tek bir hamlede onu döndürdü ve masanın üzerine eğdi. Bir eli ensesini kavradı. Diğer kışının kıvrımına dayanmış, parmakları etine doğru bükülmüştü.

Kalçaları beklentiyle titriyordu.

Bunu istiyordu. Onun yapmak için içgüdüleriyle savaştığı şeyi istiyordu. Onu çok ileri iten kişi olmak ve vermek zorunda olduğu her şeyi almak istiyordu.

Poposundaki el kayboldu ve zihninin gözünde adamın geri çekildiğini, vurmaya hazır olduğunu görebiliyordu. Ama tokat gelmedi. Sıcak ve boğucu gözyaşları görüşünü bulanıklaştırdı. Brick bunu ona veremezse, asla sahip olamayacaktı.

İkisinin de istediği şeyi ona veremeyecek kadar nesi vardı?

Arkasında bir aygır gibi nefes alıp veriyordu. Göğsünün sırtında olmasını, kemer tokasının kot pantolonunun bel bandının üstünden tenine batmasını diledi. Ama adam ona dokunmak için hiçbir hareket yapmadı. Onu almak için.

"Üzgünüm Brick. Bu kıcı tokatlayacak tek erkek beni sikecek olan erkektir."

İki eli de bir saniyeliğine onu sıktı. Sonunda kazanmasına izin vereceğine dair ona umut verecek kadar uzun bir süre. Onu itecekti.

kotunu indirip ikisi de boşalana kadar ona burada binecekti.

O kadar ıslanmıştı ki, adamın kot pantolonunun üzerinden görebileceğinden emindi. Eve doğru uzun ve yalnız yürüyüşte kot pantolon kasıklarına kadar donacaktı.

Sanki camdan yapılmış gibi dikkatlice ellerini çekti. Kadının etrafından dolanarak aralarına masayı koydu. Kalın, şişmiş aleti fermuarının arkasında gerilmiş, elleri yanında kenetlenmişti.

En azından bu sefer nefesi kesilmişti. Bu küçük, anlamsız bir zaferdi.

Remi masadan kalkıp doğruldu. Kazağının eteklerini aşağı doğru çekiştirirken ona bakmadı. "Bu senin son şansındı Brick. Umarım pişman olmazsın."

Kadın arkasına bile bakmadan ofisten çıkarken tek kelime etmedi.

H Sipariş alamayacak ya da para üstü yapamayacak kadar sersemlemişti. Düşünceleri aklını kaybetmeye ne kadar yaklaştığıyla doluyken havadan sudan konuşmak imkânsızdı. Onu eğmişti

Masa. Bir zamanlar çok sıkı bir şekilde sarılmış olan kontrol ipleri kırılma noktasına kadar yıpranmıştı.

"Sen ve Remi, ha?"

Ağabeyinin ağzından onun adı çıkınca Brick irkildi. "Ne?"

Spencer bardak altlığıyla oynarken, "Siz ikiniz az kalsın onun çıkışında yaktığınız küçük ateşle kundakçılık yapıyordunuz," dedi.

"Siktir," diye mırıldandı Brick. İhtiyacı olan son şey, çavuşlarından birinin kızını herkesin içinde neredeyse kuru kuru becerdiği, sonra da gitmeye çalıştığında ona bağırduğu haberinin şefe ulaşmasıydı. Sonra da kız ona ulaşmak için neredeyse bir düzine cesedin üzerinden tırmanırken, kız onu tersleyip hışımla ön kapıdan çıkıp gitmişti.

Remi Ford bir adamın akıl sağlığı için kötüydü.

"Kurallar var," diye kardeşine işaret etti.

Spencer sırttı. "Eğer istediğin şeyi yapmana engel olacaklarsa kendi kurallarına sahip olmanın ne anlamı var?"

Brick kuru bir sesle, "Kurallar tam da bunun için var," dedi. Kanındaki titreşim hâlâ oradaydı. Adrenalin onu terletiyordu. Uyuşturucuya ihtiyacı olan bir keş gibiydi.

"Bu durum için özellikle hangi kurallar geçerli?" Spencer sordu. "İkiniz de bir adada birbirinize birkaç metre mesafede yaşayan bekar yetişkinlersiniz.

Sorun nedir?"

Brick ona, "Birincisi, o senin eski kız arkadaşın," diye hatırlattı.

"Bu bir milyon yıl önceydi. Bu bir kural değil. Bu lanet bir bahane, dostum."

"Bir milyon yıl önce değildi. Neredeyse on yıl önceydi. Kardeşinin eski sevgilileriyle çıkamazsın," diye ısrar etti Brick.

"Gerçekten mi? Audrey'le çıksam umurunda olur muydu?" "Audrey mi?"

"Eski karım," dedi Spencer. "Onunla çıkmam senin için sorun olur mu?"

Brick kaşlarını çatı ve on yedi yaşındaki Remi'nin tam da bunu tahmin ettiğini hatırladı. "Onunla çıkmak *istiyor* musun?"

Spencer gözlerini devirdi. "Hadi ama dostum. Şu anda kışına soktuğun kurallara uyan sopaya odaklanıyoruz."

Ama oradaydı. Küçük kardeşinin gözlerindeki o ilgi parıltısı.

Nasıl gözden kaçırmıştı? Ve uzun süredir orada mıydı? Spencer'ın Audrey'e karşı hisleri var mıydı... Siktir.

Brick kardeşine sırtını dönmüş, bir yandan arkasındaki rafta duran şişeleri yeniden düzenliyormuş gibi yaparken bir yandan da Audrey ile evlenerek kaçınmaya çalıştığı suçu işleyip işlemediğine karar vermeye çalışıyordu.

"Bu sorudan kaçamazsın," dedi Spencer arkasından. "Bu gece seninle eve geliyorum, o yüzden şimdi içini dökebilirsin."

Brick elinde en sevdiği burbon şişesiyle ona döndü. İkisine de ikişer parmak doldurdu. "Hayır. Audrey'e çıkma teklif etmen benim için sorun olmaz."

Spencer sanki dünyanın en kolay kararıymış gibi, "O zaman Remi'yle seks yapmanla ya da her ne yapmak istiyorsan onunla ilgili bir sorunum yok," dedi. "Bir sonraki kural nedir?"

"Onun en iyi arkadaşıyla evlendim. Eski karımın en iyi arkadaşıyla çıkamam." "Çıkmak" ile yetindi. Remington Ford'a yapmayı arzuladığı pek çok şey için uysal bir kelimeydi bu.

"Duyduğuma göre yıllardır konuşmamışlar. Belki de sen Audrey'le evlendiğinden beri," diye düşündü Spencer.

Brick zihinsel olarak bu gözlemlerle herhangi bir paralellik kurmaya hazır değildi.

Audrey'le evlenerek çuvallamıştı. Bunu biliyordu ama bunun ne kadar büyük bir hata olduğunu yeni yeni farkına varıyordu.

"Yine de. Bu konuyu önce Audrey ile konuşmalıyım."

Bunlar onun kurallarıydı. Akıl sağlığı tehlikeye girdiğinde sarıldığı şeyler.

"Uh-huh. Audrey randevularını senden geçiriyor mu?" Spencer sordu.

Brick omuz silkti ve bardağındaki kehribar renkli sıvıya baktı. "Bilmiyorum. Ama buradan kimseyle görüşmüyor. Mesele de bu zaten."

"Peki ya iki yaz önce? O ve Billy Pellingham yaz boyunca bir ya da iki hafta boyunca ateşli ve ağır bir ilişki yaşadılar." Spencer kadehini sırtan dudaklarına götürdü.

"Öyle mi yaptı?" Brick hatırlamaya çalışarak kaşlarını çattı. İki yıl önceki yaz, Remi üç uzun hafta boyunca şehirde kalmıştı. Aslında aralarına biraz mesafe koymak için bir hafta sonu şehir dışına çıkmak üzere sahte bir balık tutma gezisi uydurmuştu.

"Senden izin istedi mi?" Spencer bastırdı.

"Hayır."

"Peki Remi'yi çıplak soymak istiyorsan neden ondan izin belgesi almak zorundasın ve-"

"Kapa çeneni. Kapa çeneni. Spence," diye hırladı Brick.

Kardeşi ellerini kaldırdı. "Ben sadece bariz olanı söylüyorum. Kendini kimsenin yapmayacağı imkansız bir standarda bağlı tutuyorsun."

"Bunu bilemezsin. Ayrıca, en iyisini sona sakladım. O benim patronumun kızı." *Devam et ve bunu parçala*, diye düşündü Brick kendini beğenmiş bir şekilde.

"Şef Ford'un, kendi rızasıyla yetişkin kızını becerdiğin için seni kovacağını mı sanıyorsun?"

"Spence, yemin ederim böyle konuşmaya devam edersen seni buradan atarım."

Spencer sırıttı. "Ondan hoşlanıyorsun," dedi.

"Hayır, değilim." Brick huysuzca bir yudum içtikten sonra kalanını da yudumlama isteğiyle savaştı.

"Vay anasını. Onunla sadece çıplak eğlenmek istemiyorsun. Daha fazlasını istiyorsun, değil mi?" Spencer barı tokatlayarak söyledi.

Kafalar onlara doğru döndü.

Brick, "Sesini alçalt," diye uyardı. "Ona aşık mısın?"

Yüzünü buruşturdu ve yeterince hızlı kapatmadı. Çünkü kardeşinin gözleri büyüdü. Tüm şakalar kayboldu. "Lanet olsun, dostum. Neden söylemedin

Bir şey mi? Kahretsin, neden bir şey *yapmadın*? Bu ne zamandır devam ediyor?"

Brick bardağının içindekileri bir dikişte içti ve bu boğazından midesine kadar yaktı. Tekrar şişeye uzandı, doldurdu. "Kapa çeneni, Spencer. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Kardeşi taburesinde arkasına yaslandı. "İkinizin birbirinize zar zor katlanabildiğinizi sanıyordum. Yani, biz çocukken çok iyi anlaşırdınız..."

Brick'in aptal suratı ona yine ihanet etmiş olmalıydı çünkü Spencer barın üzerine eğildi. "O zamanlar bile mi?"

Brick, "Reşit değildi," diye uyardı.

"Lütfen. Buraya taşındığımızda on altı buçuk yaşındaydı."

"Bu da onu yanlış ve yasadışı yapıyor."

"Ama *o kadar* da yanlış ya da yasadışı değil. Babam annemle on altı yaşındayken tanıştı. Annem on yedi yaşındayken evlendiler."

"Evet. Ve bakın nasıl sonuçlandı," diye belirtti Brick.

Spencer ona baktı ama bir kez olsun bir şey söylemedi. Brick birkaç hesabı kapattı ve bir masayı temizlemek için yere çıktı.

Döndüğünde Spencer orada oturmuş, suratı asık bir haldeydi. "Ona karşı bir şeyler hissederken onunla çıkmama izin verdin."

Brick, "Sen yaşına uygun bir seçenektin," dedi. Ayrıca, onu yakınında tutmuştu.

"Yani balo kamyonu olayı yüzünden bana yumruk attığında-"

Brick başını öne eğdi. "Spence. Lütfen. Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı?"

"Bence bu konuda konuşmaya başlamamızın zamanı geldi, öyle değil mi?" diye karşı çıktı kardeşi. "Onu tehlikeye ben attım. Beni kışımın üstüne yatırdın ve kendi evimin yolunu bulmamı söyledin ve Remi'yi feribota geri götürdün."

"Spence." Anısı hâlâ boğazını yakıyordu. Kardeşinin istediği kızla uzaklaşmasını izlemek. Spencer'ın ona karşı dikkatsiz olmasını izlemek.

"Çok kızmış olmalısın. Sadece en sevdiğin küçük kardeşin böyle sıçıp batırmakla kalmadı, kız arkadaşını da incittim. Bunu hiç görmediğime inanamıyorum."

Brick'in göğsü acıdı. "Bu konuyu konuşmayı bitirdik."

"Evet, öyle," dedi Spencer, taburesinden kalkıp servis barının altına eğilerek. "Git kızını getir. Bahşışleriniz bende kalacak."

"W

"Geri çekil" kelimesinin hangi kısmını anlamıyorsun?
Remington lanet kapıyı sadece bir kazak ve beyaz
pamuklu bir külotla açtı.

İçeri doğru ilerledi ve bir yük treni gibi ona çarptı. Bir adım bile
atmadan onu kaldırdı ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. Bu kez,
onu kalçalarıyla kapıya sabitlediğinde, ağzı onunkine çarptı ve her türlü
protestoyu, ukalaca yorumu, her türlü kirli
aralarında konuşurlar.

O ağız. Yıllarını ona zekice yorumlar ve kırmızı rujla eziyet ederek
geçirmişti. Yazın buzlu dondurmalarla ve dudaklarını onunkilere bastırıp
tekrar dans ederek uzaklaştığı, onu tutup orada tutması için
cesaretlendirdiği iffetli selamlaşmalarla.

Ona karşı erimedi. Tepkisinde yumuşak ve teslimiyetçi bir şey yoktu.
Hayır, Remington Ford karşı atağa geçti. Dilini kızın ağzına zorla
soktuğunda ve kız seksi bir inilti çıkardığında, sonunda onun için ne kadar
ıslandığını öğreneceğini biliyordu.

Bu gece. Şimdi. Sonunda.

Onu hak etmemişti. Onu hak etmemişti. Ama hayatında bir kez olsun,
bu onu istediğini almaktan alıkoymayacaktı. *İhtiyacı* olanı.

"Bana ne istediğini söyle," diye fısıldadı, kalçalarını sanki daha hızlı
koşturduğu bir binekmiş gibi adamın beline dolamıştı. "Sana ne
verebileceğimi göster bana."

Gözlerini kapatıp onun kendisine karşı verdiği hissin tadını çıkarırken
başını salladı. "İhtiyacım olan şey bu ve sana yapmam gereken her şeyi
söylersem,

kaçardın."

"Dene beni."

O lanet olası beyaz külotun içine sokulmuş şaftı, zihninde resimler yarışırken zonkluyordu.

"Meme uçlarını öyle uzun süre ve öyle sert emmeliyim ki beni her gördüğünde sertleşsinler." Kelimeler cam kırıklarıyla dolu bir boğazdan geliyordu. "O tatlı amına ağzımla ve aletimle sahip olmalıyım. Elime, dilime, sikime boşalmanın nasıl bir his olduğunu bilmem gerek. İçine öyle derin boşalmalıyım ki, bunu hissetmeyi asla bırakmamalıyım."

Ona karşı titriyordu, üşüyormuş gibi titriyordu. Ama adamın dokunduğu her yer sıcacıktı.

"Seni domaltmam ve ıslak külotunu indirmem gerekiyor ki elimle yanaklarını kızartabileyim."

Burası güleceği ya da ağlayacağı yerdı. Bu, ona hasta olduğunu söyleyeceği kısımdı. Reddedilmek için nefesini tutarak beklerken bile, sonunda kelimeleri ortaya koymanın güçlü bir rahatlama vardı. Sonunda sırrını açıklıyordu.

Ağzıyla onun önünü kesti. Onu kendine doğru çekti ve sanki boğuluyormuş ve onu sadece o kurtarabilirmiş gibi öptü. Tekrar titredi, tüm vücudunu saran bir ürperti, ona hayalini kurduğu her iğrenç şeyi yaparken bile itirafı için özür dilemek istemesine neden oldu.

Geri çekilerek ona baktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve afallamıştı. "Evet. Hadi yapalım şunu. Hepsini."

İnledi.

"Öyle demek istemedin, Remi." Bunu kastetmiş *olamaz*. Ona vücuduna erişim izni verirse yılların özleminin ne anlama geleceğini anlayamazdı.

Kadın ileri atıldı, dişleri adamın alt dudağına takıldı ve adam kan tadı aldı.

"Burası bana çekip gitmemi söyleyeceğin yer, Bela," diye fısıldadı.

Ağır göz kapakları kalktı ve kalın kirpiklerin altındaki yeşil gözler onun ruhunun derinliklerine baktı. Kadının saçları adamın avucunda kızıl ateşten bir yumak olmuştu. "Sana beni rahat bırakmanı söylediğimde beni hiç dinlemiyorsun. Ayrıca. Bu sefer farklı. Bu sefer her şeye evet diyorum."

Kalçalarını ona doğru itti. Kadın gümüşü küçük bir nefes verdi. Adamın kulaklarına müzik gibi geldi. "Beni duymuyorsun. Seni kullanmak, mahvetmek istiyorum."

"O zaman başlasan iyi olur." Onunla alay etmiyordu. Kadın ciddiydi.

"Çok ciddiyim, Remington. Eğer başlarsam, kendimi geri çekebilir miyim bilmiyorum." *Kendini kontrol edemezse, babasından daha iyi olamazdı.*

"Geri çekilmeni istemiyorum. Hepsini almak için bana güvenmeni istiyorum."

Siktir. Siktir. Siktir. Kanı şaftında acı verici bir şekilde nabız gibi atarken bu kelime kafasında yankılandı.

Dudakları, sanki bu düşünceyle adamın daha da sertleştiğini hissediyormuş gibi aralandı.

Duvara yaslanıp nefes nefese kalmasının cazibesi yetmezmiş gibi, parmakları kazağının düşük yakasına dolandı ve aşağı çekti.

O zaten gidiciydi. Bunu biliyordu. Ama o dolgun, yuvarlak göğüs ve şımarık meme ucu, taşaklarına yiyebileceği son tekmeydi. Onu daha yükseğe çıkarmak için kısa ve sert bir hamle daha yaptı. Eğildiğinde uzun bir koşudan çıkmış bir at gibi nefes alıyordu. Dilini uzun bir yalamayla pembe tepenin üzerinde gezdirdi. Sadece o küçük tat bile vücuduna elektrik akımı gönderdi.

O da bunu hissetti. Nefes nefese kaldığında ereksiyonu inanılmaz derecede büyümüştü. Çaresizlik. Pençelerini ona batırdı, kanını çekti.

Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Kazağını hızlıca çekiştirerek iki göğsünü de ortaya çıkardı.

Mükemmeldi. Yuvarlak, dolgun ve sert. Güzel pembe meme uçları ağzı için yalvarıyordu. Onlara arzuladıkları şeyi verdi ve ikisini de dilinin sertliğiyle yıkadıktan sonra bir ucunu ağzının derinliklerine çekti. Emdi, o ucu daha derine çekti ve diliyle kırbaçladı.

Parmakları saçlarını kavrarken "Brick," diye tısladı. "Nefes almaya devam et, bebeğim."

"Sakin durma, lütfen," diye yalvararak ona doğru eğildi.

Onu kapıdan sıyırdı ve ışığa doğru taşıdı. Onu görmek istiyordu. Hayatının geri kalanında yanında taşıyabilmek için bu gecenin her anını ezberlemek istiyordu.

Dudaklarını öpüp ısırırken yüzünü ellerinin arasında tuttu.

"Alçınız nerede?" diye sordu saldırılar arasında.

"Bugün gitti," diye mırıldandı onun ağzına karşı. Öpüşmenin kontrolünü yeniden ele geçirdi ve tıpkı onun için hazırladığı ıslak, dar amcığa yapmayı planladığı gibi dilini ağzına soktu.

Tanrım. Yapmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Yapması gereken.

Remi onun aklından geçenleri okumuş gibi geri çekildi ve bir eliyle yanaklarını sıktı. "Bu ilk kez oluyor. Tek sefer değil. Anladın mı?"

Başını salladı, kendi sesine güvenmiyordu.

"Bu sefer ne yapman gerektiğine odaklan, sonra tüm yapılması gerekenlere doğru ilerleyeceğiz."

"Bana söz ver." Sesi boğuk çıkmıştı.

Şaşırmış görünüyordu. "Ne sözü?"

"Bunun sadece ilk sefer olduğunu." Bu garantiye ihtiyacı vardı. Ona tekrar sahip olabileceğini bilmeye ihtiyacı vardı.

Onun gözlerinin içine bakarak bacaklarını beline doladı. "Sana söz veriyorum Brick. Yavaş gitme. Romantik olmaya çalışarak zaman kaybetme. Kendine engel olamıyormuşsun gibi beni almanı istiyorum."

Hiçbir fikri yoktu.

"Burada bana verdiğin izni anlıyor musun?" diye homurdandı. Yarı yarıya aklının başına gelmesini umuyordu. Eğer bunu yapmasına izin verirse, eski haline nasıl geri dönecekti?

"Biliyorum ve ben de istiyorum," diye fısıldadı.

Taşakları ağrıyordu. Brick bırakın fiziksel olarak ikinci raunda katılabilecek durumda olmayı, birinci raunttan sağ çıkabileceğinden bile emin değildi. Ama lanet olsun, deneyecekti.

"Güven bana. Bana neyi sevdiğini göster Brick.

Lütfen." Lütfen iniltisi onu yakaladı.

Tüm ilişkileri kafasında ileri sarılmış bir şekilde canlandı. Tüm o sorunları düşündü. Tüm o özlemleri. Tüm ukala yorumları ve sataşmaları. Çok fazla sataşma.

Önce ne yapmak istediğini biliyordu.

Yemek masası boştu. Onu yere yatırdı ve tam suratını asmaya başladığında, onu döndürdü ve bir elini kürek kemiklerinin arasına bastırdı. Kız masanın üzerine katlanana, göğüsleri ve yüzü soğuk ahşaba yaslanana kadar baskıyı artırdı. Parmak uçlarında duruyordu, kalçaları onun için açılmıştı.

Kadının karşısında bu pozisyonda olması bile tansiyonuna çok kötü etki ediyordu.

Bir elini kızın sırtında tuttu ve kemerini gevşetirken beyaz külotuna baktı.

Toka şıngırdayınca titrek bir nefes aldı.

"Nefes al bebeğim," diye emretti ve kemeri hızlı bir çekişleilmeklerden geçirdi. Derinin ucu serbest kalırken onu uyluğunun arkasından yakaladı ve Remi küçük bir nefes verdi.

Yüce Tanrım. O tatlı, yuvarlak kıcını sanki hoşuna gitmiş gibi ona doğru itiyordu. O kadar şanslı olamazdı. Brick Callan o kadar şanslı değildi.

Dikkatlice bir dizini kadının kalçalarının arasına soktu ve fermuarını indirdi. Artık sadece iç çamaşırıyla sınırlı olan siki rahatlatarak serbest kaldı. Ama henüz onu çıkarmayı göze alamazdı. Şaftını kavrayıp ucunu her bir fildişi yanağın üzerinde sürüklemeyi. Henüz değil.

Kalçalarının hipnotik alayına boyun eğerek, ona sürtünmesine izin verdi. Bir kere. İki kez. Üç kez.

Şimdi inliyor, sözlerini bilmediği bir şey için ona yalvarıyordu.

Elini saygıyla kızın dizinin arkasından geçirdi, kalçasına ve arkasındaki kıvrıma doğru ilerledi.

"Remi," dedi parmaklarını o bakir beyaz külotun bel bandında kıvrırken.

"Evet," dedi. "Evet, lütfen."

İç çamaşırını aşağı çekerek küçük, sıkı kıcını ortaya çıkardı.

Bunun hayalini kurmuştu. Hayalini kurmuştu. O kadar çok kez mastürbasyon yaptı ki neredeyse gerçek hissetti. Ama Remi'nin ona boyun eğdiği, bir masanın üzerine eğildiği, ona dokunmasını beklediği gerçeği kıyaslanamazdı.

"Nefes al, bebeğim," dedi tekrar. İkisi de nefes almak için bir dakika bekledi. Ciğerlerine çektiği oksijen sıcaktı, parmakları nazıkçe kızın iki değerli yanağında izler bırakıyordu.

Çok titriyordu.

"Korkuyor musun? Durmalı mıyım?" diye fısıldadı ve boynuna bir öpücük kondurmak için onun üzerine eğildi.

"Sakın durayım deme," dedi, sesi de bacakları gibi titriyordu. "Eğer... çok fazlaysa söyle bana."

Avucunu pürüzsüz yanaklarından birine dayadı ve kız nefes alana kadar bekledi. Sonra elini geri çekti ve uçuşmasına izin verdi. Tokat odanın sessizliğinde çınladı, Remi'nin keskin nefesi tarafından takip edildi. Avucu hoş bir şekilde acıdı ve eti darbeden dolayı titrerken horozu sarsıldı. Teni güzel bir allık gibi pembeleşiyordu.

Lanet olsun. Şimdi nasıl geri dönecekti ki?

"Bunun ne için olduğunu söyle bana," diye fısıldadı.

"Ne içindi?"

"Bana cezanın ne için olduğunu söyle."

Oh, Tanrım. O ölü bir adamdı. Lanet olası ölü bir adam.

"Bu, bana gülümsemen gerekirken kardeşime gülümsediğin içindi."

Kalçalarını geriye doğru bastırdı, daha fazlası için yalvardı.

Tokat.

Daha sertti, daha yüksek sesle. Ve bu sefer, haykırdı.

"Brick!"

Tokadı karşı yanağına indirmiş ve bir el izinin yavaşça oluşmasını çarpık bir gururla izlemişti.

Boku yemişti.

"Bu, bunu yapmama izin vermeden önce beni yıllarca beklettiğin içindi," diye homurdandı, aletini iç çamaşırının içinden geçirdi ve saldırdığı noktaya sürttü.

Ona karşı direndi.

Tokat.

"Evet!" diye masaya doğru nefes aldı.

"On yedi yaşındayken giydiğin ve sana dokunamadığım o lanet şortlar için."

Yine, ereksiyonunu kızın pembe tenine sürünerek o noktayı yatıştırdı.

Toka

t.

Toka

t.

Toka

t.

"Brick!"

Avucu şimdi yanıyordu. Kulakları, elinin onun etiyle birleşmesinin siren şarkısıyla çınlıyordu. Ve kanı damarlarında gürlüyordu.

"Evet dediğin için pişman mısın?" diye fısıldadı, acıyan avucunu pembe kışının üzerinde kaydırarak. Doğru cevabı almayı umuyor, bunun için dua ediyordu.

"Asla," diye fısıldadı meydan

okurcasına. "Hadi öğrenelim," dedi

adam.

Hızla iç çamaşırını yerine çekerek o günahkâr el izlerini gizledi. Bir kadının üzerinde iz bıraktığı için kendini iyi hissetmemeliydi. Yine de Remi'nin teninde kendi el izlerini görmek aletinin zonklamasına neden oldu.

Onun üzerindeki damgasına tanık olmak, boğazını sıkan ham, sahiplenici bir şeyi uyandırdı.

Adam onu ayağa kaldırıp masanın üzerine yatırdığında hayal kırıklığı ve hüsrarla küçük bir inilti çıkardı. Yüzü kızarmış, dudakları öpücüklerden şişmişti. Alt dudağında diş izleri vardı. Saçları ateşten bir karmaşaydı. Ve o memeler. Kendilerine has bir siren şarkısı vardı, onun elleri, ağzı için yalvarıyorlardı.

"Tüm yapabildiğin bu mu?" diye alay etti.

Ereksiyonu bu meydan okumaya karşı yükseldi. "Uzun bir atışla değil, bebeğim." "O zaman neden durdun?"

Kalçalarını açmaya zorladı ve bacaklarının arasına baktı. "Hoşuna gittiğinden emin olmak için."

"Sana söyleyebilirdim-"

Başparmağı iç çamaşırının önünde bulduğu bir santim uzunluğundaki ıslak noktanın üzerinde kayınca kızgınlığı kesildi. Kendini lanet olası bir mağara adamı gibi hissediyordu.

"Oh," diye nefes aldı.

"Bu benim için mi?"

"Her zaman senin için."

"Her zaman mı?" Onun gözlerinin içine bakacak kadar kendine güvenmiyordu.

"Birlikte olduğum her erkek gözlerimi kapattığımda sen oluyordu," diye fısıldadı. Kıskançlık ve gurur içini parçaladı, kalan tüm centilmenlik duygularını yerle bir etti. Tek olmak istiyordu.

"Lanet olsun Remi. Bundan hoşlanamazsın," diye yemin etti, elini külotunun içine sokarken bile. "Sana bunu yapmama izin veremezsin." Bir parmağını onun içine soktu ve adını haykırdığında hırladı.

Sadece nemli değil. Islak. Sırılsıklam. Sırılsıklam.

Sadece sıkı değil. Sıkı. Orta parmağının etrafını saran kaygan bir mengene.

Ellerinin üzerine yaslanarak ona doğru açıldı. "Ama ben istiyorum," diye fısıldadı. Bu sözleri söylerken bile duvarları adamın parmağının etrafında dalgalandı ve adam biraz çıldırdı.

İkinci bir parmak daha ekledi ve sikini kalçasının yumuşak etine doğru iterken onu becerdi. Göğüsleri çok fazla baştan çıkarıcıydı. Onları görmezden gelemezdi, bu yüzden her bir pembe tomurcuğun tadına bakmak için başını eğdi. Her birini ağzına çekip emmek, yalamak ve kızdırmak için.

"Oh, kahretsin," diye nefes aldı. Ve tam üstünlüğü ele geçirdiğinden emin olduğunda, iç çamaşırının kemerine uzandı ve aletini serbest bıraktı.

"Remi," diye gıcırdattı adını, o küçük parmaklar nihayet şaftının etrafına kapandığında. Onun pençesinde nabızı atıyordu ve eğer o lanet elini kıpırdatırsa boşalacaktı. Brick bu rezaleti önlemek için bir elini onunkinin üzerine kapadı ve meme uçlarını elmas uçlu noktalar halinde emerken onu sabit tuttu.

Başparmağı adamın ucundaki hassas yarığın üzerinden geçtiğinde inledi. Adam lanet bir kevgir gibi sızıyordu ve kadın nemi tepesinin geri kalanına yayıyordu.

Yapabileceği tek bir şey vardı. Onu boşaltmak için dikkatini dağıtmanın tek yolu.

Elini kızın üzerinde tutarak parmaklarını kızın dar kanalına soktu ve başparmağıyla kızın cinsel organının dudakları arasındaki o narin sinir demetini buldu.

"Şimdi elime bin Remi," diye emretti.

Ona söyleneni yaptı. Başlı başına bir mucize. Tıpkı içinde gelişen mucize gibi. "Brick! İhtiyacım var..." Cümlesini bitirmedi. Remi ona karşı titremekle çok meşguldü, deprem sarsıntıları güzel vücudunu sarstıkça inliyordu. Bıraktığında ve serbest bırakılmasına uçtuğunda yaptığı resim çarpıcıydı. Unutulmazdı.

İçinde olanlar sihir gibiydi. Kadının duvarları parmaklarının etrafında o kadar sert bir şekilde kapanıyordu ki, aynı şeyi aletin üzerinde hissetmek için yanıp tutuşuyordu. Kapanıyor ve açılıyordu. Orgazmı devam ederken etrafında dalgalanıyordu. Adam onu izlerken, üzerine çöken her dalgaya tanık olurken kadın zevkten titriyordu. Remington Ford'u boşaltmak bir ayrıcalıktı.

Ona karşı, onun etrafında kıvranırken boşdaki eliyle ona yapıştı. Bu böyle devam etti ve o şişe yeşili gözler nihayet tekrar açıldığında cam gibi ve görmüyorlardı.

Onu masadan kaptı ve kollarında sıcak ve uysal bir şekilde yatak odasına taşıdı.

Onu elde etmek istediği o kadar çok yol vardı ki. Kıçını pembeleştirmek ve sonra onu almak için parmak uçlarında yükselirken bacaklarının arasına batmak istiyordu. Onu bir duvara yaslayarak sikmek istiyordu, böylece onun sert darbelerinden kaçamayacaktı. Kanepede ona binmesini, bacaklarını kucağına açmasını, ağzını göğüslerine dayamasını istiyordu.

Ama bu ilk seferinde her şeyi görmek istedi.

Onu yatağa yatırırken "Ne kadar geleneksel," diye alay etti. "Seni bir kızı kanepenin koluna yatıracak türden bir adam sanmışım."

"Bana zaman ver."

Başparmaklarını iç çamaşırının kemerine sokup çıkardığında tüm mizah kayboldu. Remi, ereksiyonu bir savaşçı gibi dimdik ve gururlu dururken şaşkın görünüyordu.

"Siktir," diye fısıldadı.

"Tam olarak yapacağımız şey bu," dedi acımasızca, bacaklarının arasındaki yatağa tırmanıp narin ayak bileklerini avuçlarıyla sararken.

Naked Brick Callan, kapüşonlu gözleri ve o güne kadar gördüğü en uzun, en kalın, en *öfkeli* ereksiyonuyla ayaklarının arasında diz çökmüş, bir kızın nefesini kesmeye yetmişti.

Onun büyük olduğunu biliyordu. Adamın geri kalanı süper büyüktü. Ama bu... etkileyiciydi. Ve belki biraz da korkutucuydu.

İçinden geçen o ilk orgazm, onu dizlerinin üzerine çöktüren ve susturan o orgazm? Onun içini boşaltan?

Ondan bir tane daha istedi.

Adamın onu kulübedeki her düz yüzeyin üzerinde domaltmasını istiyordu, sırf bu yüzden kız siki için yalvarıncaya kadar kıcını tokatlayabilecekti. Sakalı tenini pembeleştirirken, ağzının meme uçlarında olmasını, çekmesini, çekiştirmesini, onu içine çekmesini istiyordu.

Onun kendini bulduğu ve kaybettiği yer olmak istiyordu.

"Şu anda bana dokunmayarak çok şey yapıyorsun," diye gözlemledi, ses tonunu hafif tutarak. O kalın aleti içine sokmasını ne kadar istediğine dair en ufak bir fikri olsaydı, hayır demenin bir yolunu bulurdu. Bunu kaldıramayacağına karar vermek için.

"Tırnaklarımla tutunmaya çalışıyorum Remi. Daha fazla içinde olamayacağım." İtirafı bacaklarının arasındaki ateşi yeniden alevlendirdi. Çekirdeği, içindeki boşluğun etrafında ağgözlülükle titreşti.

"O zaman ikimizin de acısına son ver," diye yalvardı.

"Önce benim için hâlâ ne kadar ıslak olduğunu göstereceksin. Sonra senin tadına bakacağım çünkü kendimi bildim bileli tadını öğrenmek için can atıyorum."

Sertçe yutkundu. "Ya sonra?" diye ciyakladı.

"Ve sonra sikimi içine sokacağım ve seni benim yapacağım."

Bununla birlikte, çıplak ve muhteşem bir şekilde dizlerinin üzerine oturdu.

"Eğer ikimizin de uğruna can attığı şeyi almadan bu yataktan kalkarsan, o koca, güzel vücudunu parçalara ayırır ve seni lanet olası balıklara yediririm," diye tehdit etti.

Bir eliyle onun çenesini kavradı. "Bebeğim, yatakta tehditler savuran tek kişi benim."

Bu durumdan gayet memnundu. Adamın başparmağını ısırды ve kocaman kalçalarının taş anıtları arasında sikişini sarsıldığını gördüğünde neredeyse boşalacaktı.

"İkimizden birinin bu yataktan kalkmasının tek nedeni su içmek," diye söz verdi. "Ve eğer uslu durmazsan, seni ters çevirir ve yarın her oturduğunda beni düşünmeni sağlarım."

O konuda da iyiydi. Çok, çok iyiydi.

"Şimdi, benim için ne kadar açılabileceğini göster."

Remi hayatında bir kez olsun itaat etmek istedi. Dizlerinin açılmasına izin verdi ve ona bakarken göğsündeki gümbürtünün tadını çıkardı.

"Çok ıslaksın. Oyunağım olmak hoşuna gidiyor mu?"

Brick Callan onunla edepsizce konuşuyordu. Hayalleri gerçeğe dönüştüğü için başı dönüyordu.

"Evet," diye itiraf etti, sesi titriyordu.

"Aferin kızıma."

Bu ona kendini değerli ve işkence edilmiş hissettirdi. Ama hangisinin daha önemli olduğu konusunda endişelenecek zaman yoktu, çünkü Brick yine iç çamaşırını kalçalarından aşağı kaydırıyordu. Ama bu sefer tamamen çıkarmıştı.

Nefesinin altından küfretti, gözleri ele geçirilmiş gibi bakıyordu ve sonra avuçlarını kızın arkasından geçirip onu yukarı kaldırdı.

Dilinin ilk darbesi kadından neredeyse bir çığlık, erkekten ise acı dolu bir inilti çıkardı. Bu gerçekleşiyordu. Fantezilerinin nesnesi... Tanrım... onu diliyle beceriyordu. Şimdiden ham ve hassastı ve dilinin onun açıklığına sert darbeleri ve ardından dikişine karşı uzun yalamalar, tırnaklarının onun pazılarına kazınmasına neden oldu.

"Tadın çok güzel amına koyayım," dedi, saldırısına ara verip kızın kalçasını ısırды. "Daha fazla zamana ihtiyacım var. Seninle daha fazla zamana ihtiyacım var," diye talep etti.

"Evet. Tamam," diye fısıldadı çekirdeği lav haline gelirken.

"Bana bak Remi," diye emretti.

Kahramanca bir çabayla göz kapaklarını açmayı başardı. Bacaklarının arasında sefih bir şeytan gibi görünüyordu. Dili açgözlü klitorisini kızdırmak için dışarı fırlarken, sakalı uyluklarının iç kısmına sürtünüyordu.

"Siktir," diyerek başını yastığa yasladı. "Bana bak," dedi tekrar.

Hayal kırıklığı içinde başını kaldırdı.

"Bana biraz daha zaman ver."

"Evet. Güzel. Her neyse."

"Bu adada olduğun sürece benimsin." Elleri kalçalarında ve kıkırda sıkılaştı. "Söyle Remi. Söz ver bana."

Dudağını ısırды. Bu sözü vermek istemiyordu. Onu buna zorlayacaktı. Bu da onu tehlikeye atardı. Tabii gitmezse.

Ellerinden biri göğsünü buldu, parmakları huzursuzca meme ucunu çekiştiriyordu. "Bana söz ver," dedi, lezzetli, yetenekli parmağı onun girişini yoklarken.

Çaresiz, muhtaç ve belki de en derinlerinde, ona bu sözü vermek isteyen bir parçası vardı. Kırıldı. "Evet. Tamam. Bu adada olduğum sürece."

"Bitir," dedi, iki parmağının sadece ilk santimini içine kaydırarak.

"Ben seninim," diye nefes aldı.

Parmaklarını onun içine soktu ve onlar içine girip çıkarken vücudunda gezindi. "Aferin kızıma," diye fısıldadı kulağını ısırmadan önce.

Ona bu sözleri söylediğinde bundan hoşlanması onun hakkında ne söylüyordu? Bunu daha sonra düşünecekti. Başka bir orgazmdan sonra.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

diye sordu sertçe. Kadın başını salladı.

"Soruyorum çünkü cüzdanımda, pantolonumun olduğu yerde bir prezervatif var ama aramızda hiçbir şey olmadan seni içten hissetmekten daha çok istediğim bir şey yok. Uzun zamandır kimseyle birlikte olmadım. Eğer biraz aklın varsa, hayır demelisin."

Adamın vücudunun ağırlığını üzerinde hissetti, onu yatağa sabitlediğini hissetti. Sanki onun ağırlığının üzerinde olması dünyadaki en doğru şeymiş gibi.

"İyi ki aklım yok," diye fısıldadı.

Gözlerini kapadı ve alnını onunkine yaklaştırdı. "Bebeğim," diye nefes aldı. "Sırf ben istedim diye bunu bana verme. Sırf parmaklarım senin içinde diye."

"O zaman parmaklarını çıkar," diye emretti Remi.

Bir iniltiyle onları dışarı kaydırıldı. Adamın, pahalı bir tatlıymış gibi onu tekrar tatmak için dudaklarının arasına almasını gözleri faltaşı gibi açılmış bir hayranlıkla izledi.

"Bunu istiyorum Brick. Bunu daha önce kimseyle yapmadım. Seninle olmak istiyorum. Seni *hissetmek* istiyorum. Lütfen bana bunu ver."

"Sen lanet olası bir rüyasın," diye fısıldadı hararetle.

"Sadece bir şey," dedi adam aletini eline alıp kalın ucunu bir öpücük, bir söz gibi girişine dayadığında. Bu onun düşünce akışını kaybetmesi için yeterliydi.

"Ne gibi bir şey?" diye sordu hoyratça. Nefesini içine çekerken göğüs kılları kızın göğüslerini gıdıkladı.

"Eğer benden uzak durmaya çalışırsan, seni taşaklarından dizlerim ve sonra sana izletirken kendimi boşaltırım," diye onu uyardı.

Sırıttı. Gerçekten şeytani bir gülümseme. "Benim ölümüm olacaksın."

Tanrım, umarım değildir.

Adam ona biraz daha sertçe bastırdı ve adam ilk iki santimi içine sokarken kadın ürperdi. Çıplak. Ham. Aralarında hiçbir engel yoktu.

"Sanat dükkânı sokağını hatırlıyor musun?" diye fısıldadı

çenesine doğru. "Hı-hı," dedi kadın titrek bir nefesle.

"Bu, iki yıllık mavi toplardan daha azdı."

"Yani?"

"Bu on buçuk yıl demek. O yüzden biraz bekle."

"Tanrım, umarım bunu kastediyorsundur."

Hiçbir uyarı yoktu. Tek bir acımasız hareketle kadının etine gömüldü.

"Brick!"

"Lanet olsun Remi!" Bağırışı kulaklarında yankılandı.

Her nasılsa, adamın ona ne kadar ihtiyaç duyduğuna hâlâ hazırlıklı değildi. Kapasitesine kadar gerilmişti. Hatta belki de ötesine. Acı vardı. Keskin bir kenarı vardı ama çok çok daha güçlü bir şey vardı. Dolgunluk, aralarında hiçbir şey yokken o kalın penisin onu delip geçmesi *hissi*. Çok *samimiydi*. Çok *çiğ*.

Kadının kasları sikiinin başının etrafında dalgalandı ve adam dişlerinin arasından inledi.

"Hepsi bu kadar değil bebeğim. Rahatlamana ihtiyacım var." Gülüşü kırılıyordu. "Yap beni."

Geri çekildi ve sonunda tamamen kılıfına girmeden önce iki kez daha kendini içeri soktu. Her santimi onu karşılayan amına gömülmüştü. Birleştiler.

İkisi de yeni hislere alışmaya çalışırken hareket etmediler. Remi sanki ikiye bölünüyormuş gibi hissediyordu. Yine de Brick'in bedeninin onunkine katılmasının verdiği zevk, neşe ve doğruluk hayal bile edilemezdi.

O kadar mükemmeldi ki kalbi acıdı. Onca yıl tam olarak bu anı istemişti ve şimdi buradaydı, şimdi hayal edebileceğinden bile daha güzeldi, bu çok fazlaydı.

Onun etrafında rahatlamaya çalışırken nefesi kısa kesik kesik geliyordu.

"Bebeğim, şu anda bir kriz geçirirsen yemin ederim sikerim," diye inledi boynuna doğru.

Kendini tutma çabası yüzünden terliyordu. İçinde gevşemesi için ona ihtiyacı vardı. Onun her şeyiyle karşılandığı bir yer olması gerekiyordu. Ve bunun gerçekleşmesi için rahatlaması gerekiyordu.

Bir nefes almaya zorladı ve sonra bir tane daha. Üçüncüsünde boğuk bir inilti çıkardı ve yavaşça neredeyse sonuna kadar çekti.

Beklediği baskıdan kurtulma hiç gelmedi. Sadece kendini yine boş hissetti. "Brick. Lütfen."

"Ağlıyorsun," diye fısıldadı usulca. Sesi acı çekmiş gibiydi.

"Çünkü çok güzel," diye hıçkırdı. "Çünkü size *ihtiyacım var*. Hepinizin beni burada tutmasına, kendimi güvende, güzel ve arzulanır hissettirmesine ihtiyacım var."

"Remington." Onun adı kırık bir duaydı.

Vücuduyla onu teşvik ederek dizlerini daha yukarı çekti. "Lütfen."

Tekrar içine girdiğinde, yine çok fazlaydı ve yeterli değildi. Ama bu sefer daha hızlı çekildi, daha sert soktu. *Bu. Bu. Bu. Bu.* Adamın vücudu kadınınkine doğru sallanırken, adam kadının ayak uyduramayacağı bir ritim tutturdu.

İhtiyacı olan şey buydu, ait olduğu yer. Her cezalandırıcı sürüşü almak. Ona uyum sağlamak için vücudunu gevşetiyordu. Brick'e ihtiyacı olanı vermek bir şekilde ona da ihtiyacı olanı veriyordu. Ona asıldı, tırnakları

Yüzünü saçlarına gömüp onu becerirken omuzlarına mükemmel küçük hilaller kazıyordu.

Her itiş, her dibe vuruşu, kalçalarının arasına attığı her şaplak, her acı dolu homurtu, duyuları için sarhoş edici bir reçeteye dönüştü. Ona, gezegendeki diğer tüm insanlardan daha yakın hissediyordu. Ruhlarının birbirine değip değmediğini merak ediyordu. Bir bütün haline mi geliyorlardı?

Ayarladığı tempo acımasızdı. Onu kabul etmesi için zorlarken, ter onun ve kadının tenini kayganlaştırıyordu. Her santimini. Her karanlık sırrı ve ihtiyacı.

Kendinden geçmişti. Yapı, tırmanış çok dikti, daha önce hiç bu yüksekliklere çıkmamıştı. Titreme iç duvarlarında başladı ve saç diplerinden parmak uçlarına kadar her yere yayıldı. Vücudunun daha önce hiç yaşamadığı bir şey gerçekleşmek üzereydi.

"Etrafımda gittikçe sıkılaştığını hissediyorum. Aletimi içinde nasıl şişirdiğini hissediyor musun?" diye sordu vücuduna yumruk atarken.

Geriye doğru eğildi ve kalçalarını kaldırarak adamın hamlelerini karşıladı.

"Bebeğim. Benim bebeğim," diye nefes aldı. "Sikimin üzerine boşalacaksınız. Boşaldığında da beni öyle bir sıkacaksınız ki, içimdeki her damlayı sağacaksınız."

Adamın çizdiği resimden başka bir şey göremiyordu. Topukları kalın, çıplak arkasına batıyor, onu daha hızlı, daha sert gitmeye teşvik ediyordu. Buna dayanabilirdi. Eğer onun içinde gevşediğini hissetme ayrıcalığına sahip olacaksa her şeye katlanabilirdi.

"Evet Brick," diye fısıldadı, bunun onu çılgına çevireceğini biliyordu. "Aynen öyle, bebeğim. Al beni."

Vücudunda hayata kıvılcım saçan çok fazla ışık atışı vardı. O kadar çok sinir, hükmedilme hissine karşı yıpranmıştı ki. Bunun böyle olacağını bilmiyordu. Bu kadar güzel hissettireceğini bilmiyordu.

Elleri yine kızın altındaydı, kalçalarını kaldırıyor, defalarca içine girerken kık yanaklarını ayırıyordu.

Tırmanış sona ermişti. Tepeye, zirveye ulaşmıştı. Düşüşten sağ çıkamayacağına dair ciddi bir endişe vardı. Ama Brick geri adım atmasına izin vermedi.

"Şimdi, bebeğim. Şimdi," diye homurdanarak tekrar onun sıkı kılıfına girdi. Bu sefer alttan tuttu. Kızın kasları sıkıştı

her santimetresine kadar. Canını yakmış olmalıydı, değil mi? Yeterince yer yoktu.

Bir an için kaslarının bir daha asla gevşemeyeceğinden endişelendi. Hayatının geri kalanını Brick'in mükemmel aletinin etrafında kenetlenmiş olarak geçirecekti, o gittikten çok sonra bile.

Ama sonra ona karşı, onun içinde kaskatı kesildi. Daha önce hiç kimsenin cesaret edemediği kadar derine inerek bir zafer çılgılığı attı. Boşalmasının ilk ipi çözülürken, içini boyayan sıcak ve kalın bir sıvı hissetti.

Vücudu sanki emir almış gibi patladı. Adam geri çekilirken kasları gevşedi, ancak adam tekrar içine girdiğinde tekrar kenetlendi. Kadın ona karşı direndi.

Çapasına sıkıca tutundu. Dünya etraflarında dönerken Brick'ine.

Kadın adamın etrafında her kasıldığında, adam kadının içine daha derine boşalıyordu. Vücutları senkronize bir şekilde, mutlak zevki en üst düzeye çıkarmak için birbirlerini kullanarak dünyayı sona erdiren orgazmlarını birlikte yaşadılar.

Ruh değiştirici. Hayatında kesin bir öncesi ve sonrası olacaktı. Brick'in içine girdiğini hissetmeden önce ve sonra. Sıcak, davetkâr, dağınık ve mükemmeldi. Ve *daha fazlasını* istiyordu.

"Benim kızım. Benim Remi'm," diye fısıldadı kırık bir sesle, kalçaları ona doğru savrulurken, birlikte orgazmlarının son sarsıntılarını yaşıyorlardı.

Brick karanlıkta uyandı, farkındalık yavaş yavaş duyularına doğru ilerliyordu. Vücudu gevşek ve iyi kullanılmış hissediyordu. Yıllardır içinde kıvrılıp duran gerginlik gitmiş, yerine Başka bir şey. Sıcak bir şey. Neredeyse parlayan. İçine yayılan, onu uyandıran ve canlı hissettiren bir şey.

Hava ve çarşafklar onlar gibi kokuyordu. Onların eşsiz kokusu.

O kurtulunamazdı. Bir adam öylece kalkıp Remi Ford'dan uzaklaşamazdı. Gökyüzüne baktı ve az önce onu dizlerinin üzerine çökerten şeyin ne olduğunu merak etti.

Böyle olacağını biliyor muydu? Bu yüzden mi uzak durmak için bu kadar mücadele etti?

Hayatında net bir sınır vardı. Onu kendi kızı yapmadan önce. Ve sonra. Şimdi.

Karanlıkta ona doğru uzandı, sıcak küçük bedenini kollarının arasına almak ve kalbinin atışını hissetmek niyetindeydi. Kendine bunun bir rüya olmadığını hatırlatmak için.

Ama orada değildi.

Dik oturdu ve karanlığın içinden bakmaya çalıştı. İçindeki sıcak, parlayan şey yerini korkuya bıraktı. Keskin ve pençe gibi. Kız neredeydi? Gitmiş miydi?

Orgazm sonrası mutluluğunu mantıksız bir panik kesti. Karmakarışık çarşafkları tekmeleyerek başucu lambasını buldu ve yaktı. Yatağın onun tarafı buruş buruştu. O da oradaydı. Bu bir rüya değildi. O

Onunla karanlıkta uyuduğunu fark etti ve kendisini yeterince güvende hissettirip hissettirmediğini merak etti.

Belki de bu yüzden gitmişti.

Yatağın altında iç çamaşırlarını buldu ve onları üzerine geçirdi.

Yatak odasının kapısından dışarı fırladığında onu hemen karşısında buldu ve vücudu rahatlatma ve özlem karışımı bir tepki verdi.

Suyun üzerindeki karanlık pencerelerin önündeki sandalyelerden birine kıvrılmıştı. Saçları, parmaklarını geçirmeyi arzuladığı bir ateş perdesiydi. O ince parmaklar bir fincana sarılmıştı. Masanın üzerindeki hoparlörden hafif bir müzik çalıyordu. Bir tür enstrümantal caz. Ona nasıl görüldüğünü merak etti.

Okunamayan bir ifadeyle onu inceledi.

"Sorun ne?" diye homurdandı, sesi hâlâ uykudan kalındı.

Sonra gülümsedi. Onu kalbinden yakalayan yumuşak bir açılış.

"Uyandığında çok sevimli görünüyorsun," dedi sessizce. "Hep merak etmişimdir."

Kendinden utanarak bir eliyle saçlarını taradı. Ona gitmek istiyordu. Onu kollarının arasına almak ve asla bırakmamak istiyordu. O artık ona aitti. Ve kızın bunu henüz anlamamış olması onu dehşete düşürüyordu.

Bunun yerine mutfağa girdi ve kendine sağlam bir fincan kahve aldı.

Ona daha yakın hissetmek için buzdolabını açtı ve kremayı ekledi. "Sade sevdiğini sanıyordum?" dedi adam yanındaki sandalyeye oturduğunda.

On

u. "Sabah dörtte uyuduğunu sanıyordum."

Kahvesinden bir yudum aldı ve çıplak ayağıyla sandalyenin etrafını çevirdi.

onunla yüzleşmek için. "Uyuyamıyorum."

Dilinin ucunda binlerce soru vardı. Ama hiçbirisi ortaya çıkmadı. Pişman mıydı? Yaptıklarından pişmanlık duyarsa bu onu mahvederdi. Onun yaptıklarından.

Birkaç hafta önce üzerinde gördüğü aynı büyük boy Mackinac PD sweatshirt'ünü giyiyordu.

"Ben de o gömleği arıyordum," dedi hafifçe.

Gülümsemesi utangaçtı ve doğrudan adamın midesine inmişti. "Birkaç yıl önce ödünç almıştım."

"Remi, iyi misin?" diye sordu sonunda. "Yaptığımız şeyle mi?"

Yüzü tekrar yumuşadı ve solgun bir eliyle ona uzandı. Adamın kolunu onu şaşırtan bir güçle kavradı.

"Bunu yıllar önce yapmaya başlamadığımız gerçeği dışında herhangi bir pişmanlığım yok."

O yeşil gözler o kadar ciddiydi ki suya düşüp boğulabilirdi. "Emin misin?" Sesi kendi kulaklarına bile titrek geliyordu. Bundan nefret ediyordu.

ona duyduğu kemirici ihtiyaç. Sadece bedenini onunla paylaşmanın yeterli olmadığını bilmekten nefret ediyordu. Lanet olası kalbini ona sunmuştu.

Remi ayağa kalktı ve elindeki bardağı sandalyelerin arasındaki küçük masaya bıraktı. Bir adımda onun önünde durdu ve sonra kucağına tırmandı.

Adam neredeyse kahvesini yere fırlatacaktı ki, kız onun üzerine çıkarken ellerini üzerine koyabildi.

Kolları boynuna dolandığında, vücudu göğsüne yerleştiğinde, bir nefes verdi ve onu kollarının arasına aldı. Hayatının geri kalanında onunla birlikte bu sandalyede oturup sallanmaktan memnundu.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye fısıldadı boynuna doğru.

Adam onu daha sıkı sıktı. Bir şeyler değişmek üzereydi.

Söylemesi gereken şeyi söylediğinde, eskiye dönemeyeceklerdi. Şimdiye. Buna hazırlıklı değildi. Sadece birkaç saat önce aralarında olanlara da hazırlıklı değildi. Hayatları değişmişti. En azından onunki. Rotası değişmişti. Ve artık geri dönüş yoktu.

"Devam et bebeğim," dedi, parmaklarını kızın saçlarına batırdı ve yüzünü kendisine doğru tuttu.

Ürpertici bir nefes aldı.

"Bunun için çalışmam gerekiyor."

Sikeyim.

"Tamam."

Ona bakmak için geri çekildi. O hüzünlü gülümseme hâlâ oradaydı ve onu öpüp uzaklaştırmak istedi.

"Bu gece yaptıklarımız hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu.

Beynine kalıcı olarak kazınan anılar düşüncelerinde titreşirken aleti ona doğru kıpırdandı. Onun kendisine pek çok şey yapmasına izin vermişti.

"Öyle mi?" diye sordu.

Bu kez dudakları bir sırıtışa dönüşürken yanaklarının rengi pembeleşti.

"Hoşuma gitti. Hem de çok. Bekle, bu doğru değil."

Tekrar kaskatı kesildi. Her şeyin yerle bir olacağı andan korkuyordu.

"Bayıldım." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzına bir öpücük kondurdu. İffetli ve tatlı. Bir ödül. Ona bir oyuncak gibi davrandığı için altın bir yıldız.

"Gerçek olamazsın," diye fısıldadı.

"Böyle mi doğduğumu merak edip durdum. Ya da bu senin için miydi? Bunu sende hissettim ve senin istediğin gibi mi olmak istedim?"

"Remi." Ereksiyonu zonklamaya başlarken gözlerini kapattı. Tekrarlamanın zamanı *değildi*. Ona söylemesi gereken şeyler vardı. Onun da güvenceye ihtiyacı vardı. Aletini onun içine sokarsa ikisi de istediklerini elde edemeyecekti.

Ona doğru kaydı ve alt dudağını ısırdı. *Hay sikeyim.*

Kalçalarını kavradı ve onu sabit tuttu. "Dikkatini dağıtmak yok."

"Kabul etmelisin ki, bunu daha fazla yapmak konuşmaktan daha eğlenceli olurdu," dedi tekrar ona doğru sallanarak.

Hırladı, parmakları eşofmanının eteğinin altından kıcını kavramak için yol buldu. Kadının giydiği ipeksi iç çamaşırı parmaklarının daha da sertleşmesine neden oldu. Kendini durduramayan adam, ona hızlı ve sert bir şekilde yukarı doğru itti. Sonra bir tane daha.

"Brick." Ona doğru eğildi, dudaklarını onunkilere yaklaştırdı ve ciğerlerindeki oksijeni çaldı.

"Bebeğim," diye nefes aldı. Parmakları kıcının yumuşak kıvrımlarını kazıyordu. "Dur."

"Konuşmaktansa bunu yapmayı tercih ederim," dedi ve dizlerinin üzerinde yükselerek adamın ağrıyan uyarılmasına doğru ilerledi.

Bir elini eşofmanının eteklerine sokarak sırtına dayadı ve diğer eliyle kıcına acı bir tokat attı. Aldığı nefes keskindi. Gözlerinin irileştiğini ve uyarılmışlıktan camlaştığını görmek içinde bulunduğu duruma yardımcı olmadı. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazlasını yapmak istiyordu. Daha fazlasını tatmak. Elinin ona değdiğinde çıkardığı sesi ezberlemek istiyordu.

"Konuş," diye sertçe emretti.

Kız güzelce somurttu ve adamın aleti de buna göre tepki verdi.

"Şu anda ereksiyonun içime doğru tünel kazmaya çalışırken nasıl konuşmak istersin?"

Bir iniltiyle ayağa kalktı ve onu daha önce oturduğu sandalyeye bıraktı. "Kal. Konuş," dedi tekrar otururken.

"Tanrım. Birisi o şeyin etrafında gözünü kaybedebilir," dedi, aptal aletin sınırlarına karşı nasıl gerildiğine hayranlıkla bakarak.

Tekrar oturdu ve bir yudum almak için unuttuğu kahvesini eline aldı.

"Kıçıma attığın o küçük tokat beni rahatlatmaya yetti de arttı bile," dedi.

Aynı anda hem yutkunmaya hem de nefes almaya çalışırken boğuldu. Sakalındaki kahveyi silerken, "Sana ne konuda güven veriyorum?" diye sordu. Krema ile tatlanmıştı ve ona onu hatırlatıyordu.

"Bu geceden sonra Brick spirale gireceğini ve otuz adım geri atacağını düşünmüştüm," dedi.

"Bir Tuğla spirali mi?"

"İstediğiniz şeye biraz fazla yaklaşmanıza izin verdiğinizde ve sonra... bilmiyorum, onu elde edemeyeceğinizden emin olmak için bütün bir yaz boyunca adadan ayrıldığınızda."

Gözlerini kapadı ve başını sandalyenin arkasına yasladı. "Remi," diye iç geçirdi. "Bunun için özür dilerim."

Onu bir ara sokakta duvara yaslamışken, kızın istekli ellerinin kot pantolonunun üzerinden onu kavradığını düşünmek, onunla ne hakkında konuşması gerektiğine odaklanmasına yardımcı olmuyordu.

Az önce yaptıkları şey onun içini boşaltmış, içini boşaltmış ve sonra yeniden doldurmuşken onu nasıl bu kadar çok isteyebilirdi? Ona nasıl bu kadar çok şey yapmak isteyebilirdi?

"Bana neden o şekilde ayrıldığını söyle," dedi. "Bana bunu söyle, ben de sana şeyimi söyleyeyim."

İç geçirdi ve elini yüzünde gezdirdi. "İyiyim. O ara sokaktayken. Sen..."

"Aletini mi kaptın?" diye kendini beğenmiş bir şekilde sordu.

"Bana dokundu," diye düzeltti ve ona uyarıcı bir bakış attı. "Beni sana dokunmaktan alıkoyacak hiçbir şey olmadığını biliyordum. Ellerimi senden uzak tutamayacağımı biliyordum. O yazın geri kalanını vücuduna tapınarak geçireceğimi biliyordum."

Alaycı bir tavırla, "Neden kaçtığına şaşmamalı," dedi.

"Yaz sonunda hep gidecektin. Ne olursa olsun, toparlanıp gidecektin ve ben burada kalacaktım. Sensiz. Seni benim yapmanın nasıl bir his olduğunu bilseydim buna dayanamazdım. Önümde iyi bir kız gibi diz çökmenin ya da kötü bir kız gibi eğilmenin nasıl bir şey olduğunu bilseydim. Sensiz hiçbir şey yapamazdım."

"Demek gittin," diye usulca sordu.

Bakışlarıyla onu kıstırdı. "Sana sahip olmasaydım daha iyiydi. Çünkü o zaman rol yapabilirdim."

"Ne numarası?"

"Sana karşı hissettiklerim gerçek değilmiş gibi davranabilirim."

Bir nefes verdi. Yine küçük ve çaresiz görünüyordu. Ama şimdi ona giderse, güneş doğarken onu cama karşı becermek zorunda kalacaktı.

Onu tanıyordu. İçini dışını. Bu yüzden Remington Ford'un hayatta kalma çantasını karıştırdı. "Bu geceden sonra seninle birlikte olmaktan gerçekten pişmanlık duyacağımı mı sandın?" diye sordu.

Ona "Hadi canım, Sherlock" bakışını fırlattı. "Bu düşünce aklımdan geçmiş olabilir." Kupasının kenarından onu izliyordu ve dizlerini çenesine kadar çektiğinde bacaklarının arasında mor satenden küçük bir üçgen görebildiği gerçeğine odaklanmamaya çalıştı. "Tasmanı bıraktın. Beni içeri aldın."

Öyle.

"Eğer seni üzecek ya da incitecek bir şey yaptıysam, Remi-"

"Hâlâ yanlış bir şeyler bulmaya çalışıyorsun," diye alay etti. "Birlikte inanılmaz, vahşi ve harika bir şey yaptığımız gerçeğini kabullenemiyor musun?"

"Bunu yapabileceğimden emin değilim." Mor satenin tam ortasında ıslak bir çizgi vardı. Yüzünü ona dayayarak uyumak istiyordu.

"Sadece birkaç şeyi anlamanı istiyorum. Birincisi, birlikte yaptığımız her şey tamamen doğru. Bir kadına vurmak ve iz bırakmakla ilgili sıkıntılı iç monoloğunuzu duyabiliyorum-"

"Seni işaretledim mi?" Dehşete düşmüştü. Çoğunlukla. Ayrıca küçük, çirkin bir parçası da bunu görmek istiyordu. Bununla gurur duymak istiyordu.

"Odaklan Brick," dedi dikkatini çekmek için parmaklarını şıklatarak. "Birlikte yaptığımız şeyin rızaya dayalı ve gerçekten harika olduğunu söylüyorum."

"Yani sakıncası yoktu..." Ne demesi gerekiyordu? *Hey, Remi, bir masanın üzerine eğilmeyi ve bir ders vermeyi umursamadın mı? Peki ya seni yatağa bağlayıp yıldızları görecek kadar sert sikmeme ne demeli?*

Dizlerini açtı ve öne doğru eğildi. Lanet olası kazak, onun güzel mor iç çamaşırını görmesini engelliyordu.

"Bayıldım. Daha fazlasını istiyorum. Ama daha fazlasını istediğinize karar vermeden önce tüm gerçekleri bilmeniz gerekir."

Aleti her şeyi kabul etmeye hazırdı. Gerçekler umurunda değildi.

"Tanrım, evli değilsin, değil mi?" Bunu düşünmek bile içini dolduruyordu.

sahiplenici bir öfkeyle. Ona sahip çıkmaya çalışan adamı yakalayacak ve yok edecekti.

Gözlerini devirdi. "Hayır!"

Rahatladı.

"Durum bundan daha kötü," dedi.

"Sikeyim. Remi. Sadece söyle bana. Beni bu ıstıraptan kurtar ki dizlerimin üzerine çöküp dilimi içine gömebileyim, sonra da güneş doğana kadar bana binmeni sağlayayım."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Uhh."

Parmaklarını şıklatma sırası ondaydı. "Odaklan.

Konuş."

Tavana baktı ve bir nefes aldı. "Tamam ama belki odaklanabilmem için göğüs bölgeni kapatabiliriz?"

Brick yorgun bir iç çekişle sandalyenin arkasındaki örme örtüyü kaptı ve üzerini örttü.

"Daha iyi mi?"

"İşe yaramak zorunda. Kazayla ilgili hikâyenin devamı var," diye söze başladı.

30 Ocak
Birkaç hafta önce

S Yere kadar uzanan zümrüt yeşili elbisesini ve altın telkari küpelerini seçmişti çünkü bunlar onu memleketinin onu tanıdığı kaba saba genç kızdan olabildiğince uzak hissettiriyordu.

Ama galerinin beton zemininde dolaşırken, kendi resimlerine hayranlıkla bakarken, içinde hâlâ aynı kız gibi hissettiğini fark etti. Bir sonraki macerasını arayan aynı hoppa, vahşi kız. O bir sonraki macera şimdi olacaktı.

Kendini beğenmiş ama bir şekilde çekici menajeri Rajesh, telefonunda uzak mesafeden alıcılarla konuşurken -ya da fahişelere sipariş verirken- Remi kendine resimleriyle baş başa kalacağı birkaç sessiz an verdi.

Açlıktan ölen sanatçı bir klişe değildi, uzun ve gerekli bir gerçeklikti. Ama artık resmen geçmişte kalmıştı. Tıpkı onu asla sevemeyecek bir adam için özlem duyan kız gibi. Büyümek için yeni, harika bir gerçeklik vardı.

Bir hafta önce, sanat okuluna gitmek için harcadığı paradan daha fazlasına bir eser satmıştı. Banka hesabında üç haneden fazla rakam olduğunu hatırlamıyordu.

Bir daire çizerek döndü ve resimlerinin akıp gidişini izledi. Etrafında dönüp duruyordu, renk ve müzikten oluşan bir atlıkarınca. Işık ve hayat. Sanat dünyasında resmen büyük bir olaydı. Alessandra Ballard öyleydi.

Daha birkaç ay önce, Florida'daki çekici bir İngiliz'e, sırf bir pisliğin gözüne girebilmek için bir parça satmıştı. Remi onu o kadar sevmişti ki, Bay Charm nişanlısının aşık olduğu başka bir parçayı satın almak için pazarlık yapmaya geldiğinde, ona Rajesh'i ağlatacak bir indirim yaptı.

"Mutlu musun?" Rajesh telefonunu takım elbise ceketinin içine s o k u p manşetlerini düzelterek sordu. "Çünkü mutlu değilsen, öfke nöbeti geçirip her şeyi yeniden düzenlemelerine neden olabilecek kadar önemli birisin."

Remi homurdandı. Galeri, tüm koleksiyonun güzel ve saygılı bir şekilde sergilenmesini sağlamak için elinden gelenin fazlasını yapmıştı. Her tablonun üzerinde eserin adının yanı sıra esinlendiği şarkıyı da içeren bir isim levhası vardı. Gece boyunca, çalma listesi her şarkının üzerinden geçecek ve ışıklandırma sinestezinin kafasında ürettiği renklere uyacak şekilde değişecekti.

Bu, ziyaretçilere ve müşterilere onun dünyasında olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında fikir verecek duyuşal bir deneyimdi. O da onayladı.

"Ben hala diyorum ki, eğer sizi bir şey boyarken izleyebilselerdi daha da iyi olurdu. Para çantası alıcılarından biri bir şarkı seçsin ve herkes senin onu boyamanı izlesin. Gözlerinin önünde yaratacağın bir parça için kolayca altı haneli rakamlar öderler."

Remi ona gözlerini devirdi. "Hayır." Kimse onun resim yapmasını izlemiyordu. Bu bir kuraldı.

"İşte yine zorluk çıkarıyorsun."

"Ben bir sanatçıyım. Huysuzum. Beğenmiyorsan git araba sigortası sat," dedi ve tepsiden bir kadeh şampanya kaptı.

"Ben sadece profilinizi ve kârınızı nasıl yükseltebileceğinize işaret ediyorum."

"Evet, sürecimi satışa çıkararak," diye yakındı. "Olmuyor. Benimle boya ve müzik arasında olanlar kişiseldir. Ve senin çıkarıcı küçük kalbinin bunu ticarileştirmesine izin vermeyeceğim." Sırf onu kızdırmak için burnuna vurdu.

"Büyük bir fırsatı kaçıyorsun."

"Kimse beni resim yaparken izlemiyor."

"Neden?"

"Ben sadece çıplak resim yaparım," dedi. "Şimdi, izin verirsiniz. Onlar kapıları açmadan önce gidip yarım tepsi meze yiyeceğim."

Kafalar kapıya doğru çevrildiğinde galeri küratörü ve Chicago Sanat Koalisyonu yönetim kurulundan bir çiftle sohbetin ortasındaydı.

Camille Vorhees baş döndürmek için yetiştirilmişti. Her zaman şık bir şekilde şekillendirilmiş bal sarısı saçlarıyla klasik bir güzelliğe sahipti. Geniş gri gözlerinde baştan çıkarıcı bir masumiyet vardı. Nesiller boyu süren aristokrat terbiyenin getirdiği kalın bir ağız ve keskin elmacık kemikleriyle kutsanmıştı.

Zarifti, sevimliydi ve görünüşe göre aklını kaçırmıştı. "Alessandra," dedi Camille, Remi'nin ellerini tutmak için uzanarak.

"Camille." Kucaklaşmak için eğildiler. "Burada ne yapıyorsun?" Remi onun kulağına fısıldadı.

"Bunu kaçıracağımı bile bile evde bir saniye daha kalamazdım," dedi arkadaşı, geri çekilip ona titrek bir gülümseme vererek.

"Burada olman gerekmiyordu."

"Hanımlar, bir fotoğraf çekebilir miyiz?" diye sordu bir blog yazarı, fotoğraf makinesini çoktan kaldırmıştı.

Remi kafasındaki soruları gözden geçirirken durakladılar ve gülümsediler. Fotoğrafçıya teşekkür etti ve arkadaşına döndü.

"Öğrenecek," dedi Remi, boğazına bir panik gıdıklaması tırmanarak.

Hiçbir şeyden korkmadan büyümüşü. Hiçbir şeyden korkmak zorunda kalmadan. Ailesi, ablası, çevresi, Brick vardı. Hepsi gerektiğinde onu desteklemeye hazırdı. Ama burada. Şimdi. Onların koruması yoktu ve Camille de yoktu.

"Bunu sonra konuşuruz," diye ısrar etti arkadaşı. "Şimdilik bu senin gösterin ve ikimiz de bundan keyif alacağız. Şimdi yolu göster ki sana ne kadar zeki olduğunu söyleyebileyim."

Remi kolunu Camille'in koluna doladı ve en parlak gülümsemesini takındı. Rol yapabilecek biri varsa o da Remington Ford'du, Alessandra Ballard rolünde olsa bile.

Sanatına hayran kaldılar. Şampanya içtiler. Sanatseverler ve eleştirmenlerle konuştular. Camille, sinestezi hakkında aynı soruları tekrar tekrar yanıtlarken onun yanında durdu.

Evet. Gerçekten renkleri gördü.

Hayır. LSD almış gibi değildi.

Hayır. Beyin hasarı yoktu.

Remi bütün gece Camille'in gözünün önünden ayrılmasına izin vermedi. Kapı her açıldığında ve takım elbiseli bir adam içeri adım attığında, omurgasında bir ürperti kayıyordu.

Warren bunun geçmesine izin vermezdi. Yetkinin kimde olduğunu hatırlatmadan olmazdı.

Remi daha önce hiç nefret etmemişti. Elbette, geçici olarak hor görmüştü. Hatta yirmili yaşlarının başında birkaç voodoo laneti bile denemişti. Ama Warren Vorhees'e kadar hiç kimseden nefret etmemişti.

Gecenin sonunda, eserin yanında beliren çok sayıda incelikli satılmış çıkartma karşısında sevinç duymak yerine, acımasız bir tür korku hissetti.

"Benimle evime gelmek ister misin?" Camille anahtarlarını bulmak için çantasını karıştırırken sordu.

"Elbette," dedi Remi.

"Büyük başarınızı paketleyerek kutlayabiliriz."

Remi kadehteki son şampanya yudumunu da yutmak üzereyken boğuldu.

Çenesinden aşağı ve göğüs dekoltesine doğru tükürdü. "Pardon?" dedi, gözleri sulanarak.

Camille gülümseyerek ona bir kokteyl peçetesi uzattı. "Ben hazırım."

"Gerçekten mi?" Remi ciyakladı. Arkadaşını omuzlarından tuttu ve gözlerinin içine baktı.

Arkadaşı başını salladı, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Vakit geldi." "Hey, Alessandra!" Rajesh kapıya doğru yönelirken seslendi. "Şimdi olmaz Raj."

"Nasıl yaptığını bilmek istemiyor musun?"

Remi omzunun üzerinden, "Eminim yüzdeni aldığında bana her şeyi anlatacaksın," diye seslendi.

Camille'in arabası tıpkı kendisi gibi parlak ama abartısızdı. Çalıştırma düğmesine bastığında Mercedes mırıldanarak canlandı.

"Ne geceydi ama. Sanırım tüm sanat dünyası senin adını anacak," dedi ve park yerinden çıkmadan önce Remi'nin emniyet kemerini takmasını bekledi.

Remi, "Toplanma işine geri dönelim," diye önerdi. Ticari başarısı, arkadaşının gitmeye hazır olmasıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

"Warren önümüzdeki dört gün boyunca Washington'da olacak. Gelecek yılın kampanyasıyla ilgili çok önemli bir şey var," dedi Camille ve onları Chicago'nun soğuk ama ışıltılı şehir merkezini arkalarında bırakarak otobana doğru yönlendirdi.

"Nereye gidiyorsun?" Remi sordu.

"Önce annemle babamın," dedi Camille. "Annemi aradım bile. Bunun spontane bir ziyaret olduğunu düşünüyor, bu yüzden ona söylediğimde çok hayal kırıklığına uğrayacak

gerçek nedeni."

"Ama seni destekleyecekler, değil mi?" Remi itti.

"Yapmak zorunda kalacaklar," dedi Camille. "Şehirde bir avukat arkadaşım var ve Salı günü onunla bir randevum var. Evlilik sözleşmesinin bir kopyası zaten onda var."

"Telefonundan göndermedin, değil mi?" Remi sordu. Camille kocasından ayrılmaya karar vermiş bir kadın için son derece sakin görünüyordu. Birden fazla kez, ayrılırsa hayatına son vereceğini söyleyen bir adam.

Remi ona inanmıştı. Onunla tanıştığında bir şey fark etmişti, gerçekten bir sancı. Ama o çok yumuşak, çok çekiciydi. Sevecen bir koca gibi görünüyordu. Ve daha önce hiç gerçek bir canavarla tanışmamıştı.

Artık biliyordu.

"İyi misin? Ne kadar topluyoruz? Ne zaman gidiyorsun?" Remi soru yağmuruna karşı koyamayarak sordu. Camille Mercedes'i çıkış rampasından aşağı yönlendirdi ve lüks banliyöye ve senatörün ultra modern malikânesine doğru ilerledi. Remi'nin yarı yenilenmiş çatı katı, insanların öldürüldüğü bir garaj gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, kırmızı boya kana çok benziyordu.

"Ben iyiyim," dedi Camille içten bir gülümsemeye. "Elbette çok korkuyorum. Ama ya şimdi ya da asla."

"Seni incitti mi?" Remi, hissettiği yetmiş beş duygudan herhangi birini sesinden uzak tutmaya çalışarak sordu.

"Her zaman öyle yapar."

Camille radyoyu açtı. Radiohead'in "No Surprises" şarkısı arabanın içini doldurdu. Renkleri ve dokuları Remi'yi sakinleştirdi. Bu iyi bir şeydi. Uğruna savaştığı şey buydu. Arkadaşlıklarını bunun için tehlikeye atmıştı.

"Ben de seninle geleceğim," dedi Remi birden. "Nereye? Annemlere mi?"

"Evet. Eğer ben orada yüzlerine karşı her şeyin doğru olduğunu söylersem seni yanlış anlayamazlar ya da küçümseyemezler. Seni desteklemeleri için taşaklarına tekmeyi basarsam seni ona geri döndürmeye çalışamazlar."

Araba tepelere doğru tırmanmaya başladığında Camille, "Sen iyi bir arkadaşsın Remi," dedi. Aysız bir geceydi ve gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Kar burada daha derindi ve ağırlığın altında eğilen ağaç dalları farlarda parlıyordu.

Remi aniden, "Ailen ve avukattan sonra benimle eve gelmelisin," dedi.

"Mackinac'a mı?" Camille sordu. "İtiraf etmeliyim ki, tarifinize bakılırsa kulağa cennet gibi geliyor."

"Oh, kışın ortasında olmaz. Ama orada güvende olacaksın. Bu güzel, sessiz kar küresi. Gerçekten kaçabilirsin. Akli başında hiç kimse seni orada takip etmez," diye söz verdi Remi.

"Hmm. Brick'le tanışacak mıyım?"

"Tuğla mı?" Remi masumca tekrarladı.

"Hiç böyle bir şey söylemedin ama ben birkaç şeyi bir araya getirdim. Brick senin kalbini kıran adam, değil mi?"

"Genç ve aptalken biri kalbini kırabilir mi?" Remi havalı bir şekilde sordu.

"Genç ve aptal olsan bile hala bir kalbin var."

"Brick ve benim farklılıklarımız olabilir. Ama kalbimi kırdığını söyleyemem."

"Demek başka biriymiş," dedi Camille sinsice.

Remi direksiyonun arkasındaki profiline gizlice bir göz attı. Arkadaşı gülümsüyordu.

"Hayır. Egomu geçici olarak zedeleyen oydu."

"Ah, egon ezildi. Bu, kalbini kırmaktan çok daha güvenli görünüyor."

"Ne paketlediğin hakkında konuşalım," dedi Remi, konuyu değiştirerek Konu.

Dikiz aynasında bir dizi far belirdi. Uzun farlar sanki çok hızlı yaklaşıyor gibi görünüyordu.

"Remi. Bu o." Camille, elleri direksiyonun etrafında sıkılaşılarak söyledi.

"Belki de sadece bir sarhoş-"

Ama araba virajı dönerken yavaşlamadı. Lastiklerin gıcırtısını, motorun devrini müzikten duyabiliyorlardı.

"911'i ara," dedi Remi, metalin metale çarpma sesi duyulmadan bir saniye önce.

Mercedes ileri doğru savruldu ve çift sarı çizgiyi geçti. Camille tiz bir çığlık atarken Remi kendi çantasını kucağına alıp telefonunu kapı.

Camille sessiz gözyaşları döküyordu. Az önceki umut ve planlar karanlığın içinde kaybolmuş gibiydi.

"911, acil durumunuz nedir?"

Remi daha konuşmadan, farlar yaklaşıp aynalarda onları kör ederken Camille yürek parçalayan bir hıçkırık attı.

"Bizi öldürmeye çalışıyor," diye fısıldadı

Camille. "Ona izin vermeyeceğim," dedi

Remi.

"Acil durumunuz nedir?" diye tekrarladı operatör.

Ama artık çok geçti. Araba onlara yine arkadan çarptı. Mercedes onları karanlık bir inişten ayıran korkuluklara çarparken, çarpmanın etkisiyle vücudu emniyet kemerine doğru savruldu. Metal sıyrıldı ve büküldü. Kıvılcımlar gecenin küçük ceplerini aydınlattı.

Tiz çığlıklar müziğin üzerinde yankılandı. Remi kendi sesini tanıyamadı.

Uzun farlar yoldaki bir sonraki virajda kayboldu.

"Alo? Beni duyabiliyor musun?" Remi bağırdı, körlemesine telefonunu arıyordu.

Camille sürücü koltuğunda donmuş, elleri direksiyonu kavramıştı. Göğsü sık nefeslerle inip kalkıyordu. Remi'nin kendi ciğerleri yanıyordu.

Mercedes hâlâ çalışıyordu. Ama keskin duman ve lastik kokusu burun deliklerini dolduruyordu.

"O gitti," diye nefes aldı Remi. "O gitti."

Camille başını sallıyordu. "O hiç gitmedi." Gösterge panelinin ışığında gözyaşları yanaklarında parlıyordu.

"Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi Remi sert bir sesle. "Arabadan çıkmak zorundayız."

"Bizi bulacak. Durmayacak."

Remi emniyet kemerine uzanırken ön camı daha fazla ışık kesti. Çok hızlı giden uzun farlar. Camille'in güzel profili bir saniyeliğine zamanda donmuş, yaklaşan aracın ışığında yanmıştı.

Ve sonra hiçbir şey yoktu.

Bayılıp bayılmadığından ya da gözünü kırptığında dünyanın yok olup gittiğinden emin değildi. Açılan hava yastığı görüşünü engelliyordu. Bir şeyler dengesiz, sallantılı hissediyordu. Sanki araba artık sağlam bir zeminde değildi.

Camille'in başı öne eğik, gevşek bir şekilde duruyordu.

Remi artık dumandan başka bir şeyin kokusunu da alabiliyordu. Acı kan kokusu.

"Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Müzik hâlâ açıktı, hâlâ gürültülüydü. Ama dünya devrildi. Yoksa sadece araba mıydı? Parçalanmış, kırılmış ön camdan Remi ağaçları ve bükülmüş metali gördü.

Onları korkuluklara doğru itmiş. Ve kenarda tehlikeli bir şekilde dengede ydiler. Ne kadarlık bir düşüştü bu? Beyni Camille'in evinden ne kadar uzakta olduklarını hesaplamaya çalıştı ama düşünceleri ağır işliyordu.

Arkalarında, belki de üstlerinde, Remi başka bir motorun boğuk mırıltısını duyabildiğini düşündü. Başka bir araba. Ama başını çevirmek acı veriyordu.

Dünya devrildi. Ya da belki de arabaydı. Ama bu sefer, sadece bir derece daha ileri gitti.

Arabanın burnu alçalırken Remi çığlık atmak için ağzını açtı ama hiçbir ses çıkmadı. Sadece kulaklarında yüksek sesle çalan müzik ve ağırlıksız kaldığında midesine inen ilk roller coaster tepesi vardı. Yerçekimi arabayı aşağı, aşağı, aşağı çekerken.

Bir çıtırtı duyuldu ve arabanın inişi acımasızca durdu. Emniyet kemeri göğsünü acıyla kesti.

Müzik kesildi ve yerini korkunç bir gıcırdama sesi aldı. Ağaçlar. Dik vadiden fıskıran ve kara göklere doğru uzanan bir çift ağaç inişlerini durdurmuştu. Ama arabanın parçalanmış enkazını yerçekimine karşı ne kadar tutabilirlerdi?

"Camille?" Remi fısıldadı. Uzandı ve arkadaşının gevşek koluna dokundu. "Camille. Buradan çıkmamız gerek."

Cevap vermedi. Hastaydı, sersemlemişti ve dehşete düşmüştü. Ama ürkütücü sessizlikte başka bir şey daha duydu. Bir araba kapısı kapandı.

Eğer bunu duyabiliyorsa, yoldan o kadar da uzakta olamayacaklarını fark etti. Belki geri tırmanabilirlerdi ve-

Arabanın kapısının kimin olduğunu fark etti. Kırık penceresinden kimin ayak seslerini duyabiliyordu. Nefesi hırıltılı iniltilerden başka bir şey değildi ve boştaki elini ağzının üzerine kapatarak sesleri bastırmaya çalıştı.

Onlara bakıyor, işinin bitip bitmediğini tartışıyordu. Eve gidip önce endişeli, sonra da şaşkın görünerek çalışmaya başlayabilirdi. Bu

Orospu çocuğu. Nefret onu körüklüyor, ona daha önce hiç yaşamadığı soğuk bir sakinlik veriyordu. Buz gibi bir öfke ruhunda kök saldı. Bunu kazanamayacaktı. İnsanlığını uygunsuz bulduğu için Camille'in hayatına son vermeyecekti. Ve kesinlikle onun hayatına da son vermeyecekti. Yapacak tabloları vardı. Öpeceği erkekler. Keşfedeceği dünyalar.

Bu şeyleri onlardan almayacaktı. O gücü kullanmayı hak etmiyordu.

Nefes alış verişi yavaşlayana kadar kafasının içinde bir döngü halinde çalmasına izin verdi. Boğazındaki panik çığlıklarla savaşmak zorunda kalmayana kadar.

Sessizce oturdu, kulakları adamın yaklaşma sesini bekliyordu. Eğer işi bitirmek için buraya inerse, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Çok savunmasızdılar. Tek yapması gereken arabayı itmek ve varlıkları yok olacaktı.

Oturdu ve Camille'in gevşek elini kendi eliyle kavrayarak bekledi. Brick Callan'ın sert yüzü aklına geldi. Bunu nasıl düzelteceğini biliyordu. Kurtarmaya gelecek ve günü kurtaracaktı. Her zaman yaptığı gibi.

Karanlıkta kötü adamın ortaya çıkmasını beklerken kahramanının bu görüntüsüne tutundu.

Önündeki ağaç uğursuz bir gıcırtı çıkardı ve bir çatlama sesi duyuldu. Sessizce uzaklaşmasını dilerken gözlerinden yaşlar süzüldü.

İşte o zaman duydu. O uzak, küçümseyici kahkahayı. O iğrenç orospu çocuğu onlara gülüyordu.

İnsanlık dışı ve şeytani bir sesle kahkahalar ona kadar ulaştı. Tıpkı adamın kendisi gibi. Bu ses ruhunu dağladı. Arabanın kapısının tekrar çarptığını, motorun devrini ve sonunda kaybolmadan önce silikleştiğini duyduğunda, ağrıyan ciğerlerinden bir feryat yükseldi.

Onları orada ölüme terk etmişti.

Remi gözyaşlarının arasından gözlerini kırıpıştırarak ağaçların ötesindeki karanlığa baktı. Ağaç gövdelerinden biri inlerken araba bir kez daha sarsıldı. "Kahretsin," diye inleyerek emniyet kemerini çözdü. "Lütfen hiçliğe adım atmama izin verme."

Kalın bir dal karanlıktan yuvarlandı ve arabanın kaputundan geriye kalanların üzerine düştü.

"Tamam. Lanet olsun. Sakin ol," diye kendini uyardı Remi. Sesi dayanılmaz sessizliği yarıp geçti. "Sadece tırman ve Camille'i dışarı çıkar. Tek yapmam gereken bu."

Çok kolay. Önemli bir şey değil. Kapı kolunu yokladı ama yerinden oynamadı. Zorlayarak açmaya çalıştı ama bu hareket arabayı salladı ve onu dehşete düşürerek hareketsiz bıraktı.

"Tamam. Kapıda yok. Sorun değil. Denemem gereken üç tane daha var, Camille. İyi olacağız."

Dikkatle, çünkü arkadaşının hayatı buna bağlıydı, Remi arka koltuğa tırmandı. Ciğerleri yanıyordu ve her nefes almak imkânsız bir görev haline gelmişti.

"Kafama darbe almadığım ya da yüzüm kırılmadığı için ne kadar şanslıyım," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Bu iyi bir şey. Bu iyi."

Sürücü tarafındaki arka kapı sıkışarak kapanmıştı, ancak yolcu tarafındaki kapı, kolu denediğinde gevşeyerek açıldı.

"Aman Tanrım. Teşekkürler, Sonny ve Cher." Yanakları ıslanmıştı ve ağladığını fark etti. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye bağırdı kendini karların içine bırakırken.

Ayak bileklerine kadar suya battı ve hemen iki ayakkabısını da kaybetti. Hava çok soğuktu. Ama lanet olsun, Mackinac Adası'nda doğmuştu. Karda yalınayak bir yürüyüşle hayatta kalabilirdi.

Dişlerini kafasından fırlayacakmış gibi hissedene kadar gıcırdattı ama korku ve kararlılık onu arabanın önüne doğru kayarak ilerlerken sıcak tuttu. Karanlığı sadece tek bir far aydınlatıyordu. Duman ve kar, ışığın altında ürkütücü bir şekilde parlıyordu. Ötesinde karanlık bir boşluktan başka bir şey yoktu.

Camille'e ulaşmak için arabanın önünde sürünmesi gerekecekti. İki sıska, parçalanmış fidan tarafından asılı duran arabanın.

Nefesi hırıltılar halinde gelen Remi, kayarak ve sürünerek kaput boyunca ilerledi. Ellerini ilk ağaca doladı ve ayağı bir kayaya takılarak ilerledi. Acı uyuşuklukla savaşıyordu. Hava çok değerli bir meta haline gelmişti.

Bir adım daha ileri. Başka bir ağaç. Bu ağaç aşağıdaki vadiye ya da vadiye doğru sertçe eğilmişti. Karanlık için neredeyse minnettardı. Aşağıda onu neyin beklediğini göremediği için neredeyse rahatlamıştı.

Ağaç bir inilti daha çıkardı ve arabanın gövdesi bir santim daha öne kaydı.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye fısıldadı. Ağacın dibinde dikkatlice ilerlerken kalbi öyle bir çarpıyordu ki davul sesi gibi geliyordu.

Bu korkuydu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Kendi potansiyel ölümüyle hiç yüz yüze gelmemişti.

Eğlenceli değildi. Bunu tavsiye etmedi. Ama bu noktaya kadar onun için önemli olan her şey muhteşem bir netlikle önünde uzanıyordu. Mackinac. Ailesi ve kız kardeşi. Brick. Fırçası tuvalin üzerinde hareket ederken, boş beyazlığı silerken, potansiyeli gerçekleştirirken hissettiği şey.

Sevdiği şeyleri düşündü. Sevdiği insanları. Sıcak bir günde soğuk Vernor's'u ve kırmızı ruj. Daha fazlasını istedi. Hepsinden daha fazlasını.

Sevilmek istiyordu.

Yaşamak istiyordu.

Sonunda arabanın etrafından dolaşp dik yokuşu sürünerek Camille'in kapısına ulaştığında kırık bir çığlık attı.

"Ella Fitzgerald aşkına," diye fısıldadı ve donmuş parmaklarını sapın etrafına doladı.

Kapı gıcırdayarak açılırken gözyaşları yanaklarında dondu. Sonra bunun kapı değil, ağaç olduğunu fark etti. Korkunç bir kıymık sesi ve ardından bir inilti duyuldu.

Pes edecekti. Ve o çapa olmadan, araba düşebilirdi.

Şimdi ya da asla. İçeri uzandı, hava yastığını aşağı itti ve Camille'in emniyet kemerini bulmaya çalıştı. Arkadaşı hâlâ korkunç bir şekilde hareketsizdi.

Bir kaza kurbanını hareket ettirme, annesinin sesini kafasının içinde gün gibi net duydu.

Ama ya Camille'i şimdi hareket ettirecek ya da arabanın lanet olası bir vadinin dibine düşmesini izleyecekti.

Araba birkaç santim daha ileri kayarak Remi'nin ayaklarını da beraberinde sürükledi.

Duyduğu kırık hıçkırıkların kendisinden geldiğini fark etmesi uzun bir an aldı.

"Hadi, Camille. Kazanmasına izin vermeyeceğiz. Bu son değil!"

Parmakları sonunda tokayı buldu ve serbest bıraktı. Arkadaşını arabadan çıkarmanın en iyi yolunu bulmaya çalışırken, ilk ağaç mücadeleyi bırakıp ağır çekimde farın hüzmelerini kestiğinde planlama hızla eyleme dönüştü.

"Kahretsin!" Remi, Camille'i omuzlarından tutup kaldırdı.

Geriye doğru düştü ve arkadaşının baygın bedenini beceriksizce kendisiyle birlikte sürükledi. Her ikisini de kurtarmak için ancak zamanı vardı.

enkaz kaymış ve kaymış. Ama bu sefer durmadı. Ağırlık, kırık ağacın taşıyamayacağı kadar fazlaydı.

Korkunç bir şangırtıyla ağaç ve araba karanlığın içinde kayboldu.

Onlar da kayıyorlardı. Enkaz dik yokuştan aşağıya doğru çökerken ve buruşurken hiçliğe doğru kayıyorlardı. Bir kolu Camille'in göğsüne dolanmış olan Remi diğer koluyla tutunmaya çalışıyordu.

Kolu bir şeye çarptı. Sertçe. Acı, uyuşmuş sinirleri aydınlatırken Remi kendi kendine, sadece kırım sesini hayal ettiğini söyledi.

Acıya rağmen, kolunu garip bir şekilde o şeyin etrafına dolamayı başardı ve terbiyeli duruşlarını durdurdu. Topuklarını sıktı. Ve nefes almaya çalıştı. Sırada ne olduğunu düşünmeye çalıştı.

Korkuluklar ve yol onların üzerindeydi. Bir yerde. Bekleyen tehlike mi yoksa güvenlik mi olduğunu bilmiyordu.

"Siktir," diye inledi gevrek dişlerinin arasından.

Gözlerini kapadı ve ailesinin mutfağını hayal etti. En mutlu olduğu yer. Onlarla geçirdiği Noel'i özlemişti. Neden eve gitmemişti? Çünkü Warren'ı öğrenmişti, diye hatırlattı kendine. Arkadaşının bir canavarla evli olduğunu ve onunla yalnız kalmasını istemediğini öğrenmişti.

Ya bu onun Noel sabahı ailesiyle geçirdiği son şansı olsaydı ve canavar yine de kazansaydı?

"HAYIR!" diye hıçkırarak inkâr etti.

Ondan ya da Camille'den başka bir şey çalmıyordu.

"Camille, oraya tırmanacağız, yardım getireceğiz ve o orospu çocuğunu parmaklıkların arkasına koyacağız," diye fısıldadı Remi. Arkadaşı onun ellerinde hareketsiz kaldı.

"Bu kadar zayıf olduğun için sana kızdığımı biliyorum. Ama bu gece gerçekten senin lehine oldu," dedi topuklarını dikkatlice kara yerleştirip eğimden birkaç santim yukarı çıkarken. Ayağının yere sağlam bastığını hissettiğinde kayaya tutunduğu yerden kurtuldu. Camille'in kolunun altına soktuğunda kolu sızladı. Ama ya acıyı hissedip hareket edecekti ya da acıyı hissedip bir uçurumun kenarında donarak ölecekti.

Ya da astım krizinden bayılır ve ikisinin de karanlığa yuvarlanmasına izin verir.

Dişlerini sıkarak arkasına yaslandı ve Camille'i de yanına çekti. Tekrar ve tekrar. Santim santim. Zaman yoktu. Sadece mesafe vardı. Karanlık. Soğuk. Kendi nefes alış verişinin kesik kesik sesi.

Ve sonra bir titreşim oldu. Mavi. Sonra kırmızı. Tekrar ve tekrar. Etraflarını saran çalıların üzerine düştü, sisi aydınlattı, karı ve nefesini boyadı. Mavi. Kırmızı.

Şimdi sesler vardı. Ve daha fazla ışık.

Kalbi şarkı söylüyordu. Seslenmek istedi ama ciğerleri yeterince hava emmesine izin vermedi. Bu yüzden arkadaşının gevşek bedenine asıldı ve sessiz bir dua gönderdi.

Gözleri açıldığında, parlak bir ışık huzmesi onu kör etti. *Ölüyor muydu? Bu resmen son muydu?*

"Yamaçta iki kurban var," diye bildirdi bir ses.

"Bana bir ip ve kızak getirin," diye bağırdı bir başkası.

Remi gözlerini kısarak ışığa doğru baktı, hâlâ Camille'e tutunuyordu. Güvendeydiler.

Polise her şeyi anlatacaktı ve onlar da Warren'ın kapısını kırıp onu tutuklayacaktı. O da onlarla gider ve onun taşaklarını tekmelerdi.

İşte o zaman korkulukların üzerinde beliren uzun gölgeyi fark etti.

"Senatör, geri çekilmeniz gerekiyor."

"R emi." Kızın adı ağzından iki boğuk hece halinde döküldü. Hatırlamadığı halde onun önünde volta atıyordu. ona hikayesini anlatırken ayağa kalktı.

Onu kollarına almak, bir daha kimsenin onu incitmeye bu kadar yaklaşamayacağına dair ona söz vermek istiyordu. Chicago'ya uçmak ve Warren Vorhees'in vücudundaki her kemiği kırmak istiyordu.

Onu sokağın karşısına taşımak, evine kilitlemek ve nöbet tutmak istedi.

Bir polis olarak, aile içi anlaşmazlıkların ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Ne kadar çabuk ters gidebileceklerini. Remi'nin kendisini bir arkadaşıyla lanet bir canavar arasına koyduğu düşüncesi hayatından on yıl aldı.

"İyi misin?" diye sordu, yeşim yeşili gözleri onun yüzünü tarıyordu.

Brick adımlarının ortasında durdu ve burnunun köprüsünü parmaklarının arasına sıkıştırdı. Bir daha asla iyi olamayacaktı.

"Su ya da başka bir şey ister misin?"

"Sadece... bana bir dakika ver," dedi, sonunda kelimeleri boğarak çıkarmayı başardı. Emniyet kemeriyle bağlanmış, ağlamamak için arkadaşının elini tutarkenki görüntüsü. Deli bir adamın hayatına son vermesini beklerken.

Başını salladı ve kahvesini aldı. Ve bir gecede ikinci kez dünyasını başına yıkmamış gibi davranacak kadar sakinleşmesini bekledi.

Bunu düzeltecekti. Bir daha asla karanlıkta yalnız kalmayacağından emin olacaktı. Asla bir düşmanla tek başına yüzleşmeyecekti. Asla bir koruyucusu olmadan.

"Yani Vorhees olay yerine ilk gelenlerle birlikte miydi?" Brick polis moduna geçmeye çalışarak sordu. Ellerini iki yana açtı ve bunun imkânsız olduğunu anladı. İki masum kadını öldürmeye çalışan bir adam hakkında objektif olmanın hiçbir yolu yoktu. Özellikle de kadınlardan biri onunsa. Bunun için yeterince hızlı bir adalet yoktu. Bu hayvanı hayatının geri kalanında bir kafese koymak onu tatmin edecek miydi? Kanun ona Remi'yi korumak için ihtiyaç duyduğu intikamı verecek miydi? Doğru ile yanlış arasında kalan o gri bölge birdenbire ona anlamlı gelmeye başladı.

"Evet," diyerek onun sorusunu yanıtladı. "Biraz bulanık. Ama polislerle birlikte oradaydı. Sanırım ona sürpriz yapmak için eve uçtuğuna dair bir hikâye uydurdu. Orada olmadığını fark edince endişelenmiş ve telefonunu takip etmeye çalışmış."

"Yani hikayesi eve uçtuğu, kızın telefonunu takip ettiği ve polisleri aradığı mı?" Brick özetledi.

Remi başını salladı.

"Seni yukarı çektiklerinde ne oldu?"

Burnunu kırıştırdı. "Aptalca bir şey yaptığımı duyunca şaşırmayacaksın," diye itiraf etti.

Onunla birlikte oturup ona sarılabilmeyi diledi. Ama içinde bu kadar öfke varken ona dokunmaya korkuyordu. "Sadece bana ne olduğunu anlat, bebeğim."

Böylece anevrizma geçirmeyi bitirebilir, rozetini teslim edebilir ve gidip bir adamı öldüresiye dövebilirdi.

"Önce Camille'i bir kızakla yukarı çektiler - hala bilinci yerinde değildi - ve sonra beni yukarı çekmeye yardım ettiler. Zirveye ulaştığımda, anlaşılabilir bir şekilde perişan haldeydim."

Brick sessiz kaldı ve onun düşüncelerini toparlamasını bekledi.

"Warren'ın üzerine yürüdüm ve ona taşaksız bir sosyopat gibi bir şey söyledim."

"Tanrım, Remi."

"Oh, soğukkanlı davrandı. Yıkılmış bir koca gibi davrandı. Rolünü oynadı. Ama bunu gözlerinde gördüm. O ölü gözlü bakışı. İçinde hiçbir şey yok. En azından insani hiçbir şey."

"Sonra ne oldu?"

"Beni ondan kurtarmak için bir acil yardım görevlisi ve bir polis gerekti. Polislere belli ki içki içtiğimi söyledi. Sonra da sanki arabayı kullanan benmişim gibi bana ne kadar hızlı gittiğimi sordu."

Brick nefesinin altında küfretti.

"Onlara araba kullanmadığımı söyledim. Ama sanırım onlara ne yaptığını anlatmaya çalışırken boğuldu. Ona zarar verdiğini. Bizi yoldan çıkmaya zorladığını. Hayatta kalan olmadığından emin olmak için orada durduğunu."

"Seni ciddiye almadılar mı?" diye sordu.

"Yarı donmuştum ve yolun çoğunda histeriktim. Ayrıca nefesimi tutamıyordum. Bu yüzden muhtemelen biraz dengesiz görünüyordum. Ama polislerle kanka oldu. 'Belli ki karımın arkadaşı perişan halde. İçki içiyor. Madde bağımlılığı sorunu var falan filan.'

"Kahretsin," diye mırıldandı ensesini ovuşturarak.

"Bir polis beni eve bıraktı."

Brick, "Hastaneyi mi kastediyorsun?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Beni eve bıraktı. Yaralı görünmediğim için."

"Lanet olası kolunu kırdın." Sakin görüntüsü Büyük Kanyon büyüklüğünde çatlaklar gösteriyordu.

"O zaman bunu bilmiyordum. Daha çok Camille için endişeleniyordum ve onu ambulansa ya da hastanede öldüreceğinden korkuyordum. Polise - Trooper Martinez'e- tüm hikayeyi tekrar anlatmaya çalıştım ama sesim kendime bile histerik geliyordu. Yine de bana alkolmetre vermesini sağladım ve alkolmetreden geçtim."

"Yani bir polis seni eve bırakıyor, sonra ne oluyor?"

"Menajerim Raj elinde bir şişe şampanya ile evime geldi ve kutlama yapmak istedi."

"Kutlamak" kelimesini duyunca elleri yumruk oldu.

"Sakin ol, koca adam. Öyle değil," diye güvence verdi Remi, sonra kaşlarını çatı. "En azından ben öyle düşünmüyorum. Yine de çok aradığı kesin."

Başını salladı ve ajan meselesini daha sonra konuşmak üzere bir kenara bırakmaya karar verdi. "Senin evine geldi ve sonra ne oldu?" diye sordu.

"Hastaneye gidebilmek için üzerimi değiştirmeye çalışıyordum. Warren'ı onunla yalnız bırakmak istemedim. Biraz hiperventilasyon geçiriyordum." Adam onu bakışlarıyla kıstırdı. Kadın gözlerini devirdi. "İyi idi. Hem de çok. Aşırı tepki verdi, ambulans çağırdı ve beni acil servise götürdüler."

"Kolunun kırık olduğunu orada fark ettiler."

"Evet. Aynı zamanda Camille'i stabilize ettikleri travma bölümünde olay çıkardıktan sonra güvenlik tarafından dışarı çıkarıldığım yer. Raj, Warren'ın taşaklarına diz çökmemi engelledi. Bunun için onu henüz

affetmedim."

Heyecanlanmaya başlamıştı, sesindeki tedirginlikten bunu anlayabiliyordu.

"Birisi güvenliği çağırdı ve Warren, Raj'ın beni zapt etmesine yardım ediyormuş gibi yaptı. Bana iyice yaklaştı ve eğer ona herhangi bir sorun çıkarırsam, bunun acısını Camille'den çıkaracağını söyledi. Onun hayatının bana bağlı olduğunu söyledi."

O lanet olası bok parçası hiç doğmamış olmayı dileyecekti. Brick bundan emin olacaktı. Adamı yok edecekti.

Başka sorular da vardı. Ama bekleyebilirlerdi, diye karar verdi. Bundan sonra ne olacağına karar vermesine yetecek kadar parça bir araya gelmişti. Remington'ın bundan hoşlanmayacağını zaten biliyordu.

"Olay olduğunda senin hakkında konuşuyorduk," dedi, çenesini dizlerine dayarken gülümsemesi biraz hayalperestti. "Camille ve ben. Şimdi buradayız. Ne kadar ironik, değil mi?"

Bu ironik ya da tesadüfi değildi. O ve Remi tanıştıkları günden beri birbirlerine çekilmişlerdi. Kız ona aitti.

Geri döndüğü ilk gün bu yüzden onun kollarına yürümüştü. Neden caddenin karşısındaki evi seçmişti. Neden yatağını ve sırlarını onunla paylaşmıştı.

Tanrım. Ona söylemeyeceğini fark etti.

"Birlikte yatmamış olsaydık bana bunu anlatır mıydın?" diye sordu, önünde durdu ve ellerini sandalyesinin kollarına koydu.

Eğlenerek ona doğru baktı. "Hayır."

Sadece bu ihtimal bile tansiyonunu yükseltmişti.

"İyi misin?" diye tekrar sordu. "Biraz ağır nefes alıyorsun."

Gözlerini kapattı. "İyiyim," diye yalan söyledi.

"Sesin gerçekten iyi gelmiyor. Sana su getirmeme ne dersin? Ya da belki biraz kurabiye?"

Onu sandalyeden kaldırıp kanepeye taşıdı ve kucağına oturtup göğsüne bastırmamaya çalıştı.

"Bana inanıyor musun?" diye sordu, parmakları ensesindeki saçlarla oynarken.

"Tabii ki sana inanıyorum."

Onun patlamak üzere olan bir saatli bomba olduğu gerçeğinden habersizmiş gibi görünerek ona doğru gevşedi.

"Planın neydi?" diye sordu, sesini nötr tutmaya çalışarak. Remi hakkında bildiği bir şey varsa, o da bir adamın sonuçsuz bir şekilde yeryüzünde dolaşmasına asla izin vermeyeceğiydi.

"Planım Chicago'ya dönmek ve yüzleşmek-"

"Hayır." Sözcük buz gibi soğuk çıktı ve odayı bir ürperti kapladı. "Hayır mı?" diye tekrarladi.

"Bu asla olmayacak," dedi kararlı bir şekilde, bilinçli olarak onu tutuşunu gevşeterek. "Bu adamın yanına yaklaşmayacaksın," dedi ona. "Bir daha asla."

"Ama-"

"Hayır."

"Brick," diye iç geçirdi.

Onu sıktı. "Remington. Sırrını benimle paylaştın.

Şimdi seni tehlikeye atmayacak bir çözüm üzerinde çalışacağız."

"Biz mi?" diye sordu, gözlerinde umutla ona bakarak.

"Biz," diye iç geçirdi.

"Anneme söylemeyeceksin, değil mi?"

Bu öyle 16 yaşındaki Remi'nin söyleyeceği bir şeydi ki alnını Remi'nin alnına indirdi. "Böyle bir söz vermiyorum."

Onun kucagında kıvranmaya başladı. Ona meydan okumaya niyetlendi. Tartışmak için. Bunun istenmeyen bir sonucu olarak taş gibi sertleşti.

Ayağa kalkmak için hamle yaptı ama adam onu durdurdu ve kalçalarının üzerinden çekerek üzerine oturttu. Onu ereksiyonuna doğru bastırdı ve kalçalarını sabit tuttu.

"Kes şunu," diye seslendi.

Kızın göz kapakları ağırlaşırken gözlerindeki isyan ve şehvet ışığını gördü.

Dudakları aralandı.

Yapması gereken o kadar çok şey vardı ki. Söylemesi gereken o kadar çok şey vardı ki. Ama o anda tek bir önceliği vardı. Remington'a kime ait olduğunu hatırlatması gerekiyordu. Kendini -sorunlarını, sırlarını ve her şeyini- kime verdiğini.

"Brick," dedi, bu kez daha soluk soluğa.

Kalçalarını tutamak gibi kullanarak, onu uyarılmışlığının üzerinden aşağıya doğru sürükledi.

Nefesi boğazında düğümlendi.

"Ağrın var mı?" diye sordu hoyratça.

"Evet" diye fısıldarken bile başını salladı.

"Uyumalıyız," dedi, hareketi tekrarlayarak ama kalçalarını da iterek.

"Yapmalı mıyız?"

Bu hareket, iç çamaşırının kemerini penisinin başını serbest bırakacak kadar aşağı kaydırıyordu. Kızın iniltisi adamın zonklamasına neden oldu ve bir an daha onun içinde olmamaya dayanamadı. Eşofman üstünü başından sıyırdı ve ipeksi mor külotunu yana çekti.

Remi'nin istekli parmakları kalın shaftının etrafına sarılıp bacaklarının arasına yönlendirdiğinde, başı yastığa doğru düştü. Islak ve sıcak göbeğinin ucunun etrafındaki öpücüğü, vücudunda yarışan bir ateş gönderdi. Cennete geri davet ediliyordu.

"Yavaş ol." Kız onun etrafında gerilerek ağrıyan aletine doğru kendini alçaltırken fısıltısı sertti.

Çok sıkı. Remi'nin kanalı ereksiyonunu kadife bir yumrukla kavradı ve sıkı. Her sinir ucu ateşlendi. Hissedilecek çok şey vardı. Sonunda uzun zamandır hayalini kurduğu yerde olmaktan zevk. Yeterince derin olmadığı için acı. *Henüz.*

"Bebeğim, henüz her şeyimi almaya hazır değilsin," diye uyardı onu, kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırarak.

"Bundan emin misin?" Onu daha fazla içine çekebilmek için daha da alçalırken sözcükleri gıcırdattı.

Onun ölümü olacaktı. Yavaş gitmeli, bunu onun için özel kılmalıydı.

Brick hareketsiz kaldı, orada durdu, sahip olmanın tadını çıkarıyordu. Kasları onun etrafında titriyor, duyularını elektrikliendiriyordu. Kızışma ihtiyacı onu çıldırtıyordu. Vücudunun onu karşılama şekli dışında her şeyi unutmak için.

Kadının bu kadar içinde olmak, erkeğin uyarılmasını daha da artırmış, onu daha da germişti.

Sonunda evinin yolunu bulmuştu.

Onun adını tekrar tekrar söylüyordu.

"İyi misin? Seni incitiyor muyum?" Kadın hemen cevap vermeyince, adam omzunu ısırdı. Sertçe. "Cevap ver bana."

"Bilmiyordum," dedi kırık bir fısıltıyla. "Neyi bilmiyordun?"

Yeşim yeşili gözleri açılıp onun yüzüne kilitlendi. "Nasıl *doğru* hissettirirdi," diye itiraf etti.

İtiraf üzerine siki kadının içinde esnedi. Bu doğrudu. Bu, şimdiye kadar istediği her şeydi ve mümkün olduğunu bildiğinden çok daha fazlasıydı.

Ve ona sahip olamadan neredeyse onu kaybediyordu. Bu gerçek onu ruhuna kadar dehşete düşürmüştü.

"Bebeğim, gitmem gerek."

"Kımılda. Hızlı ve sert," diye emretti. "Beni senin yap."

"Sen benimsin." Şu andan itibaren aralarında başka hiçbir şey olmayacaktı. Adam, kızın kendisine karşı kıvranmasına neden olan bir deneme hamlesi yaptı ve kızın akıl sağlığına, centilmenliğe olan zayıf tutuşunu gevşetti.

"Spoiler uyarısı: Çok hızlı boşalacağım Brick." "Bu sadece ilk sefer."

Titreyen dudaklarının arasından, "Tanrı'ya şükür sadece konuşmuyorsun," dedi.

Parmaklarını kadının kalçalarına geçirdi. "Bunu sen istedin. Çok fazla gelirse, durmamı söyle."

"Çok fazla şey istiyorum. Bana çok fazla şey vermene ihtiyacım var. Başka bir şey düşünmeme izin verme."

Geri çekilmek yoktu. Onun izniyle kontrolündeki tasmayı kopararak değil. Adam çekilirken kadının günahkâr kayışıyla ve ona tekrar çarpmanın kaygan zaferiyle değil. Kalçaları, incelikle hiçbir ilgisi olmayan vahşi bir ritimle çalışıyordu.

Ona doğru hamle yaparken taşakları kıza çarptı. Acımasızca.

Yeterince derine inemiyordu, yeterince sert olamıyordu. Aralarındaki mesafeyi silmesi gerekiyordu. Hemen boşaldı, sikini iç duvarlarıyla o kadar sert boğdu ki neredeyse o anda içine boşalacaktı. Ama zorlukla dayandı ve amının dalgalanmalarına dayandı.

"Kahretsin, bu işte çok iyisin," diye nefesini tutmaya çalıştı. "Bir tane daha istesem açgözlülük mü etmiş olurum?"

Tek eliyle kızın çenesini ve boğazını kavradı. "Benden istediğin her şeyi isteyeceksin. Ben de sana vereceğim. Anladın mı?"

Adam onu yavaşça becerirken dişlerini alt dudağına gömdü.

"Anlıyor musun?" diye tekrarladı, kıza olan sarılışını biraz daha sıkılaştırarak.

Başını salladığında gözlerinde bir heyecan parıltısı vardı. "Evet Brick."

"Aferin kızıma. Şimdi bana ne istediğini söyle."

Kadın muzaffer görünüyordu ve adam onun küçük tuzaklarından birine düşüp düşmediğini merak etti. "Beni bu kanepenin koluna domaltmanı ve ayakta duramayacak kadar sert boşalana kadar beni becermeni istiyorum."

O zaman biraz çıldırdı. Çünkü ayağa kalktığını ya da onu kanepenin yuvarlak kolunun üzerine katladığını hatırlamıyordu. Ama kendine geldiğinde, iç çamaşırlarını arkasından çıkarıp bacaklarından aşağıya indirmesini en ince ayrıntısına kadar takdir etti. Gözleri, ellerinin onun yumuşak teninde bıraktığı ince hatıralara ziyafet çekiyordu.

Parmak uçlarını sırtında, kıkırda, kalçalarında gezdirdi, ta ki teninin her santiminde tüyleri diken diken olana dek. Şimdi yavaşça ilerliyordu, çünkü bir kez içine oturduğunda yavaş, nazık, tadını çıkararak olmayacaktı. Kalçalarını kolunun üzerinde biraz daha yukarı itti, girişiyle aynı hizaya gelebilmesi için onu parmak uçlarına getirdi.

Sikinin ilk iki santiminin kızın içine kaymasını izlemek hipnotize ediciydi. "Çok sıkı. Beni bunun için uğraştıracak mısın?"

Sabırsızca yastığa doğru inledi ve ona doğru eğildi. Ona hafif bir tokat attı, sonra kalçalarını kavradı ve eve çarptı.

"Brick!"

Kızın çığlığı kulaklarını çınlattı. Ona cevap olarak attığı zafer çığlığı boğazını düğümledi. Açık onu inanılmaz derecede derine götürdü.

Nefes nefese kalmıştı ve her biri ona daha sıkı tutunmasına neden oluyordu. "Sakin ol ve nefes al, bebeğim. Hareket etmem gerekiyor ve bunu rahatla."

"Çok derin," diye bağırdı.

"Doğru," dedi, bir elini onun sırtında gezdirerek. "Aramızda hiçbir şey yok. Sır yok. Geri durmak yok. Sadece dayanıyoruz."

Daha fazla dayanamadı. İhtiyaç onu boğazından yakalamıştı. Çekildi ve erotik bir hayranlıkla kadının uyarılmışlığıyla ereksiyonunu ne kadar kayganlaştırdığına baktı. Tekrar o davetkâr sıcaklığa doğru ilerledi ve kadın inlediğinde içinde bir şeyler koptu.

Brick onun üzerine eğildi ve saçlarından bir tutamı dizgin gibi avucuna doladı. Onun kokusuna tapınırcasına kendini tekrar tekrar içine soktu, taşakları kalçalarının arkasına ritmik bir şekilde çarpana kadar kalçalarına güç verdi.

Tamamen onun merhametine kalmıştı, katlanmış ve ona karşı çıplaktı. Yine de "evet" diyordu.

Ona dünyayı sunmuştu ve tek istediği onu öyle bir sikmesiydi ki, boşaldıktan sonra ayağa kalkamadı. Gözünü kırpmak istemedi. O daracık, davetkâr amcığın içine pistonunu sokarken bu tablonun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyordu.

Taşakları çalkalanıyor, yüklerini serbest bırakmak için çaresizce çırpınıyordu. Dişlerini sıkarak bunu ona söyledi. Ona her şeyi, ona yapmak istediği tüm karanlık ve kirli şeyleri anlattı. Onu unutulana kadar becerirken omzunun ipeğine karşı müstehcen sözler fısıldadı.

Kadın onun etrafında hızlandığında, kasları gerildiğinde, bu kadın için, bu lanet mucize için tanrılara şükretti.

Sahip olduğu tüm dehşet anılarını silmek istiyordu. Yerine yeni bir anı koymak istiyordu. Ona bedenini, kalbini, ruhunu emanet ettiğinde neler olduğunu. Acıyı ve korkuyu bir öpücükte, bir sevişmede yok edecekti.

"Brick!" diye inledi. "Beni-"

Tüm vücudu onun etrafında kenetlenmişti. Binlerce küçük kas onu kavrayıp tutarken, siki içinde kilitlenmişti. Kan tadı gelene kadar dudağını ısırarak adam, kadının amcığı sikinin üzerinde aşağı yukarı dalgalanırken dayanmaya çalıştı. Boşalması devam ederken titriyordu. Adam göremiyordu. Duyamıyordu. Sadece Remi'nin vücudunun ona verdiği şeyi kabul ettiğini hissedebiliyordu.

Ve işi bittiğinde, titreyerek ve gevşeyerek, kendi salıverilmesi şaftına doğru kavurucu bir şekilde ilerlediğinde, dışarı çekti. Aletini kavrayarak yumruğuyla iki vahşi darbe indirdi ve şiddetle kadının sırtına, kıkırına, kalçalarına boşaldı. Menisi kadının dışını dağlarken attığı çığlık boğazını yaktı. Son damlasına kadar tekrar tekrar yumruğunun içine boşaldı. Taşakları boşalana, kalbi dolana kadar.

Ta ki kadınına ihtiyacı olanı verene ve kadın da onu ödüllendirene kadar.

İkisini de temizledikten sonra onu oturma odasına geri götürdü. Ayrı kalmaya hazır değildi, onu kucağına oturttu ve bacaklarını şömineye doğru uzatarak kanepeye yasladı.

"Nasıl vardır sen hala sert mi?" o Fısıldadı,
shimmying üzerindeonun ereksiyonu.

"Senin içinde olmadığım on dört yıl," dedi ona, kanepenin arkasından bir battaniye çekip etrafına sararak.

"Kendimi yeterince yakın hissetmiyorum," diye mırıldandı, vücutlarının arasına uzandı ve adamın sikini bacaklarının arasına yönlendirdi.

"Bebeğim, ağrıyor olmalısın," diye uyardı, bir eliyle kızın dağınık saçlarını okşarken.

"Taşınmamıza gerek yok," dedi kendini yavaşça üzerine bırakırken. "Sadece sensiz kendimi boş hissediyorum."

Bu mantığa karşı çıkamazdı. Onu kucaklayabildiği ve en çok olmak istediği yerde, onun derinliklerinde gömülü kalabildiği zaman değil.

Kadın iç çekerek yüzünü adamın boynuna bastırdı ve adam parmaklarını kadının sırtında aşağı yukarı gezdirdi.

"Üşüdün mü?" diye fısıldadı, teninde tüyler diken diken olduğunda şakağına bir öpücük kondurdu.

Başını iki yana salladı. "Hayır."

Onun saçlarına gülümsedi. Şampuanının kokusunu içine çekti. Göğsünde bir şeyler oluyordu. Ve bu bir kalp krizi değildi. Çok, çok daha kötüydü.

Remi Ford'a aşıktı. Her zaman öyleydi. Ve birisi onu ondan almak istiyordu.

Gözlerini ateşe dikti ve yükselen panik yerine bedenlerinin birleştiği yere odaklanmaya çalıştı.

Adamın omzuna doğru iç çekti ve dili adamın tenini tatmak için dışarı fırladı. Yarı sertleşmiş siki içinde esnedi.

"Mmm," diye mırıldandı daha kalın şişerken. "Bu çok iyi hissettiriyor Brick." Birazcık öne doğru kaydı ve ağzından çıkan küçük nefes onu daha da sertleştirdi.

Tekrar aşağı doğru sallandı ve iç çekti. Yavaşça, şefkatle onu bedenine kabul etti.

Yavaş. Ölçülü. İşkence gibi. Her dalgalanmada daha da kalınlaşıyor, sertleşiyordu.

Remi doğruldu ve ellerini onun omuzlarına koydu. Kalın kirpiklerinin altından ona bakan o güzel yeşil gözlerinde cam gibi bir parıltı vardı. Dudakları dolgun ve ayıktı, sanki henüz açıklamadığı daha fazla sır varmış gibi ve tek yapması gereken onu paylaşacak kadar iyi, yeterince güvenli hissettirmektir.

Kızın içine doğru sallanmasına izin verdi, kız aç değiştiğikçe kalçaları onun etrafında sıkılaştı.

Göğüsleri, çok ihtiyaç duyduğu ilgi için mükemmel yükseklikteydi. Kadın kaygan amcığıyla onun sikini tembelce çalıştırırken, adam sıkı bir ucunu ağzına çekti ve yapıştı.

Kadının boğazından çıkan inilti düpedüz günahkârcaydı. Bunu tekrar tekrar duymak istiyordu. Bu zevki ortaya çıkarabilecek tek kişinin kendi dokunuşu olmasını istiyordu. Emdi, göğsünden uzun, yavaş çekişler aldı ve onun çekirdeğindeki cevap titremesini hissetti.

Elleri belinden kalçalarına doğru kaydı ve sonra yanaklarını kavrayıp ayırdı. Adam o pürüzsüz, çilli cildin altındaki kasları yoğururken uzun, lüks bir iç çekti.

Kalçalarını oynatarak sırtını kamburlaştırdı ve Brick davetiyeyi okudu. Ağzını diğer göğsüne götürürken, orta parmağını kıcının yarığı boyunca gezdirdi.

Meme ucunu bir sonraki uzun çekişinde, parmak ucunu orada bulduğu sıkı kas halkasına doğru itti.

Dudaklarından çıkan alaycı bir soluk değildi. Nefes nefese bir "evet" iç çekişiydi.

Bu kadın. Bu lanet kadın. Daha sert emdi, henüz keşfedilmemiş bu fantezi karşısında refleks olarak gerildi. Onun her santimini tanımak istiyordu. Bilmesi gerekiyordu.

Eğer bir şey ister ya da arzularsa, bunu ona verecek kişi o olurdu.

Kalçalarını tekrar eğdi, shaftını köküne kadar aldı ve aynı zamanda parmağına karşı salladı.

Daha aşağılara, birleştikleri yere uzandı ve orada bulduğu ıslaklığı daha yukarılara yaydı. Tekrar ve tekrar, onun tarafından doldurulduğu yerden boş olduğu yere giden yolu takip etti.

Her seferinde biraz daha sert, biraz daha derine bastırdı. Sonunda parmağını daha derine kaydırды.

"Brick." Sanki dua ediyormuş, şükrediyormuş gibi saygıyla onun adını sayıkladı. Tekrar hareket etmeye başladı, onun sikine ve parmağına biniyordu.

Diliyle meme ucunu yaladı.

Ereksiyonu tamamen sertleşmişti ve etrafındaki duvarların yavaşça, nazikçe kaymasıyla ağrıyordu. İtmek istiyordu. İkisi de birbirlerinin kokusu dışında her şeyi unutana kadar onun titreyen, hassas seksine dalmak.

Ama bu, bu çok güzeldi. Remi onu yavaşça sürerken, göğüslerine sokuldu ve onu başka bir orgazma doğru kızdırdı.

"Çok iyi," diye fısıldadı. Dişleri göğüs ucunu sıyırdı ve sonra uzun, derin çekişlere geri döndü.

Parmağı onun küçük, dar kıcını onun durgun temposuna ayak uydurarak okşadı.

"Lütfen durma," diye fısıldadı. Gözleri sımsıkı kapalıydı, dudakları huşu içinde ayrılmış gibiydi.

Göğsü sevgiyle, gururla, dünyaya onun kendisinin olduğunu söyleme ihtiyacıyla patlayacakmış gibi hissediyordu.

"Daha fazla," diye yalvardı.

Biraz daha sert, biraz daha hızlı sallanmaya başladı. Şaftının dibine vurduğunda o kaygan, şişmiş tomurcuğu ona karşı hissedebiliyordu. Kalçalarının açgözlü küçük eğimi ona kıkına en kolay erişimi sağladı ve klitorisini onun üzerine sürüklemesine yardımcı oldu.

İlk göğsüne geri döndü ve ritmik bir şekilde sert ve derin emmeye başladı. Parmakları adamın omuzlarına gömüldü ve nefesi kesildi.

Durmak istedi. Ona nefes almasını söylemek istedi. Ama ona güvenmesini istiyordu. Ona vermesi gereken her şeyi alması için ona güvenmesini. Bunu kabul edebilmesi için ona güvenmesini.

"Oh, Tanrım," diye fısıldadı. "Oh, Tanrım."

Adamın siki kadının içinde sarsılıyor, kadının duvarlarını titretiyordu. Piyano tuşlarındaki parmaklar gibi hareket ediyordu. Güzel bir müzik yapıyordu.

Parmağıyla daha sert itti ve sonuna kadar soktu. Orada da titrediğini hissedebiliyordu. Etrafında patlayacaktı ve patladığında, ondan bir başka imkânsız doruk noktası daha sağacaktı.

"Brick, geliyorum."

Tüm İngilizce dilindeki en güzel lanet cümle Remi'nin ona onu boşalttığını söylemesiydi.

O da tam onun yanındaydı. O narin küçük kaslar bir mengene gibi kenetlenmiş, sikinin titremesine neden olmuştu. Kasları serbest kaldığında, kendini gidebildiği kadar derine itti ve orgazmının ilk burkucu fişkırması şaftında patladı.

Yumuşak göğsüne karşı homurdandı, daha sert emdi, parmağıyla daha sert becerdi, kendi salınımının dalgalarına göre zamanladı. Aletinin, parmağının etrafında kaboran ve sönen zevk dalgaları. Açgözlü çekirdeği, tohumunun her son damlasını ona teslim etmesini talep ediyordu.

Adam onu sunabileceği her şeyle doldururken haykırdı. Ona sarılıp adını fısıldarken, onu bedeniyle severken ürpertileriyle ödüllendirildi.

Kimse ona zarar vermeyecekti.

Kimse denemek için yeterince yaklaşmayacaktı.

Baklaşık iki saat sonra Brick sabahın ilk ışıklarıyla yeni bir dünyada uyandı. Remi Ford'un yanında uyuduğu bir dünya.

Önceki gece bir ateş rüyası gibiydi. O ışık boşalırken yeşil gözlerinin aldığı şekil. Ona sanki kayasıymış gibi sarılışını. Sırtındaki parmaklarının tüy kadar hafif okşamaları. Vücudu onunkine o kadar doğru bir şekilde karşılık veriyordu ki, savaşmak için nedenlerini hatırlayamıyordu.

Remi'nin itirafı.

Yapılacak işler vardı. Yapılacak hazırlıklar. Savaş planları çizilecekti. Çünkü hiçbir şeyin onu korkutmasına, tekrar incitmesine izin vermeyecekti. Bedeli ne olursa olsun.

Karnının üzerinde mışıl mışıl uyuyordu, bir eli sanki kaybolmasından korkuyormuş gibi adamın koltuk altına sokulmuştu.

Buna karşılık, avuç içi sert bir kıç yanağının üzerine yayıldı ve onu kendi tarafına sabitledi.

Saçları çıplak sırtından fildişi yastıkların üzerine bir ateş nehri gibi döküldü.

İçinde kabaran sahiplenme dalgası onu neredeyse dibe çekiyordu. Artık her şey farklıydı. Yapması gereken bir iş vardı. İmkânsızı yapmasını gerektiren bir iş; çıplak, uyuyan Remi'den uzaklaşmasını gerektiren bir iş.

Bu da insanüstü bir çaba gerektiriyordu. Kendine onun güvenliğinin, lanet olası hayatının geri kalanında ona sarılma ihtiyacından daha önemli olduğunu söyleyen Brick sessizce yataktan çıktı ve kıyafetlerini aramaya başladı. İç çamaşırları ortalıkta yoktu ama kot pantolonunu ve gömleğini bulmuştu.

Eski, soğuk kahveden bir yudum ve gargaradan bir yudum aldıktan sonra odaya geri döndü.

"Remi? Bebeğim?" diye fısıldadı, elini saçlarında ve sırtında gezdirerek. İpek üzerine ipek.

"Mmm," diye mırıldandı yastığa doğru.

Dudakları kıvrıldı. En azından bazı şeyler aynı kalmıştı. Bu yeni Remi de sabah insanı değildi. Annesiyle babasının merdivenlerinden inerken, saçları darmadağınık, homurdanarak günaydın dediğine dair o kadar çok anısı vardı ki.

Kendini tutamayarak kürek kemiğine bir öpücük kondurdu ve kız hâlâ uyanmayınca tenini ısırdı.

"Mmm. Brick."

Hayatının geri kalanında uykusunda mırıldandığı tek ismin kendi ismi olmasını sağlamak için her şeyi yapardı.

"Bir işi halletmem gerekiyor," dedi kulağına.

Kederli bir sızlanmaya benzeyen bir homurtu çıkardı. "Döndüğümde burada ol," diye emretti.

"Mmph," onun tek cevabı oldu.

Kendini şımarttı ve boynunu öpebilmek için uzun saç perdesini sırtından sıyırdı. "Uyumaya devam et, bebeğim."

Kendini kulübeden dışarı sürüklemekten ve kapıyı arkasından kilitlemeden önce bir dakika daha çarşaf ve battaniyeyle uğraştı.

Kapıyı da kilitledi ve gölden esen rüzgâra karşı omuzlarını kamburlaştırdı. Alçakta asılı duran bulutlar, kirli gri bir renkte, donmuş sularla birleşmişti. Ama içinde bir kömür parlak ve sıcak bir şekilde yanıyordu. Hiç tanımadığı bir adama duyduğu nefret. Bu kadar değerli bir şeyin dikkatsizce göz ardı edilmesine duyduğu öfke. Onsuz bir dünyada yaşama fikri düşünülemezdi.

On dakika sonra patronunun ofisine giren, yorgunluktan bitkin düşmüş bir Brickti.

"Size de günaydın," dedi Şef Ford, bir yığın rapordan başını kaldırıp onun buruşuk görüntüsüne bakarak.

"Bir dakikan var mı?" diye sordu. "Bugün izin günün değil mi?"

"Evet, öyle. Ama bir sorun var."

"Otur," dedi ve masasının önündeki sandalyeyi işaret etti.

Kapıyı arkasından kapattı, şapkasını çıkardı ve oturdu.

"Bu iş ciddi olmalı," diye gözlemledi.

Bileğini dizinin üzerine çaprazladı ve az önce patronun kızını sikmiş bir adam gibi görünmemeye çalıştı. "Adada birinin başının belada olduğuna inanmak için sebeplerim var. Ciddi bir sorun."

Şef parmaklarını dikleştirdi ve bekledi.

"Bu kişi ada dışında tehdit edildi. Bunun inandırıcı olduğuna inanıyorum ve buraya sorun gelme ihtimalinin yüksek olduğunu düşünüyorum."

Darlene sandalyesinde geriye doğru yığıldı ve şakaklarını ovuşturdu. "Remi kendini şimdi neyin içine soktu?"

"O olduğunu söylemedim."

Harika. Remi onu öldürecekti. Ve sonra onu kim koruyacaktı?

"Brick, tatlım. Buraya dün geceki buruşuk barmen kıyafetle geliyorsun, düğmelerin eksik, boynunda iki aşk ısırığıyla güneşten daha parlak parlıyorsun."

Ellerini boynuna vurdu, sanki morluklara giden yolu hissedebiliyormuş gibi.

Darlene, "Sen ve Remi sonunda yattınız ve o da sana kışın ortasında her şey yolundaymış gibi davranarak neden buraya geldiğini anlattı," diye özetledi.

"Ben- Uh. Biz-" Aynı anda hem konuşmaya odaklanıp hem de gömleğinin düğmelerini ilikleyemiyordu.

"Yeterince uzun sürdü. Sana bu kadar uzun süre dayandığı için ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın? Kızımın dikkat süresi bir sivrisineğinki kadardır. Eğer sana karşı güçlü bir şeyler hissetmeseydi, şimdiye kadar Burning Man'de ya da organik peynir tadımında tanıştığı bir salakla ikinci boşanmasını yapıyor olurdu."

Brick'in dili bademciklerine iki kez düğümlenmişti.

"Erm." Bu bir sözcükten çok bir yutkunmaydı.

"Her neyse, kızım kendini neyin içine soktu?"

"Söylemeye yetkim yok," dedi, ağzından gerçek kelimeler çıktığı için şükrederek.

"Sana gizlilik yemini ettirdim, ha?"

Patronuna, ona kariyer kazandıran, bu adada bir yer edinmesine yardımcı olan kadının gözlerinin içine baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Ama yine de doğruca buraya mı geldin?"

Remi öğrendiğinde onun kışını tekmeleyecekti.

"Birinin gazabına uğramayı göze alacak kadar ciddi bir durum," dedi.

Darlene nefesinin altında küfretti. Eline bir kalem aldı ve masaya vurdu.

"Bu onun hatası değildi," dedi.

Şefin kaşları kalktı. "Bir kez olsun. Ne kadar ciddi konuşuyoruz?"

"Duyduğuma göre, çok. Ama size resmi olarak bilgi vermeden ve bu yüzden dayak yemeden önce biraz araştırma yapmak istiyorum."

Bir nefes verdi, kalem şimdi iki kez tıklıyordu. "Tamam. Bu işi çözmen için sana güveniyorum. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bul. Bu tehdit ne kadar inandırıcı. Buraya gelme ya da -Tanrı korusun- oraya gitme olasılığı nedir. Sonra ayrıntıları konuşuruz. Kızımın hoşuna gitsin ya da gitmesin."

Başıyla onayladı ve ayağa kalktı, aniden ona geri dönmek için sabırsızlanıyordu. O uyurken nöbet tutmak için. Neyle karşı karşıya olduğunu tam olarak öğrenene kadar bilgi almak için onu pompalayacaktı.

"Oh, ve Brick?"

Durakladı, şapkası başının yarısına kadar gelmişti. "Öyle mi?"

"Polislerime ya da kızlarıma ilişki tavsiyesi vermekten hoşlanmıyorum. Ama birbirinize karşı iyi olun. Hesaplarıma göre, ikiniz uzun zamandır bu işin etrafında dönüyorsunuz. Birinizin bunu berbat ettiğini görmek istemem."

Sertçe yutkundu. "Remi'yle çıkmam için bana onay mı veriyorsun?"

Homurdandı. "Ben bu odadaki *başka* biri gibi aptal değilim. O reşit olduğundan beri benim onayımı aldın. Bu konuyu açacak *değildim*. Senden daha iyisi yok."

Kalemi bıraktı ve yarısı yenmiş bir çörek aldı. "Siz ikiniz diğerinin ihtiyacı olan şeysiniz. Ama kızımı biraz olsun tanıyorsan, benim onayımı almanın onu yatağından çıkarma ihtimali de o kadar yüksektir. O yüzden tavsiyemi istiyorsan -ki zaten veriyorum- ona kimsenin kimseyi kutsadığına dair bir şey söyleme ve zamanını boşa harcama. İkiniz bu konuda hiçbir şey yapmadan çok uzun süredir birbirinize karışmış durumdasınız. Şimdi buradan gidin ve o morlukları kimsenin görmesine izin vermeyin, yoksa bunun sonunu asla duyamazsınız."

Görevden alınan Brick şapkasını başına yerleştirdi ve adımlarında belirgin bir sıçramayla dışarı çıktı.

Evine döndüğünde REMI yatakta değildi. Yatak odasını ve banyoyu kontrol ederken içinde bir panik duygusu alevlendi. Ondan hiçbir iz yoktu. Ana yaşam alanına döndüğünde masanın üzerinde, düzgünce katlanmış iç çamaşırlarının yanında duran notu gördü.

Senin evindeyim. Kıçını buraya getir.

Kelimeler bir kalp ile çevrelenmişti.

Hem öfke hem de onu tekrar görme arzusuyla hareket ederek kıçını sokağın karşısına doğru sürükledi.

"Görüyorum ki tavsiyemi dinlemişsin," dedi Spencer, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade ve elinde bir kâse mısır gevreğiyle mutfaktan çıkarken.

Brick botlarının burunlarına baktı ve kardeşini istediği gibi bir kenara fırlatma isteğini bastırdı. "Bu nasıl bir tavsiye olabilir?" diye sordu masum görünmeye çalışarak.

Spencer koluna yumruk attı. "Remi arkada. İkinizin de aynı morluklarla ortaya çıkması garip bir tesadüf."

Brick kanıtları saklamak için ellerini boynuna götürdü.

"Sakin ol. Senin adına sevindim dostum," dedi kardeşi içten bir sırıtışla. "Ciddiyim."

Brick uzandı ve Spence'in omzunu sıktı. "Benim için henüz sevinme," dedi suratsızca. "Gidip onunla hesaplaşmam gerek."

Kardeşi homurdandı. "Bu iyi olacak. Tabutun için ne tür bir kaplama istiyorsun?"

"Flanel," dedi Brick, koridorda ilerlerken omzunun üzerinden en küçük sırıtışını fırlatarak.

Onun eski tişörtlerinden birini giymiş, şövalenin arkasında avazı çıktığı kadar şarkı söylüyordu. Onu görmek bile adamı bir sahiplenme dalgasına boğdu. *Benimkini.*

Gözyaşları yanaklarını çiziyordu ve ona gitmek istedi. Onu üzen her neyse onunla arasında durmak istedi. Ama içinde muzaffer bir şey vardı

duruşu, fırça ve palet tutuşu onu geri çekiyordu.

Omuzlar geride, baş yukarıda. Fırçayı tuvale sapladı. Duyguları sadece hissetmekle kalmayıp onları kucaklama yeteneği onu her zaman şaşırtmıştır. Bazılarının kendilerini uyuşturmaya çalıştığı yerde, Remi hepsini memnuniyetle karşıladı.

Odaya girdi ve durdu. İnsanların izlemesine izin vermezdi. Sanatını ve sürecini her zaman şiddetle korumuştı. Magnus çalışma masalarından birinden atladı ve Brick'in ayaklarının etrafında dolanmaya başladı. Eğildi ve bir eliyle kedinin uzun kuyruğunu okşadı.

Şarkı yeniden başladı ve kadın gömleğinin koluyla taze gözyaşlarını sildi. Bu şarkıda onu büyüleyen şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Ya da ona musallat olan.

Orada durup ne kadar süre izlediğinden emin değildi ama kızın gözleri onunkileri bulduğunda, ağzı muzaffer bir gülümsemeye dönüştüğünde zaman durdu.

Kadın parmağını adama doğru uzattı ve adam rampadan aşağıya doğru ona doğru yürüdü. Saçları yüksek bir kuyruk şeklinde toplanmıştı. Çenesinde mor bir boya lekesi ve parmaklarında mavi ve kırmızı lekeler vardı.

Kız kendini onun kollarına bırakıp bacaklarını beline doladığında adam hâlâ iki adım uzaktaydı.

Vereceği nutuk, cevaplaması gereken sorular, yüzünü ellerinin arasına alıp kendini bir öpücüğe bıraktığında aklından uçup gitti.

Kızın ağzı onunkine karşı sevinçle doluydu. İçgüdüsel olarak başının arkasını kavradı ve tadına bakabilmek için ağzını açmaya ikna etti. Öpücük onun gibi vahşi ve özgür bir şeye dönüştü. Kız geri çekildiğinde, adam onu takip etmeye çalıştı. Ama kadın onu durdurdu.

"Resim yaptım," diye fısıldadı dudaklarının arasından. Sonra dişlerini adamın alt dudağına geçirdi.

Onaylarcasına homurdandı ve ona kendi ısırığını verdi. "Bunu görebiliyorum." "Bak," dedi, başını şöalesine doğru çevirerek.

Onun güzel yüzünden başka bir şeye bakmak zordu. Gözlerindeki gölgeler yok olmuştu. Bencilce, bunda bir rolü olduğunu umuyordu.

"Bu sadece bir taslak. Bazen doğru yapmak için birkaç deneme yapmam gerekir. Ama bu daha çok bir şeytan çıkarma ayiniydi," dedi, adamın hâlâ resme değil de kendisine baktığının farkında olmadan.

Bakışlarını ondan uzaklaştırmayı ve önündeki tuvale odaklanmayı başardı.

Koyu mor, iki pürüzlü, kirli beyaz lekenin etrafındaki amansız siyaha karışıyordu. Turuncu ve sarı renkteki keskin, sert çizgiler ürkütücü geceyi tuvalin altından ayırıyordu. Palet bıçağını karıştırmak için değil, neredeyse parçalamak için kullandı. Alt kısım, kırmızı lekeler içeren kar beyazı bir renkteydi.

Brick'in kalbi tanıdıkça göğsüne çarpmaya başladı. Onun ne çizdiğini biliyordu.

Acı, travma, dehşet. Karanlığı kesen ışıklar. Ve bozulmamış beyaz üzerine kırmızının kutsal olmayan sıçraması. Bu ona hissettirdi. Öfke, derin bir korku.

Tuval üzerine birkaç renkle, kalbinin göğsünden oyulduğunu hissetmesini sağlamıştı.

Ona geri döndü, yüzünde gözyaşları ve zafer vardı, onu nefessiz bıraktı. "Ben kazandım," diye fısıldadı.

İblisleri yok etmişti. Onların benzerlerini resmetti. Yağlı boya ve renklerle küllerinden doğdu.

Remington Ford artık korkmuyordu. Ama onun korkmasına ihtiyacı vardı.

"A gnes kışını tekmeleyecek. Bu kesinlikle gerekli mi?" Remi esnerken Brick mağazanın güvenlik kameralarına baktı. "Sadece kişisel güvenliğiniz öncelikliyse," dedi suratsızca. "Çok seks yaptıktan sonra huysuzlaşıyorsun," diye gözlemledi.

Raftan dört fotoğraf makinesi aldı ve onları kadının elindeki sepete attı. "Seks yaptığımız için huysuz değilim. Acı hissedip hissetmeyeceğine karar verebileceğini düşünen bir pislik olduğu için öfkeliyim."

Remi ağzını kapattı.

"Bu adamın -bu lanet yırtıcının- senin yaşayıp yaşamayacağından sorumlu olduğuna inandığını düşündükçe öfke doluyorum. Sen burada onun yüzünden kırık bir kolla karanlıktan korkarken, bu orospu çocuğunun dışarıda elini kolunu sallayarak dolaştığını bilmek beni kahrediyor."

"Tuğla-"

"Seni hiçbir şeyden korkutmaya hakkı yoktu. İyi bir günde beni çıldırtan o korkusuzluğunu almaya hakkı yoktu. Gözlerine o gölgeleri koymaya hakkı yoktu. Ve karısına el kaldırmaya da kesinlikle hakkı yoktu."

Bu, ondan duyduğu en uzun konuşmaydı. Sahiplenme duygusu, biri ona acı çektirmeye cüret ettiği için hissettiği sınırsız öfke, göğsüne yerleşip kök saldı.

Elini koluna koydu ve kasların ne kadar sert olduğunu fark etti. "Her şey yoluna girecek," diye söz verdi.

Yüzünü ona döndü. "Çok haklısın, her şey yoluna girecek." "Bunu ona ödeteceğiz, değil mi?"

Ciddiyetle başını salladı.

"Ödeyecek." "Peki Camille güvende olacak mı?"

"Endişelenecek bir şey yok," diye söz verdi Brick, sesi sertti.

Bunun aptalca olduğunu biliyordu. Onun bu sözü verip tutmasının imkânsız olduğunu da biliyordu. Ama onun yükünü paylaşmaya istekli olduğunu bilmek bile ona daha net düşünmek için yeterli alan sağlıyordu. Ama onun kesinliği, aşırı koruyucu içgüdüleri yine de onu inandırıyordu.

Onu öpmek istiyordu. Ellerini ceketinin altına sokmak ve onu ne kadar çok istediği dışında her şeyi unutturacak bir öpücüğün içinde kendini kaybetmek.

"Aman Tanrım. Ne *kadar* rahat değil mi?" Mira Rathbun koridorun sonunda belirdi, yüzyılın en ilginç hikâyesine rastlamış gibi görünüyordu.

Remi Brick'ten bir adım geri çekildi. İhtiyacı olan *son* şey tüm adanın onlar hakkında dedikodu yapmasıydı. "Brick sadece bana yardım ediyordu..."

Neye yardım edecek? Orgazm seviyesini yükseltmeye mi?

Adam sahiplenici kolunu Remi'nin omzuna doladı ve onu kendi tarafına doğru çekti. Remi garip bir kakhaha attı ve kendini adamın elinden kurtarmaya çalıştı. Ama adamın duvarı daha güçlü, daha inatçıydı.

Brick, "Seni gördüğüme sevindim, Mira," dedi.

"Ne yapıyorsun sen?" Remi ona tısladı.

Mira çok mutlu görünüyordu. "Siz ikiniz *birlikte* misiniz?" "Hayır," dedi Remi.

"Evet," dedi.

Ona ters ters baktı, o kadar çok orgazm oldu ki aklını mı kaçırdı diye merak ediyordu. "Brick'in kusuruna bakma," dedi dişlerini sıkarak. "Sanırım kafasını falan çarptı. Bütün gün çılgınca şeyler söyleyip durdu."

"Ve bütün gece," dedi ona kurt gibi gülümseyerek. "Öyle değil mi, Remi Honey?"

Remi, yanakları yanarken ona en iyi "sen ölü bir adamsın" bakışını attı.

"Şuranda küçük bir çürük var Remi," dedi Mira sırtarak ve kendi boynunu işaret etti.

Remi bir elini bölgenin üzerine vurdu. "Bir kapıya çarptım." Brick kurt gibi, "Dişleri olan," dedi.

Mira elindeki alışveriş listesiyle kendini yelpazeledi. "Aman Tanrım. İkiniz adına çok sevindim!"

"Biz birlikte değiliz," dedi Remi, göğsünde panik oluşmuştu. Remi adamın pençesinde çırpınmaya devam etti ama adam ona daha sıkı sarılmakla yetindi.

Brick şefkatle, "O tam bir çocuk," dedi. "Gerçekten çok mutluyuz."

Sonra, sanki yeterince zarar vermemiş gibi, onu paltosunun önünden yakaladı ve onu parmak uçlarına kadar çekip öpmeye başladı. Kendini onun sıcaklığına, dilinin saldırısına, iradesinin onunki üzerindeki hâkimiyetine kaptırmadan önce yaklaşık iki saniye boyunca iyi bir mücadele verdi.

Adam geri çekildiğinde, kadın ona gevşekçe sarıldı.

"Pekâlâ, siz iki aşk kuşunu alışverişinizle baş başa bırakayım," dedi Mira, çoktan telefonunu çıkarmış ve neredeyse koşarak mağazadan çıkmıştı.

"Ne. Neydi. Sen. Düşünüyordun?" Remi her kelimeyi Brick'in beton göğsüne vurduğu bir şaplakla vurgulayarak söyledi. "Birlikte olduğumuzu herkese söyleyecek."

"Birlikteyiz ve eğer bana birlikte olmadığımızı söylersen, sen kabul edene kadar o daracık amını sikeceğim."

Kafasında çok çekici görüntülerden oluşan bir film makarası oynarken ağzı açık kaldı. Kendini biraz salladı. "Bir ilişkimiz olduğuna karar verip sonra da bunu adadaki en büyük dedikoducuya söyleyemezsin." Ellerini havaya kaldırdı. "Aman Tanrım, anneme ne diyeceğim ben?"

"O zaten biliyor," dedi ve bir elini boynuna koyarak onu kasaya doğru yönlendirdi.

"O ne?"

Kadının çığlığı tezgâhtarın kaşlarını kaldırmasına neden oldu. "Ne. Sen. Sen. Yaptın?"

Brick'in yataktaki hünerlerini keşfettikten hemen sonra onu öldürmek zorunda kalması çok yazıktı.

Kameraları tezgâhtara teslim etti ve kolunu kıza doladı. "Nasıl gidiyor, Randall?"

Randall, Remi'den iki yıl önce mezun olmuştu. Yaklaşan bir patlamanın işaretlerini biliyordu. Tekrar dışarı çıkana kadar öfkesini kontrol altında tutmayı başardı. Gri ve buzlu bir gündü, bu da sokaklarda daha az tanık olduğu anlamına geliyordu.

"William Eugene Callan," dedi Remi, adam onu kar arabasına doğru çekerken topuklarını yere vurarak.

Durdu ve ona doğru döndü. "Eğer bir an için bile dün gece olmamış ya da ikimizin de bildiği bir şey olmamış gibi davranmana izin vereceğimi düşünüyorsan, fena halde yanılıyorsun Remington. Evime döndüğümüz anda seni eğitmekten mutluluk duyacağım."

Öfkeden nefesi kesildi. "Beni *eğitmek* mi?"

Dudakları kulağına değene kadar eğildi, sakalı boğazını sıyırdı. "Kapıdan içeri gireceğim, o pantolonu dizlerine kadar çekeceğim ve sana hatırlatmak için seni merdivenlere doğru egeceğim."

Bacakları ıslak erişteye döndü ve neredeyse kaldırıma yığılıyordu.

"Hayal ederken bile ıslandın mı? O küçük tatlı kıkına öyle sert bir tokat atacağım ki, bu adadaki her erkek adımı haykırdığını duyacak ve bana ait olduğunu anlayacak."

Islak kelimesi bacaklarının arasında neler olduğunu anlatmaya yetmiyordu. Vajinasının bir cankurtarana ihtiyacı olacaktı. Meme uçları sert noktalara dönüşmüştü ve yüzünde neler olduğunu bilmiyordu ama Brick'in hoşuna gittiği açıktı. Çantayı kar motosikletinin koltuğuna fırlattı, sonra onu binanın yanından aşağı sürükledi. Kız ona sokulup kendi hayatıyla ilgili kararları kendisinin verdiğini hatırlatamadan Brick onu duvara yasladı ve ağzını kızın ağzının üzerine kapattı.

Sert, talepkar. Onu baştan çıkarmaktan fazlasını yapıyordu. Ona sahip oluyordu.

Adamla her gün tartışabilir ve inatlaşabilirdi. Ama onu öpebilir miydi? Bu imkansızdı.

Vücudu kendi kendine tepki verdi, ona karşı esnek ve gevşek hale geldi. Sıcaklığı ve sürtünmesiyle bu istilayı memnuniyetle karşıladı. Adam kalçalarını ona doğru bastırduğunda, kadın onun uyarılmışlığının şişmiş uzunluğunu hissetti.

Alçak bir hırıltıyla elini kazağının altına soktu ve göğsünü avuçladı.

"Sana ne kadar ihtiyacım olduğunu hissediyor musun?" diye homurdandı, ereksiyonunu kadının karnına bastırarak.

Başını salladı, arzu dolu iniltisini bastıramıyordu.

"Güvende olmana çıplak olmaktan daha çok ihtiyacım var. Benim için bu kadar önemlisin."

Başı dönüyordu. On dört yıl boyunca reddedildikten sonra, aralarındaki ilişkinin böyle olduğunu kabul edemezdi. Kendini onunla bir ilişkiye, gerçek bir şansa açarsa, daha önce yaptığı gibi fikrini kolayca değiştirebilirdi. Parçalarını daha yeni bir araya getirmeye başlamışken bu onu nereye götürecekti?

Bir canavardan kurtulma şansı vardı. Ama Brick? Bu ölümcül olabilirdi.

"Bana şu anda ne düşündüğünü söyle," diye sordu. O mavi Gözleri onun yüzünü ararken sert ve kırıllandı.

Başını iki yana salladı.

Dizlerinin üzerine çöktü, aletini bacaklarının arasına soktu ve onunla onu kıstırdı. Sonra onun ağzını buldu ve kendisine teslim olmasını sağladı. Bir daha asla nefes alamayacağından emin olduğunda, adam geri çekildi. "Söyle bana, Remi."

"Ugh," diye inledi. "Beni böyle sıkıştırmana bayılıyorum. Bana kaçacak bir yer vermediğin zaman."

"Sen benim için yaratılmışsın, Remington. Bundan asla şüphe etme."

"Neredeyse on beş yıldır bundan şüphe etmekten başka bir şey yapmadım Brick. Bu dönüşünün kalıcı olacağının garantisi yok. İyi bir gece uykusundan sonra fikrini değiştirebilirsin. Başka biriyle evlenebilir ya da Mackinac'ı ve beni tekrar geride bırakmaya karar verebilirsin."

Yüzü taşa döndü. Ama tartışmadı. Bu sefer farklı olacağına dair ona söz vermedi. Duyması gereken sözlerden hiçbirini söylemedi.

"Tüm bunlar bir yana, bana bağlı olmazsan daha güvende olursun. Warren'ın aklına bana zarar vermek gelirse, işe senden başlayacaktır. Önemsemediğim bir şeyi yok ederek başlayacaktır. Biraz mesafeli durmanı istiyorum."

"Aramızda daha fazla mesafe yok." Ses tonu çelik gibiydi. "Anladın mı? Dün gecedен sonra olmaz."

Adam onları kenara itene kadar yüzünü ellerinin arasına gömdü.

"Bana bak," diye buyurdu, kız razı olana kadar bekledi. "Yatağına girmeme izin vermenin karşılığı bu, Remington. İkimiz de böyle olacağımızı biliyorduk. Şimdi sonuçlarına katlanmak zorundayız."

Boğazındaki yumrunun etrafında sertçe yutkundu. "Ya kaçarsam?"

"Peşine düşer ve seni geri getiririm. Ne kadar gerekirse."

Kalbindeki çırpınışları görmezden gelerek avuçlarını adamın göğsüne dayadı ve itti. Ama adam kımıldamadı. "Bu güvenli değil Brick. Bunu anlamıyor musun?"

Kadının st kollarını sıkıca kavradı. "Sana ulaşmak için benden geçmesi gerektiğini anlamasını istiyorum. Senin de bunu anlamana ihtiyacım var."

Gözleri nemlenirken başını salladı. "Ne dediğini bilmiyorsun. Onun neler yapabileceğini bilmiyorsun. Buraya gelmemin üzerinden yirmi dört saat geçmeden beni burada buldu."

"Seni *buldu* da ne demek?"

Fya da bir kez olsun, kanun onun tarafında değildi. Siyah ile beyaz, doğru ile yanlış arasındaki uçurum bir gecede genişleyerek sisli, bulanık bir gri bataklığa dönüşmüştü.

Hiçbir yargıç bazı haber kupürleri ve parçalanmış bir tabloya dayanarak tutuklama emri çıkarmaz. Hele ki sanık bir Birleşik Devletler senatörü ise.

Ama bu tehdidi daha az gerçek yapmıyordu. Senatör Warren Vorhees lanet bir canavardı. Ve er ya da geç, belirsiz tehditlerin ötesine geçecekti. Brick de onun için hazır olacaktı. Kanıtı kaydedip bir dava dosyası açtığında kanı kaynıyordu. Gayri resmi bir dosya.

Remi'nin kalın araştırma yığınının da dahil etti. Onu tek başına, korkmuş bir halde, kendisine zarar veren adamı parmaklıklar ardına koymanın anahtarını bulma umuduyla saatlerce internet aramalarında gezinirken düşünmek midesini bulandırıyor.

Artık yalnız değildi. Ve Brick, onu Remi'den uzak tutmak için ne gerekiyorsa Vorhees'in etrafına lanet olası bir hapisane inşa edecekti.

Telefonu gelen bir mesajın sinyalini verdi.

Remi: Gerçekten Spencer'ı sorumlu bıraktığında Brick Jail'den kaçamayacağımı mı düşünüyorsun?

Kendisi karakola geri dönerken Spencer'ı ona göz kulak olması için görevlendirmişti.

Remi'den uzakta olmak onu endişelendiriyordu. Özellikle de kendi saygısız resminden dolayı ne kadar üzgün olduğunu gördükten sonra. Onu örtbas etmişti. Ama o

hala acısını görebiliyordu. Sadece bu bile o pisliğin çenesini kırmak istemesine neden oldu.

Neler yapabileceğini çok iyi biliyorum. Sadece ben eve gelene kadar uslu durmayı seçeceğini umuyorum.

Ben mi? Spence, Phil Coolidge'e barfiks çekmesi için meydan okuyan kişi.

Brick dudaklarında bir gülümseme hayaleti hissetti. Phil Coolidge, 90'ların sonundan beri Mackinac'ı evi olarak gören 82 yaşında emekli bir triatletti. Kocasını anarak bir rehabilitasyon hastanesinde bypass ameliyatı geçiriyordu ve Phil onsuz yapayalnızdı.

Brick: İkisinin de bir şey kırmasına izin verme.

Spencer ve Phil'in sokakta rüzgar koşusu yaptığı kısa bir video ile yanıt verdi.

Telefonu çaldı ve açtı. "Remi."

"Beni sonsuza kadar koruma altında tutamazsın, biliyorsun," diye uyardı.

Gözlerini kapattı. "Bunun farkındayım. Vorhees'i gözetim altında tutmanın bir yolunu bulana kadar bu geçici bir çözüm."

Nefesini dışarı üfledi. "Bu senin kavgan olmak zorunda değil

Brick." "Bu sabah kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum."

"Beynimi siktikten sonra testosteronun stratosferdeydi.

Sağlıklı düşünemiyordun."

Etrafına bakınarak diğer memurların duyup duymadığından emin oldu.

"Bunun böyle olduğunu kabullenmen gerekiyor. Korktuğunu biliyorum. Ama artık yalnız değilsin ve eğer bununla tek başına yüzleşmene izin vereceğimi düşünüyorsan, o zaman o güzel kafadaki beyni gerçekten sikip atmış olmalıyım."

"Kırlı kırlı kırlı," diye mırıldandı.

Aleti pantolonunun içinde kıpırdandı ve elinin topuğunu alete bastırdı.

"Terbiyeli ol."

"Bu gece için bir planın var mı?" diye sordu, şimdi tüm masumiyetiyle.

"Evet."

"Oh." Hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Seni de içeriyorlar. Çıplak. Yatağında."

"Peki ya Spence?" diye sordu, sesi biraz soluksuz çıkıyordu.

"O davetli değil."

Remi güldü. Sonra iç çekti. "Bu arada, bu sabah Mira için yaptığın gösteri, etrafımda bir çembere işlemekle eşdeğer gibi görünüyor. Buraya geldiğimde Phil 'yeni aşkımız' için beni tebrik etti."

"Güzel."

"Brick," diye inledi.

"*Remi.*"

"Adımı istediğin kadar seksi bir şekilde haykırabilirsin ama yine de bunu tartışacağız. Menfaatleri olan *bir* arkadaşım ve korumam olman için hiçbir sebep yok."

Eğer bu ikisinin birbirini dışladığını düşünüyorsa, bu gece yapması gereken çok şey vardı. Ama bu çizgide dikkatle yürümek zorundaydı. Çok fazla baskı, çok fazla kural olursa kız ürkerdi.

Carlos Turk gelip masasına yaslanırken, "Dört gözle bekliyorum," dedi.

"Oooh. Polis sesi," diye mırıldandı. "Bir şey söylememeye mi çalışıyorsun

Kişisel mi? O devasa alanın her santimini elde etmek için ne kadar çok çalışmanız gerektiği gibi-"

Aleti şişmiş ve zonkluyordu. "Yakında görüşürüz." Bu bir tehditti ve o da bunu biliyordu.

"Dört gözle bekliyorum, koca adam. Gitmem lazım. Spence az önce çöp kutusuna kafa attı. Güle güle!"

Telefonu kapattı. "Senin için ne yapabilirim,

Turk?" "Sen ve Remi Ford hakkında bir şeyler duydum."

Brick başını kaldırdı, meydan okumayı karşılamaya hazırды. "Ah, öyle mi?"

Carlos sırtımaya başladı. "Aferin sana dostum. O tam da ihtiyacın olan şey." Parmak eklemlerini Brick'in masasına vurdu. "Tebrikler."

"Teşekkürler mi?"

Kaşlarını çatarak onbaşının uzaklaşmasını izledi.

Tebrikler mi? Tam da ihtiyacı olan şey miydi?

Neden herkes onun için bu kadar mutluydu?

Onlar için mi?

Onun için adayla savaşmaya hazırды. Onların alaylarına hazırды,

kutsamalarına değil. Onun için yeterince iyi olmadığına dair fısıldanan gerçeklere. Belki de bu çekimin olması gerekenden önce başladığına dair ipuçları. Cehennem,

En azından, şefin kızını becermekle ilgili iğnelemeler olacağından emindi.

Bu tebrikler onu şaşırtmıştı. Ama elinde daha büyük sorunlar vardı.

Yani Remi'nin acil güvenliği.

Raporlarını aldı ve çıktıları bir dosyaya yerleştirdi. Bay ve Bayan Vorhees üzerinde standart bir araştırma yapmıştı. İkisi de temiz çıkmıştı. Ancak Camille Vorhees'in gençlik yıllarında trafik cezalarıyla ilgili birkaç tipik fırçası varken, Warren lekesizdi.

Lekesiz demek temiz demek değildi. Sadece kiri saklamakta daha iyi oldukları anlamına geliyordu.

Bir adam bir gecede sıfırdan tacizci bir pisliğe dönüşüp cinayete teşebbüs etmez. Bir düzeni olmalı. Diğer olaylar. Başka kurbanlar. Onları bulacak ve davasını inşa edecekti. Onu Remi'nin hayatından kalıcı olarak çıkarmak için ne gerekiyorsa.

Ama para ve güç beraberinde özel ayrıcalıklar da getiriyordu. Babası bu ayrıcalıkların kazanılabileceğini ya da doğuştan kazanılabileceğini değil, çalınabileceğini düşünüyordu.

Adamın geçmişini araştırırken Brick'in şu anda da adamı izlemesi gerekiyordu. Washington'da böylesine kamusal bir iş yaparken onu takip etmek çok zor olmazdı. Ama Chicago Mackinac'tan o kadar da uzak değildi.

Remi'ye yakın bir yerde olmasına izin veremezdi.

Telefonu açmadan önce bir saat boyunca düşündü.

Birkaç yüz mil ötedeki kötü bir adamı gayri resmi olarak soruşturmak söz konusu olduğunda, yarı zamanlı bir ada polisi için pek fazla seçenek yoktu.

Ama bir tane vardı.

"Baba," dedi Brick.

"Will! Gerçekten sen misin?" William Eugene Callan II'nin sesi sevinmiş gibiydi.

"Evet," dedi Brick huysuzca, bu isimden rahatsız olmuştu. "Hâlâ şu araştırma işini mi yapıyorsun?"

"Kesinlikle öyleyim. Ehliyetimi ve her şeyimi aldım," diye gururla açıkladı William.

Birkaç yıl önce babası yeraltı dünyasındaki bağlantılarını iyi kullanmaya karar vermiş ve dedektiflik yapmaya başlamıştı. Brick babasının son mesleğine pek dikkat etmemişti ama Spencer onu bilgilendirmek için ısrar etmişti. Brick bunun başka bir dolandırıcılığa dönüşmesini beklerken, babası bu işe devam etmişti.

"O zaman bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Ne istersen evlat. Sen söyle."

Babasının ses tonundaki heyecan onu sinirlendirmişti. "Bir şüpheliyi görmem gerek."

"Oh. Bir iş. Tamam." William boğazını temizledi.

"Elbette." "Bir sorun mu var?" Brick sordu.

"Hayır. Hayır. Sadece belki sen... Boş ver. Kimi araştırdığımı söyle."

"Öncelikle bu seninle benim aramda kalmalı. Sizin tarafınızdan kimsenin bunun kokusunu almasına izin veremem."

"Tabii ki hayır," diye alay etti babası. "Beni ne sanıyorsun, amatör mü?"

Brick, "Ben ciddiylim," dedi. "Hayatlar tehlikede ve bu adamın takip edildiğine inanmak için herhangi bir nedeni varsa, misilleme yapabilir."

"Eğer sana yardımı olacaksa, her şeyi yapmaya hazırım. Telafi etmem gereken çok şey var." William garip bir kahkaha attı. "Çok iyi bir baba olmadığımı biliyorum ama-"

"Senden yapmanı istediğim şey şu," diye araya girdi Brick. William'a durumun temellerini anlattı, Remi'nin adını bu işin dışında bıraktı.

Onu sadece hayal kırıklığına uğratan bir adamdan yardım istemek ağzında acı bir tat bırakmıştı. Ama başka seçeneği yoktu. Ayak işlerini yapmak için Chicago'ya kendisi uçarsa, Remi'nin başının belaya girmediğinden emin olmak için onu da yanında sürüklemesi gerekecekti. Ve onu Vorhees gibi bir canavarla bırakın aynı şehri, aynı eyalete bile koyamazdı.

Hayır. Remi'yi izlemesi için başka kimseye güvenmiyordu, özellikle de kendi babasına. Ama adama canavarı izlemesi için güvenebilirdi.

B Remi, Rick'in mutfağının son derece temiz olduğunu fark etti. Spencer yemek odasında satış görüşmeleriyle meşguldü, bu da onu gözetimsiz bırakıyordu. Sırf Brick'le dalga geçtiği için onu esir tutmaya çalışması, u s l u duracağı anlamına gelmiyordu.

Lavaboda kirli bulaşık yoktu. Tezgahta çürüyen unutulmuş ürünler yoktu. Buzdolabında eski paket servis kapları yoktu.

Büyükannesinin verandaya açılan kapının içinde tuttuğu ilan panosu hâlâ aynı yerde asılı duruyordu. Ama artık kilise programları ve kuponlar yerine bir market listesi, Brick'in çalışma programı ve eşit aralıklarla dizilmiş birkaç kişisel eşya vardı.

Adam her zaman derli toplu olmanın üç adım ötesindeydi, onun gibi kaosu benimseyen biri için büyüleyici bir şeydi. Bir gece yatakta adamın nefis hakimiyeti altında kalması, kontrol ihtiyacının ev düzeninin çok ötesine geçtiğini ona kanıtladı.

Remi hiç utanmadan New Orleans kartpostalını çevirdi.

*Gecikmiş doğum günün kutlu olsun Will. New Orleans harikadır!
Buralara gelersen beni ara. Sevgiler, anne.*

Genç Brick'e hâlâ taktığı sevgili kovboy şapkasını hediye eden annesiyle hiç tanışmamıştı. Oğullarının adada geçirdiği yıllar boyunca onları bir kez bile ziyaret etmemişti. Spencer, Remi'ye şarkıcılık kariyeriyle meşgul olduğunu söylemişti. Brick onun hakkında pek bir şey söylemedi ama paylaştığı şey şuydu

babasına uyguladığından daha hafif, daha bağışlayıcı bir fırçayla boyadı.

Remi posta tarihine kaşlarını çattı. Doğum gününden birkaç hafta sonraydı ve annesi ona ancak bir kartpostal mı bırakabilmişti? Kendi ailesi onu her yıl tam doğduğu saatte arardı. Sabah 5:58.

Yanındaki Noel kartına göz attı.

En sevdiğim eski kocama. Fazla huysuz olmamaya çalış.
Sevgiler, Audrey

Bu konuda ne hissettiğinden emin olamayan Remi kartın kapanmasına izin verdi. Birlikte geçirdikleri bir gece Brick üzerinde hak iddia etmesini gerektirmiyordu. Audrey'i takip etmiş, evlenme teklif etmiş ve evlenmişti. Bu arada, *onunla* olan geçmişi... eğer tarih tekerrür etseydi, her an kapıdan girip ondan tamamen uzaklaşabilir ya da garip bir şekilde fikrini değiştirdiğini açıklayabilirdi.

Göğsünde bir sıkışma oldu ve bunu görmezden gelmeye çalıştı. Audrey şu anda burada değildi. O buradaydı. Bunun bir anlamı olmalıydı.

İçini çekerek kartlara tekrar baktı. Brick Callan, onu asla terk etmemesi gereken tek kadın olan annesi tarafından terk edilmişti. Yine de eski karısının sadakatine ilham vermişti, onu geride bırakıp hayatına devam etmek için her türlü hakka sahip olan biri. Şimdi, on buçuk yılını reddederek geçirdiği kadın mutfağında dikilmiş, hayatındaki diğer kadınları gözetliyordu.

Bu onun için bile çok garipti.

Kasıtlı olarak tahtaya sırtını döndü. Ya bir kafa karışıklığı ve çaresizlik döngüsüne girecek ya da üretken bir şeyler yapacaktı.

Cildi farkındalıkla, beklentiyle ve korkuyla karıncalanırken, üç büyük hindili sandviçin son rötuşlarını yapıyordu.

Tuğla.

Ona baktığında, kendisini yatağa götüren adam mı yoksa onu istemeyen adam mı olduğunu anlayacaktı.

"Remington."

Adının sertçe okşanması karşısında gözlerini kapattı.

Adam mutfığa adım attı ve kadın arkasına dönmeden adamın kendisine doğru ilerleyişini takip etti. Adam aradaki mesafeyi kapattığında kalbi hızla çarpmaya başladı.

"Aç mısın?" diye sordu, ses tonunu hafif tutarak.

Onun hemen arkasında durdu. Ona dokunmuyordu ama içinde yoğun bir özlem uyandıracak kadar yakındı.

Bu adamla bir gece geçirdi ve vücudu alarma geçti.

Sonra elleri kadının omuzlarındaydı ve çenesini yukarı doğru iterek onu zorluyordu.

"Açlıktan ölüyorum." Buruşuk, yorgun ve inkar edilemez derecede seksi görünüyordu. *Aç* görünüyordu.

Onu bu kadar yakından görmeye, ellerinin üzerinde olmasına alışık değildi. Bu onun nefesini kesmişti. "Sandviç yaptım. *Bir sandviç. Sana bir sandviç yaptım,*" diye dikkatlice telaffuz etti, beyninin yeniden çalışmaya başlamasını diliyordu.

Sadece bir gece önce kirli sözler fısıldayan ve dizginlenemez bir zevk dağıtan dudaklar kıpırdadı. Ama neredeyse gülümseme de aynı hızla kayboldu.

"Warren Vorhees'i araştırıyorum."

Remi, içinde o adamın adının geçmediği bir hayat yaşamayı dileyerek iç geçirdi. "Yapacağını biliyordum."

"Camille onu yatıştırmak için kazanın senin hatan olduğuna dair bir açıklama yaptı, değil mi?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra başını salladı. Sezgileri her zaman kuvvetliydi. "Sanırım öyle. Hayatta kalması ona sadık olduğunu kanıtlamasına bağlı."

"Bunu yapmak için de seni mahvetmesi gerekiyor."

"Denemek zorunda." Bu önemli bir ayrımdı.

Brick, parmakları kızın saçlarında saygıyla kayarken, "Seni küçümsemeye devam ediyor," dedi.

"Onun hatası," dedi usulca, onun dokunuşunda eriyerek.

"Bir noktada bunun farkına varacak. Küçümsemeyi bırakacak ve tehdidi ortadan kaldırmaya çalışacak."

Yatıştırıcı dokunuşu onu sözlerinden yalıtmaya yardımcı oldu.

"Biliyorum."

"O zaman bilmeni isterim ki, önce beni geçmesi gerekecek."

"Bunu istemiyorum Brick. İnsanlardan kendilerini tehlikeye atmalarını istemeyeceğim."

"Sen istemedin. Sadece kabul etmen gerekiyor. Sen Camille için ayakta duruyorsun. Ben de senin için duruyorum. Bu Vorhees pisliği farkında değil ama son birkaç özgür nefesini alıyor."

Ona, okyanusla aynı derinliksiz mavilikteki gözlerine baktı. "Onu gerçekten içeri tıkabileceğimizi düşünüyor musun?"

Adam kadının yüzünü o kadar nazikçe kavradı ki kadın kendini camdan yapılmış gibi hissetti. "Evet. Bana güvenmene ihtiyacım var."

Brick Callan'a hayatı pahasına güvenmişti. Ama ona kalbini emanet edebilir miydi?

Sesine güvenemeyerek başını salladı.

"Seni burada bulmak hoşuma gidiyor," dedi sonunda.

"Kadının yerinin mutfak olduğu gibi bir saçmalık olmasa iyi olur," dedi gözlerini kısarak.

Parmaklarını boynundan köprücük kemiğine doğru gezdirerek onun dikkatini dağıttı. "Bu oda bana hep seni düşündürdü."

"Ben mi? Neden?" diye sordu, biraz nefessiz kaldığını hissederek.

"Burası büyükbabama peynirli makarna yedirdiğin ve tic-tac-toe oynattığın yer," dedi usulca.

Bu anı onu gülümsetti. "Bunu hatırlıyor musun? Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor."

"Hatırlıyorum," dedi, çok ama çok ciddi bir şekilde. "O gün Spence'in en sevdiği şortunu da mahvetmiştin. Bilerek."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunun kasıtlı olduğunu nereden biliyorsun?"

Başını verandaya doğru eğerek, "O kapının dışında söylediğimden biraz daha uzun süre kalmış olabilirim," diye itiraf etti.

"Gizlice dinliyor muydun? Büyükbaban ve ben, genç Brick Callan'ın ilginç bulacağı ne hakkında konuşuyor olabilirdik ki?" diye alay etti.

"Ona bana bir şans vermesini söylüyordun. Benim babam olmadığımı." Remi yere baktı. "Ah. O konuşma."

"Beni farklı bir gözle görmesini sağlamak için Remington sihrini kullandın. Bunu hiç unutmadım."

Kollarını kavuşturmaya çalıştı ama vücutları arasında yeterince boşluk yoktu, bu yüzden ellerini kapüşonunun cebine sokmakla yetindi. "Babam çok inatçıydı. Gerçekte hayal kırıklığına uğradığı kızırken, üzerinde hiçbir kontrolün olmayan bir şey için seni suçluyordu."

Kartpostalı tekrar düşündü. Ters bir jest, gecikmiş bir tanıma, ama yine de onu onurlu bir yere asmıştı. Bu onun kalbini acıtmıştı. Bundan daha fazlasını hak ediyordu. Sadece özel anlarını hatırlayan değil, onları aktif bir şekilde kutlayan birini hak ediyordu.

Audrey o kişi miydi?

"O gün denemeye başladığı gündü," dedi Brick. "Bana bir şans vermesi için onu ikna ettin."

"Eninde sonunda olacaktı. Bir insan senin gülünç derecede büyük kalbini ve Dudley Do- Right kompleksini keşfetmeden önce seninle ancak bu kadar uzun süre birlikte olabilir." Onu sınamak için bir kilometre genişliğindeki göğsünü dürttü. "Onları özleyor musun?" diye sordu. "Büyükanne ve büyükbabanı."

Başını salladı, saçının bir tutamıyla oynadı, parmaklarının arasında ovuşturdu. "Anlıyorum. Onlarla çok fazla zaman geçiremedim ama Spence ve benim için yarattıkları alan için her zaman minnettar olacağım. İhtiyacımız olduğunda bize bir ev verdiler. Ben yapamazken Spencer'ın üniversite masraflarını karşıladılar."

Utanç notasını yakaladı ve ona odaklandı.

"Yirmi dört yaşındaydın Brick. Hangi yirmi dört yaşındaki çocuk küçük kardeşini üniversiteye gönderebilir ki? Cehenneme kadar yolu var. Hangi yirmi dört yaşında genç bir kız yetiştirebilir?"

"Spence benim sorumluluğumdaydı."

Başını iki yana salladı. "O senin ailenin sorumluluğundaydı. Ve onlar adım atmadığında ya da atmadığında, sen attın. İkinizin buraya gelmesi gerekiyordu. Büyükanne ve büyükbabanızla bir ilişki kurmanız gerekiyordu."

Onu inceledi ama hiçbir şey söylemedi.

"Babam sana Tiki Tavern'i açman için para verdi çünkü senin buraya aşık olmanı çok sevdi. Sana evlerini bıraktılar çünkü buranın *senin evin* olduğunu biliyorlardı. Seninle çok gurur duyuyorlardı. Babamın adını bir sandviçe, büyükannenin adını da bir içkiye verdiği yazı hatırlıyor musun? Sırf adaşlarını sipariş etmek ve seni desteklemek için haftada bir kez buraya gelirlerdi. Mackinac senin ait olduğun yer. Seni buraya getiren her neyse, sadece sana evin yolunu gösteriyordu."

"Benimle gel," dedi, sesi kısıktı. "Nereye?"

Bir eliyle kızın yüzünü kavrayarak onu tezgâha yasladı. "Duş almam lazım."

"Zaten bir tane vardı," diye fısıldadı, adamın ona bakışından büyülenmişti. "Beni sana katılmaya davet ettiğinden değil. Davet etmediysen tabii?"

Başını daha aşağı eğdi ve burnunu kızın yanağına değdirdi. "Sadece sana yakın olmak istiyorum."

H a n g i s i n i n daha korkunç olduğunu bilmiyordu, fikrini değiştirmiş olma ihtimali mi yoksa değiştirmemiş olması mı? Henüz.

"Tamam," diye fısıldadı. "Sandviçler ne olacak?" "Daha sonra." Tek bir kelimeyle onu tepeden tırnağa ürpertti.

Sandviçlerden birini hâlâ yemek odasında telefonla konuşmakta olan Spencer'a götürmesine izin verdikten sonra onu arkasından merdivenlerden yukarı çekti. Spence ona bir başparmak işareti yaptı ve kız saç diplerine kadar kızardı.

Brick'in yatak odası altı odanın en büyüğüdü. Evin arka tarafında, ikinci kattaydı ve pencereleri arka bahçeye ve yandaki eve bakıyordu.

Yatak, seksi deri ekleri olan ve Remi'nin görüşüne göre neredeyse yeterli yastığı olmayan bir başlığa sahip büyük bir dört direkliydi. Pencereler koyu lacivert kalın perdelerle çerçevelenmişti, muhtemelen modadan ziyade işlev için seçilmişlerdi - uzun bir bar vardiyasından sonra sabah güneşini engelliyorlardı - ama yine de işe yarıyorlardı.

Kapı aralığında durdu ve onu yatakta, çıplak, sırt üstü uzanmış, bir elini başının altına sokmuş olarak hayal etti. Onu düşünürken siki kalınlaşmış ve şişmiş, taşakları ağırlaşmıştı.

"Ne?" diye sordu huysuzca.

Yanaklarına renk gelmişti. "Sadece daha fazla yastığa ihtiyacın olduğunu düşünüyordum."

Adam ona inanmadığını belirten bir bakış fırlattı, sonra gömleğinin düğmelerini açarak dikkatini dağıttı. Dudaklarını ıslattı ve giderek daha fazla deri ve kasın ortaya çıkmasını izledi. Adam granitten oyulmuş gibi görünüyordu. İri, güçlü, erkeksi.

Brick ona sadece bakmakla kalmamış, için için *yanmıştı*. Sanki bir gece önce paylaştıklarını yeniden yaşıyor ve daha neler olacağını tahmin ediyordu.

"Yani, sadece açık olmak için. Fikrinizi değiştirmediniz mi?"

İşte oradaydı. Dudaklarının o ince kıvrımı. Dolabın kapağını açtı ve gömleğini yerdeki çamaşır sepetine bıraktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Elleri kemerinin tokasına gittiğinde konuşma ve düşünme gücünü kaybetmemiş olsaydı ona söyleyecekti. Kemerinin ilmeklerden kurtulurken çıkardığı fısıltı, kadının omurgasından aşağı lezzetli bir ürperti gönderdi. Adam kemeri becerikli parmaklarıyla sardı ve banyo kapısının yanındaki uzun şifonyerin en üst çekmecesine yerleştirdi.

Sertçe yutkunarak, adamın kot pantolonunun fermuarını açmasını ve kaslı kalçalarından aşağı itmesini izledi. Adam sertleşmişti. O ısırılabilir kalçaların arasında sallanan kalın shaft, bir hipnozgunun saati gibi hareket ediyordu. Kot pantolon da çamaşır sepetine gitti. Dolabın kapağını kapattı ve ona dünyanın sekizinci harikası Brick Callan'ın kışının kusursuz bir görüntüsünü verdi.

Kıç bongosu. Bu cümle zihninin derinliklerinden ona doğru süzüldü. "Aman Tanrım," diye inleyerek ellerini yanaklarına götürdü.

Eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Sorun mu var?"

"Popo bongolarını hatırladım."

Tenin her santimi adamın yavaş bakışları altında ısındı. Adam ona dokunmadan bile kıyafetlerini eritip çıkaracaktı.

"Kendini evindeymiş gibi hisset," dedi yatağı işaret ederek.

Aman Tanrım.

Adam banyoya doğru gözden kayboldu ve kadın duşun açıldığını duydu. "Kendine gel Ford," diye mırıldandı.

Daha önce seks yapmıştı. Hem de çok. Yakışıklı bir adamın yatak odasına ilk kez girmiyordu. Duştan çıkacak ve o büyük, sert vücudunu kullanarak onu çılgın attıracaktı. Bir gece önce sadece hayatta kalmakla kalmayıp bundan zevk almış olmasına rağmen, aniden bir bakire kadar garip ve endişeliydi.

Brick her şeyin unutulmaz bir ilk olduğunu hissettirdi.

Yatağın üzerine zıpladı ve şilteyi test etti. Beyaz nevresim basit ama yumuşaktı. Faaliyetlerini alt kattaki Spencer'a duyuracak potansiyel olarak utanç verici gıcırtilar yoktu.

Onu duştayken göremiyordu ve kapı aralığında durup tüm o tahrik olmuş bölgeyi yıkamasını izlemenin biraz fazla sapıkça olduğunu düşündü. Rahatlayamayacak kadar heyecanlanmıştı, gözetlemek için komodinin çekmecesini açtı. Açılmamış bir kutu prezervatif, bir not defteri ve kalem, bir el feneri ve düzgünce katlanmış bir pamuk parçası vardı. Beyaz ve altın ananaslı.

Çekmecedan kaptığı gibi banyoya daldı, tam o duştan çıkarken.

"Brick Callan! Bu ne?" diye sordu, tangayı ona doğru sallayarak.

Beyaz bir havluyu beline dolamak için acele etmedi. Göğsündeki su damlacıkları ışığı yakaladı ve geçici olarak gözlerini kamaştırdı.

"Bir çift iç çamaşırına benziyor," diye çizdi.

O kanmadı. "Bunlar *benim*! Onları kaybettiğimi sanıyordum!"

Adamın eli neredeyse tangayı ondan koparacak kadar hızlıydı ama kadın daha hızlıydı ve ödülü göğsüne bastırdı. Yatak odasına doğru koşmak için arkasını döndü ama adam onu yakaladı ve tangayı elinden ustalıkla aldı.

"Onları duşta benden saklandığın gece almıştım," dedi ve iki kolunu ona dolayarak yatağa doğru yürüdü. Ağırlığını kullanarak onu yatağa doğru eğdi.

Adamın nemli teni kadınıninkine değince kadının kanı elektriklendi. "Daha yeni yakalandın ve onları geri vermiyor musun?"

"Onlar artık benim." Kazağını çekiştirerek çıkardı ve omzunu hafifçe ısırdı. Kadın tıslayarak nefes verdi. "Senden bana kalan tek parçanın onlar olduğunu sanıyordum."

Adam pantolonunu bacaklarından aşağı indirirken dizleri adamın sözlerinin ağırlığından titredi. "Dün gece bir çift iç çamaşırından daha fazlasını aldın."

Adam onun boynuna sokuldu. "Senden alabildiğim kadar çok parça istiyorum."

Aptal kalbi patlamak üzereydi. Ama buna izin veremezdi. Bacaklarını adama açmış olması yeterince tehlikeliydi. Zaten kırdığı kalbinin anahtarlarını ona vermek berbat bir fikirdi.

Yapılacak tek bir şey vardı. Kendini korumak için kullanabileceği tek bir silah.

"Ayağa kalk."

Ona karşı hareketsiz kaldı. "İyi misin?"

Onu geri itti ve yüzünü ona döndü. Endişeli görünüyordu ama o muhteşem sık, içinde meydana gelen kimyasal değişikliklere tepki vermeye başlamıştı bile. Burun delikleri alevlendi, ilkel bir parçası hem tehlikeyi hem de zevki seziyordu.

Adamın önünde yere kadar eğildi. Yatağın ayakları arkasındaydı, önünde sert ve çaresiz bir adam vardı. "*Bebeğim*." Bu tek kelimenin içinde o kadar çok şey vardı ki. Umut, kırılğan bir ihtiyaç, sarhoş edici bir arzu.

"Havluyu çıkar," diye fısıldadı.

Gözleri parlıyordu, ama ereksiyonunu serbest bırakmak için büyük bir elini aşağıya uzatarak razı oldu. İstemekten başı dönüyordu. İhtiyaçtan. Onunla

ona başka bir parça, başka bir anı verme arzusu.

Adam şaftını yumruklarken ve ağzından birkaç santim ötede uzun, sert bir vuruş yaparken hayranlıkla izledi.

Aşağı uzandı ve hızlı bir çekişle göğüslerini atletinin yakasının üzerine çıkardı.

Taşaklarını avucunun içine aldı ve sıktı. Adam sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak nefes aldı.

"Şimdi külotumu çıkar," diye talimat verdi.

Kadın bir kez daha sertçe sıkana kadar tereddüt etti. "Onlar bende kalacak," diye hatırlattı ona. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

"Onlar senin," diye söz verdi. "Bu da öyle." Öne doğru eğildi ve pürüzsüz, şişmiş tepeyi ağzına aldı.

Şiddetle küfretti ve tüm vücudunu bir titreme sardı. Onun üzerine eğilerek bir elini başının arkasındaki şilteye vurdu. Diğeri, hala tangasını tutuyordu, şaftının tabanına sarıldı ve sıktı.

Onu biraz daha derine götürdü, dilini alt tarafın üzerinde hassas uca kadar gezdirdi.

Onu istediği kadar uzağa götüremedi ama ağzının kayması ve elinin vuruşu arasında fazlasıyla yeterliydi.

Kendini tutmak için zorluyordu. Ama o bunu istemiyordu. Onun kendisini yaptığı kadar vahşi olmasını istiyordu. Tırnaklarını onun kıç yanaklarına geçirdi ve ağzına doğru bir deneme hamlesi yaptığında Remi onayını mırıldandı. Bunu tekrar tekrar yaptı. Hızlı, sık pompalar, dişlerinin arasında şişen taç vardı.

"Seni çıkarmam lazım." Kelimeleri acı çekiyormuş gibi gıcırdatarak söylüyordu.

"Bu sadece senin için Brick," diye mırıldandı onu gidebildiği kadar derine götürmeden önce.

Başını geri çekmek için saçlarını kullandı ve aletini ağzından çıkardı. "Ah," diye inledi, ucunu dudaklarına geri götürmeden önce eliyle kendine birkaç sert vuruş yaptı. Orada nem toplandı ve o da onu yaladı. "Seni inciteceğimden korkuyorsun. Seni çok kötü istiyorum."

"Ağzımı sık Brick. *Lütfen*."

Ona ya da talebe hayır diyemezdi ve ikisi de bunu biliyordu.

Adam saçlarını tutuşunu gevşettiğinde, kadın ağzını tekrar onun üzerinde kaydırarak dokusunun ve tadının tadını çıkardı. Şaftındaki kalın damarlar dilinin üzerinde zonklıyor, ona duyduğu arzuyla başını döndürüyordu.

Adam tekrar çekmeye çalıştığında, kadın tırnaklarını adamın kık yanaklarına batırdı ve sabit tuttu.

"Lanet olası pis kız," diye inledi ve sonra dudaklarının arasından itti.

Sert ve derin emdi. Dişleriyle ve diliyle alay ediyor, ardından hassas yarığın üzerinde uzun yalamalarla yatıştırıyordu. Onu emerek ve dolgunlaştırarak, sürekli olarak onu çılgına çevirdi.

"Lanet olsun sana Remi." Ona baktı ve çizdiği resimden memnun oldu. Göz kapakları ağırdı, dudakları dolgun ve ayrıktı. Zevkinin peşinde koşan bir tanrı. Ve bunu ona verecek olan da kendisiydi.

Bir eli ağzıyla eş zamanlı olarak şaftını okşadı, diğeri saçlarını kavradı. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Al," dedi dudaklarını tekrar aşağı kaydırmadan önce.

Bir inilti üzerine saçlarını serbest bıraktı ve bir kez daha katlandı, bu sefer başını yatağa doğru zorladı. Hâlâ külotuna sarılı olan yumruğu, kalçaları hızını ayarlarken horozunun tabanını acımasızca çalıştırdı. Ağzını sikerken parmaklarının başının yanındaki yatağı kazdığını duydu ve kaçışı olmadığı için coşkulu bir panik duygusuna kapıldı.

Kalın, yuvarlak başı tekrar tekrar boğazının arkasına çarptı. Adamın salıverilmeye hazır bir şekilde toparlanmasının tadını şimdi alabiliyordu. Bacaklarının arasında asılı duran taşaklarını avuçladı. Kavradı, sıktı. Düzensiz pompalamalarıyla aynı zamanda onları da çalıştırıyordu. O kocaman kalçalar her sürüşte kasılıyor ve yer değiştiriyordu. Ağzına aldıkça karın kasları geriliyordu.

"Remi. *Remi*." Adını bir dua gibi söylüyordu. Bir lanet gibi.

Tekrar mırıldandı, boğazının derinliklerinde bir titreşim vardı ve gözlerini açarak adamın onu bırakmasını izledi. Tüm vücudu gerilirken çoktan ona bakmaya başlamıştı. Göz teması, kendisine yapmasına izin verdiği şeyin iffetsizliği, onun yatağın üzerindeki ön kolunun üzerine çökmesine neden oldu.

"Siktir, bebeğim. Sertçe em beni. Acımasını durdur."

Ondaki gerginliği hissetti. Kas, kemik, hücreler. Vücudundaki her şey kıvrılıyor, kendi içinde geriliyordu. Ve sonra boşalıyordu. Ağzının içine, boğazından aşağı boşalırken kükremesi kulaklarını doldurdu. Sıcak, kalın meni fişkırımları. Aleti, yükünü bırakırken kadının ağzında zonkluyordu. Kadın yutabildiği kadarını yutarken, yumruğu aletini şiddetle çalıştırmaya devam etti. O kaslı kalçalar ona karşı titriyordu. Boğuluyordu, boğuluyordu, ölüyordu, *yaşıyordu*.

Onu dizlerinden çekip yatağa geri iterken hâlâ boşalıyordu. Bacaklarını zorla açıp içine girerken hâlâ boşalıyordu.

Orgazmıyla karışan ıslaklığı, onu iki zorlu hamlede tamamen kılıfına sokmuştu. Cennet. Ya da cehennem. İç duvarları kalın şaftın etrafında çırpınırken, onu başka bir dünyaya ittiğini düşündü.

"*Siktir*," diye inledi kırık bir sesle, kızın içine pompalamaya devam ederken.

Sert ve ıslak bir şey klitorisine süründü ve Remi tangasının onun uyarılmasının etrafına sarıldığını fark etti.

Ondan çaldığı bir parça. Sakladı. *Değerli*.

Bu onu korkuttu, heyecanlandırdı, elektriklendirdi. Onun için sergilediği ihtiyaç şaşırtıcıydı.

Hiçbir uyarı yoktu. Sadece kendi zirvesi aniden önünde belirdi. Pürüzlü ve korkutucu.

"Gel," diye homurdandı kulağına, ellerinden biri göğsünü bulup avuçlarken. "Şimdi, Remington."

Başka seçeneği yoktu. Bedeni çoktan uçuruma yuvarlanmıştı.

"Tanrım, evet," diye inledi kadın onun etrafında kenetlenirken. Erotik bir mengene. "O açgözlü küçük amcığından asla vazgeçmiyorsun."

Hâlâ sertti, hâlâ kalçalarını oynatıyor, hâlâ zevk veriyordu.

Onun için bir kerenin yeterli olmadığını bilmek, kendi tahrikinin yeniden artmasına neden oldu.

"Tekrar boşalmak istiyorsun," dedi. "Sen boşalana kadar sikimi içine sokmaya devam etmemi istiyorsun. Söyle."

"Evet," diye fısıldadı. "Evet Brick. Beni tekrar boşaltmanı istiyorum."

Adam kızın içinden çıktı ama kız şikâyet edemedi onu ellerinin ve dizlerinin üzerine, önüne itti. Adam bacaklarının arasına diz çöküp bir eliyle omurgasını okşarken nefesini tuttu.

Parmakları kalçasının etrafına dolandı ve etinin kıvrımlarını yoğurdu.

"Tanrım. Sana böyle bakıp da elimi üzerine koymak istemeden duramıyorum."

Seksi hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi. Sadece onun tatmin edebileceği bir ihtiyaçla onu acıtıyordu.

"Yap şunu. *Lütfen*."

"Sadece bir kez," diye homurdandı. Adamın ona söz mü verdiğini yoksa kendini mi uyardığını bilmiyordu.

"O zaman bunu değerlendirsen iyi olur," diye fısıldadı.

Arkasından nefesini üfleyerek Remi'ye yeri eşeleyen bir boğayı hatırlattı.

Adam penisinin küt başını bacaklarının arasından geçirip, cinsel organının dudaklarını ayırıp, onu karşılamaya hazır olan yumuşak, ıslak dokuya yerleştirirken ürperdi.

Bir, belki de iki saniye boyunca, adam nefesini tutarak ona karşı gerilirken aralarındaki gerilim arttı. Ve sonra o ağır el, keskin, ısırıcı bir tokat atarak onun arka ucuna değdi.

Haykırarak, bir tane daha için yalvaracak zamanı yoktu çünkü Brick kalçalarını kavıyor ve onu kendine doğru çekerek hiç durmayan aletin üzerine oturtuyordu.

Vücudu istilasına teslim olurken boğazından kopup gelen kısık inilti, adamın hayvani homurtusuyla bastırıldı. Açı. Kutsal Mariah Carey, açığı onu o kadar derine doldurmuştu ki zar zor nefes alabiliyordu.

"Remi. Benim tatlı, güzel Remi'm," diye fısıldadı arkasından. Ona binmeye başladığında elleri uzun, yatıştırıcı vuruşlarla ona tapıyordu. Aynı anda hem ona saygı duyuyor hem de onu kirletiyordu.

Karanlığa doğru uçuyordu ama korkusuzca. Çünkü bu sefer yalnız değildi. Bu kez, o da yanındaydı.

"Bebeğim, sana doyamıyorum." Onu daha sert, daha derin becerirken kelimeleri günahkâr bir itiraf gibi gıcırdattı. Ellerini hem yanaklarını genişçe açmak hem de hızı kontrol etmek için kullanıyordu.

Titreyen kolları altına çöktü ve ön kollarının üzerine düştüğünde, penisinin başı içinde derinlerde bir şeyi dürttü. Tekrar ve tekrar, yeni ve güçlü bir orgazmı tetikleyene kadar. Spazmlar kadının merkezinde oluşmaya başladı ve sonra dışarıya doğru yayıldı.

"Evet," diye tısladı. "O aç sıkımlarla sıkimi sağ bebeğim."

Vücudu ona uyarken hıçkırığa hıçkırığa ağıladı. Orgazm patladı ve tüm vücuduna, tüm *varlığına* şok dalgaları gönderdi. Dünya sona ererken, o sadece serbest bırakılma yolunda titreyebiliyordu.

"*Lanet* olsun. Bana yaptıkların," diye inledi Brick, terden sırılsıklam olmuş teni kalçalarının her hamlesinde ona çarpıyordu. "Bir daha asla eskisi gibi olamayacağım."

O da yapmazdı. Onu mahvetmişti. Kadın da onu mahvetmişti. Ama önemli olan tek şey bu güzel, acımasız teslimiyet ve hükmetme anıydı.

Başka hiçbir şekilde karşılık veremeyerek onun etrafında sıkıştı ve adam arkasında, içinde kaskatı kesildiğinde kendini muzaffer hissetti.

"*Remi*." Onun adı. Her zaman onun adı.

İlk patlama onun içinde patladı, sıcak ve kalın. Ve sonra adam, yumruğunun şiddetli vuruşlarıyla orgazmın içinden homurdanarak onu çekip çıkarıyordu. Sarsıcı, kavurucu fişkirmalar arkasını, sırtını, kalçalarını kapladı.

Adam onun içini ve dışını damgalamıştı ve kadın kendini ele geçirilmiş hissediyordu. Tapılmış.
Korumalı.

T

Bir haftanın büyük bir kısmını seks yaparak, yaptıkları seksî duş alarak ve sonra duşta seks yaparak geçirdiler.

Remi tüm vücudunu saran ikiz, sürekli ağırlar içindeydi.

ve

mutluluk.

Her geceyi ve uyanık oldukları anların çoğunu birlikte geçiriyorlardı. Brick çalışırken, o resim yapıyordu.

Spencer gidince mutfak tezgâhında seksî, yemek masasında domalarak seksî ve şöminenin önünde bol bol oral seksî keşfetmişlerdi. Brick'in dili de en az muhteşem vücudunun geri kalanı kadar yetenekliydi.

Neredeyse bir haftadır çıplak olduklarından, birlikte hiç insan içine çıkmamışlardı. Remi ailesini görmemişti, bu da annesiyle Brick veya Warren durumlarını tartışmadığı anlamına geliyordu. Ona göre bu bir artı.

Ama Kimber ne aramış ne de mesaj atmıştı. Ve lanet adadaki herkes onun ve Brick'in sonunda seviştiklerini bildiğine göre, Remi'nin çıkarabileceği sadece iki sonuç vardı. Kız kardeşi ya ona hâlâ çok kızgındı ya da utanıyordu.

Orgazmlarla dolu hoş bir mola olsa da, ailesinden kaçmaya devam edemeyeceğini biliyordu. Bu kadar küçük bir adada olmazdı. Ve eğer o ve Kimber kardeşlik köprüsünden geriye kalanları onaracaklarsa, bunu Remi'nin yapması gerekecekti.

Brick'in Tiki Taverna'da öğle vardiyasında çalışmasıyla Remi kız kardeşini bir kez daha ziyaret etme zamanının geldiğine karar verdi. Tercihen tarafsız bir yerde.

Neyse ki Mackinac Ziyaretleri çevrimiçi takvimi sayesinde Kimber'in tam olarak nerede olacağını biliyordu.

REMI omuzlarını dikleştirdi, yüzüne parlak bir gülümseme yapıştırdı ve önceki gecenin çoğunu perişan halde geçirmiş bir kadın gibi görünmemeye çalıştı.

Kapı açıldı ve kahverengi bir göz dışarı baktı. "Ne satıyorsun?" diye sordu hırıltılı bir ses.

"Makyaj, yiyecek saklama ve seks oyuncakları," dedi Remi, taze çikolata parçacıklı cheesecake ısırlıklarından oluşan tabağı kaldırarak.

Adam kükredi ve kapıyı açtı. Lars Hyne, Remi'den sadece iki santim uzundu. Yirmi yıl önce bir tekne kazasında bir gözünü kaybetmiş ve göz bandının ona verdiği korsan çekiciliğinden zevk almıştı.

"Lars, ziyaretçilerimize işkence etmeyi ne zaman bırakacaksın?" Sivri uçlu pixie kesimli ve mor röfleli, kıvrak bir Alaska kadını onun arkasında kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Merhaba Kirima," diye karşılık verdi Remi.

"İçeri gelin," diye seslendi Lars, elindeki şekerleme tabağını kaparak.

Hyne'ların evi, birlikte yaşadıkları hayatın eklektik bir zaman çizelgesiydi. Bahar ve yaz aylarında dünya gezgini olan Hynelar, kış boyunca Mackinac'ı sapkınca evleri olarak görüyorlardı. Oturma odasının büyük yeşim taşı yer karoları, bir şekilde hem birbiriyle çatışan hem de eşleşen kalın dokuma halılarla kaplıydı. Duvarlar tavus kuşu mavisinin koyu bir tonuna boyanmıştı. Seyahatlerinden kalma hazineler rafları doldurmuş, kitaplar, fotoğraflar ve bitkiler arasına sıkışmıştı.

Yemek yenilen mutfak da bir o kadar renkli ve kaotikti. Dolaplar beyazdı, ancak Meksika'dan gelen el boyaması karolardan oluşan ateşli turuncu ve sarı bir backsplash tercih etmişlerdi.

Turkuaz ve camdan yapılmış yemek masasında Kimber, önünde buharı tüten bir fincan çay ve yarım kalmış bir yapbozla oturuyordu.

Kirima, "O cheesecake'i paylaşacaksan bize katılmana resmen izin var," dedi.

Lars üstündeki plastik ambalajı yırtıp atarken Remi, "Fazladan yapmıştım," dedi.

Kimber onun bakışlarından kaçıyordu. Ki bu iyiydi. Remi onu yıpratıyordu. Yaptığı şey buydu.

"Kız kardeşimin ziyarete geldiğini gördüm ve uğrayıp bir merhaba diyeyim dedim. İkinizi birkaç kıştırmıştım," dedi Remi, Kiri'nin kendisine uzattığı çay fincanını kabul ederken.

"Cheesecake ile ne gider?" Lars şarap raflarını incelerken homurdandı.

"İçinde mantar olan her şey," diye tahmin etti Remi.

"Kimber, içki saatinin erken başlamasına bir itirazın var mı?" Kiri şarap bardaklarını çıkarırken sordu.

"Burada itiraz yok," diye cevap verdi, bir yapboz parçasını yerine yerleştirirken Remi'nin bakışlarından kaçınmaya devam ediyordu.

Sağlık durumları iyi olduğu için Hynes'lar orijinal refah kontrol listesinde yer almıyordu, ancak uzun kış boyunca biraz daha fazla arkadaşlık fikri hoşlarına gitmiş ve hem ziyaretçi hem de ziyaret edilen olmak için kaydolmuşlardı.

Lars bir şişe kırmızı şarap açtı ve kadehlerin neşeli tıngırtısı odayı doldururken doldurdu.

"Kimber bize Ian'ın oyun buluşmaları için bir telefon uygulaması fikrinden bahsediyordu," dedi Kiri, Remi'yi hızlandırarak.

Kimber, "Hadley'i de Tatlı Vadi İkizleri serisiyle yeni tanıştırdım," dedi. "İlk on kitabı bir hafta sonunda okudu."

"Ne kadar hızlı büyüdüklerine inanamıyorum," diye itiraf etti Remi. "Daha dün gibi, oturma odanızda emekliyorlardı ve Kyle hukuk kitaplarını barikat olarak kullanıyordu."

Kimber sonunda onun gözlerinin içine baktı. "Bu hem bir ömür önceydi hem de dün."

"Siz kızların birkaç yüzyıl daha genç olduğunuz zamanları hatırlıyorum," diye başladı Kiri. "Remi'yi anaokulu resim gününden önce saçlarını keserken yakaladığınızda ve siz de kendinizinkileri kestiğinizde başınızın ne kadar belaya girdiğini hatırlıyor musunuz?"

Remi yüzünü buruşturdu. "Bunu tamamen unutmuşum," diye itiraf etti.

Kimber hafif bir gülümsemeyle, "Annem hiç mutlu değildi," diye anımsadı. "Lafı açılmışken, ikinizin başının hâlâ belada olduğunu duydum," diye alay etti Lars.

"Dünyanın bununla yüzleşmesinin zamanı geldi. Ford kardeşler hiçbir zaman çizgilerin içini doldurmakta başarılı olamayacaklar," dedi Remi kadehini kaldırarak.

"Buna içerim," diye kıkırdadı Lars.

"Peki senin kocan nasıl?" diye sordu Kiri. "Bu kış adada olduğundan daha fazla dışarıda gibi görünüyor."

Kimber bardağının sapıyla oynadı. "O iyi. İşle meşgul. Fazladan zaman gerektiren birkaç dava yakaladı. Ama bundan keyif alıyor."

Ses tonunda Remi'nin kız kardeş radarını harekete geçiren düz, teslim olmuş bir kalite vardı.

Kiri dirseklerini masaya dayadı ve bir yapboz parçası aldı. "Remi, senden ne haber? Seni şehre geri getiren neydi?"

"Sence Brick buna bir yüzük takar mı?" Lars bir sandalye çekerek sordu.

Ağız dolusu merlot şarabı boğazına kaçtı. Öksürerek ve hırıltılı sesler çıkararak, bunu bastırmak için bir peynirli kek ısırığına uzandı.

"Ailemi özlüyordum," dedi ağzına bir lokma cheesecake tıktırarak. "Birkaç haftalık tatile çıkayım ve uzun bir ziyaret yapayım diye düşündüm."

Kiri parçayı yerine yerleştirirken, "Ve Brick'in yüzüne bir gülümseme yerleştirin," dedi.

Remi'nin yanaklarına sıcaklık doldu. "Sadece birlikte vakit geçirmenin tadını çıkarıyoruz. Hiçbir şeye yüzük takmak yok."

Her an akli başına gelecek ve onu yenilmez penisi tarafından sonsuza dek mahvedilmiş bir halde dünyaya geri salacaktı.

Remi konuyu değiştirerek, "Burada birkaç yeni buluntu görüyorum," dedi. "Bu sepeti nereden buldun?"

YEDİLER, içtiler ve yarım saat daha sohbet ettiler. Kimber çocukları okuldan almak için eve gitmesi gerektiğini söylediğinde Remi onunla gitmeye gönüllü oldu.

"Rahatlamış görünüyorsun," diye gözlemledi Kimber buz parçalarından ve hâlâ bozulmamış kar yığınlarından kaçınarak yürürlerken.

"Ben mi?" Remi masumca sordu. "İyi bir gece uykusu çekmiş olmalıyım."

Kimber kuru bir sesle, "Bu iyi uyumuş birinin yüzü değil," dedi. "Bu, arka arkaya yarım düzine orgazm geçirmiş birinin yüzü."

Remi, "Yüzümden ve orgazmdan başka bir şeyden konuşalım," diye ısrar etti.

Kız kardeşi bir iç çekti ve nefes bulutunun belirip soğukta kaybolmasını izledi. "PMS 5000'i sana uyguladığım için özür dilerim. Kendimi kaybediyordum ve bunun gerçekten seninle bir ilgisi yoktu."

"Sana karşılık verdiğim için özür dilerim."

"Takdire şayan bir şekilde direndin. Bu da beni uçurumun kenarına itmekten başka bir işe yaramadı," diye itiraf etti Kimber.

"Gecikmiştin. Yani, hangi normal insan arada bir kendini kaybetmez ki?"

BU KEZ, son ziyarete göre büyük bir gelişme göstererek, kız kardeşi Remi'yi içeri davet etti. Ailenin orta derecede kilolu beagle cinsi köpeği kanepedeki battaniyesinin üzerinden kuyruğunu salladı. Prenses Megatron, Kyle'ın çocukların bitmek bilmeyen yalvarışlarının baskısı altında ezilmesinin ardından Olson ailesine katıldı. Çok mutsuz olan Kimber'a köpek yavrusuyla sürpriz yaptı. Köpeğin bakımından tamamen sorumlu olacaklarına söz vermeleri karşılığında çocuklara isim hakkı verildi.

Bu yaklaşık otuz dakika kadar sürdü. Mega, artık bilinen adıyla, evde yemekten kimin sorumlu olduğunu çabucak keşfetti ve kendini Kimber'e bağladı.

"Resim yapmışsın," dedi Remi, boynundaki atkıyı açıp duvarlardaki yumuşak umber rengini takdir ederken. Ziyaretçiler bu düzenli çatı altında çok çeşitli oyuncakları, hobileri ve kitapları olan iki aktif çocuğun yaşadığını asla tahmin edemezlerdi.

"Ve döşemeleri yeniden yaptım," dedi Kimber coşkusuyla. "Ve nihayet vasistasın etrafındaki pervazların boyasını zımparladım. Ve şöminenin üzerindeki o berbat bej tuğlayı boyadım."

"HGTV'deki evlerden birine benziyor."

Öyle oldu. Temiz ama rahattı. Renkli ama sakindi. Kız kardeşinin gerçek bir gözü vardı. "Hayır, değil," dedi Kimber, kışlık giysilerini çıkarıp istifleyerek

Dalgaların karaya attığı ağaç bankın üzerindeki düzgün kancalara. "Ben ciddiğim," dedi Remi ona.

"Teşekkürler. Kimse değişikliklere gerçekten dikkat etmedi. Neden bunları yapmaya devam ettiğimi bile bilmiyorum."

"Ebeveynlikle ilgilendiğinizi biliyorum ama hiç yarı zamanlı tasarımcı olarak çalışmayı düşündünüz mü? Yani, elden geçirilmesi gereken yazlık evleri bir düşünsene. Hasır koltuklar ve deri şilteler cazibesini kaybetti."

Kimber boğuk bir kahkaha attı. "Hiç düşündüm mü..." Kendini durdurdu ve başını salladı.

"Ne?" Remi sordu.

"Bir şeyler yapmaktan *başka* bir şey düşünmedim. Herhangi bir şey."

Remi hafif adımlarla ablasının peşinden evin arka tarafındaki küçük çamurluğa girdi. Duvarda, düzenli dolaplarla çamaşırlık arasına monte edilmiş dev bir beyaz tahta takvimi vardı. Renkli yapışkan notlar, desenli bantlar ve elle yazılmış notlar ailenin tüm varoluşunun temelini oluşturuyordu.

Detroit Michigan'daki Kyle

duruşması. Hadley resitali ve

pijama partisi. Ian kitap kulübü.

Hindi burger ve salata.

Köpek eğitmeni ile

görüntülü sohbet. Çamaşır

günü.

Bakkaliye.

Kesin yapısıyla hipnotize ediciydi. "Bu da ne böyle?" Remi huşu içinde sordu.

Kimber kollarını kavuşturarak, "Bu benim hayatım," dedi. "Yani ailemin hayatı. Benim kendime ait bir hayatım yok gibi görünüyor."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Etkileyici, değil mi?"

"Korkunęla gidecektim. Eşyaların nerede?"

"Eşyalarım mı?" Kimber'in kahkahası mizahsızdı. "Benim eşyalarım yok. Benim eşyalarım diğer herkesin eşyalarının olduğundan emin olmak. Kyle asla evde olmaz. Ve çocuklarımı seviyorum. Sevdiiğimi biliyorsun. Ama çocuklar çok zor, Rem. Hadley ergenliğe yeni adım atıyor ve ikimizden birinin bunu atlatıp atlatamayacağını bilmiyorum. Tek ebeveyn olmak için kaydolmadım. Bazı günler her şeyi silip ne olacağını görmek istiyorum."

"Gerçekten harika bir el yazınız var," dedi Remi.

"Tam da tanınmak istediğim şey. Otuz dört yaşında, iki çocuk annesi. Güzel bir el yazısı vardı."

"Tamam, bu kulağa dünyanın en kötü ölüm ilanı gibi geliyor. Hadi biraz alkol içip konuşalım."

"Orta yaşlı kız kardeşinin her zaman istediğini düşündüğü hayata kavuşmaktan şikâyet ettiğini duymak istemezsin," dedi Kimber, bakışları kuru silme kalemleriyle dolu kavanozun üzerindeydi.

"Kız kardeşimle hayatı hakkında konuşmak istiyorum. Buraya seni yargılamaya gelmedim." "Ben de sana bunu yapıyordum."

"Uh, evet. Yakaladım," dedi Remi. Mutfağa geri döndü ve iki kutu tam tahıllı organik makarnanın arkasına saklanmış bir şişe votka bulana kadar dolapları karıştırdı.

"Düz mü, ne?" diye sordu şişeyi sallayarak.

"Bardakları getir," dedi Kimber, bir dolabı işaret ederek. Remi zevkli taş bardakları atladı ve üzerinde karikatürler ve büyük, bükülebilir pipetler olan iki bardak buldu.

Kimber onları görünce homurdandı.

"Bunlar daha fazla tutar," diye ısrar etti Remi.

Kimber içecekleri karıştırdı ve Mega'ya öğleden sonra ikramını verirken Remi tezgâha oturup dinledi.

"Üniversitedeyken Kyle'ın hırsını ne kadar sevdiğimi düşündüğümü hatırlıyorum," dedi kız kardeşi.

"Peki ya şimdi?"

Omuz silktili. "Hırsının sadece işini kapsadığını fark ettiğimi sanmıyorum. Ailesini, evini ya da karısını değil. Evde kalıp çocuklarımızı büyütmek istediğimi sanıyordum. Bir süre öyle de yaptım. Ama bir süre sonra bunun yeterli olmadığını hissetmeye başladım. Kyle işinde daha önemli hale geldi ve bu bizim için daha fazla para anlamına geliyordu, ama aynı zamanda daha fazla

onun için seyahat etmek. Etrafta olmayı bıraktı. Çocuklarıyla konuşmadan günler geçiriyor. Sadece bir ya da iki mesajlaştığımız günler oluyor."

Bir nefes verdi ve bardağındaki buz küplerini salladı. "Sanki Kyle işte ne kadar önemliyse, ben hayatımda o kadar az önemliymişim gibi."

"Bu saçmalık," dedi Remi.

"Affedersiniz. Bu benim varoluşsal krizim. Senin değil."

"Demek istediğim, hangisi daha önemli - diğer insanların sizin bir etiket ya da rolden daha fazlası olduğunuzu fark etmesi mi yoksa *sizin* bunu fark etmeniz mi?" Remi sordu, sonra gözlerini kırıştırdı. Nefesinin altında hafifçe küfretti.

"Ne?" Kimber sordu.

"Hiç kendinize almanız gereken harika tavsiyeleri başkasına verdiniz mi?"

"Altı haftadır salata yemedim ama geçen hafta Hadley ve Ian'a dört farklı Brüksel lahanası tarifi denettim. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Sanırım neden bahsettiğimi biliyorsun."

Kimber kadehini havaya kaldırarak sahte bir kadeh kaldırdı ve Remi de aynısını yaptı. "Mutlu olup olmadığını bile bilmiyorum," dedi Kimber.

"Mutlu *musun*?"

"Perişan haldeyim. Sana bağırışımı dinlemiyor musun?" Kız kardeşinin sözlerinde hiç sıcaklık yoktu. "Yani, elinin altında olduğun ve Kyle seninle ilgilenmek için zaman ayırdığı için kendi hayatımdan yıllardır duyduğum memnuniyetsizliği senin üzerine yıkmaya çalıştım."

"Çocuklarını sirke satmak ve Kyle'ın cesedini göle atmak dışında seni ne mutlu ederdi?" Remi sordu.

"Trapezdeki Ian ve sakallı kadın için havlayan Hadley'den sonrasını pek düşünmedim."

Remi bir tanıma parıltısı hissetti. İdolleştirdiği zeki, iğneleyici ablasının bir anlık görüntüsü. "Seni kim suçlayabilir ki? Peki sen ne denedin?"

"Denedin mi?" Kimber içkisinin dibinde höpürdeterek bir ses çıkarmak için duraklayarak sordu.

"Kyle'la, çocuklarla. Ev geliştirme projelerinden ve o ürkütücü beyaz tahtadan daha fazlasını istiyorsun. Onlarla ne hakkında konuştun?"

"Aslında hiçbir şey. Yani, Kyle'a başka bir aile etkinliğine katılmadığı için bağırıyorum. Sonra da Ian matematik dersinde şanslı iç çamaşırlarını giyebilsin diye çamaşırlarını daha hızlı yıkamak gibi taleplerde bulundukları için çocuklarıma bağırıyorum."

Test. Ya da Hadley'nin ortaokul kermesine kaydolduğunu ve yarın dört düzine keke ihtiyacı olduğunu söylemeyi unutması."

"Mm-hmm. Çok bağılıyor," dedi Remi ve tezgâhtan inip çamaşır odasına doğru yürüdü. Tebeşir tepsisinden sıcak pembe silgiyi aldı.

"Bunu her hafta güncellemek ne kadar zamanınızı alıyor?" diye sordu.

"Yaklaşık bir buçuk saat. Ama bu, yemek ve yemek sonrası planı yaptım, alışveriş listesini hazırladım ve Kyle ile çocukların programlarını gözden geçirdim," dedi Kimber.

"Hmm. İlginç." Remi gelişigüzel bir hareketle silgiyi kaldırdı ve Pazartesi yazan sütuna doğru kaydırarak o günü sildi.

Kimber'ın gözleri kocaman oldu. "Pazartesi günümü sildin."

"Bağırmak," diye tekrarladı Remi ve tahtaya kırmızıyla yazdı. "İşe yaradı mı?"

Kimber başını salladı, hâlâ haftalık programındaki hasara bakıyordu. Sonra mutfığa geri döndü ve Remi votkanın damlatmaz bardağa dökülürken çıkardığı sesi duydu.

"Başka ne var?" Remi aradı.

"Suçluluk duygusu," dedi Kimber yeniden ortaya çıkarak. "Köylü kadınlar gibi merdivenlerden yukarı bir çamaşır sepeti daha taşıırken elin tersiyle alnıma vurduğum bir tür şehitlik."

"Suçluluk duygusu," diye yazdı Remi. "Güzel. Sonuç var mı?"

"Evet. Nefesimin altındaki mırıldanmaları görmezden gelme konusunda hepsi daha da iyi oldular," dedi Kimber.

"Eğer denediğiniz sadece bu iki yaklaşımsa, bence daha pek çok yeni seçenek var. Örneğin, çamaşırlarını yıkamak yerine Kyle'ın taşaklarına tekme atmayı düşündünüz mü?"

Kimber güldü, votka ve tonikle boğuldu. Hıçkırdı. "Bunu son çare olarak saklıyorum."

"Şimdi, beni görmezden gelmekte özgürsünüz çünkü çocuklarım ve idare etmem gereken bir evim yok. Ama başkaları için bir sürü şey yaptığınızı görüyorum ve listenizde 'su geçirmez vibratör ve aşk romanı ile banyo yapmak' gibi bir şey yok."

"Aslında seks oyuncakları satmıyorsunuz, değil mi?" Kimber sordu.

"Ha. Ha. Şu anda senin hakkında konuşuyoruz. Bana öyle geliyor ki saatlerinizi başkaları için sorumluluklar ve görevlerle dolduruyorsunuz. Ne var

Çarşamba günü hindi burger yapmak yerine çocuklara ne isterlerse yapmalarını söylerseniz olabilecek en kötü şey budur."

Kimber, "Akşam yemeğinde dondurma yerlerdi, mutfağı kirletirlerdi ve ben de iki saatimi köpeğin üzerindeki çikolata şurubunu temizleyerek geçirmek zorunda kalırdım," diyor.

"Yani her şeyi kendin yaparsan daha mı kolay olur?" Remi bastırdı.

"Şey, evet. Başka kimse bunu benim istediğim şekilde yapamaz. Bu yüzden bunu yapan kişi olmak benim için daha kolay."

"Teorik olarak," dedi Remi, kalemi kullanarak, "amacınız kendi kendine fıstık ezmesi ve jöle yapmaktan ya da kendi çamaşırlarını yıkamaktan aciz çocuklar yetiştirmek olsaydı, haklı olurdunuz."

Kimber dudaklarını büzdü. "Kahretsin." Pipetten bir yudum daha aldı. "Zihinsel olarak kabul etmeye hazır olduğumdan emin olmadığım bir noktaya değiniyorsun. Şehit bölgesinde daha uzun süre kalmam gerekebilir."

"Anlaşılabilir ve geçerli," dedi Remi, kız kardeşine silgiyi uzatırken.

Kimber çamaşır makinesinin üstüne çıktı ve pipetinden uzun bir nefes daha çekti. "Geçen gece sana karşı öfkeli bir pislik gibi davrandığım için gerçekten üzgünüm. Varoluşsal mutsuzluklarını başkalarından çıkaran insanlardan nefret ederim ve ben de sana tam olarak bunu yaptım."

"Özür kabul edildi," dedi Remi, düzgün bir sıra kar botunun üzerine tünemiş lekesiz bankta uzanarak.

"Özürleri bu kadar kolay kabul etmemelisin. Bu sadece benim gibi pisliklere tekrar pislik yapma fırsatı verir."

"Sen gerçek bir pislik değilsin. En azından kalıcı değilsin."

Kimber iç çekerek başını geriye attı ve gözlerini tavana dikti. "Hiçbir zaman senin gibi bir yolum olmadı, anlıyor musun?"

"Ne yolu?"

Kız kardeşi Kaşif Dora'nın damlatmaz bardağıyla eliyle işaret etti. "Bilirsin işte. Resim yapmak. Bu senin kaderinde varmış. Emin olduğum tek şey bir aileye sahip olmak istediğimdi."

Remi, "Bir aile sahibi olmak istemenin yanlış bir tarafı yok, ucube," diye belirtti.

"Tabii ki hayır. Ama istediğimi elde ettiğim halde şikayet etmeden duramamam benim hakkımda ne söylüyor? Hadley'e hamile kalmak için bir buçuk yıl uğraştık. Tüm hayatım yumurtlama çizelgeleri, sperm sayıları ve yemek artıklarını mikrodalgada pişirmenin yumurtalarımı yok edip etmeyeceğini araştırmakla geçti."

Remi, "Bir şeyi istiyor olmanız ve onu elde etmek için gerçekten çok çalışmış olmanız, bunun ne kadar korkunç bir baş belası olabileceğini kabul edemeyeceğiniz anlamına gelmez," diye belirtti.

Kimber'in kaşları kalktı. "Tanrım, Rem. Sen ne zaman bu kadar bilge oldun?"

Remi fincanındaki buzı çingırdatarak, "Yeni bir deneyim," dedi. "Daha fazlasını istemekte yanlış bir şey yok. Yapmak istediğin şeylerin peşinden gidebilmek için yardım talep etmekte de yanlış bir şey yok. Cuma günü Ian'ın tüm kar pantolonlarının kuru olması mı daha önemli yoksa bir evde ve ilişkide kendi payına düşen işi nasıl üstleneceğini bilmesi mi?"

Kız kardeşi sessizdi.

"Hadley için daha iyi bir örnek olabilir mi? Annesinin, zaten şüpheli olan akli dengesi de dahil olmak üzere her şeyini feda ettiğini görmek-"

"Hey!" Kimber ona bir kutu kurutma kağıdı fırlattı.

"-çocukları için mi?" Remi devam etti. "Ya da hedefleri ve ilgi alanları olan ve kendi takviminde en az bir boşluk olan bütün, eksiksiz bir kişi olarak önce kendine nasıl bakacağını bilen bir kadın görmek mi?"

"Biliyorsun, *ben* ablanım," dedi Kimber. "Sana tavsiyede bulunması gereken kişi benim."

"Hayatımda yarattığım felaketi telafi etmek için kaç günün var?"

"Görünüşe göre artık Pazartesi günleri boşum," diye espri yaptı kız kardeşi.

"Bu durumda Pazartesi günü tekrar gelir ve size başka bir isim altında resim yapan bir sanatçı olarak çığır açan bir yıl geçirdiğimi söylerim. Banka hesabımda gerçek virgüller var. En iyi arkadaşımın kocasının onu taciz ettiğini öğrenene kadar her şey harika gidiyordu ve ilişkiden çıkmasına yardım etmeye çalıştığım da, bir araba kazasında neredeyse ikimizi de öldürüyordu. Ben de yaralarımı sarmak için buraya koştum ama onun yerine Brick'in muhteşem vücudunu yaladım. Şimdi çok yorgunum ve bir bakıma mutluyum, belki de çok korkuyorum ve çok fazla orgazm olduğum için ağrım var. Orgazm kaslarım *ağrıyor*, Kimber. Ve Brick'in kadınlık organlarımı diğer tüm erkekler için yasal olarak mahvetmiş olma ihtimali var. Sırf gelecekteki cinsel partnerlerimi seksin gerçek tanrısıyla kıyaslamak zorunda kalmamak için benden tekrar kaçtığımda sadece kadınlarla çıkma fikrini ciddi ciddi düşünüyorum."

Kız kardeşi birkaç uzun vuruş boyunca ağzı açık bir şekilde ona baktı. Elindeki fincana baktı. "Sanırım bir içkiye daha ihtiyacım olacak."

Ön kapı pat diye açıldığında üçüncü içki ve açıklama turundaydılar. "Anne! Eve geldik," diye seslendi Hadley.

"Anne!" Ian bağırdı. "Büyükannemle büyükbabamın yıldönümünü hatırladın mı? Büyükbabam bugün okulda bunun büyük bir yıldönümü olduğunu söyledi ve Remi Teyze'yle senin unuttuğunuzu düşünüyor."

Remi ve Kimber bakışlarını paylaştı. "Lanet olsun."

"**I** Eğer o fırını bir kez daha açarsan, seni şişleyip marine ederim." Tiki Taverna mutfağının yüce hükümdarı Jenise Heffernan, Brick'in ellerini tahta bir çubukla tokatlayarak uzaklaştırdı.

Kaşık. Boyu 1.85, sarışın, kırk beş ile altmış yaşları arasında bir yerdeydi ve patron da dahil olmak üzere insanların alanını işgal etmesine tahammül edemiyordu.

"Sadece kontrol etmek istedim-"

"Sahne korkun varmış gibi davranıyorsun. Bu Tiki Tavern'in ilk özel partisi değil, benim de ilk catering işim olmadığı kesin. Şimdi kıcını mutfağımdan çıkar ve git başka bir şey için panikle. Yemekler mükemmel olacak," diye söz verdi.

Onun tavsiyesine uyarak -ve tahta kaşıkla kıcına indirdiği tokatla-merdivenlere yöneldi. Remi ve Kimber'in büyük gözler ve dudak bükmelemlerle ona gelmelerinden ancak bir hafta sonra, Mart ayının ılık bir Cumartesi günü onların lehine çalışmıştı.

Kayıt dışı araştırması, Remi'yi fiziksel olarak mümkün olduğunca sık soymak ve gerçek iş arasında, Ford'ların birlikte otuz beş yılını uygun bir kutlama olacağını umduğu şeyi bir araya getirmeyi başardı.

Merdivenleri koşarak çıktı ve kapıdan Karayip harikalar diyarına girdi. Duygusallıktan ziyade zorunluluktan dolayı böyle bir tema belirlenmişti. Dekor seçenekleri ya country-western ya da adalıydı ve kızlar tropik olanı seçmişti. Grand Hotel'den bir çadır kiralamak için anlaşmış, çadırı ve bir düzine ısıtıcıyı Tiki Tavern'in çatı katındaki bara kurmuştu.

Darius ve Ken süslemeler için ellerinden geleni yapmışlardı. Bahara kadar depoda tuttıkları büyük sahte palmiyeler dışarı çıkarılmış ve tozları alınmıştı. Çadırın girişlerinden beyaz Noel ışıkları sarkıyordu. Masalar rengarenk örtüler ve çiçeklerle süslenmişti. Alt katta şenlik temasına uyan her eşya partiye katılmak için yukarı çekilmişti.

Büfe masası bir duvar boyunca uzanıyordu ve Jenise'in tropik esintili yemekleri için hazırdı.

Bardaki margarita makinesi Darius'un son kokteyli olan pembe ve köpüklü 35-to-life ile doldurulmuştu.

Kimber, hazırladığı slayt gösterisinde son dakika değişikliklerini yaptığı DJ kabininden el salladı. Bir filmde otuz beş yıl. Darlene ve Gil neredeyse Gil'in hayatta olduğu süre kadar evliydi.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu ellerini kot pantolonunun koltuğuna silerken.

Başını iki yana salladı. "Çocuklarımın o özel içeceklere ulaşmamasını sağlamaktan başka bir şey değil," dedi telaşlı bir gülümsemeyle.

"O işi hallettim. Bakire çilekli daiquiri yaptım," dedi Brick ona.

Başını iki yana salladı. "Sen iyi bir adamsın Brick. Seni kalıcı olarak elde eden her kadın çok şanslı olacak."

Kalıcı olarak. Avuç içleri terlemişti.

Audrey'den sonra, kalıcı olmaya yemin etmişti. Denedi ve başarısız oldu. Ve seçtiği kişinin aynı kalacağını garanti etmenin bir yolu olmadığını öğrenmişti. Sonsuza kadar aynı şeyleri isteyeceğini. Ne istediğini biliyordu. Burada, bu adada, topluluğuyla birlikte olmak. Ama şimdi oyunda bir joker kartı vardı. Remi.

Son iki hafta hayatının en güzel haftasıydı. Kapıdan içeri girdiğinde Remington Ford'u mutfağında, üzeri boya lekeleriyle kaplı bir halde bulmuştu. Her sabah uyandığında yatakta yüzükoyun yatmış, bir eli onun vücudunun ulaşabildiği her yerini sahiplenici bir şekilde kavramıştı. Vücudunu tekrar tekrar onunkine teslim edişine tanıklık etmek. Ateşli bir rüyayı yaşıyordu ve asla uyanmak istemiyordu.

Tam olarak bundan daha fazlasını istiyordu. Bir ömür boyu.

Ama Remi ne tür bir yaşam istiyordu? Kök salacak biri değildi. Ve o da bir yerden bir yere rahatça yuvarlanacak biri değildi. Şehirlerden, kalabalık yabancıların anonim ezilmesinden hoşlanmazdı. Atları, açık su alanlarını ve hizmet ettiği insanları severdi.

Ama onun çekim gücünü görmezden gelemezdi. Onun yörüngesinde olmak bile dünyasını daha büyük, daha parlak, daha renkli yapıyordu. Ve dehşete düşmüştü.

Büfe masasına doğru yürüdü ve tabakları, kapları inceledi, ocaklardaki alevleri kontrol etti.

"Kutsal Lady Gaga."

O tanıdık ses, içinde duyduğu huşu ve heyecan, Jenise'in meşhur tavuk şişlerinden biri gibi ona yapışmıştı.

Remi, Remi gibi görünmüyordu. Dizlerinin birkaç seksi santim üzerinde duran payetli bir elbise içinde Alessandra Ballard'a benziyordu. Onun gibi parıldıyordu. Şeftali rengi altın ışıltısı ve zarif uzun kollarıyla ışığı ve gözleri yakalıyordu. Ken saçlarına tanrıça gibi bir şey yapmış, kalın kırmızı bukleler halinde aşağıya dökülen yüksek bir at kuyruğuyla yüzünden geriye doğru çekmişti. Gözleri daha dumanlı, dudakları daha cesur ve kırmızıydı.

Kalbi göğsünde sıkışıp kaldı ve bir an için onun kendisine ait olduğuna inanamadı. Sonra hatırladı. Aslında değildi. Tam olarak değil. Ama bu, elini kalçalarının arasına sokup o elbisenin altında ne giydiğini keşfetme isteğini engellemedi. Ya da o ateşli kuyruğu yumruğuna dolamaydı. Ya da onu o kadar sert, o kadar sert öptü ki kırmızı ruj bulaştı.

"Brick, bunu yaptığina inanamıyorum," diye nefes aldı.

Belki Remi'sine benzemiyordu ama sesi ona benziyordu. Ve bu onu daha çok istemesine neden oldu.

Ona doğru ilerledi, güneşinin etrafında dönen bir gezegen gibi ona çekildi. Bir sonraki cezasına hazır bir mazoşist.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu hoyratça. Parmakları ona dokunmak istercesine iki yana açıldı ama bir kez başladı mı duramayacağından korkuyordu.

Başını salladı ve tekrar ona baktığında gözlerinde yaşlar gördü.

Keskin bir nefes aldı. Ona dokunma, onu tatma arzusu karşı konulmazdı. Ona bunu vermek istiyordu. Ona her şeyi vermek istiyordu. Ona kalmaya değer olduğunu kanıtlamak için.

Bir eli göğsünde çırpındı.

"İnhalerin nerede?" diye sordu.

Ona sinirli bir göz devirme hareketi yaptı. "Ceketimin cebinde, kapının hemen içinde asılı duruyor," diye söz verdi. "Bu beni çok bunalttı."

Omuz silkti, sanki son bir haftadır neredeyse uyanık olduğu her saati işgal etmemiş gibi davrandı. Bunu onun güzel yüzüne o ifadeyi yerleştirmek için yapmamış gibi davranıyordu. "Sorun değil."

"Kahretsin." Remi masalardan birinden parlak sarı bir peçete kaptı ve gözlerinin kenarlarını kuruladı. "Bunun için çok çalışmam gerekti. Hem de çok. Bunu görebiliyorum. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedi, sesi gergin çıkıyordu.

İhtiyaç onu ele geçirmişti. Ona dokunamamaya dayanamıyordu.

Ona baktığında, bunu gözlerinden okudu.

"Şu şey hakkında konuşmak için seninle bir saniye görüşebilir miyim?" Başparmağını kapıya doğru uzattı ve iri yeşil gözlerini ona dikti. Dişleri kırmızı dudağına gömüldüğünde, adam onu kucağına alıp dışarı çıkarmamak için kendini zor tuttu.

"Elbette," dedi, rol yapma konusunda tam anlamıyla berbattı.

Kapıyı onun için açık tutarken kalbi hızla çarpıyordu. Kadın merdivenlere doğru hamle yaptığında, adam kolundan tutup onu depoya doğru sürükledi.

Kolları boynuna dolanıp onu bir öpücük için aşağı çektiğinde kapıyı kapatmayı ya da elektrik düğmesini bulmayı bile başaramamıştı.

Oda zifiri karanlıktı ama duyuları onunla doluydu. O elektrik kokusu. Dilini içeri sokabilmek için ağzını zorla açtığında çıkardığı nefes nefese küçük inilti. Sert avuçlarının altındaki vücudunun yumuşak, istekli sıcaklığı.

Delilikti. Bir saplantıydı. İçinde büyüyen bu ihtiyaç onu boğmakla tehdit ediyordu. Ona sahip olma arzusu onu boğuyordu.

"Ne kadar zamanımız var?" diye fısıldadı.

"Otuz dakika," dedi dişlerini kadının boynunda gezdirirken.

"Rujumu yeniden sürmek için fazlasıyla yeterli bir zaman," dedi neşeyle. Elleri o cömert göğüslerin üzerinde gezindiğinde, kızın nefesi adamın kulaklarına müzik gibi geldi.

"Çok güzelsin Remi."

Hafifçe güldü. "Burası zifiri karanlık," diye alay etti.

"Aydınlıkta güzel görünüyordun ve karanlıkta da güzel hissediyorsun."

Nefesi kesildi ve sonra parmakları adamın pantolonunun bel bandında sihrini konuşturmaya başladı.

"Remington," diye hırladı.

"Kravat takınca ne kadar seksi olduğunu unutmuşum. Sakal, kravat, kollarını sıvamışsın. Tanrım, bana bakış şeklin. Senden başka bir şey düşünmememi sağlıyor."

Siktir. Aleti fermuarının arkasında kabardı. Birdenbire kelimelerin geri kalanı için yeterli olmamasından nefret ediyordu. Remi'nin ellerini onun üzerinde istemesinden daha fazlasını istiyordu. Ona ihtiyaç duymasını, onu sevmesini istiyordu.

"Sana teşekkür etmeme izin ver Brick. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu sana göstermeme izin ver," diye ısrar etti, elleriyle kemerini açmaya çalışıyordu.

Kadın düğmeyi açıp fermuarı indirirken adamın karın kasları gerildi.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi dizlerinin üzerine çöktüğünde elleri kalçalarından aşağı kayarken.

"Teşekkür ederim," dedi. Nefesi adamın ağrıyan sikine karşı sıcaktı.

Kadife ağzı sikinin ucuna kapandığında sonraki sözleri unutuldu.

Remington Ford onun dizlerinde mucizeler yaratırken, kendini dik tutmak için ellerini kapıya vurdu. O ağız. O lanet olası görkemli, hınzır ağız karanlıkta ona anlayamadığı şeyler yapıyordu. Dilinin sertliği, dişlerinin sürükleyiciliği. Ve onu kökünden kavradığında, o hevesli parmaklarını onun etrafında sıkıca kapattığında, asla eskisi gibi olamayacağını biliyordu.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum," dedi, kelimeler sert ve yuvarlanarak çıkıyordu.

"Yapacaksın. Daha sonra. Bu sadece senin için," dedi dudakları ucun üzerinde gezinirken. Dili, şimdi bile nemin toplandığı yarığın üzerinde dans etmek için dışarı fırladı. Karanlık bir dolapta Remi tarafından emilmek. Bu muhtemelen bir fanteziydi. Muhtemelen başka bir aile toplantısından sonra geceleri onu uyanık tutacak bir şeydi. Masanın karşısında başka bir akşam yemeği.

Artık geri dönemezdi. Onun altında kıvrınmanın, ona verebileceği her şey için yalvarmanın nasıl bir his olduğunu bilmeden öncesine dönemezdi. Onun tatlı ağzını becermenin nasıl bir his olduğunu bilmediği bir zamana geri dönemezdi. Eğer giderse, artık birlikte geçireceğimiz Şükran Günleri ya da Noeller olmayacaktı. Ona bakıp da *bunu* hatırlamaması mümkün olmayacaktı. Onu mahvedecekti.

Ve ona izin vermekten kendini alıkoyamadı.

Dudakları adamın şaftının üzerinde aşağı doğru iniyor, onu boğazının arkasına götürüyor ve ıslak darbelerle çalıştırıyordu. Onu dizlerinin üzerinde hayal edebiliyordu.

onun önünde. Ağzında şişerken ona şaşkınlıkla bakan o yeşil gözleri hayal edin. Taşakları vücuduna doğru çekilirken, içlerinde yanan ateşi.

Vücuduyla ona çok şey verdi. Ama o daha fazlasını istiyordu. Onunla sonsuza dek birlikte olmak istiyordu.

Ama şu anda. *Şu anda*. Onu cennete götürüyordu.

Parmakları kapının metaline saplandı. Kendine engel olamıyordu, itmek zorundaydı. Bir elini o muhteşem saçlara soktu. Tutuşunu onun hızını yönlendirmek için kullandı. Çok yoğun bir zevk onu içten dışa doğru yakarken, yumuşak homurtular boğazından dışarı çıktı. Omurganın tabanında inşa ediliyordu. Taşaklarında. Nabız gibi atan zonklama neredeyse acı vericiydi.

Remi inledi, uğultusu terebentin kibriti gibiydi. Onu aydınlattı.

"Remington," diye tısladı.

İki eliyle şaftını daha sıkı kavradı ve onu derinlere çekti.

Tekrar ve tekrar, aklı başından gidene kadar, zevkin keskin kenarından başka hiçbir şey onun için var olmayana kadar kadının ağzına sokuldu.

"Bebeğim," diye mırıldandı. "Boşalacağım. Tanrım, sakın deneme."

Onun çekilmesine izin vermedi. Bu sadece onu daha sert emmesine neden oluyordu. Ve bir elini taşaklarını avuçlamak için ereksiyonun kökünden serbest bıraktığında, adam kendini kaybetti.

Serbest bırakılma, içinden geçerken onu boğazından yakaladı. Onu içten dışa doğru haşladı, ilk ateşli boşalma ipi dışarı doğru patladı. Kızın ağzına. Panik içinde ışık düğmesini buldu ve sırf izleyebilmek için açtı.

Diz çökmüş bir tanrıça gibi ona tapıyordu.

Nefesi kesildi, vücudundaki her kas lifi gerildi ve acı kadar keskin bir zevk onu bıçakladı. Tekrar ve tekrar, onun ağzına doğru sallandı, vermek zorunda olduğu her şeyi alırken kalçalarını düzensiz itişlerle salladı. Ondan her damlayı sağarken, hiçbir şeyin geri tutulmasına izin vermedi.

Onun yaptığı da buydu. Her şeyden daha azına asla razı olmazdı. Ve bir kez olsun, o da aynısını talep etmek istedi.

İşi bittikten sonra bile, kız onu emip kuruttuktan sonra bile, sığ, açgözlü itişlere devam etti.

Başı dönüyordu. Kendini dik tutmak için harcadığı çabadan dolayı kalçaları titriyordu. Remi pek çok şey için yaratılmıştı. Bu şeylerden biri de ona zevk vermektir. Bundan emindi.

Titrek bir nefes alarak alnını kapıya yaslamaktan ve onun üzerine yığılmamaya çalışmaktan başka bir şey yapamadı. Ona onu sevdiğini söylememeye çalıştı. Onu her zaman sevdiğini. Onsuz asla eskisi gibi olamayacağını.

Elleri adamın kalçalarını aşağı yukarı okşuyordu. Canavarı kızdırdıktan sonra yatıştırıyordu.

"İyi misin?" diye sordu uzun bir dakikanın ardından huysuzca. "Seni incittim mi?" "İyi misin?" Sesinde kahkaha vardı. "Kendimi bir milyon dolar gibi hissediyorum

Koca Brick Callan'ın dizlerini böyle titretiyor."

Yıllardır onun dizlerini titretiyordu.

"Bebeğim, sen benim ölümüm olacaksın," diye fısıldadı.

Dudakları adamın hâlâ yarı sert olan penisinin hassas başını sıyırdı. Bir öpücük. Tanrım. Bundan nasıl kurtulacaktı ki? Kızın saçlarının hâlâ parmaklarına dolanmış olduğunu fark edince elini gevşetti.

Vücuduyla başka bir şey yapamayan adam, kadın onu tekrar pantolonunun içine sokarken elini saçlarının üzerinde gezdirdi.

Sonunda uzanıp onu ayağa kaldırmayı başardı. "Bu...

Sen... Ben..."

Elleriyle onun yüzünü çerçeveledi. "Bunu ailem için yaptığın için teşekkür ederim," dedi. "Kimber için. Benim için. Her zaman yanımda olduğun için teşekkür ederim. Her zaman benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim. Bu benim için dünyalara bedel."

"Uh-huh." Yapabildiği tek şey buydu.

Onu iki yanağından ve sonra da bir kez dudağından öptü. "Dışarıda görüşürüz, koca adam."

"Uh-huh."

Tam kapı koluna uzanmıştı ki, adam onu yakaladı ve kendine doğru çekti. "Bekle."

Kalçalarını ona doğru eğdi, yarı sertleşmiş sikini o tatlı kıcıyla okşadı.

"Başka bir tur için vaktimiz olduğunu sanmıyorum," diye alay etti.

"Sana dokunabilir miyim? Dışarıda yani. Elini tutabilir miyim? Seninle dans edebilir miyim?"

Remi kollarında dönüp ona baktı. Şaşkın görünüyordu. "Tabii ki."

"Birlikte insan içine çıkmadık. Ailenin önünde birlikte olmadık." Ona dokunabilmeye ihtiyacı vardı. Her ikisine de bu adada olduğu sürece ona ait olduğunu hatırlatmak için.

"Herkes bizim... bilirsin işte. Büyütülecek bir şey değil," dedi ve sanki onu rahatlatmaya çalışıyormuş gibi kolunu okşadı.

Önemli bir şey değil. Kelimeler kafasında yankılandı. *Biz...bilirsin.* Bu büyük bir meseleydi ve hayır, o bunu bilmiyordu. Onun için dizlerinin üzerine çöktükten sonra aralarına mesafe koymaya çalışıyordu. Bunu onun için yapmaya çalışırken bir hafta boyunca zar zor uyuduktan sonra.

"Sadece masanın altında ne tür bir iç çamaşırı giydiğimi öğrenmeye çalışma, yoksa ikimizi de utandırabilirim," dedi hafifçe.

Remi'nin anladığı tek bir dil varmış gibi görünüyordu. Onu saçlarından yakaladı ve yaklaşık bir saat öncesine kadar yemek malzemeleri altında gömülü olan katlanır masaya sürükledi.

"Brick! Zamanımız yok," dedi sesi boğuk bir şekilde.

"Sakın ses çıkarma," diye uyardı onu üzerine katlanmaya zorlarken.

Elbisesi uygunsuz bir şekilde yukarı kalkmış ve onu sahiplenmeye itmişti. Şimdiden kalçalarını birbirine bastırıyor, baskının bir kısmını hafifletmeye çalışıyordu. Onun için rahatlatıyordu. Ve bu süreçte ona birbirleri için ne kadar önemli olduklarını hatırlatacak.

Sabırsızca ayaklarını birbirinden ayırdı ve elbisesinin eteğini yukarı itti. Payetlerin tenine değmesi hoşuna gitmişti ama asıl takıntılı olduğu manzara idi. Biçimli yanaklarının üstünden ve etrafından çapraz geçen askılı, daracık siyah bir tanga giymişti.

"Masaya tutun," diye homurdandı.

Kadın itaat etti, tüm vücudu titriyor, adamın ona ne yapacağını merakla bekliyordu. Sahip oldukları şeyi hafife aldığı için onu cezalandırmak istiyordu. Elbisenin altına gizlediği el iziyle onu dans pistinde dolaştırmak istiyordu.

Ama daha çok, onun mutlak teslimiyetini istiyordu. Onun çaresiz ve muhtaç olmasını istiyordu.

Bunun için onun arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Parmaklarını narin kayışlara geçirdi ve kumaşı kadının kalçalarına doğru sürükledi. Adam kadının kıvrımlarının ne kadar ıslak olduğuna hayran kalırken kadın titriyordu. Yine de saygı için zaman yoktu. Sadece hükmetmek için yeterli zaman vardı.

Öne doğru eğildi ve dilinin düz kısmını bacaklarının arasındaki kaygan ete götürdü. Kız boğuk bir hıçkırık çıkardı, adam da onu her iki yanağını tutup iyice açarak ödüllendirdi. Onu dillemeye devam etti, kıvrımlar arasında okşadı, klitoristen anüse ve tekrar geri yaladı. İleri geri, ta ki kızın dilinin ucu etrafında içi boş bir şekilde kenetlendiğini hissedene kadar.

"Brick! *Brick!*" Yarı fısıltı, yarı iniltiydi ve doğrudan aletine gitti.

Geri çekildi ve elinin sert ve hızlı bir şekilde uçmasına izin verdi. Keskin tokat ve kadının yumuşak, nefes nefese nefesi küçük odada çınladı ve taşaklarını sızlattı. Dikkatini tekrar onun seksine verdi. Girişine dalmadan önce diliyle o sıkı sinir demetini okşadı. Onu yutmak istiyordu. Onun içinde yıkanmak istiyordu. Onu kırmak istiyordu. Tekrar ve tekrar, o kadar gergin olana kadar, kopabileceğini düşündü.

Ağızına doğru eğildi, daha fazlası için kelimeler olmadan yalvardı. Ve onun yaklaştığını anladığında, zamanın geldiğini bildiğinde, iki parmağını onun dar kanalına soktu. Kadın dudağını ısıyor, adam onu sikerken ses çıkarmamaya çalışıyordu.

Başparmağını kızın yarığındaki sıkı kas halkasına bastırırken, "Aferin kızıma," diye homurdandı.

Adam içeri girdiğinde bir solukta masadan fırladı.

"Elimi ağzının üzerine koymam gerekiyor mu yoksa seni bununla boşaltabilir miyim?" Brick parmaklarını içeri ve dışarı pompalarken kızın kulağına seslendi.

Sessizce başını salladı.

"O zaman ellerini masanın üzerine koy Remington ve bacaklarını benim için aç."

Kız itaat ettiğinde kendini kahraman gibi hissetti. Boyun eğdiğinde, öne doğru eğildiğinde ve o küçük sıkı kıcını ona doğru bastırdığında.

Tekrar boşalabilirdi. O daracık amcığın içine girebilir ve açlıktan kıvranan kıza boşalabilirdi ama bir şeyleri tutması gerekiyordu. Kendisinin bir parçasını bu yıkımdan uzak tutması gerekiyordu.

Şimdi adamın eline biniyor, adam onun içine girdikçe ona doğru eğiliyordu.

Boştaki elini kızın önüne doğru kaydırdı.

"Çok ıslaksın, bebeğim. Beni emmek sana bunu yaptı mı? Ağızına boşalmam seni ateşlendirdi mi?"

Başını salladı, küçük bir hıçkırık boğazını tırmalayarak dışarı çıktı.

"Seni kimin ıslattığını unutma." Elini bacaklarının arasına götürerek cinsel organını sahiplendi. "Kime ait olduğunu unutma. Seni kimin boşalttığını."

Parmaklarının uçlarını kullanarak şişmiş klitorisini daire içine aldı. Kadından kaçan ürpertici inilti onu akıl sağlığının sınırlarına sürükledi. Onu parmaklarıyla becerirken ereksiyonunu kıcına sürtmekten kendini alıkoyamadı.

"Söyle Remi. Sen kime aitsin? Seni kim boşaltıyor?"

Ona karşı kıvranıyordu, ruju bulaşmıştı, gözleri sımsıkı kapalıydı, *onun* zevk vermesini bekliyordu. Bu, sadece parmaklarının etrafında sıkıştığında tamamlanan tutuklayıcı, pis bir resimdi.

"Sen," diye fısıldadı.

"İşte böyle, bebeğim. Bana doğru geri it. Parmaklarımın üzerine boşal."

Dudakları ayrıldı ve vücudu onunkine karşı sertleşti. Parmaklarıyla itmeye devam etti, kışının yumuşak kıvrımına karşı horozuyla. Kız boşalırken klitorisinin üzerinde kirli küçük daireler çizmeye devam etti. Sıkışıyor, kenetleniyor, serbest bırakıyor, gevşiyordu. Dirseklerinin üzerine yığıldı, yıkıcı bir salıverme sırasında hıçkırarak ağlarken ağzını kendi eliyle kapattı.

Bunu ona vermesi için ona güvenmişti. Bu kadar güçlü bir şekilde alması için. Onu koruması için ona güvendi. Ama bu yeterli değildi. O her şeyi istiyordu.

Geri çekilmeden önce kadının işi bitene kadar bekledi, zayıf ve titriyordu.

Tangasını yavaşça yerine çekmeden önce.

Parmakları onun üzerinde bıraktığı el izinin dış hatlarını çizerek tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Adam elbisesini düzelttikten sonra ayağa kalkmak için hiçbir harekette bulunmadı ve onu sapkın bir zaferle heyecanlandırdı.

İkisi de kaçmış ve ikisi de bir şey kaybetmişti.

"Bir daha bana bunun önemli bir şey olmadığını söylemek istediğinde ya da bu işte birlikte olduğumuzu söylemek istemediğinde, bunu hatırlamanı istiyorum," dedi karanlık bir şekilde ve sonra kapıdan çıkıp gitti.

Remi ellerini kızarmış yanaklarına götürdü ve anne babasının Zac Brown Band şarkısı eşliğinde dönerek yanından geçişini keyifle izledi. Birlikte geçirdikleri otuz beş yılın bir noktasında dans dersleri almış olmaları çünkü dans pistinde mükemmel bir uyum içinde süzülüyorlardı.

Darlene ve Gilbert Ford birbirlerini anlıyorlardı. Çılgınca farklıydılar ama yine de senkronize kalmayı başardılar.

Kimber ve Kyle bir masadaydı ve göz temasından kaçınıyorlardı.

Ve Brick, o seksi kravatıyla aynı anda her yerdeydi. Yemeklere göz kulak oluyor, tabakları dolduruyor ve genel olarak kaosun kontrolünü elinde tutuyordu. Ve ona dizlerini titreten bakışlar atıyordu. Adamın kızgın olduğu belliydi. Ama neye kızdığı belli değildi. Özellikle de orgazmları arasında iyi görüldüğü için.

Ama ona kızgın olsa bile, ailesinin mümkün olan en iyi son dakika sürpriz yıldönümü partisini yapmasını sağlamak için hala oradaydı.

Çok iyiydi, çok sağlam ve dayanıklı.

Babası gibi Brick Callan da her zaman orada olacaktı.

Ama kendini tutuyordu. Ve o da öyleydi. Daha da kötüsü, Remi her ikisinin de her şeyi yapacak kadar içlerinde olup olmadığını bilmiyordu.

Akışına bıraktı. Fırsatlara açıldı. Kendini bir kurala bağlamadı. Brick'le bir ilişki böyle olurdu. En azından gerçek bir ilişki. Onu tam olarak tasmalayıp yatağa bağlı tutmazdı. Ama onun istediğinden daha çok, kendi istediğinden daha az olma zorunluluğu hissetmez miydi?

Peki ya geçmişteki tüm o reddedilmeler? Son birkaç hafta içinde her zamankinden daha ileri gitmiş olmaları, hâlâ kaydedilecek bir ilerleme olmadığı anlamına gelmiyordu. Onu kabul etmek isteyeceği anlamına da gelmiyordu. O çok gürültücü, çok duygusal ve çok kaotikti. Onu on dört yıl boyunca uzak tutan da buydu.

Seks sihirli bir şekilde işleri kolaylaştıramazdı.

Anne ve babasının tek boynuzlu atlar olduğuna karar verdi ve Darlene'in uzun bacaklarını ortaya çıkaran kısa siyah elbisesiyle etrafında dönmesini izledi. Sahip olduğu tek kullanışsız ayakkabının içinde kocasıyla aynı boydaydı.

Mutlu görünüyorlardı. Neredeyse parlıyorlardı.

Bir de Kimber ve Kyle vardı. Evliliklerinin üzerinden daha on iki yıl bile geçmeden, ateşli ve ağır lise aşıklarından en temel ihtiyaçlarını bile iletemeyen ev arkadaşlarına dönüşmüşlerdi.

Remi'nin gördüğü ilişkilerin çoğunun gerçeği buydu. İnsanlar mutlu kalmıyordu. Hatta çoğu zaman birlikte bile kalmıyorlardı.

Brick ile işler bittiğinde ne olacaktı? Mackinac hâlâ evi gibi hissedecek miydi? Yoksa evlendikten sonra adadan daha da mı kaçacaktı?

En iyi arkadaşıyla olan evliliği. Hâlâ bu konuda konuşmamışlardı. Bu, tanıdıklar ya da sıradan sevgililer için konuşulacak bir konu değildi. Ve aldığı cevaplardan hoşlanacağından emin değildi.

Remi'nin liseden hatırladığı Audrey güzel, kitaplardan anlayan ve uysal biriydi. En yakın arkadaşı ile aşık olduğu kız arasında kıvılcımların uçtuğuna hiç tanık olmamıştı. Kıvılcımlar Remi ve Brick için ayrılmıştı. Yine de Audrey'nin peşinden gitmiş, Audrey'yle evlenmişti. Güvenilir olan. Rahat olan. Sevmesi kolay olan.

Yaşadığı acıyı, büyük yıkımı hatırlıyordu. Düğünlerine davet edilmişti, aslında Mackinac'a gitme niyetiyle geri dönmüştü. Brick'e artık kalbinin onda olmadığını göstermek için. Ama zamanı geldiğinde, bunu yapamadı. Onun kendini başka bir kadına adamasını izlemeye dayanamadı.

Bu yüzden grip numarası yapmış ve kendine bunun sadece aptalca bir gençlik aşkının kalıntıları olduğunu söylemişti. Audrey'nin ona çıktıklarını bile söylememesi onu daha çok incitmiş gibi davranmıştı. Arkadaşlıkları lise ve üniversiteden sonra bir yerlerde bozulmuştu. Bir yerlerde,

Audrey ve Brick, onunkinden ayrı kendi hayatları olan yabancılar haline gelmişlerdi.

Kollarını sıvamış Brick'in boş bir reşo kabını babasının en sevdiği domuz etiyle değiştirmesini izledi.

Doğası gereği bir bekçi, bir koruyucuydu. Hayatın vahşi akışına, toparlanıp yoluna devam etmeye açık değildi. O bir anıttı. Taşa dökülmüş ve kalıcı olarak dikilmişti. Ve er ya da geç, onun kalbini tekrar kıracaktı.

Ama bu sefer daha kötü olacaktı.

Nasıl hayatta kalacaktı? Ailesinin yemek odasındaki masanın karşısından ona bakıp, vücudu onunkini yeni zirvelere taşıırken kulağına fısıldadığı iğrenç sözleri nasıl hatırlamayacaktı?

Bu iş yürümezdi. Korkunç bir şekilde sona ermesi mukadderdi. Belki de bu yüzden cazibesine karşı bu kadar cesurca savaşmıştı. Belki de Brick potansiyel zararın her zaman farkındaydı, o ise gerçeği yeni yeni anlıyordu.

Kyle telefonuna bakıyor, karısı Ken'le dans ederken başparmakları ekranda uçuşuyordu. Hadley ve Ian, ebeveynlerinin yarım bıraktığı pasta dilimlerini yemeye çalışıyorlardı.

Remi, bir ruhun bu tür bir yaşamda solup ölebileceğini fark etti. Kalmasını istese bile. Her şeyini verse bile, kendilerini benzer bir konumda bulmayacaklarının garantisi yoktu. Ve bittiğinde, her şey farklı olacaktı.

"Buna ihtiyacın var gibi görünüyor," dedi Darius, elinde köpüklü bir portakal içeceğiyle onun yanında belirerek.

"Ben mi?"

"Evet, Bayan Paler Than a Snowman. Sorun nedir? Astımınız mı var?"

"Benim astımım değil." Onun aptal kalbi kırılmaya çalışıyordu. üçüncü kez aynı adam yüzünden kendini parçalara ayırdı. "İnsanlar bana sakatmışım gibi davranmayı ne zaman bırakacak?"

"Belki Disney prensesi gibi gözlü ve kırılgan görünmeyi bıraktığında?"

"Eww. Kapa çeneni."

Onun omzunu dürttü. "Vay canına dememiz için yalvaran bir dans pisti varken ne diye didişip duruyoruz?"

Remi içkisini boşalttı ve en iyi yaptığı şeyi yaptı, şu an dışında her şeyi bloke etti. "Hadi onlara neye sahip olduğumuzu gösterelim."

Dans pistinde birkaç enerjik tur attıktan sonra Darius onu kayınbiraderinin kollarına bıraktı ve bara geri döndü.

"Hey," dedi Remi.

"Hey sen." Kimber onunla tanıştığında Kyle Olson'ın lakabı Güzel Çocuk'tu. Hâlâ da uyuyordu. Düzgün sarı saçları vardı, dar kravatlı koyu renk takım elbiseler giyerdi ve jürileri ve bir zamanlar kendi kız kardeşini bile etkisiz hale getiren büyüleyici bir gülümseme takınırdı.

Brick yanlarından geçip ona öyle bir baktı ki, sanki elbisesi yanıyormuş gibi hissetti.

"Arkadaşının romanı nasıl gidiyor?"

Remi bir ritmi kaçırdı ve Kyle'ın ayağına bastı.

"Benim neyim? Oh! Bu iyi. Güzel."

"Başının bir tür belada olduğunu düşünerek beni endişelendirdin." Kyle bir duruşma avukatıydı. Çoğu kişiden daha hassas bir saçmalık ölçeri vardı.

"Endişelenmekten bahsetmişken," diyerek onun sorulmamış sorusunu geçiştirdi, "kız kardeşimle aranızda neler oluyor?"

Çenesi gerildi. "Keşke bilseydim."

"Bu işi çözeceksiniz," dedi kararlı bir şekilde. Bir zamanlar birbirlerine çok aşıklardı. Her şeyin bir anda yok olabileceği fikri yürek parçalayıcıydı.

"Sorunun ne olduğunu bilseydim sorardım. Ona ne zaman sorsam susuyor."

"Ona, onu önemseyen ve mutlu olmasını isteyen süper sevimli kocası gibi mi sorarsınız, yoksa çapraz sorgudaki düşman bir tanık gibi mi sorarsınız?"

Gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmadı. "Arada fark var mı?" "Ha. Ama cidden."

"Bayanlar ve baylar," dedi Kimber DJ kabininden ödünç aldığı mikrofona. "Hafıza şeridinde bir yürüyüş zamanı."

Darlene, elinde birer kadeh şampanya ile Gil'in kucağına tünedi ve Remi'ye yanlarına oturmasını işaret etti.

Darlene, "Buraya gel Brick," diyerek onu yanına çağırdı. "Aileye katıl."

Arkasındaki sandalyeye oturduğunda Remi'nin vücudu karıncalandı.

Işıklar söndüğünde Brick sandalyesini geriye doğru çekerek onu uzun bacaklarının arasına hapsetti. Adamın sıcak, sert avuç içi kızın ensesini sahiplenircesine kavrayınca kız rahatladı. Onun dokunuşu hem yatıştıran hem de uyandıran bir uyuşturucuydu.

Hoparlörlerden Prince'in "Kiss" şarkısı yükseliyor, Remi'nin gözlerinin önünde sarılar ve turunculardan oluşan ince bir sis oluşturunuyordu. Mutluluğun renkleri.

Kalabalık, Darlene ve Gil'in ilişkisinin ilk fotoğraflarına "hayran kaldı". 80'lerin saçları. Yırtık kotlar. Saç spreyi. Çok genç ve umut doluydular.

Genç Darlene sıska, çelimsiz Gilbert'a gece gökyüzündeki yıldızları asmış gibi baktı.

Fotoğraflar sevgi ve kahkahanın zaman çizelgesini takip ediyordu. Bütün bir ömür boyu mutluluk, Remi fark etti. Elbette, bu önemli bir makaraydı. Kavgalar ve hayal kırıklıkları olmuştu. Kusan çocuklarla geç saatlere kadar süren geceler ve disiplin hakkında uzun konuşmalar olmuştu. Ödenmesi gereken faturalar ve yas tutulması gereken ebeveynler vardı. Zorlu dönemler ve belirsizlik vardı. Ama birlikte büyümek ve değişmek için birbirlerine söz vermişlerdi.

Mutlu çift, anne ve babası ona hayranlıkla bakarken huzur içinde uyuyan, dünyaya yeni gelmiş bebek Kimber'a bakarken gözleri doldu. Artık bir aileydik.

Darlene vardı, hamileydi, istasyonda sevkiyat masasında çalışıyordu. Gilbert, gür bıyığı ve ekose kadife pantolonuyla. Bir sonraki resimde Brick'in ona olan tutumu neredeyse fark edilmeyecek kadar sıkılaştı. Küçücük, kırmızı yüzlü, kızıl saçlı bir bebek çığlının ortasında donup kalmıştı.

Ona yer açmışlardı. Onu, onun onları sevdiği kadar şiddetle sevmişlerdi. Farklı olmasına rağmen. Çok fazla olmasına ve yeterli olmamasına rağmen.

Böyle bir hayat mümkün müydü? Böyle bir hayat kurabilir miydi?

Arkasına uzandı ve bir elini Brick'in taş gibi sert kalçasına koyarak onun hâlâ orada olduğuna dair kendine güven verdi.

Şarkı Kool and the Gang'in "Cherish" şarkısına dönüştü ve gördüğü renkler de buna uygun olarak morlara ve mavilere kaydı.

Brick dikkatle parmaklarını onunkilere geçirdi ve elini sıktı, açıklanamayan öfkesine, kafa karışıklığına ve korkularına rağmen onları birbirine bağladı. Bu gerçek ve bağlayıcıydı.

Onunla paylaşmadıkları aralarında bir vadi yaratmıştı. Ama birlikte paylaştıkları şey, samimiyet, kırılganlık, bunu kapatmıştı.

Karanlıkta onunla birlikte otururken elektriklenmişti. Sanki tüm varlığı onunkine bağlıydı. Sanki o geniş omuzlar ve geniş göğüs aradığı yuvaydı. Sanki o karanlıkta bir fener, bir deniz feneriydi.

Şu anda bile, ailesinin ve arkadaşlarının arasında bile ellerini onun üzerinde tutma arzusu çok güçlüydü. El ele tutuşmak daha önce hiç erotik olmamıştı. Bu

hiçbir zaman bir flörtten daha fazlasını ifade etmemişti. Ama bu anda aralarındaki sırrın, onun taşıdığı sırların ağırlığını yüklenmişti. Onun kavrayışındaki kararlı gücü hissetti ve kalbi ve zihni güvenemese bile bedeninin ona ait olduğunu biliyordu.

Konuşmaları gerekiyordu. İşleri yoluna koymaları gerekiyordu. Nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini hatırlamaları gerekiyordu.

Ekran şimdi ergen olan kız kardeşleri ve ebeveynlerini takip ederken başparmağı onunkinin üzerinde gezindi. Brick de oradaydı. Adadaki ilk günlerinden biri olmalıydı. Ford'un mutfağında durmuş, kovboy şapkasını takmış, sessizce gözlem yapıyordu. Çok gençti. Omuzlarının duruşunda acı vardı. On altı yaşındaki Remi önünde duruyordu, başı arkaya doğru eğikti. Kendini beğenmiş bir şekilde ona gülümsüyordu, sanki şöyle diyordu: "Sen zaten benimsin. Ben çoktan kazandım."

Onu sevmişti.

Bu gerçek bir ok gibi saplanmıştı. İlk günden beri Brick Callan'ı sevmişti ve o da kalbini iki kez kırmıştı. Ne tür bir mazoşist sürekli geri gelir, daha fazlasını isterdi?

Kaçmak istedi. Çadırdan çıkmak, herkesten uzaklaşmak istedi. Müziğin sesini açıp eline bir fırça almak ve kendini duyguların içinde kaybetmek istedi. Duygularını anlamlandırmak için onları tuvale dökmek istedi. Kalbiyle güvenmediği bir adamı nasıl sevebilirdi ki?

Onu tekrar incitmeyeceğine nasıl güvenebilirdi? Onu koruyacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu. Brick onun için hayatını ortaya koyabilirdi. Ama bunu paylaşacak mıydı?

Sersemlemiş bir halde geri çekilmeye başladı ama Brick onu orada tuttu, aynı anda hem kaçmak hem de kalmak istemesine neden olan sağlam bir tutuşla ona demir attı.

Başparmağı onunkini ritmik bir şekilde, ısrarla okşadı.

Resimler ekranda yanıp sönüyordu. Noeller, doğum günleri, 4 Temmuzlar. Hepsi yaşlandı. Ev değişti. Kasaba değişti.

Remi slayt gösterisine ve çadırın tepelerine doğru süzülüp onlarla birlikte kutlama yapmak için toplanan insanların etrafında dolanırken müziğin yarattığı renklere odaklanmaya çalıştı.

"Hangi renkleri görüyorsun?" Brick'in sesi alçak ve sert bir şekilde kulağına geliyordu.

Adamın dudağı kızın lobunu sıyırdı ve kız bu temas karşısında istemsizce titredi.

"Duman gibi dalgalanan yeşiller ve maviler görüyorum," diye fısıldadı. İfşaatından sonra bile onun kollarına kayma arzusu yoğundu.

Kadın adama baktı ama adamın bakışları ekrandaydı. Düzgün kesilmiş sakalının altındaki güçlü çenesi, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar. Ağzının sert yapısı.

Adamın eli uyarı vermeden sıkılaştı ve kadın onun yanında gerildiğini hissetti. Odayı tehdit için tararken ekrandaki fotoğrafı gördü.

Brick düğün gününde şık ve mert görünüyor. Beyaz dantelleriyle göz kamaştıran Audrey ona bakıyordu. Darlene ve Gil sunakta aile gibi onların yanında poz verdiler.

O zaman hatırladı. Bu işin neden yürümeyeceğini. O seçimini yapmıştı ve bu o değildi.

S Kapısının çalınmasını görmezden gelmeyi ciddi ciddi düşündü ama duş olayını hatırladı ve fikrini değiştirdi.

"Kaçtın," dedi Brick, onu iterek geçti ve ne olacağını beklemedi.

bir davetiye. O büyük boy kapüşonlu tişörtünü ve diz çoraplarını giymişken, adam hâlâ koyu renk pantolon ve kravatla parti için giyinmişti.

"Gitmedim. Yavaş bir tempoda eve yürüdüm," diye yalan söyledi. Parti biter bitmez, temizliğe yardım edecek kadar iş yapar yapmaz, dışarı fırlamış ve bir buz parçasına basıp kaymadan önce deli gibi koşmuş ve neredeyse düzenli bir çitten aşağı düşüyordu.

"Sen kaçtın. Ve bu beni dışladıktan sonra oldu."

"Sana oral seks yapmanın seni susturmak olduğunu söyleyemem-"

"Yapma," diye tersledi. Öfkesinin buz gibi ateşi bakışlarında ve duruşunda belirgindi. Sarmalanmış ve hazırды.

"Ne yapmayayım?" diye meydan okudu.

"Aramızda olanları buna indirgemeye çalışmayın."

"Özür dilerim," dedi, alaycı bir tavırla. "Sikini emdiğimi fark etmemiştim-"

Kendini duvara yaslanmış, karşısında sert ve öfkeli bir adamla buldu. Elleri ona karşı nazikti ama adamın geri kalanı öfkeyle titreyordu. Bir sebepten dolayı, onun kısıtlamasını çok ateşli buldu.

"Hayır. Bunun hakkında konuşuyoruz. Saptırmak ya da dikkat dağıtmak yok. Bunu konuşacağız."

Ona böyle baktığında, sanki evreninin merkezindeymiş gibi hissediyordu. Sanki olanlardan başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

aralarında. Ama gerçek bu değildi.

"Konuşmak mı istiyorsun?"

Dişlerini göstererek yavaşça başını salladı.

"Hiç konuşmak istemiyorsun." Adam eğilip boynundan derin ve şehvetli bir nefes alırken sesi titriyordu.

"Ben her zaman konuşurum," diye ısrar etti.

"Peki. O zaman konuş," dedi, adamın kolunun altına girmeye çalıştı ama adam çenesini kavrayıp onu boğazından hafifçe tutarken hiçbir yere gidemediğini fark etti.

"Sana bu kadar yakın olmanın ve sana istediğim gibi dokunamamanın bana ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu, sesi yumuşak ve tırtıklıydı.

Sözsüzce başını salladı.

"Bu tam bir işkence. Teninin nasıl bir his olduğunu bilmek, tadının nasıl olduğunu bilmek cehennemin yeni bir halkası ama yine de yalnız olmadığımız sürece sana dokunamıyorum."

Boğazındaki el omzunun üzerinden göğsüne doğru indi.

Bir nefes çekti. Vücudu ona karşı eridi, boyun eğdi, teslim oldu.

Ama sonra dokunuşu kayboldu ve bir hırıltıyla avucunu başının üstündeki duvara vurdu.

"Bunu yapmaya devam edemem Remi," dedi.

Göğsünde panik çiçekleri açtı. Adam tam da korktuğu şeyi yapıyordu. Olaylara son vermesi gereken kişi o olmalıydı. Kendini bunun ıstırabından kurtarmalıydı. Geri çekilmesi gereken kişi o olmalıydı. Ama adam ondan önce davranıyordu. Yine.

"O zaman yapma," diye tersledi. Öfke ve korku içinde güçlerini birleştirdi ve dünyanın keskin bir şekilde odaklanmasını sağladı. Burun deliklerinin parlaması. Dudaklarının ayrılması. Gözlerindeki ateş onu yakıp kül etmekle tehdit ediyordu.

"Kendime engel olamıyorum," diye itiraf etti. "Bunun nasıl biteceğini biliyorum ve yine de daha fazlasını istemekten kendimi alıkoyamıyorum."

"Daha ne tür?"

Nefes alış veriş ağır ve sıcaktı.

"Bu gece ailede ne olduğunu gördüm. Onlarca yıl. Birlikte bir hayat. Bir ortaklık."

Ne diyordu? Nefesini tutmakta zorlanıyordu. Sığ bir ısıklıkla çıktı.

Brick küfretti ve ondan uzaklaştı. Kadın duvara yaslandı. Masanın üzerindeki çantasını görünce açtı ve inhalerini çıkardı. Remi ona geri verirken "İhtiyacım yok," diye ısrar etti.

"O zaman bir nefes al ve bunu kanıtla."

"Tanrım, beni kızdırıyorsun."

"Ben de sana, bebeğim. Beni kızdırıyor, sinirlendiriyor ve asla sahip olmamam gereken bir şeyi daha fazla istememe neden oluyorsun."

"Audrey'le neden evlendin?" Sorusu havada bir kırbaç gibi şakladı. Ardından kulaklarında sessizlik çınladı.

Ağzı o sert çizgiyle kapandı. Cevapları kasada kilitli.

"Ne? Konuşmak istedin. O zaman konuşalım. Audrey ile neden evlendin?"

Neden onu seçtin? Neden beni değil?"

O kadar inatçı bir sessizlik içindeydi ki.

Adamın göğsünü itti, onu bir santim bile oynatmadı. Aklının bir köşesinde, ikisinin de bundan ne kadar hoşlanmış göründükleri kayıtlı.

"Çünkü sana sahip olamadım," dedi kısık sesle.

"Neden olmasın Brick? Seni sevdiğimi *biliyordun*."

Yine sessizlikle karşılaştı. Ama bu sefer o kadar da yılmaz değildi. Brick, dışarı çıkmayı talep eden bir enerjiyle titreşiyordu. Gerçekleri söylemek isteyen kelimelerle.

"Beni *sevdin* mi?" diye tekrarladı.

"Elbette sevdim. Seni sevdim ve sen benim yerime en iyi arkadaşımı seçtin."

Neden?"

"Çünkü sana sahip olamadım!"

"Bu da ne demek oluyor? Neden olmasın? Audrey benim yaşımdaydı. Yani çok genç olduğumdan değil. Ailem seni tanıdığından beri sana tapıyor. Senin olmayı *o kadar çok* istedim ki, ama sen beni reddetmeye devam ettin." Sesi, uzun zamandır içinde tuttuğu duyguların barajıyla birlikte kırıldı.

Adam ona karşı titriyordu ve kadın bir şeyler olmak üzere olduğunu biliyordu.

"Beni defalarca reddettin," diye fısıldadı. "İkimizin de sadece bahane olduğunu bildiğimiz nedenler uydurdun. Sonra başka birini seçtin. Ve sonunda aramızdaki bu şeyi keşfetmemize izin verdiğinde, bana birkaç orgazm yaşattın ve artık yapamayacağını söyledin. Benden ne istiyorsun Brick? Audrey olmadığı için mi buradayım?"

"Audrey ile seninle olan tüm şansımı mahvetmek için evlendim."

Kendini hasta, sersemlemiş ve yıkılmış hissetti. Ve zihninin karanlık bir köşesinde, küçük bir ses *ben sana söylemiştim* dedi.

"Neden?" Kelimeyi zar zor söyleyebildi.

"Allah kahretsin. Bana öyle bakarken yaşayamam," diye tersledi. "Ne gibi?" Gözünün kenarından bir damla yaş süzüldü ve yanağından aşağı inen bir yol.

"Sanki seni yok etmişim gibi."

Gülüşi esprisizdi. "Birçok erkek denedi," diye takıldı, yanağını eşofmanının koluyla silerken.

"Bu konuda şaka yapma," dedi ve onu duvara bakması için döndürdü. Kendini alçıpana dayadı ve istediği şey için yalvardığı için bedenine lanet okudu. Arkasını geriye doğru eğerek kendini ona sundu.

Eli aşağı inerek kadının arka tarafını kavradı.

"Burada neler olduğunu görüyor musun? Senin yanında kendimi kontrol edemiyorum. Asla yapamadım." Sanki demek istediğini vurgulamak istercesine parmaklarını kadının yanakları arasındaki vadide gezdirerek tangasının ince bandını buldu.

"Kendini kontrol etmekten başka bir şey yapmadın!"

"Yıllardır tırnaklarımla tutunmaya çalışıyorum Remi. Hiçbir şeyim kalmadı. Beni peşinden koşturduğun her seferinde irademi biraz daha kaybediyorum. Şimdi burada durmuş, yıllar önce söylemem gereken şeyleri söylüyorum ve tek düşünebildiğim bu gömleği ne kadar yukarı çekmek istediğim. Ellerimi üzerine ne kadar koymak istediğim. Ellerimin tenine değerken çıkardığı sesi duymayı ne kadar çok istiyorum. Yanağının izimle pembeleştiğini görmeyi ne kadar çok istiyorum. Beni peşinden koşturduğun için üzgün olduğunu söylemeni, sikilmek üzere olduğunu anladığında çıkardığın o nefes nefese sesle duymayı ne kadar çok istiyorum."

Şimdi tüm vücudu titriyor, duvarla adamın arasında sarsılıyordu.

Ve arkasına geçtiğinde, eşofmanının altındaki sıcak parmak uçları daha yukarı kayarak malzemeyi de beraberinde getirdiğinde, titretilen bir inilti çıkardı. Etek ucunu sırtına yasladı ve diğer eliyle tangasının açıkta bıraktığı teni okşadı.

"Uyanık olduğum her an aklımdan çıkmıyorsun, Remington. Bu dünyadaki en iyi şey senin içinde olman. Ama istediğime sahip olamıyorum." Onun sesindeki ıstırapı duyabiliyordu.

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun! Benimle birlikte olma fikrinin nesi bu kadar korkunç?"

"Çünkü senden kurtulamayacağım! Çünkü seni kilitleyecek kadar şanslı olsaydım, eninde sonunda öğrenecektin."

"Neyi öğrenmek?"

"Seni hak etmediğimi. Senin için yeterince iyi olmadığımı. Sana sunabileceğim tek şeyin koruma ve seks olduğunu."

Adam etinden bir avuç alıp sıktığında nefesi kesildi.

"Bana gelmenin tek nedeni bunlar," diye fısıldadı. "Burada durup bunu almanın tek nedeni, benim sana vermek istediğim kadar senin de bunu istiyor olman."

"Bunun nesi yanlış?"

"Hiçbir şey," diye nefes aldı, parmak uçlarını kadının kıvrımlarında gezdirirken, "eğer daha fazlası varsa."

"Benden daha ne istiyorsun?" Yine sırtını kamburlaştırdı ve arka tarafını davet edencesine yukarı kaldırdı.

"Sen benim kabusa sarılmış hayallerimin gerçeğe dönüşmüş halisin. Bana vermek istediğin tek şey vücudun ve bu yeterli değil."

"Seni kullandığımı mı söylüyorsun?"

"Kullanılmış hissettiğimi söylüyorum. Ve seni hâlâ istediğim için kendimden nefret ediyorum. Bunun yeterli olmasını istediğim için." Onu kalçalarına doğru geri çekti ve dizlerini bükerek tahrikini bacaklarının arasına hizaladı ve sanki kıyafetleriyle ayrılmamışlar gibi ona karşı acımasızca pompaladı. "Senin için aynı şeyi ifade etmediğini bildiğim halde seni böyle becermek istediğim için kendimden nefret ediyorum."

"Bunu bilmiyorsun," diye ağladı. "Anne-baba yükünü benden çıkaramazsın. Ailen berbattı. Bu senin hatan değildi. Ama şimdi yapmayı seçtiğin şey sadece bu. Senin seçimin. Onları boyadığın fırçayla beni de boyayamazsın. Bana sahip olabilirdin! Seni sevebilirdim. Başına gelen en iyi şey olabilirdim!"

"Evet. Senin için bitene kadar. Sen bir sonraki macerana hazır olana kadar. Bir sonraki şehrine." At kuyruğunu elinin etrafına doladı ve çekti. "Şu haline bak. Bu gece içeri girdiğinde kalbim durdu. Hâlâ da yeniden başlamadı. Kendin gibi görünmüyorsun. Lanet olası kar arabamı batıran ya da *Gelinin Babası*'nı her izlediğinde ağlayan kıza benzemiyorsun. Alessandra Ballard'a benziyorsun."

"Ben Alessandra Ballard. Ve Remi Ford. İkisi de aynı kız. İkisi de benim."

"Sana veremeyeceğim şeyler istiyorsun. Yabancılarla çevrili bir şehirde yaşamaktan asla mutlu olamayacağım. Her gece giyinip kuşanıp ilgi çekmek için dışarı çıkmak istemiyorum."

Sertti. Ona karşı çok sertti. Bu onun muhtaç seksinin zonklamasına neden oldu. "Ben de kendi mutluluğumu bulmaya çalıştım. Güzel bir kız seçtim.

ödümü koparıyor. Benden çok fazla şey istemeyen. Seninle bir daha asla şansımın olmayacağından emin olacak biri."

Gerçekler acıtıyor.

"Neden?" diye sordu, parmakları saçlarını yoğururken, kalçaları ona yaslanırken.

"Çünkü seni seviyorum. Seni her zaman sevdim." Sesi titriyordu. "Çünkü sen gittiğinde hayatta kalamayacağım."

Dondu kaldı.

"Ama sen her zaman gidecektin," diye fısıldadı kulağına. "*Hâlâ da* gideceksin. Birlikte bulduğumuz şeyden sonra bile. Bir uçağa, bir feribota ya da lanet olası bir kar motosikletine binip gideceksin. Ben gideceğim. Büyük bir hayat istiyorsun. Macera istiyorsun, yenilik istiyorsun. Harika olmak istiyorsun. Bunu buradan nasıl yapacaksın?"

Tıpkı annesi gibi.

Elmas bir şimşek gibi tam kalbine çaktı.

"Bunun için seni suçlamıyorum," dedi dudaklarını boynunda gezdirirken. Sakalı kadının tenini aşındırıyordu. "İnsanların yarattığın şeye bakıp gözlerinin kamaşmasını istiyorum, tıpkı benim senin tarafından gözümün kamaştığı gibi. Ama burası benim evim. Ait olduğum tek yer. Bunu bana sen verdin ve onu benden alma gücüne sahip tek kişi de sensin. Çünkü izin verseydin seni takip ederdim. Seninle gelirdim. Ama sormayacaksın bile. Vorhees'i parmaklıklar ardına koymama yetecek kadar burada kalacaksın ve sonra gideceksin."

Her şey kafasına dank ederken gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı yuvarlandı. Brick Callan onu seviyordu. Ve ondan çok korkuyordu.

"Audrey ile neden evlendiğimi mi bilmek istiyorsun? Neden boşandığımızı sorman gerekirdi. Senin yüzünden. Her gece nefes aldığım son kelime senin adın. Gözlerimi kapattığımda gördüğüm senin yüzün. Bunu ondan saklayamazdım."

Kırık bir hıçkırık çıkardı ve nefesini içine çekti. "Oh, siktir et. Senin de canın cehenneme Brick. Yıllarca yeterince iyi olmadığımı düşünmeme izin verdin. Sırf kendini güvende tutabilmek için *beni* bilerek *incittin*."

"Güvende olmak buraya kadarmış! Hayatımın geri kalanında her gece yatağa girdiğimde seni düşüneceğim ve sen nerede olacaksın Remington? Beni hatırlayacak mısın? Seni her boşalttığımda, benden daha da uzaklaştığını hissediyorum. Ama yine de kendimi durduramıyorum."

"Çünkü beni tekrar incitmeni istemiyorum! Senden bir ret daha alamam. Sonra olmaz..."

"Ne? Neyden sonra değil? Seksten sonra mı? Birkaç kez seviştikten sonra değil mi? Burada olmamın tek sebebi bu, değil mi? Çünkü seni iyi hissettiriyorum. Bu yüzden o daracık kışını sikime dayıyorsun, değil mi?"

Etrafında döndü ve kapalı yumruğunu havaya kaldırdı. Darlene Ford'un kızları tokat atmadı. Soğuk vuruş yaptılar. Brick darbeyi kolayca savuşturdu ve taşaklarına dizini geçiremesin diye onu sıkıca kendine çekti. Boğuştular, birbirlerini sert zemine doğru ittiler. Yere düştüklerinde, kız onun altında kıvranırken Brick'in eli kızın başının üzerinde kelepçeliydi.

Kavga ettiklerini biliyordu. Ona kızgın olduğunu da biliyordu. Ama bu şekilde zapt edilmek, onun ağır bedeni tarafından kısırılmak işleri bulandırıyor. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, onun da öyle. Remi kalçalarını ona doğru salladı, bu bir meydan okuma olduğu kadar bir davetti de.

Boynundan aşağıya doğru öpmeden önce dişlerini sıktı. "Seninle son bir kez birlikte olmak istediğim için kendimden nefret ediyorum. Bana ihtiyaç duymanı sağlamak için son bir şans. Çünkü ben sadece bunun için iyiyim. Sana sunabileceğim tek şey bu. Güvende hissetmek için bir yer. İyi hissetmenin bir yolu. Kemerini gevşetirken bile, "Bu yeterli değil," dedi.

Nefes almakta zorlanırken göğsü kabardı.

"Bacaklarını aç," diye emretti.

Kadın şaha kalktı ve adamın alt dudağını ısırdı. "Yap beni."

Bunu onun gözlerinde gördü. Heyecanın parıltısını. Ondan geçmesini istediği çizginin heyecanını.

"Demek istediğimi kanıtlıyorsun ve ben *hâlâ* kendime engel olamıyorum," dedi, şişmiş ereksiyonunu pantolonundan kurtarmak için ayağa kalkarak. "Sana *hâlâ* hayır diyemiyorum."

Adamın ağırlığı bileklerine binmiş, onları acıtıyordu ama adamın o kalın şaftı acımasız darbelerle işleyişini izlemek, iç duvarlarının boş titremesi dışında her türlü acıyı engelledi.

"Aç şu lanet bacaklarını, Remington."

Dudağını ısırarak başını yere doğru salladı.

Sanki acı çekiyormuş gibi kısık bir hırıltı çıkardı. "Çok ileri giderse durmamı söyle."

Ona sadece başını salladı.

İzin verilince Brick bir dizini onun kalçalarının arasına soktu. Kadın karşı koydu, adama doğru sıkıştı ve kısıtlanmış olmanın verdiği yasadışı heyecanı sevdi.

Onun kaba kuvvetiyle boy ölçüşemezdi.

"Bu son," diye söz verdi, kalçalarını onunkileri sıkıştırmak için kullanırken kelimeleri gıcırdatarak söylüyordu.

Onunla tartışmak istedi. Onu durdurmak ve çekip giden kişi olmak istiyordu. Onun yanıldığını kanıtlamak istedi. Ama tüm bunlar içindeki ihtiyacın yanında ikinci planda kalıyordu. Onun tarafından hükmedilme ihtiyacı. Onun tarafından alınma. Onun tarafından işaretlenme. Bu öncelikliydi.

Kadın ona karşı direndi, gönülsüzce dönmeye çalıştı. Ama adam sadece kalçalarını araladı ve tangasını yana doğru çekti.

Topuklarını yere vurarak bir kez daha onu yerinden oynatmaya çalıştı ve yerinden kıpırdamayınca çok heyecanlandı. Adamın eli kalçasının arkasına değerek acı bir tokat attı.

Adam ona doğru hamle yapmadan önce bakışları bir anlığına kilitlendi.

İddia

On

u. "Brick!"

Onun coşku çığlıklarına cevap vermedi. Sadece tekrar onun sıkı seksine girdi.

ve tekrar, her seferinde onu daha fazlasını almaya zorlayarak, sonunda her santimi onun içinde kılıflanana kadar. Vücutları yerde kayıyor ve sürtünüyordu.

O zaman bile durmadı.

Adamın etrafında titreyen kadın boşalmaya hazırdı ve her ustaca hamle, her agresif giriş onu sınıra daha da yaklaştırdı.

Bu hiçbir şeyi çözmedi. Bu sadece işleri daha da karmaşıklığa yaradı. Ama bunu bilse bile, Brick'in korkusunu pekiştirdiğini bilse bile, Remi, hakimiyet için çarpışan iki fırtına sistemi gibi savaşıırken onun adını haykırmaktan kendini alamadı.

Yatak odasının dışında olduğu gibi ölçülü bir adama hiç benzemeyen vahşi bir hız ayarlayarak ona doğru güçlendi. Adam onun içinde kaybolmuştu ve kadının iki seçeneği vardı; ya karşı koyacak ya da teslim

olup kendini kaybedecekti.

"Benim güzel kızım." Her kelimeyi bir hamleyle noktaladı. "Benim Remi'm.
Seni seviyorum."

Göğsünden bir hıçkırık koptu. Ona dokunuşunda çok güzel, çok nihai bir şey vardı.

Adam kadının kalbine girerken gözleri cam gibi oldu. Tekrar ve tekrar. Görevdeki bir adam, ihtiyaçları için ikisini de cezalandırıyordu.

Ona kızgın olsa bile, her şeyi bitirmek istese bile, *yine* de kendine engel olamıyordu. Bunda lezzetli bir heyecan vardı. Kendisini güçlü, arzulu ve arzulanan hissetmesini sağlıyordu. Sabırsızlıkla bacaklarını kalçalarına doğru çekerek giriş açısını değiştirdi.

O hâlâ tamamen giyinikti. Birlikte, vaat edilen şeyi bulmak için bir yarış içinde yerde kıvrandılar.

Gömleğini yukarı iterek göğüslerini ortaya çıkardı ve bir meme ucunu ağzına almak için başını eğdiğinde inledi. Adam vücudunu bitiş çizgisine doğru çalıştırırken gözlerinin ardında yıldızlar, havai fişekler ve patlamalar gördü.

"Geleceksin. Şimdi," dedi dişlerini sıkarak. Alnında boncuk boncuk terler belirmişti. "Bana teslim ol Remi. Bana ihtiyacım olanı ver. Son bir kez."

Bir nefeste zevk ve acı arasında bir yerde asılı kalırken, bir sonraki nefeste orgazmının kafa karıştırıcı yok oluşunda onun etrafında patlarken karanlığa savruluyordu. Adam onun merkeziydi, çapasıydı, onu mahvetmekle tehdit eden zevke bağlıyordu.

Adam zevkle homurdanarak yüzünü kızın boynuna gömdü. "İyi kız. Seni çok seviyorum."

Cevap veremedi, karşılık veremedi. Bu yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı, adamın şaftının etrafına kapandı. Adam ona karşı gerildi, nefesi ciğerlerinde dondu, enerjisi kaslarında durdu. Onun serbest kalışını en derinlerinde hissetti. Adamın içinde serbest bıraktığı sıcak şok, acı dolu bir coşkuyla fişkırdı. Bu bir mucizeydi. Bir sanat formuydu. Ne kadar uzağa kaçarsa kaçsın asla geri alınamayacak bir birleşme. Ne kadar inkar ederse etsin. Bu hareketle sonsuza dek birbirlerine bağlanmışlardı.

"Remington!" diye bağırdı.

Adam yağmalamaya, onu lanetlemeye, ona hem hazine hem de işkence etmeye devam ederken bile vücudundaki her kas patlamaya katıldı.

Kendini onun içine akıtırken, onu kendi bitmek bilmeyen salınımı boyunca becermeye devam etti. Kelimeleri tekrar tekrar fısıldadı. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Ona sıkıca sarıldı, kollarını ona doladı ve tutunmaya çalıştı. Gitmiş ve yine yapmıştı. Lanet olası kalbini kırmıştı ama bu sefer farklıydı. Bu sefer gerçeği biliyordu. Sadece onunla ne yapacağını bilmiyordu.

Onu kullandığını düşündü. Annesi gibi onun da hayatından çıkacağını düşündü. Bu onu yıktı. Ve onu kızdırdı. Uzun dakikalar sonra Brick ayağa kalktığında kadın hâlâ şaşkınlık ve fiziksel tatmin içinde yerde yatıyordu. Hâlâ yarı sertti, bu biyolojiye meydan okuyan bir başarıydı.

"Kapıyı arkamdan kilitle," dedi pantolonunun içine geri sokulurken.

"Ciddi misin sen? Gidiyor musun?"

"Sana söylemiştim. Bu son seferdi. Lanet kapıyı kilitle, Remington."

Tam zamanında manevra yaparak oturur pozisyona geçmeyi başardı ve adamın arkasına bile bakmadan kapıdan çıkıp gidişini izledi.

T İki gece sonra, uzun bir ruh arayışından ve neredeyse sinir krizinden sonra Remi, Brick'in evine giden verandanın basamaklarını tırmanırken çantaları ve gururuyla hokkabazlık yaptı. Sundurmanın ışığı

Ev sahibi tarafından yansıtılmayacağından emin olduğu hoş bir ısıltı. Kalbi ağırlaştı, karnı gerildi, zile bastı ve bekledi.

Kapıya yaklaşan adamın ağır adımlarını duydu ve bir nefes verdi. Ayrılmışlar mıydı? Hiç birlikte olmuşlar mıydı?

Kapı açıldı ve kendini mutsuz bir dağ adamına bakarken buldu.

Perişan görünüyordu, Cumartesi günkü kavgalarından beri hiç uyumamış gibi bitkin bir hali vardı.

İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi olduğunu tahmin ediyordu.

Saçları, ellerini saçlarında gezdiriyormuş gibi kabarmıştı. Gri eşofman altı ve siyah kapüşonlu bir tişört giymişti. Nedense bu onun göğüs uçlarının sertleşmesine neden oldu. Ama buraya meme uçları için gelmemişti. Kalbi için buradaydı.

"Sikilmek için mi buradasın Remi?" diye homurdandı.

Bunu söyleme şekli, bu sözlerle birlikte gelen hararetli bakış, onun duruşunu yeniden gözden geçirmesi için herhangi bir ikna gerekmeyeceğini söyledi.

Sesinde ustura keskinliği vardı ve üzerindeki burbonun kokusunu alabiliyordu. Taş gibi ayıktı çünkü asla çok fazla içmezdi. Onunla yatakta olduğu zamanlar hariç, asla kontrolden çıkmasına izin vermezdi. Ve şimdi bu yüzden acı çekiyordu.

"Hayır, sana yemek yapmaya geldim," diyerek onu itti ve kolu koluna değdiğinde kanının damarlarında zonklamasını görmezden geldi. Ona yer açmak için geri çekilmedi, sadece çantalarını bırakıp botlarını ve paltosunu çıkarırken onun üzerinde yükseldi.

"Ne..." Boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Ne giyiyorsun?"

"Pijamalar," dedi ve eşyalarını toplayıp mutfığa doğru ilerledi. "Bana verdiğin tavuk göğüslerinden birkaçını marine ettim. Umarım tarifi beğenirsin."

Onu mutfığa kadar takip etti ve çantaları boşaltmaya başlamasını izledi. "Ne yapıyorsun Remi?" diye sordu.

Döndü ve onun gözlerinin içine baktı. "Seninle çıkıyorum."

"Benimle çıkmak mı?"

Başını salladı. "Sana yemek yapacağım ve bir film izleyeceğiz."

Orada durdu ve kadının güveç kabını fırına yerleştirip çalıştırmasını izledi. Magnus ortaya çıktı ve kadının ayaklarının arasına girdi.

Remi onu kucağına aldı ve kedinin başına yüksek sesle bir öpücük kondurdu. "Hey, dostum. Sana da bir şey getirdim," dedi ve çantalardan birinden bir oyuncak çıkardı.

Magnus'un sarı gözleri çılgına döndü ve yamalı farenin üzerine atladı.

Doğrudan Brick'e bakamazdı, yoksa milyonlarca parçaya ayrılır, cesaretini kaybeder ve çılgık atarak kapıya doğru koşardı. "Birkaç dakikaya geliyorum," dedi ve ona doğru bir gülümseme gönderdi. "Neden Netflix'i gitmeye hazır hale getirmiyorsun? Büyükannen öğrenmediği sürece kanepede yiyebiliriz."

Bir elini sakalının üzerinde gezdirerek düşündü.

Bu gece için hazırladığı Randevu Gecesi Çalma Listesi'ni açarken onu görmezden geliyormuş gibi yaptı. Ne olursa olsun bu ilişki işini sonuna kadar götürmeye kararlıydı. Eğer başarısız olursa, bu kesinlikle denemediği için olmayacaktı.

Adam arkasından yaklaştı, ona dokunmadan durdu ama kadın yine de onu hissetti.

"Remi," dedi sessizce.

Lanet olsun. "Gitmen gerek" Remi gibi geldi. Ya da belki bir "Artık senin etrafında olmak istemiyorum" Remi.

Arkasını döndü ve adamın kafasını karıştırmayı umarak parlak bir şekilde gülümsedi. "Evet?"

"Ne demek 'benimle çıkıyorsun'?" "Seni seks için kullandığımı sanıyordun."

Yüzünü buruşturdu ve bir eliyle sakalını ovaladı. "Ben aslında -"

Bir elini kaldırdı. "Hissettiğin şey buydu. Pek konuşmuyorsun, ve bunu yaptığınızda, aslında o büyük tuğla duvarın arkasında neler olduğunu görürsünüz. Seni duydum. Şimdi sana daha iyisini yapabileceğimi gösteriyorum. Senden, beni orgazm etme konusundaki doğaüstü yeteneğinden daha fazlasını istediğimi gösteriyorum."

"Neden benimle çıkmak istiyorsun?" diye sordu, sevimli bir şekilde afallamış görünüyordu.

Romantik kalbinden bir parça koptu, parçalar toz haline geldi. "Çünkü seni önemsiyorum Brick. Sadece sikini ya da beni kaç şekilde boşaltabileceğini değil. Uzun zamandır hayatımın büyük ve önemli bir parçasısın. Benim için ne kadar önemli olduğunu unutmama izin verdiğim için özür dilerim," dedi aceleyle.

"Yani çıkıyor muyuz?" Çok ciddi görünüyordu.

Başını salladı. Kız daha çıkmaya karar vermeden ondan ayrılmaya karar veremezdi. Eğer ona on dört numara botu verecekse, bunu ona ne kadar harika bir kız arkadaş olabileceğini gösterdikten sonra yapabilirdi. Onun suratını dağıtacaktı.

"Biz çıkıyoruz," diye onayladı. "Sen benim için önemlisin ve bundan bir an bile şüphe etmene izin verdiğim için özür dilerim. *Sen* de seni kullanacağıma inandığın için üzgünsün."

Yavaşça başını salladı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Özür dilerim," diye kabul etti ve ona doğru uzandı.

Ellerini kaldırarak, kendisine dokunmadan önce onu durdurdu. "Bir şey daha var."

Derin bir nefes alarak kendini destekledi. "Ne?"

"Sana ciddi olduğumu kanıtlayana kadar seks yapmayacağız. Bizim hakkımızda."

Kaşları kalktı. "Platonik olarak çıkıyor muyuz?"

"Bunu çıkarları olmayan arkadaşlar olarak düşünün. Seks işleri karıştırıyordu." Lanet olsun, her şeyin önüne geçmişti. "Yeniden başlıyoruz ve buna gerçek bir şans veriyoruz. Bu da demek oluyor ki, vücudun belli bölgelerinden daha fazlasıyla ilgilendiğimi anlayana kadar orgazm olmak yok."

"Neden cezalandırılıyormuşum gibi hissediyorum?"

"Değilsin," diye ısrar etti, bir elini göğsüne bastırdı ve altında çarpan

kalbinin hissinden zevk aldı. Görünüşte çok sakindi ama

Altında farklı bir hikaye vardı. "Bir şeyler söyledin..."

"Seni seviyorum gibi şeyler mi?" Brick gevşek bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırdı ve kız bu temas karşısında ürperdi.

"Durup düşünmeme neden olan şeyler," dedi. "Beni çok korkutan şeyler. Ve bir parçam hala fikrini değiştirmeni ve tekrar geri çekilmeni bekliyor. Ama ne olursa olsun, acı sona kadar bu işin içindeyim."

"O zaman bu zamanı senin beni seksten daha fazlasını istediğine ikna etmen ve benim de seni bu sefer hiçbir yere gitmeyeceğime ikna etmem için kullanalım."

Onun bu sözleri söylemesi kalbinin göğsünde sıkışmasına neden oldu. "Seks olmadan," diye hatırlattı ona.

"Seks olmadan," diye kaşlarını kaldırarak onayladı.

Onu biraz itti. "Neden gidip bize bir şişe şarap bulmuyorsun? Ben yemeği hazırlayayım."

Tezgâha yaslanmadan önce adamın mutfaktan çıkmasını bekledi.

Baştan çıkarmış ve zevk almıştı. Büyüledi ve göz kamaştırdı. Brick'e kur yapabilirdi. Değil mi? Adamın pantolonunu indirmediği sürece hedefine odaklanabilirdi: Brick Callan'ın onun için yeterince iyi olduğunu anlamasını sağlamak.

On dört yılını seks yapmadan geçirdiği bir adamla seks yapmamak ne kadar zor olabilirdi ki?

Seksi orospu çocuğu elinde bir şişe şarapla ve sırtarak döndü. Şarabın etiketini kıza gösterdi ve kız onun en sevdiği şaraplardan biri olduğunu anladı. Elbette onun için Kraft Mac and Cheese stoklayan adamda en sevdiği şarap da olacaktı.

Ona bir ağaç gibi tırmanma dürtüsü kalçalarının arasında alevlendi.

Ama onu durduran o mavi gözlerdeki bakıştı. *Umut*. Umutluydu.

Remi arkasını döndü ve sertçe yutkundu. Onu o kadar çiğ hissettirdi ki elleri titredi.

Brick bir tirbuşon bulup şeyi açmaya çalışırken sessizce onu izledi. O salatayla uğraşırken, Brick iki bardak doldurdu ve birini ona uzattı.

Parmakları sapa dolandı ve kadının nabızı hızlandı. Adamla ilgili her şey onu içine çekiyordu. Ama bu sefer atlamayacaktı. Ağırdan alacaktı. Magnus koşarak odaya girdi, ağzındaki fare ona parmaklarını ve bardağı kurtarması için gereken dikkat dağınıklığını veriyordu.

"Ne izliyoruz?" diye sordu ona bakarak. Acımasız dudaklarında bir gülümseme titreşimi belirdi. Kızın gergin olduğunu anlayabiliyordu ve bundan hoşlandığını da biliyordu.

"*Sessiz Adam*," diye duyurdu.

Adam kaşlarını çattı. "Aşına değilim."

Teatral bir şekilde soluklandı, Magnus alışveriş torbalarından birine kıvrılırken yanından geçti. "*Sessiz Adam*," diye tekrarladı.

"Kaç kere söylediğinizin bir önemi yok."

"John Wayne, İrlanda'ya taşınan ve kötü bir dili ve kızıl saçları olan vahşi bir kedi olan Maureen O'Hara'ya aşık olan sessiz bir eski boksördür."

Ona yanaklarını pembeleştiren ve meme uçlarını sıkılaştıran seksi bir yarım gülümseme verdi. Şarabından bir yudum aldı.

"Tanıdık geliyor. En azından kötü dilli kızıl saçlı vahşi kediyle ilgili kısım."

İkisinin de diller hakkında konuşmayı bırakması gerekiyordu. Bu onun tahrik olma durumuna hiç yardımcı olmuyordu. "Bu bir klasik. Ayrıca başka seçeneğin yok. Çıkarken fedakârlık yapmak zorundasın," dedi havalı bir şekilde.

"Akşam yemeği için sana yardım edebilirim," dedi. İkisi de işaret parmağının kadının pijamasının yakasına takılmasını izledi.

Parmağı göğüs kafesini sıyırdığında kalp atışları hızlandı.

Evet. Bekle. Hayır.

Bu tehlikeli bir oyundu. Onun elini tuttu. "Seks yok. Hatırladın mı? Bu kadar komik olan ne?" diye sordu adam ona nadir görülen Brick Callan sırtışının tüm şiddetini gösterdiğinde.

Biraz sersemlemiş hissetti. Ve ayrıca piyango kazanmış gibi.

"Sana parmak ucumla dokunmam seks yapmak üzere olduğumuzu düşündürüyor."

"Geçtiğimiz birkaç haftadan sonra beni suçlayabilir misin?" "Hmm." Mırıltısı tenini okşar gibiydi.

Bu düşündüğünden daha zor olacaktı. *Kahretsin! Daha zor.*

Beyninin içi bulanıncaya kadar başını salladı. "Odaklan. Seks yok. Takdir edildiğini hissedene kadar olmaz."

"Adımı haykırdığında ve sikimin etrafında kilitlendiğinde takdir edildiğimi hissediyorum."

Kutsal Johnny Cash. Vücudu oy birliğiyle kendisini tezgâhın üzerine kaldırmaya ve onu yutmak istiyormuş gibi görünen adam için bacaklarını olabildiğince açmaya karar verdi.

Ama kalbi veto etmeyi başardı.

"Kullanılmış hissettin. Bu benim suçum," dedi. "Dolayısıyla, sana her şeyi ne kadar çok istediğimi kanıtlamak bana düşüyor. Hebang?"

Bir kaşını kaldırdı.

Yüzünü buruşturdu. "Sevişmeyi unut. Demek istediğim, aramızda seksten daha fazlası olduğunu biliyorum ve bunu sana kanıtlayacağım."

"Benimle seks yapmayarak."

Başını salladı. "Benim için orgazm yok... ya da senin için. Seni boşaltıyor olsaydım kendimi kontrol edebileceğimi sanmıyorum," diye itiraf etti.

Acı çekiormuş gibi gözlerini kapattı. "Tanrım, Remi."

"Sadece devam et, tamam mı? Bunu düzeltmek istiyorum."

A John Wayne yumruğunu başka bir adamın suratına indirirken Brick nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak ediyordu. Son kırk sekiz saatini söylediği şey yüzünden kendinden nefret ederek geçirmişti. Ne

O yapmıştı.

Ne tür bir pislik "Seni seviyorum" der, sert bir veda sevişmesi yapar ve sonra sevgilisi hala yerdeyken çekip gider?

Brick Callan türü bir pislik.

Hayallerinin kadını bir tepside çıplak olarak eline tutuşturmuşlardı ve o ne yapmıştı? İşe yarayabilecek yollar yerine neden işe yaramayacağına dair nedenler aradı.

Remi kanepede onun yanında kıkırdadı. Işıklar kısık. Ateş soğuk gecenin soğuğunu söndürüyordu. Dışarıda kar sessizce yağıyordu. Boş tabakları sehpanın üzerine yığılmıştı. Magnus battaniyenin altında Remi'nin ayaklarının dibine kıvrılmış, kedi nanesinin etkisiyle bitkin düşmüştü.

Bir fantezi gibiydi. Bütün fantezilerinde Remi çıplak değildi. Bazıları tıpkı bunun gibi sahnelenmişti. Sessiz, karlı bir gece, sevdiği kadın ona doğru kıvrılmış, sıcaklığını ödünç alıyordu.

Adam elini kızın saçlarında gezdirdi ve kız neredeyse mırıltıya benzeyen bir iç çekti. Mükemmeldi. Bu an.

Ekrandaki kavga bardan sokağa taşındı. Görünüşe göre, İrlanda'da halk kavgaları bir spordu. Anladığı bir spor. Remington için dövüşürdü. Onu güvende tutmak, onurunu korumak için her türlü düşmanla savaşırdı. Kalbinde ne olduğunu ona göstermek için savaşıyordu.

Parmaklarının onun kolunda aşığı yukarı fısıldamasına izin verdi.
Yavaşça, ritmik olarak.

Onun orada olduğuna dair kendine güveniyordu.

Onunla vakit geçirmek istiyordu. Seksin dikkatini dağıtmadığı bir randevu. Elbette, saçları başı dağınık, yüzü tertemiz, saçma sapan ekoseli pijamalarıyla içeri girdiğı andan beri sertleşmişti. Bu haliyle ona daha güzel geliyordu. Çünkü bu gerçek Remi gibi hissettiriyordu.

Başını eğerek kendini şımarttı ve kızın alev alev yanan saçlarına bir öpücük kondurdu. Kız ona baktı. Geniş yeşil gözleri adamın içine dikilmişti.

Onu seviyordu. Her zaman sevmişti. Başka bir seçeneğı hiç olmamıştı.

Yavaşça ağzını onunkine indirdi. Aralarındaki bağ inkâr edilemezdi. Dudakları onunkilerin altında nazikçe hareket ederken kanı ısındı. Kadın adamın ağzına doğru iç çekerken adam da onun nefesini içine çekti. "Remington."

Öpücüğü daha da derinleştirdi, sakın ve tatlı kalmak için mücadele etti. Ama onun dilini tattığında, doğrudan sikine giden o küçük iniltiyi çıkardığında, onun için açlıktan ölüyordu. Diliyle ve dişleriyle alay ediyor, onu kucağına çekerken ağzını okşuyordu.

Onun için çok zordu. *Sadece onun için.*

Sonra geri çekildi ve hırıltılı bir nefes aldı. Yanakları kızarmış, dudakları şişmiş ve ayrılmıştı. Daha fazlası için bir davet gibi görünüyordu. Ama adam tekrar ağzına almak için hamle yaptığında, kadın onu durdurdu. "Ben geri dönüyorum," diye fısıldadı.

"Ne?" Kollarını ona doladı, vücudu onun gitme düşüncesiyle gerildi. Yatağında o olmadan iki gece geçirmişti. Üçüncüye izin vermeyecekti. "Çıkan insanlar geceyi birlikte geçirmezler mi?"

Ona şaşkın şaşkın baktı. "Brick. Tatlım. Seninle çarşıların arasına girip yapmayacağımız şeyleri yapmamak konusunda kendime güvenemiyorum."

"Sanırım seni savuşturabilirim," diye alay ederek başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi. Dudakları onun dokunuşuyla titredi.

Etrafında kayarak onun üzerine oturdu. Ama dizlerinin üzerinde durarak adamın arzuladığı sürtünmeyi engelledi. "Hayır," diye öptü onu.

"Yapamazsın." Kalçalarını kavrayarak onu sert uyarılmışlığına doğru çekti ve gözlerinin cam gibi olmasını izledi. Kadının nefesi onu bir gecenin asla dindiremeyeceğı türden iğrenç arzularla doldurdu. Onunla daha fazla zamana ihtiyacı vardı. Daha fazla

ondan.

Onu mu yoksa kendini mi test ettiğinden emin değildi. Aralarında seksten daha fazlası olduğunu gerçekten anlamış mıydı? Ondan daha fazlasını hak ettiğine inanıyor muydu?

Ellerini adamın omuzlarına koyup öne doğru eğildiğinde, yumuşak, iffetli bir öpücükle adamın ağzına bastırdı.

"Gerçekten güzel bir gece için teşekkür ederim," diye fısıldadı ve yanağına bir öpücük daha kondurdu.

Adamın nefesini kesti.

"Ciddi olamazsın," dedi adam, kadın kucağından inip tabakları toplamaya başladığında. Ayağa kalktı, tabakları ondan aldı ve tekrar yerine koydu.

"Ben ciddiyim. Seni incittim. Şimdi bunu telafi ediyorum."

Lanet olası eşofmanının içinde zonklayan ereksiyon canını yakıyordu. Onun içinde olmaya ihtiyacı vardı. Onu ne kadar istediğini hatırlatması gerekiyordu.

"Demek istediğini anladım," dedi. "Hiçbir şey söylememeliydim. Biz iyiyiz. Yukarı gel, Remington."

"Hayır." Sonunda basitçe söyledi ve odadan çıktı. Adam şaşkınlık ve panik içinde onu takip etti. Sanki kızın söyleyeceği tek bir kelime onu omzuna atıp üst kata taşımamasını ve kızın bedeninde boğulurken adını haykırmamasını engelleyebilirmiş gibi.

"Bana hayır demen konusunda ne hissettiğimi biliyorsun," dedi, o pijama pantolonunu aşağı çekmenin ve kıkına pembe bir el izi bırakmanın ne kadar tatmin edici olacağını hayal ederek. Pantolonu bu noktada ereksiyonunu zapt etmeye bile çalışmıyordu.

Botlarını çekiştirirken, "Bir şey anlatmaya çalışmıyorum, oyun oynamıyorum ya da büyük bir baştan çıkarma yapmıyorum Brick," dedi.

Allah kahretsin. Pijamasının üstünü görebiliyordu ve sutyen giymemişti.

Gerçekten gidiyordu.

"Gitmeni istemiyorum," diye itiraf etti, sesi fısıltı yumuşaklığındaydı.

Doğruldu ve kollarını onun beline dolayarak ona sarıldı. "Yemin ederim seni cezalandırmak ya da incitmek için gitmiyorum. Bu işi doğru yapmaya kararlıyım Brick. Benim için çok şey ifade ediyorsun. Fark ettiğimden bile daha fazla. Sana ne kadar önemli olduğunu göstermek istiyorum."

"O zaman kal. Benimle kal."

Gülümsemesi o kadar hüzünlü ve tatlıydı ki, kalbine yumuşak tereyağına saplanan bir bıçak gibi saplandı. "Eğer kalırsam, ikimiz de ne olacağımızı biliyoruz ve bu

ikimizin de ihtiyaçı olan şey değil."

Buna ihtiyaçı vardı. Umutsuzca ihtiyaçı vardı.

Hay sikeyim. Ceketine uzandı. "Seni eve bırakayım."

"Hayır," dedi kararlı bir şekilde. "Burada, verandada durup karşıdan karşıya geçişimi izleyebilirsin."

"Seni istiyorum," dedi, sesi gerçekten titrediği için afallamıştı.

"Ben de seni istiyorum. Ama sana birkaç orgazmdan daha fazlasını yaşatmak istiyorum. Tamam mı?"

Ona cevap vermedi. Cevap veremedi. Boğazı çok sıkıydı. Korku içine yerleşmişti. Onu çok zorlamıştı. Çok dürüst davranmıştı. Ve şimdi bunun bedelini ödüyordu. Onu terk ediyordu. Hem de ona aptalca istediğini söylediği şeyi verme kisvesi altında.

Onu kucağına almak, üst kata taşımak ve ona olan ihtiyacının ne kadar çaresiz olduğunu yeniden anlatmak istiyordu.

Ama bu hiçbir şeyi çözmez.

Magnus onun yanında dolaştı ve miyavlayarak esnedi.

Brick nefesini dışarı üfledi. Gitmesine izin vermek zorundaydı. Geri döneceğine güvenmek zorundaydı.

"Tamam," dedi sonunda.

Tüm yüzü aydınlandı ve ona istediğini vermek, bedenini fethetmenin hissettirmediği bir şekilde güçlü hissettirdi.

"Şimdiye kadar sahip olduğun en iyi kız arkadaş olacağım," dedi parlak bir sesle.

"Kız arkadaş mı?" Kelimeyi söylemişti. Onları etiketlemişti.

"Bu resmi, koca adam. Buna alışsan iyi olur. Randevu için teşekkürler."

Parmak uçlarında yükseldi ve adamın yanağına bir öpücük daha kondurdu. "İyi geceler Brick."

"İyi geceler, Remington." Verandada durdu ve onun kendisinden uzaklaşmasını izledi. Sokağı atlayarak geçmesini ve kulübenin kapısından içeri girmesini izledi. Kadın dönüp sokak lambasının altından el salladı ve adam da elini kaldırdı.

Remi ortadan kaybolduğunda kediye "Gerçekten sıçıp batırdım mı yoksa bana istediğim her şeyi veriyor mu anlayamıyorum" dedi. Magnus gözlerini kırptırdı ve eve geri döndü. Kulübenin ışıkları yanıp sönmeye başladı ve Brick yüzünü buruşturdu. O yanında değilken ışıklara ihtiyaçı vardı.

Çünkü onu güvende hissettirdi.

Uzun bir dakika daha orada durdu. Kızın yeniden ortaya çıkıp kollarına atlamasını umarak bekledi.

Ama hiçbir şey yoktu.

Cep telefonu içeride çaldı ve iç çekerek ön kapıyı kapatıp onu aramaya koyuldu.

Remi Ford.

"Sorun ne?" diye sordu, çoktan ön kapıya yönelmişti. "Hiçbir şey, seni koca aptal. Başımı belaya sokacak kadar zamanım olmadı. I Sadece yatmaya hazırlanırken seninle konuşmak istedim." "Ciddi misin?"

"Bir ilişki isteyen sendin," diye alay etti. "Bu da telefonda uzun ve anlamlı konuşmalar yapmamız gerektiği anlamına geliyor. Büyüyünce ne olmak istediğinle başlayalım."

"Kızgın ve tahrik olmuş bir adam, kızıl saçlı bir kadının aklını başına toplayıp yatağına girmesini bekliyor."

"Tuhaf bir şekilde özel olan bu rüyanın gerçekleşmesi için tebrikler." *Remi.*

"Brick. Hadi gel. Birlikte oynayalım.

Eğlenebilirsin." "Yatağımda çıplak olman kadar eğlenceli değil."

"Üçüncü William Eugene Callan. Kararlılığıma yardımcı olmuyorsun," dedi Remi.

Gerçek adını pek sık söylemezdi ama söylediğinde de ciddiydi. Boğazını temizledi. "Güzel. Bir kovboy, bir koruma ve bir yarışma programı yarışmacısı olmak istiyordum."

"Hangi yarışma programı?"

"*The Price is Right*"taki iki gösteriyi de kazanmak istiyordum. Annemle birlikte izlerdik. Sen ne olmak istiyordun?" diye sordu, bulaşıkları mutfığa taşıırken. O olmadan hiçbir oda aynı değildi. Işığı ve rengi de beraberinde götürürdü.

"Biliyor musunuz, bir işi ya da bir etiketi düşünüp 'işte ben bu olmak istiyorum' diye düşündüğümü hiç sanmıyorum.

"Rehber öğretmeninize migren ağrıları çektirdiğinizi hatırlıyorum."

"Ne yapmak istediğimi değil, ne hissetmek istediğimi biliyordum," dedi sevimli bir esnemeyle.

"Ne hissetmek istiyordun?" diye sordu.

"Mutlu. Saygı duyulan. Sevilen. Ailem ve kız kardeşimin ötesinde birileri için önemli olduğumu hissetmek istiyordum. Önemli olmak istiyordum ve sadece

'bu benim müziği gören tuhaf küçük kız kardeşim' tarzında."

Brick merdivenlerden boş yatağına tırmanırken, "Kimse seni böyle görmüyor," dedi.

İç çekti. "Hiçbirimiz kendimizi başkalarının gördüğü gibi görmüyoruz. Kısa bir süre önce kendini biri için yeterince iyi hissetmediğini itiraf eden sen değil misin?"

"Erkek arkadaşlarınızla bunu mu konuştunuz?"

"*Seninle* konuşuyorum. Kimsenin kıyafetlerinin düşmeyeceği ve dikkatimizi elimizdeki konudan uzaklaştırmayacağı güvenli bir mesafeden konuşuyoruz."

Bir elini başının arkasına koyarak yatağına uzandı ve onun yanında olmasını diledi. Keşke başını çevirebilseydi ve yastıklarının üzerine dökülen kızıl saçlarını görebilseydi.

"Yüz yüze konuşmayı tercih ederim," diye homurdandı.

"Yüz yüze olmayı tercih ediyorsun, böylece konuşarak dikkatini dağıtabilirsin," diye karşı çıktı. "Şimdi bana Miles Davis'in yeşil dünyasında neden yeterince iyi olmadığını düşündüğünü söyle."

Remi'si ona hiçbir zaman gerçekliğin merceğinden bakmamıştı. Belki de onu yalnız bırakamamasının nedenlerinden biri de buydu. Onun kendisini görme biçimine bağımlıydı.

"Hadi Brick," diye kandırdı. "Aptalca fikirler tarihindeki en aptalca fikri nereden bulduğunu gerçekten bilmek istiyorum."

İç çekti. "Annemle babamın nasıl olduklarını biliyorsun," dedi sonunda. "Ve?"

"Ve ne? Tanıştığımızda babam dolandırıcılıktan hapisteydi."

"Bunu biliyorum. Ve şimdi dışarıda ve kardeşine göre bir iş yürütüyor."

"Remi, annem bir hiçmişiz gibi bizi bırakıp gitti."

"Tatlım, bu senin bir hiç olduğun anlamına gelmez. Bu ondan başka hiç kimse için bir şey ifade etmez. Baban için de aynı şey geçerli."

"Mackinac'ın *Leave It to Beaver*'a cevabı olan Darlene ve Gilbert Ford ile büyüdüğünüzü söylemek sizin için kolay."

"Ben ne kadar ailem değilsem, siz de o kadar ailesiniz."

"Annenle baban seni ve birbirlerini kalıp çalışacak ve birbirleri için savaşıyor kadar seviyorlardı." Onunki pes etti, kolay yolu seçti, çekip gitti. Bir parçası, eğer daha iyi olsaydı, ailesinin de daha iyi olacağına inanmıştı.

Kadın içini çekti ve adam onun burada, yatağında olmasını diledi. "Ne kadar iyi ve onurlu bir adam olduğunun farkında olmadığını bilmek beni mahvediyor."

Boğazı düğümlendi. "Seni seviyorum, Remi." Onun karşılık vermeyeceğini biliyordu. Hazır olmadığını biliyordu. Orada yapması gereken kendi kanıtları vardı. Ama onun bilmesine ihtiyacı vardı. "O kadar çok seviyorum ki acıtıyor."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye itiraf etti.

Sesindeki panik notasını fark etti ve onu tutabilmeyi diledi.

Onu.

"Bir şey söylemene gerek yok. Sadece beni duyman gerek. Yap Sen?"

"Evet. İstiyorum." Sesi nefes nefese geliyordu.

Kadının sesindeki titremeye siki karnına doğru kabardı. Ona duyduğu bitmek bilmeyen ihtiyaç kanında sürekli yankılanan bir uğultuydu.

"B a ş ı m dönüyor, sanki bir atlıkarıncanın üzerinde yönümü bulmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum," dedi.

"Ben de öyle hissediyorum."

"Gerçekten ciddi misin Brick?"

"Bebeğim, seni o kadar çok seviyorum ki aynı odada olmadığın sürece nefes alamıyorum. Keşke bunu sadece kulağına değil de o güzel yüzüne söyleseydim."

Kapı zili çaldı ve yemin etti.

"Ne oldu?"

"Kapıda biri var."

"Beni çoktan değiştirdin mi? Ben daha senin olmaya karar vermeden kendine yeni bir kız arkadaş mı buldun?"

"Sen her zaman benimdin," diye homurdandı merdivenlerden inerken. "Her zaman. Audrey'e çıkma teklif etmemin sebebi neydi? Baban bana okulda çıktığın çocuktan bahsetti. Senin için mükemmel birine benziyordu. Uzun saçlı Fransız bir hipster heykeltıraş ve ben de senin eve gelmeni bekleyen, pis pis konuşan bir kovboydum."

"Jean-Claude? *Jean-Claude* yüzünden mi benden vazgeçtin? Adam naftalin ve çorba gibi kokuyordu ve ikinci buluşmamızda sırf *ménage à trois*'in telaffuzunu gösterebilmek için nişanlısını da getirdi. Üçüncü bir randevu olmadı."

Brick kapıyı çekip açtı ve Remi'yi orada dikilirken buldu. Telefonunu omzunun üzerinden attı ve onun kollarına atladı. "Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Sana aşığım. Seni sevmediğim hiç olmadı," dedi ve yanaklarına öpücükler yağdırdı.

Bacaklarını beline doladı ve telefonunu eve geri atarken onu sıkıca tuttu, sonra kapıyı çarpıp kilitledi.

"Tekrar söyle," diye emretti. Kalbi göğsünden dışarı fırlayacaktı.

Yüzünü buz gibi ellerinin arasına aldı.

"Bunu telefonda söylemek istemedim. Yüz yüze söylemek istedim. Seni seviyorum Brick William Eugene Callan the Third. Bu işin yürümesini istiyorum. Burada birlikte olmamızı istiyorum. Ailemin yanında yaşamak, senin evinde resim yapmak ve senin yanında uyanmak istiyorum."

Kolları onu sahiplenircesine sarıldı ve ağzı onunkini aradı.

"Hayatımı mahvediyorsun Remi," diye inledi.

"Beni yukarı çıkar," diye talep etti.

Konuşulacak çok şey vardı. Tehlikede olan çok daha fazla şey. Ama şimdilik önemli olan tek şey onun kollarındaydı.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kızın dudaklarını güldürdü. Yatak odasının kapısını tekmeleyerek açtı, yatağın üzerine düştü ve onu ezmek için ağırlığını bir eliyle yakaladı.

"Tekrar söyle," dedi, sesi sertti.

Yeşil gözleri aşka çok benzeyen bir şeyle parladı. "Seni seviyorum. Hem de çok. Bu *benim* mi?"

Remi ona karşı itti, kendini kurtarmaya çalıştı, ama asla izin vermiyordu
Git

Onu tam kışından sertçe çimdikledi. "Resmimi satın aldın."

Bakışlarını onun yüzünden yukarıya astığı küçük tabloya doğru kaldırdı komodini. "Evet. Ayrıca şu Raj denen adamdan resmen nefret ediyorum. Tam bir baş belası."

"İlk parçamı sen aldın," dedi, hâlâ ona bakıyordu.

Başını eğerek kızın boğazına bir öpücük kondurdu. "Alessandra Ballard'ı sanal ortamda takip ederken senin çatı katındaki fotoğraflarından birinde görmüştüm. Bu bana bizi düşündürdü."

Gözleri sulanmıştı ve gözyaşlarını geri kııptı. "Bunu hayal edin," dedi usulca.

Remi çenesini yukarı doğru iterek ona bakmasını sağladı. "Ne?"

Dudaklarını ıslattı. "Parçalarla yetinmeyi bırak Brick. Her şeyimi al."

"**I** var Her şeyi." Remi Alay etti olarak Tuğla metodik olarak her mutfak dolabını kontrol etti. Sırtarak, masanın üstündeki dolaba uzandı. buzdolabını açıp iki inçlik düz bir fırça ve açılmamış bir kutu Marshmallow Munchies çıkardı.

"Kahretsin."

Ağzı alaycı bir eğlenceyle kıvrıldı ve kalbinin yerinden fırlamasına neden oldu. Bu dünyada üniformalı, sırtan bir Brick Callan'dan daha seksi bir şey var mıydı? İri yarı, sakallı, barmen polisin tamamen kendisine ait olduğuna hâlâ inanamıyordu.

"Seni seviyorum" sözlerinin resmi olarak karşılıklı söylenmesinden bu yana içinde bir şeyler değişmişti. Hâlâ Camille için dehşete düşmüştü, hâlâ Warren'ın ikisi için ne planladığından endişe ediyordu. Ama kendini daha hafif hissediyordu. Daha umutlu.

Her ikisi de "gelecek" hakkında konuşmamaya dikkat ediyordu, "işler" çözüldükten sonra ne olacaktı. Akşam yemeği için Darius ve Ken'in evine ne götüreceklerinin ötesinde uzun vadeli planları yoktu.

Henüz gerçek olmayan seçenekleri düşünmek için temizlenmiş bir alanla aralarında çok fazla engel vardı. Remi Chicago'da mı yoksa Mackinac'ta mı kalmak istediğini bilmiyordu. Yeniden inşa edebileceği bir kariyeri olup olmayacağını bilmiyordu.

Ve daha önce terk edilmiş bir adamla seçenekler hakkında konuşmak istemiyordu. Sonunda burada bir yuva bulmuş bir adamla.

Brick lavabonun altına bakmak için eğildiğinde gördüğü manzarayı takdir etti, üniformasının pantolonu o muhteşem poposunu harika gösteriyordu.

Onun hayran bakışlarını yakalayınca doğruldu ve göz kırptı. "Temizlikçiler birazdan burada olur. Muhtemelen onların yolundan çekilmeliyiz."

Derli toplu yaşam alanına, kilometrelerce uzanan suya bakan uzun pencerelere göz gezdirdi. Nisan ayıydı ve Agnes'in ilk rezervasyonu gelecek hafta geliyordu, bu da Remi'nin yazlıktaki görev süresini fiilen sona erdiriyordu.

"Burayı özleyeceğim," diye düşündü.

Brick boya fırçasının sapını kot pantolonunun arka cebine soktu. "Uzağa gitmiyorsun," diye hatırlattı ona.

Aralarından seçim yapabileceği bir avuç yarı kalıcı konaklama seçeneği vardı. Listenin başında Grand Hotel'de bir oda kapmak ya da ailesinin evine geri taşınmak vardı. Kimber'in misafir odası düşünülmüş ve Kyle ile Kimber'in sırayla birbirlerini çamaşırvhaneye çekip çocuklarından daha eski bir tartışmaya devam etmelerini izledikten sonra bütün bir krep kahvaltısını geçirdikten sonra bir kenara atılmıştı.

Remi gömleğinin bir düğmesiyle oynarken, "Karar verene kadar birkaç günlüğüne sende kalmama izin verdiğin için teşekkürler," dedi.

"O konuda," dedi kollarını kavuşturarak. Duruşunda son zamanlarda daha sık fark ettiği ukala bir güven vardı.

"Tereddütlerin mi var?" diye sordu. Zaten sürekli stüdyodaydı ve tuvali yeniden öğrenmeye çalışıyordu. Resim yapmadıkları ya da Brick'le birlikte çalışmadıkları zamanlarda yemek pişiriyor, uzanıyor, sevişiyor ya da uyuyorlardı. Çoğunlukla da onun evinde. Buna rağmen, birlikte yaşamaya başlamak -ne kadar geçici olursa olsun- hâlâ büyük bir olaydı.

"Öyleyim," dedi hızlıca.

Ouch.

"Uh. Oh. Tamamen anladım. Ailemin evinde kalabilirim," dedi. Adamla aynı çatıyı paylaşmayı ne kadar çok istediğini fark etmemişti. Ta ki bu teklif masadan kalkana kadar.

Bir elini kızın kapüşonuna soktu ve onu ayak parmaklarının ucuna kadar çekti. "Benimle *kalmanı* istemiyorum. Benimle *yaşammanı* istiyorum."

Ağzı açık kaldı ve çene kaslarının onu kapatmak için nasıl çalıştığını tam olarak hatırlayamadı. "Uhhh."

Ona şaşkın bir bakış fırlattı. "İyi misin?"

"Uhhh."

Adamın sırtışı kadının külotunu yaktı. "Bebeğim, seni yanımda istiyorum. Her gece, her gün. Eve döndüğümde, seni yatak odasında boya içinde bulmak istiyorum."

ya da küvette çıplak, ya da John Wayne filmleri için ağlarken."

"Birlikte yaşamak... bir otel odası tutmak değil mi?" Açıklığa kavuşturmak şu anda çok önemliydi.

Gözlerini devirdi. "Evet."

"Bu makaleler yüzünden mi?"

Hafta başında, ismi açıklanmayan kaynakların Alessandra Ballard'ın kazadan sonra hastanede iyi kalpli senatöre saldırdığını ima ettiği bir dizi haber ve blog yazısı ortaya çıkmıştı. Şu ana kadar ne Camille ne de Warren bu spekülasyonlar hakkında yorum yapmamıştı.

"Vorhees bir faktör," diye itiraf etti Brick. "Ama tek faktör değil. Hatta en önemlisi bile değil."

"En önemlisi hangisi?" Vereceği cevaba çok şey bağlıydı.

"Senden daha fazla uzak kalmaya dayanamam. Eğer yan komşundan bir oda kiralamak istemiyorsan, seni evde benimle istiyorum. Her gece."

Bunu yeterince hızlı algılayamıyordu. Adam onun üzerinde vites değiştirmişti. Yavaş ve istikrarlı bir şekilde ilerlerken, hiçbir uyarıda bulunmadan aşırı hızlanmıştı.

"Stüdyon orada. Ben de oradayım. Magnus seni seviyor. Ben de seni seviyorum. Daha neyi bekliyoruz?"

Remi bir elini göğsünün üzerinde gezdirdi. "Bu biraz ani oldu."

Kıkırdarak alnını onunkine değdirdi. "Bebeğim, neredeyse on beş yıl oldu."

"*Emin* misin?" diye sordu. Çoğu zaman, adam istediği şey yerine "doğru olanı" seçiyordu.

"Evet de Remi," diye homurdandı.

Bunu görebiliyordu. En azından önümüzdeki birkaç hafta için kök salmak. Suları test edebilirler. Birlikte.

"Tamam. Evet."

"Aferin kızıma." Zaferinden dolayı kendini beğenmiş görünüyordu ve onu mutlu ettiğini bilmek onu da mutlu etmişti. "Şimdi geri kalan eşyalarını taşıyalım."

Adam onu omzuna atıp gün ışığına ve caddenin karşısına taşıdığı anda sevinçle çığlık attı.

ON BEŞ DAKİKA SONRA Brick'in cep telefonu çaldı ve sinirli bir hırıltıya neden oldu. Remi'nin ağzından geri çekildi ve onu nefessiz bırakarak mutfak tezgahının üzerine tünedi. Ekranı baktığında yüz ifadesi sertleşti.

"Babam arıyor. Bunu almam gerek."

"Baban mı?" Gözlerini kırptırdı. Bildiği kadarıyla Brick'in babasıyla ilişkisi hiç olmamıştı.

"Chicago'dayken benim için Vorhees'e göz kulak oluyor."

Adam, arkadaşını güvende tutmaya yardımcı olmak için ayrı yaşadığı babasıyla ilişkisini onarmıştı. Şaşkın ve aptalca bir aşkla Brick'i gömleğinden yakaladı ve onu sertçe öptü. "Seni seviyorum."

İnledi ve bir adım geri çekildi. "Vardiyamdan döndüğümde bunu bitireyim mi?"

Birbirlerini keşfetmeyi, **birbirlerinin** tadına bakmayı asla bitiremeyeceklerdi.

Birbirlerini yiyip bitiriyorlar.

Başını salladı ve ona bir öpücük daha verdi.

Adam göz kırptı, "uslu dur" dedi ve kızın baygın baygın arkasından bakakalmasına izin vererek dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra kendi telefonu çaldığında hâlâ baygınlık geçiriyordu.

"Raj," dedi görüntülü aramaya cevap verirken. "En sevdiğim ajanım için ne yapabilirim?"

"Sarhoş musun sen?" Ametist rengi kırçılı kadife spor ceketinin içinde hem abartılı hem de şık görünüyordu.

"Hayır. Sadece mutluyum," dedi ve tezgâhtan atladı.

"Beni ne mutlu eder biliyor musun?" Gözlüklerini çıkardı ve parlattı.

"Olasılıklar beni ürpertiyor." Onun neden aradığını çok iyi bildiği için stüdyoya yöneldi.

"Müşterim satabileceğim bir şey çiziyorsa mutlu olurum."

"Affedersiniz. Umarım sizi henüz kovmamış olan diğer müşterilerinizle yaşadığınız kişisel krizler konusunda daha anlayışlısınızdır."

Rajesh memnuniyetle, "O da eski haline döndü," dedi. "Bana en azından eline bir fırça aldığını söyle."

Bundan daha fazlasını yapmıştı. Yavaş ama emin adımlarla, sanatına geri dönmek için bir yol çizmeye başlamıştı. Chicago'dayken neredeyse her gün resim yapıyordu. Burada, çevresinde sürekli olarak dikkatini dağıtan iri, erkekçe bir şey varken

yeni bir rutin içine. Agresif seks yapma programına uyabilecek bir rutin.

"Bakmanız için iki parça getirdim," dedi menajerine. "Tam zamanında, dostum."

"Isır beni." Adam tam bir baş belasıydı ama onu "anlamıştı". Ve sanatını. Neyin harika, neyin harika taklidi olduğuna dair bir gözü vardı. Adam resmi görebilsin diye kamerayı çevirdi.

"Yakın onu," diye duyurdu.

Gözlerini devirdi. "Göt!"

Haklıydı elbette. Özensizdi. Renkler bozuktu ve eserin bittiğini söyleyen içgüdülerine güvenmeyerek aşırıya kaçmıştı.

"Hey, elinin tutulmasını istiyorsan, git başka bir menajer bul. Çığ gibi para istiyorsan benimle kal. Bir parçada 'belalı topçu' yazdığında sana söylerim. *Sıradaki*."

İlişkilerinin başlarında, bir keresinde adamın kafasında bir tuval kırmıştı. Bir sonraki parçanın onu lanet olası bir dahi yapacağını söylerken ahşap çerçeveyi boynuna defne gibi takmıştı.

"Peki, işte diğer parça," diyerek kamerayı hareket ettirdi. Bu daha büyük bir tabloydu. Sütlü bir zemin üzerine lacivertle karışık sarı ve pembe pasteller. Brick'in barda ve istasyonda arka arkaya vardiyaları olduğu bir hafta sonunda kemancı Tim Fain'in "Freedom" şarkısı eşliğinde boyamıştı.

"İşte bu harika, dostum. Bunu satabilirim."

"Gerçekten mi?" Remi gururunun hızla kabardığını

gizleyemedi. "Kapa çeneni. İyi olduğunu biliyorsun. Gimmie.

A-SAP'a gönder."

"Burada paketlerin atlarla teslim edildiğinin farkındasınız, değil mi?"

"Dostum, bunu bana öksüz posta güvercinleriyle göndermen umurumda değil. Herkes senin kim olduğunu unutmadan hemen buraya getir." Arkasına yaslandı ve kolunu bir kanepenin arkasına doladı. *Onun* kanepesine.

"Yine benim evimde misin?"

"Senin evin benim evimdir," dedi

nazıkçe. "Hayır. Benim evim *benim evimdir*."

"Eh. Bugün evdeki kablosuz internet gitti. Sanat Konseyi'nin düzenlediği bir happy hour etkinliğine giderken seninkini ödünç alıyorum. Ne zaman döneceğini söylemiştin?"

Yapmamıştı ve o da bunu biliyordu. "Önce halletmem gereken bazı şeyler var." "Tee dubs ol. Sana iki yüz baskı gönderiyorum."

"Neden?"

"Çünkü imzalı baskılarımız tükendi. Bileğini ısıt dostum."

"İnsanların kim olduğumu unuttuğunu sanıyordum. Bu insanlar benim zehirli olduğumu bilmiyorlar mı?" Tepkisini Brick'ten elinden geldiğince saklamıştı. Ama son kötü basın turu canını yakmıştı. Binlerce sinirli eşek arısı gibi.

"Britney Spears kafasını kazıttıktan sonra da albüm satmaya devam etti. Ama *çalışmaya* da devam etti."

"Öyleyim."

"Güzel. Bana şövalenin üzerinde ne olduğunu göster," diye talep etti.

"Olmuyor." Bakışları söz konusu tabloya kaydı. Yine "Sürpriz Yok" ile uğraşıyordu. Diğer projelerin arasında kazayı yağlıboya olarak yeniden gözden geçiriyordu. Şarkıyı dinlediğinde hâlâ ağlıyordu. Ama bu daha temiz bir arınmaydı. Neredeyse bir arınma.

Kapı zili evin önünden yankılandı. "Gitmem gerek Raj. Burada biri var."

"Resmi Pony Express'e koy. Baskıları sana gönderirim."

"Anlaştık. Güle güle."

Telefonunu cebine koydu ve koşarak ön kapıya gitti; Kimber'ı verandada volta atarken buldu.

"Kyle'a boşanmak istediğimi söyledim," diye açıkladı. Omuzları dimdik, çenesi dikti. Yalnız bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü.

Remi sözsüzce kollarını açtı ve ablası kollarına girdi.

"Bana taşınmayı teklif ettiğin zamanı hatırlıyor musun?" Remi, yatak odasının kapısını arkasından kapatıp kalpleri kırılmak üzere olan Hadley ve Ian'ın mutlu konuşmalarını sustururken telefonuna konuştu.

Brick kuru bir sesle, "Tanıdık geliyor," dedi.

"Eve birkaç misafir daha almaya ne dersin?" Ona durumu çabucak anlattı.

"Remington, istedikleri kadar kalabileceklerini biliyorsun," dedi.

"Son derece dostane davranıyorsun. Karşılığında benden cinsel bir iyilik almaya bile çalışmadın."

Beklediği gibi gülmediğinde ya da hırlamadığında, bir şeylerin ters gittiğini anladı.

"Neler oluyor Brick? Babanla ilgili bir şey mi?"

Boğazını temizleyerek onu daha da endişelendirdi. "Babam bugün Camille'in evden çıktığını görmüş ve onu takip etmiş. Topalladığını fark etmiş-"

"O lanet canavar," diye hırladı Remi. Warren tekrar başladıysa, bu sefer ne kadar ileri gideceğini kimse bilemezdi.

"Kadının bazı fotoğraflarını çekmiş. Söylemesi zor ama boynunda morluklar varmış gibi görünüyordu."

"Brick." Sesi kesildi. "Onu oradan çıkarmalıyız."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. Bunu çözeceğiz. Babam ona yaklaşmadı. Yanında bir güvenlik görevlisi vardı. O yüzden onları uzaktan takip etti. Bir sanat organizasyonu için bir etkinlikte."

Parmak eklemleri ağrıyana kadar telefonu sıkıca kavradı. "Sanat Konseyi mi?"

"Evet. Bunu biliyor musun?"

"Yönetim kurulunda." Akli çoktan milyonlarca kilometre uzaktaydı.

"Dinle, MMR'ı tozdan arındırmak için dışarı çıkarmaya hazırlanıyoruz."

"dedi Brick. Mackinac Deniz Kurtarma, ada tarafından işletilen ve gönüllülerden oluşan bir ekip tarafından mürettebatı sağlanan otuz bir metrelik bir kurtarma botuydu. "Bir uğrayalım da çocuklar iskeleden el sallasın, ne dersiniz?"

"Çok tatlısın. Buna bayılırlar," dedi. "Seninle sonra konuşuruz." "*Remi.*"

"Ben iyiyim. Ben iyiyim. Eve geldiğinde konuşuruz... dolu bir evde."

Adam içini çekti ve kız onu üzgün bırakmaktan nefret ettiğini biliyordu.

"Brick. Ben iyiyim. Sadece

endişeliyim." "Biliyorum."

"Kardeşimin kalmasına izin verdiğin için teşekkürler. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," dedi, sesi alçaktı. "Yaklaşık yarım saat içinde suda olmalıyız, tamam mı?"

"Seni arıyor olacağız."

Bağlantıyı kesti ve arama kaydına göz attı.

"Raj? Bir iyiliğe ihtiyacım var."

"Alessandra, yeni parça nasıl?" diye bağırdı.

"Dikkat çekmeye çalışmayı bırak ve d i k k a t i n i vermeye başla. Acil bir durum var ve yardım edebilecek tek kişi sensin."

"Bana daha fazlasını anlat," dedi adam, kızın bir ağız dolusu parti mezesi olduğunu varsaydığı şeyin etrafında.

"Camille Vorhees orada. Güvenliğini geçip ona telefonunu vermen gerekiyor."

"Hayatta olmaz dostum. Daha geçen hafta aldım." "*Saklamak* için değil. Benimle konuşmak için."

"Bu aptalca bir fikir. Aranızda ne geçti bilmiyorum *çünkü bana anlatmayacaksınız* ama bunun itibarınız için iyi bir şey yapmasına imkân yok."

"İtibarım ya da bir kerede ağzına kaç tane kokteyl karidesi sığdırabileceğin umurumda değil-"

"Aslında, bu suşi."

"Bunu benim için yapmanı istiyorum."

"İyi, tamam. Ama sorunlarım yüzünden Saint Helens Dağı'ndan takım elbiseyle yumruk yersem, evini bana kiraya verirsin."

"Evet. İyi. Her neyse. Yap işte. Ve sakın ol. Hayatında bir kez olsun yumruk *yememeye* çalış."

"Her neyse."

Remi tırnağını kemirdi ve tipik bir bağış toplama etkinliğinin arka plan seslerini dinleyerek bekledi. Tıpkı Camille ile katıldığı düzinelerce etkinlikten biri gibi.

"Camille!" dediğini duydu Raj'ın. Kalbi çarpmaya başladı. Hastaneden beri en çok yaklaştığı andı bu. Ses boğuktu ve ne söylendiğini anlayamıyordu.

Neredeyse bir dakika geçti. Remi'nin kusacakmış gibi hissetmesine yetecek kadar uzun.

"Alo?"

Rahatlama bir gelgit dalgası gibi üzerine çöktü.

"Camille?" "Remi? Ne yapıyorsun? Bu güvenli değil."

"Biliyorum. Ben sadece. Sen iyi misin? Dışarı çıkmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Gururum okşandı," dedi Camille parlak bir sesle. "Sizinle tasarımcı arasında bir tanışma sağlamaktan mutluluk duyarım."

"Güvenliğiniz orada mı?" Remi sordu. "Evet, elbette," dedi Camille.

"Size nasıl ulaşacağımı bilmiyorum. Mackinac'tayım. Warren eğer uzak durmazsam-"

"Kocam desteğinizi kesinlikle takdir ediyor."

"Seni nasıl çıkarabilirim?" Remi tısladı.

"Bir dakikaya ihtiyacım var," dedi Camille bir başkasına ve Remi, arkadaşının güvenliğiyle Buz Kraliçesi rutinini çektiğini hayal edebiliyordu. "Remi, bunu yapamazsın. Hiçbir şekilde temas kuramazsın. Bu güvenli değil."

"Dışarı çıkmalısın. Mackinac'a gel. Seni güvende tutabiliriz. Kazadan dolayı onu yakalamanın bir yolunu bulabiliriz. Sana tekrar zarar verdiğini biliyorum."

"Beni incitmek ona ömür boyu parmaklıklar ardında kalmayı kazandırmaz," diye fısıldadı Camille.

"O zaman ne olabilir? Bir şeyler olmalı. Bana araştırmam için bir şey verin ve oradan defolup gidin."

"Warren ve ben cömertliğiniz için minnettarız," dedi biraz daha yüksek sesle. "Yeniden seçilmeyi dört gözle bekliyor. Şimdi seni Rajesh'e geri vereceğim."

Ve böylece arkadaşşı gitmiş oldu.

Yirmi dakika sonra, Brick ve ekibi Deniz Kurtarma'yı kıyıya yaklaştıırken Remi yeğenlerinin arkasında, göle bakan tahta kaldırımında duruyordu. Kimber'in, anne ve babaları bazı şeyleri çözene kadar bir süreliğine Brick Amca ve Remi Teyze'yle kalacaklarını açıklamasından dolayı hâlâ biraz tedirgin olan çocuklar el salladı.

Asık suratlı Mega poposunu tahta kaldırıma bıraktı ve Remi'nin bacaklarına yaslandı.

Az önce çok tehlikeli bir hata yaptığı duygusu bir sis gibi üzerine çöktü.

Brick gece yarısı ön kapıdan içeri girdiğinde, kadın onu bekliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu, paltosunu çıkarma zahmetine katlanmadan. "Ne oldu? Çocuklar iyi mi?"

Remi yutkundu. "Sanırım sıçtım batırdım."

Kadının omuzlarını kavradı, gözlerinde buz vardı. "Konuş."

Brick, kız açıklama yaparken onu öldürmemek için kendini zor tuttu.

Sırtını ona dönmüştü, elleri kalçalarında. Sakinleşmek için aldığı nefeslerle omuzlarının yükselip alçalmasını izledi. Ve nedense bu onu daha güvende hissettirdi.

"Remington, yaptığın şey..." Sesi aldatıcı bir şekilde sakindi. "Aptalca ve sorumsuzca. İnanın bana, biliyorum. Ama onunla *konuştum*, Brick."

Sesi kesildiğinde yüzünü ona döndü, yüzünü gördüğünde çenesi gerildi.

Adam başparmağını yanağında gezdirdiğinde, kız dokunuşa doğru sokuldu. Adam tıslayarak nefes verdi. "Aynı anda hem seni boğmak hem de sana sarılmak istememe neden olmandan nefret ediyorum."

"Özür dilerim. Korkuyorum Brick. Sesi...bilmiyorum. Boyun eğmiş gibi mi? Sanki içinde hiç mücadele kalmamış gibiydi." Kadın ondan uzaklaştı ama Brick onun bileklerini yakaladı ve onu tekrar sıcaklığına, sert vücuduna çekti.

"Bana ne dediğini tekrar söyle. Tam olarak ne dediğini," diye emretti.

T Nisan ayının sonunda turistlerin ilk feribotu genellikle bir sevinç duygusu yaratırdı. Ancak bu yıl Brick, gemiden inen her yolcuya acımasızca bakıyordu. O tutmuştu

Feribot hatları yeniden düzenli seferlerine başlayıp küçük adaya yük, erzak ve mevsimlik işçi getirirken tetikte bekliyorlardı.

Warren Vorhees'in daha önce hiç görmediği yüzü beynine kazınmıştı. Bela yaklaşıyordu. Bunu içinde hissedebiliyordu. Şef Ford'un da bunu hissettiğini biliyordu. Onun yanında durmuş, dört kişilik bir ailenin soğuk bir eğlence günü için gemiden inişini izlerken yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

Brick onları kıskanıyordu. Keşke Remi'ye şu anda açık olan restoranlardan seçtiklerine kadar eşlik edebilseydi.

Ama tehlike radarın hemen dışında belirsiz bir şekilde pusuya yatmışken, koşullar ne olursa olsun, onu sadece yakınında tutabilir ve bekleyebilirdi.

Remi'nin Camille'i kötü niyetle aramasının üzerinden bir hafta geçmeden, hastanede Warren'a saldırırken çekilen güvenlik görüntüleri basına sızdırıldı.

Tüm hikaye yeniden alevlendi, alevler bu kez Vorhee'lerden alıntılarla beslendi.

Bu onu rahatsız etmiyormuş gibi davranmıştı. Ama Brick daha iyi biliyordu. Stüdyodan her geldiğinde, yeşil gözleri kıpkırmızı, Brick adamı yok etmeye yemin ediyordu. Ona yaşattığı her acı için onu parça parça edecekti.

Yani en doğal yerden başlamıştı. Vorhees'i bir engel olduğu konusunda uyararak. *Onu.*

"Ne yaptın lan sen?" Remi'nin tepkisi yüksek sesli ve duygusaldı. "Kendini hedef haline getirmeye mi çalışıyorsun?"

Fotoğrafları Rajesh'e tam da bu yüzden göndermişti. Kimber'in çektiği fotoğraflardan biri Remi'nin stüdyosunda birbirlerine sarılmış, akşam yemeğiyle ilgili bir tartışmayla flört ederken çekilmişti. Bir diğeri, Remi'nin ikisini yatakta çektiği bir selfie. Brick onu yadsınamaz bir açlıkla izlerken, eli omzunda ve boynunda kenetlenmiş halde kameraya gülümsüyordu. Bu, onun üzerinde hissettiği sahiplenme duygusunun sadece onda birini yansıtıyordu. Ama bir amaca hizmet ediyordu. Bir mesaj gönderiyordu.

Fotoğrafların düzinelerce blog ve haber sitesinde yer alması menajерinin iki saatten az zamanını almıştı.

Sonra şefe gitti. Anne ve kızı arasındaki bağırış çağırış sona erdiğinde hazırlandılar. Çemberi küçük tutmuşlar, departmanın birkaç kilit üyesini dahil etmişler, güvenileceklerini bildikleri sakinlerle ve yıl boyunca çalışanlarla devam etmişlerdi. Şef Ford ayrıca daha güvenilir, kartal gözlü sakinlerden birkaçını genel durum hakkında bilgilendirmişti. Burası küçük bir kasabaydı. Birileri onu görecekti. Biri onu ihbar edebilirdi.

"Belki kirli işlerini yapması için birini gönderir. Geldiğini görmeyeceğimiz birini mi?" Darlene onun yanında düşüncelere daldı, kahvesinden buhar yükseliyordu.

Başını iki yana salladı. "Bunu kendisi bitirmek isteyecektir. Bu konuda çok beceriklidir." Kelimelerin tadı ağızda acıydı.

Brick'in babası kanunlar ve doğru ile yanlış arasındaki gri alanlar söz konusu olduğunda kibirli biri olabilirdi ama bir kadına asla el kaldırmamıştı. Bu, gerçek erkeklerin asla aşmadığı bir çizgiydi. "O zaman onu önce bizim yakalamamız için dua etsen iyi olur," dedi Darlene, soğuk yeşil bakışları suyun üzerinde uzak bir noktaya sabitlenmişti. "İyi insanlarımızdan bazıları o kıştan sonra iyi bir dövüş için can atıyor."

Brick soğuk bir sesle, "O benim," dedi.

"Onu kelepçeleyen kişi olmak istediğini anlıyorum."

Remi'nin hayatını neredeyse sona erdiren adama ne yapmak zorunda hissettiğini tam olarak bilseydi şefin ne düşüneceğini merak ediyordu. Bununla kendisi mücadele etmeliydi. O bir kanun adamıydı. Güçlü ahlakı, kurallara olan inancı ve onları takip etme nedenleri vardı. Ancak Vorhees insan değildi ve bu nedenle aynı ahlaki kuralların kendisine uygulanmasını hak etmiyordu.

Onu bitirmek istedi. Sevdiği kadın güvende olsun diye tehdidi yok etmek. Güvende kalacaktı.

Tekneden son inen yolcu, sırt çantası ve valizi olan bir kadındı. Yola doğru aceleyle ilerlerken ikisine de gülümsedi.

İnsanlar Mackinac'a macera için, topluluk için geliyordu.

Ama er ya da geç, bir canavar yok etmeye gelecekti.

Darlene vapurdan uzaklaşarak, "Bunun seni etkilemesine izin verme," dedi.

Onu beton iskeleden bilet gişesine ve taze turistlerin hevesle haritaların etrafında kümелendiği Lake Shore Drive'a kadar takip etti.

"Yapmayacağım," dedi.

Bu kez o yeşil gözler onu değerlendirdi. "Bir canavarın seni bir canavara dönüştürmesine izin verme," dedi. "Seni uzun zamandır tanıyorum Will. Tüm o kaslarının altında atan kocaman bir kalbin olduğunu bilecek kadar uzun zamandır. Değer verdiklerini güvende tutmak için her şeyi yapacağını biliyorum. Onları korumak için fazladan yol kat edeceğini. Remi'nin güçlü duygulara ilham verebileceğini de biliyorum. Bu duyguların seni gerçekten geçmek istemediğin bir çizgiye itmesine izin verme."

Remington Ford için aşmayacağı bir çizgi yoktu. "Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım, şef."

"Hiç şüphem yok. Sadece bu süreçte kendinize zarar vermediğinizden emin olun."

Başını salladı. "Kuzey Carolina'daki dükkân sahibi hakkında bir gelişme var mı?" Remi'nin araştırmasında senatörün eski bir kız arkadaşının adına rastlamıştı. Ülkenin öbür ucuna taşınmış, sosyal medyasını silmiş ve küçük bir kasabada yeni bir başlangıç yapmış bir kadın. Darlene onunla kadın kadına konuşmak için gönüllü olmuştu.

"Konuşmayacak. Ölümüne korkuyor, zavallı şey. Gizlilik anlaşması olduğunu ondan öğrenmeyi başardım. Bunun ötesinde, bu işe dahil olmak istemiyor."

Burnundan bir nefes verdi. "Vorhee'lerin eski hizmetçisinden yarım yamalak bir yeminli ifade aldım. Çürükler ve boğuşma izleri görmüş ama hiçbir şeye tanık olmamış."

Şef, "Başka bir deyişle, elimizde hala hiçbir şey yok," dedi.

"Remi Camille'le konuştuğunda yeniden seçimden bahsetti," dedi Brick, bakışları sokaktaki her yüzü inceleyip aradığı yüzle karşılaştırarak.

Darlene dudaklarını büzdü. "Belki bir şeyler vardır. Adam karısını öldürmeye çalışıyor, neden kampanyasının finansmanı ile hızlı ve gevşek oynamasın? O yasaların üstünde. Kurallar onun için geçerli değil. Aktif bir soruşturma olup olmadığını öğrenmek için birkaç arama yapacağım."

Brick başını salladı. Mükemmel bir dünyada, Vorhees'i Chicago veya D.C.'deki kolluk kuvvetleriyle meşgul ederek Remi'den uzak tutardı.

Kemerindeki telefonu çaldı.

"Baba?" diye hızlıca cevap verdi. Darlene ona bir selam verdi ve uzaklaştı. "Kuzeyde hava nasıl?"

"Benim için bir şeyiniz var mı?" Brick havadan sudan konuşacak havada değildi.

William boğazını temizledi. "Olabilir. Belki bir kaynak. Kayıtlara geçmesi için onu ikna edebilirim."

Brick'in telefonu tutuşu sıkılaştı. "Senin sadece Vorhees'i takip ediyor olman gerekiyordu," diye hatırlattı ona. Bir izi takip etme konusunda babasına güvenebilirdi ama böyle bir karmaşanın ortasına atlayamazdı. Remi söz konuşuyken olmazdı.

"Ben de tam olarak bunu yapıyordum," diye güvence verdi William. "Ama bunu yaparken bir tür tanışıklığa da yol açmış olabilirim."

"Ne yaptın baba?" diye sordu, paniklemeye başlamıştı.

"Ben sadece Vorhees'in çalışanlarından birinin bardaki bir itiş kakıştan kurtulmasına yardım ettim. Polisler gelmeden hemen önce onu kapıdan çıkardım. Kendini minnettar hissediyor."

"Vorhees için ne yapıyor?"

"Güvenlik. Odayı okudum ve patronunun şüpheli faaliyetleri hakkında bilgi almaktan çekinmeyeceğimi söyledim."

Brick telefonun içinden sürünerek babasının boynunu sıkmak istedi.

"Sana bir şey verdi mi, yoksa Remi'nin sırtına bir hedef mi koydun?"

"Oğlum, bu benim ilk rodeom değil. Yeni arkadaşıma da söyledim.

Patronundan biraz para koparmanın sakıncası yoktu ve eğer yardımcı olursa geliri paylaşmaya meyilliydim. Bu, Bayan Vorhees'in arabaya binmesine yardım etmeye çalışan adamın yüzüne tüküren senatörü gördükten sonra oldu. Senatör bundan pek hoşlanmamış gibiydi."

Şerefsiz.

"Bir Birleşik Devletler Senatörünün kişisel korumasına, patronuna şantaj yapma niyetinde olduğunuzu mu söylediniz?"

"Kısaca anlatmamı isterseniz, evet."

Brick gözlerini kapattı. "Bu akıllıca bir hareket değildi. Eğer haber Vorhees'e ulaşırsa-"

"Olmayacak," diye güvence verdi William. "Aradığınız kaynak o. İçeriden biri. Zengin patron tarafından tekmelenmiş. Kendini pek sadık hissetmiyor. En iyisi

Her şeyden önce, çok fazla pislik biliyor. "

"Ne tür bir pislik?" Brick sordu.

"Görünüşe göre patronu birkaç ay önce onu havaalanından almak için aramış. Chicago'ya dönmesine daha üç gün varmış. Oraya vardığında Vorhees arabasını almış ve ona eve gitmesini söylemiş. Arabasını bir daha hiç görmemiş. Bir Chevy Tahoe'ydu."

Brick'in zihni zamanlamayı gözden geçirdi. "Siktir," diye yemin etti.

"Senatör Vorhees o kadar minnettar kaldı ki adama yepyeni bir Escalade verdi."

"Bu hâlâ hiçbir şeyi kanıtlamıyor," dedi Brick, hayal kırıklığı artarak.

"Telefonumda enkazın fotoğrafları olmasaydı ben de aynı fikirde olurum.

Kenar mahallelerdeki bir hurdalığa k a d a r izini sürdürdüm. Görünüşe göre bir şeye kafa kafaya çarpmış. Ayrıca arkadaşımızın alındığı Lyft'in faturası da var.

O gece havaalanından çıktım."

Bu bir şeydi. Üzerinde çalışabileceği bir şey.

"Konuşacak mı?" Brick talep etti.

"Bunun üzerinde çalışıyorum. İşin içinde para varsa bülbül gibi şakımakta bir sakınca görmüyor. Ama polisler konusunda onu rahatlatmak biraz zaman alacak."

"Yap onu."

"Bu incelik ister, evlat. Elimden geleni yapacağım."

Harika. Brick'in Vorhees avlanmaya gelmeden önce bu işi bitirmek için en iyi şansı, güvenilir babasına bir deliyi doğrudan Mackinac'a götürmeden sonuçları teslim etmesi için güvenmekti.

"Senatörün karısına biraz sert davrandığını gördüğünü de söyledi," diye ekledi William. "Onu dövdüğünü söyleyecek kadar ileri gitmedi. Ama o ve diğer bazı ekip üyeleri bunu fark etmiş."

Camille'in doğrulaması olmadan, ellerinde hâlâ bir sürü asılsız söylenti vardı. Yeterli değildi ama yine de bir şeydi.

"Tamam," diye nefes aldı telefonda. "Tamam. Bakalım bu ipucu nereye gidecek. Eğer onu konuşturmak için gereken buysa, biraz para göndermeye çalışacağım."

"Bu kız senin için gerçekten önemli olmalı," diye gözlemledi William. Brick'in babasının sesinden duyduğu gülümseme onu rahatsız etti.

"Remi'ye olan hislerimin bir adamı adalete teslim etmekle hiçbir ilgisi yok."

William kendini beğenmiş bir sesle, "Elbette hayır," diye cevap verdi. "Ama bir tanığa ifade vermesi için para ödemenin davanızda bir dilim İsviçre peynirinden daha fazla delik açacağını bilmeniz gerekir."

"Peki. O zaman onu konuşturacağım."

"Bırakın ben halledeyim. Ne yapabileceğime bakacağım."

Brick nefesini dışarı verdi. "Beni haberdar et," dedi. "Yapacağım."

Babası tekrar havadan sudan konuşma moduna geçmeden bağlantıyı kesti. Bakıyorum etrafında onu at ve vitrinler, cam Pırıl pırıl, ürünler, spesiyal panolarıyla restoranlar, yükselen bir çaresizlik hissi.

Onu görmeye ihtiyacı vardı. Ona dokunmaya ve şimdilik güvende olduğunu kendine hatırlatmaya ihtiyacı vardı. O güvendeydi ve buradaydı. Şimdilik.

Brick, Cleetus'u sokaktaki direktten indirdi ve eve doğru yönlendirdi.

Tam verandanın basamaklarını koşarak çıkıyordu ki ön kapı açıldı ve perişan görünümlü Kyle Olson dışarı çıktı.

Brick, "Olson," dedi.

"Callan." Kyle kot pantolon ve kapüşonlu bir sweatshirt giymişti. Çarşamba günü bir duruşma avukatı için garip bir kıyafetti. Bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu. Brick bunu yapmamasını umuyordu çünkü hâlâ birine yumruk atacak kadar sinirli hissediyordu.

"Benden ne istediğini bilmiyorum, dostum," dedi Kyle, bir elini kalın sarı saçlarının arasından geçirerek, saçlarının diken diken olmasını sağladı.

Brick bir iniltiyi bastırdı.

"Nişanlandığımızda anne olmak, evde oturmak ve bir aile kurmak istiyordu. Bu pahalı adada yaşamak istiyordu. Biz de öyle yaptık. Şimdi, yeterince iyi değil. Dava avukatı oldum çünkü öğrenci kredilerini ödemek ve Kimber'in istek listesindeki diğer her şeyi gerçekleştirmek için maaşa ihtiyacım vardı. Ve şimdi yeterince iyi değil."

Tek yapmak istediği içeri girip sevgilisini kapmaktı. Brick, "İnsanlar değişir," diye gözlemledi.

"Anlıyorum. Ama bir uyarıya ne dersin? Bana yetişmem için bir şans vermeye ne dersiniz?"

Brick başını verandanın desteklerinden birine vurdu. "Bu işe karışmak istemiyorum."

"Karım, çocuklarım ve köpeğim senin evinde yaşıyor. Sen de işin içindesin."

"Karışmak istemiyorum *ama* dışarıdan bakınca, son birkaç yıldır sana uyarıdan başka bir şey yapmıyor," dedi sertçe. "Onları görmezden gelen sendin. Önce avukat olmaya ve diğer her şeyi ikinci plana atmaya karar veren sensin. Hiçbir kadın kocasıyla birlikte ikinci sırada olmak istemez. Hiçbir anne çocuklarının babalarının yanında ikinci sırada olmasını istemez."

"Peki ben ne yapacağım?"

Brick, "Düzelt şunu," dedi ve onun yanından geçerek eve girdi.

"Remi?" diye bağırdı antreden. Mega havlayarak ona doğru koştu. Köpek ona ulaştığında durdu, Brick'in elini yaladı ve ardından yemek odasına doğru tırıs giderek bir güneş ışığının altında yere yığıldı.

"Stüdyoda," diye seslendi Kimber evin derinliklerinden.

Kafasını oturma odasına uzattı. Kimber kitaplıkların yanındaki yuvarlak ayaklı masayı devralmıştı. Kaşlarını çatmış dizüstü bilgisayarına bakıyordu, çıktılar ve klasörler masanın üzerini kaplamıştı.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

"Üzerinde çalıştığım küçük bir proje," dedi ekrandan başını kaldırarak. Gözleri kısıldı. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey."

"Bir sorun varmış gibi görünüyorsun."

"Az önce verandada kocanızla karşılaştım."

Omuz silkti. "Bir gün izin almasını sağlamak için tek yapmam gerekenin boşanmayı istemek olduğunu kim bilebilirdi?" dedi suratsızca.

"Remi'nin stüdyoda olduğundan emin misin?"

İşaret üzerine müzik değişti ve Remi'nin birkaç Missy Elliott dizesini seslendirdiğini duydular.

"Evet. Oldukça eminim," dedi Kimber. "Şimdi ne yaptı?"

"Hiçbir şey. Her şey yolunda. Neden sordunuz?"

"Genelde sadece kız kardeşim yüzünüze yarı kızgın, yarı panik bir ifade yerleştirebilir."

"Her şey yolunda," diye tekrarladı.

Bir kaşını kaldırdı. "Biliyorsun, senin için endişelenmemiz konusunda bize güvenebilirsin.

Bunu tek başına taşımak zorunda değilsin. O benim kız kardeşim."

Hâlâ onu görmek, kafasını stüdyonun kapısından içeri sokup orada olduğundan emin olmak istiyordu. Güvende. Onun.

"Biliyorum," dedi sonunda. "Her şey kontrol altında."

Anne bakışıyla onu kıstırdı. "Annemin kim olduğunu unutuyor musun? Kız kardeşimin ve benim gerçeklerden korunmaya ihtiyacımız yok."

Geçmişte, Remi'ye mümkün olan en az miktarda bilgi vermenin onu hızada tutmaya yardımcı olduğunu keşfetti. Önünde hangi tehlikelerin yattığını bildiği zaman en kötü seçimlerinden bazılarını yaptı.

Ama Kimber başka bir hikâyeydi.

"Planımız, bırakın bu evi, Mackinac'a bile yaklaşmadan onu durdurmak," dedi ona.

"Yüzündeki ifadeye bakılırsa işler iyi gitmiyor," diye tahmin etti.

Stüdyodaki şarkı, tıngırdayan bir ritme sahip bir şeye dönüştü. Onu çektişirdi, Remi'ye doğru çekti.

"Olmasını istediğimden daha yavaş bir süreç." Bu, ona vermeye istekli olduğu kadardı.

"Beni haberdar et," dedi ona. "Remi ile uğraşmaya alışkın olabilirsin ama onun aksine ben bilgiyi sadece iyilik için kullanırım. Ne zaman endişelenmeye başlamam gerektiğini bilmek istiyorum."

Başını salladı.

Önem verdiği insanları, onlar için henüz hafifletemediği bir tehdit hakkında bilgilendirmek zorunda kalmak yanlış geliyordu. Sanki onları hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi. Riskler bu kadar yüksekken, işleri tam olarak doğru yapmamayı göze alamazdı.

"Tek istediğim bu," dedi Kimber. Okuma gözlüğünü aldı ve göz kırparak dikkatini tekrar dizüstü bilgisayarına verdi.

Görevden alınan Brick, müziğin ve Remi'nin olduğu yöne doğru ilerledi.

Onu evinde, boya lekeleriyle kaplı, sırtırken ya da hayata getirdiği dünyaya ters ters bakarken görmek istiyordu.

Kapı zili onu olduğu yerde durdurdu.

"Birini mi bekliyorsun?" Kimber oturma odasından fırlayarak sordu.

Kapı zillerinin sürprizlere işaret ettiği ve sürprizlerin ölümcül olabileceği bir dünyada aniden içine itildiler.

"Hayır," dedi ve evin önüne doğru yürüdü. "Belki de gidip stüdyoda beklemelisin?"

Kimber, "Ben seninle kalacağım," diye karar verdi.

İçinde Kimber'ın fark ettiğinden daha fazla Remi vardı.

Brick rahatça uzandı ve kılıfının çıkıçıtını açtı.

Ama eğimli camın ardından tanıdık bir şekil gördü. Bu onu neredeyse canı bir canavar kadar korkutuyordu.

Bir an için kapıya cevap vermemeyi düşündü. Ama bu korkakların çıkış yoluydu.

"Audrey," dedi kapıyı açarken.

Eski karısı iyi görünüyordu. Aslında harika. Saçlarını yine kestirmiş, yanlarını kısaltmış ve tepesini uzun bırakarak sıkı bukleler yapmıştı. Burnunda bir küpe vardı, bu yeniydi. Dudakları koyu mora boyanmıştı. Uzun boylu ve havalıydı. Rahattı. Siyah kot pantolonu ve büyük beden kazağı rahattı.

"Brick," dedi geniş bir gülümsemeyle. Arkasına bir bavul alarak eşikten geçti ve Brick'in dudaklarına şapırtılı bir öpücük kondurdu.

"Audrey," dedi Kimber, Brick'in hissettiği kadar şaşırılmış bir sesle. Ses tonundaki suçlamayı duyabiliyordu. Remington'la yatıyordu ama eski karısı elinde lanet olası bir bavul ve bir öpücükle karşısındaydı.

"Kimber?" Audrey durakladı ve onunla misafiri arasında bir ileri bir geri baktı. "Tamam, itiraf etmeliyim ki bunun olacağını tahmin etmemiştim." Parmağını ikisine de doğru salladı.

"Ha?" Başka bir kelime bulamadı.

"Ben ve Brick mi?" Kimber güldü. "Ah, hayır. Kyle ve ben birbirimizden boşanmaya ya da işleri yoluna koymak için tamamen farklı insanlara dönüşmeye karar verene kadar çocuklarla ben burada kalıyoruz."

"Kızım," dedi Audrey. "Seni duyuyorum."

Brick ayaklarının altındaki zeminin kaydığını, çatırdadığını, parçalandığını hissetti. Audrey ve Remi aynı çatı altındaydı. Birinin canı yanacaktı.

Birden fazla kişi. O kesinlikle onlardan biriydi.

"Bu hiç de iyi bir zaman değil..." diye başladı. Ama Audrey kaşını kaldırıncı sözünü yarıda kesti.

Kimber, "Seni tekrar görmek gerçekten çok güzel," dedi.

Boku yemişti. Baktan da öte.

"Adaya geri dönmek güzel. Kardeşimle Ken arasında işlerin ciddileştiğini duydum, o yüzden bir haftalığına geleyim dedim." "Ve burada mı kalıyorsun?" Kimber söyledi. "Brick bana karşı çok cömert. ev, değil mi?"

Audrey onun kolunu okşayarak, "Tam bir hata," dedi.

"Geleceğini biliyor muydum?" diye sordu sonunda sesini bularak.

"Yaptın. Sayılır. Plana göre Mayıs ayında gelecektim. Ama işteki projelere ara verdim ve seyahati öne alabileceğimi düşündüm. Peki yeni olan ne?"

Kimber ve Brick birbirlerine baktılar. "Uh. Şey."

"Eve beni yemeğe götürmek için mi geldin koca adam?"

Remi'nin neşeli sorusu onu antrede dönüp durmasına neden olmuştu. Vücudu, sevdiği kadınla evlendiği kadın arasındaki tek engeldi. Remi yürüyen bir felaket gibi görünüyordu. Saçları başının üstünde çılgınca yığılmıştı. Bir gözünün altında turkuaz bir çizgi vardı. Elinde kırmızı lekeler vardı. Yeşil tişörtünde gökkuşağının her rengi vardı.

Magnus, Audrey'i selamlamak için Brick'in etrafında dolaşmadan önce onun ayaklarının arasından geçti. Mega, bir sorun olduğunu sezmiş olacak ki fuayeye girdi ve başını eğdi.

Brick'in beyni dondu. Çok çeşitli tehditlerle başa çıkmak için eğitilmişti ama bu yeniydi.

Remi'nin gözleri şaşkınlıkla irileşti.

Audrey'nin yüzü okunamıyordu.

Uh-oh.

"Selam Remi, kasabaya gelmişken sana da rastlamayı umuyordum," dedi. "Sana söylemem gereken bazı şeyler var."

Mayday. Mayday. SOS. Memurun yardıma ihtiyacı

var. Brick, "Neden hepimiz bir dakika ara vermiyoruz?" diye başladı. "Tabii. Kahve ister misin?" Remi teklif etti.

"Seve seve," dedi Audrey. Döndü ve Brick'e bavulunu uzattı. "Onu benim için üst kata koyar mısınız?"

İki kadının mutfağında gözden kaybolmasını izlerken elinde çantayla öylece duruyordu.

"Ne kadar sıkık olduğuna karar veremiyorum," diye fısıldadı Kimber. "Ben... Onlar... Uh..."

"Sanırım herhangi bir suça tanıklık etmeden önce öğle yemeğine çıkacağım. Desteğe ihtiyacınız olursa bana mesaj atın," dedi ve paltosunu giyip saçlarını kabarttı.

"Um..."

"İyi şanslar. Ani hareketler yapmayın," diye tavsiyede bulundu.

"S O, sen ve Brick," dedi Audrey, ellerini *Michigan*'ın etrafına sararak: *Hani şu eldivene benzeyen, seni moron* kupa.

Remi kendi fincanını doldururken ona doğru baktı. "Evet. Ben ve Brick. Sen ve Brick'ten sonra." Onun için hazırladığı kremayı çıkardı ve bolca doldurdu.

Uzun bir sessizlik oldu.

"Bu çok tuhaf," diye itiraf etti Audrey. "Sanki koridorda pusuya yatmış, destek çağırması gerekip gerekmediğini görmek için bekliyor gibi hissediyorum."

"Zavallı adam. Stüdyoya gitmek ister misin? Müziğin sesini açıp onu daha da korkutabiliriz."

"İyi plan."

Remi önden giderek koridorda duran, biraz midesi bulanmış ve çok korkmuş görünen Brick'e el salladı.

"Sana söylemeliydi," dedi Remi kapıyı kapatırken. "Sana söylemeliydim."

Audrey başını salladı, minik küpeleri şingırdadı. "İkinizin de bana borcu yok," diye ısrar etti, uzun bir tabureye tüneyerek. "Aslında özür dilenmesi gereken biri varsa o da benim."

"Sen mi? Neden?" Remi sordu.

Audrey gözlüklerini düzeltti, Remi'yi liseye geri götüren bir hareketti bu. "Senin sahip olduğun şeyi istiyordum. Brick bana ilgi göstermeye başlayınca, sonunda özel kişi olma şansını yakaladığımı hissettim."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Remi, boyası dökülmüş bir çalışma masasının üzerine çıkıp ayaklarını sarkıtarak.

"Sen her zaman parlak ışıktın. Herkesin ilgilendiği kişi." "Ben yürüyen bir felakettim. Bugün bile insanlar benden hırsızlık yapmamı bekliyor. ya da şekerçi dükkânının çatısından atlamak."

"İlginç biriydin," diye üsteledi Audrey.

Remi, diğer kadınların ona ne kadar "ilginç" olduğunu söylemesinden gerçekten bıkmış ve yorulmuştu.

"Ben sadece yapmak istediğimi yaptım. Sonuçlarını düşünmeden. Bu pek de takdire şayan bir şey değil," diye belirtti. Sonuçların, karar verme söz konusu olduğunda denklemin hayati bir parçası olduğu ortaya çıktı.

"Siz öyle düşünmeyebilirsiniz ama biraz daha az cesur olan bizler için öyle. Başkalarının beklentilerini karşılamak için eğilip bükülmedin. Siz sizdiniz ve bu yeterliydi. Belki geri kalanımız da senin gibi olmak istiyordu. Brick hakkında ne hissettiğini biliyordum ve elime bir şans geçtiğinde bunu kullandım."

"Bu ikinizin arasında," dedi Remi, rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "İlişkinizin benimle hiçbir ilgisi yok."

Audrey derin bir iç çekti. "Her şeyin seninle ilgisi vardı. Başından sonuna kadar. Ben de senin düşündüğün şeyi düşündüm, seni görmediğini. Sana karşı böyle hissetmediğini. O yüzden bana ilgi göstermeye başladığında..." Omuz silkti. "Neredeyse sarhoş ediciydi. Üniversiteden yeni mezun olmuştum ve henüz ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yoktu ve o çok..."

"Brick," dedi Remi, tamamen anlayarak.

Audrey başını salladı. "Aynen öyle. Kendimi özel hissettim. Ödülü kazanmış gibi hissettim.

Sanki mezuniyet balosu kraliçesi seçilmiş gibiydim."

Remi, "Mezuniyet Balosu Kraliçesi seçildiniz," diye belirtti.

"Evet, çünkü adaylığı kabul etmeyi reddettin. Bu gerçek bir zafer değil."

Remi sıcak kahvesinden bir yudum aldı ve Audrey'nin söyledikleriyle oturdu.

"Sen ada dışındayken durum farklıydı. Brick beni gördü, ben de onu gördüm," diye devam etti Audrey.

"Açıklamak zorunda değilsin," diye hatırlattı Remi ona. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Ve kim az önce kapının önünden iki kez geçip neden bahsettiğimizi anlamaya çalışan bir adama aşık olmaz ki?"

"Gençlik yıllarımda senin gibi olmak için o kadar çok zaman harcadım ki, Brick bana ilk kez çıkma teklif ettiğinde hiç düşünmedim. I

tereddüt etmedim. Hemen atladım. Ve bunu ona karşı hissettiklerimin gerçek olup olmadığını ya da onu sadece sen istediğin için mi istediğimi düşünmeden yaptım."

"Onu seviyordun. Onu hâlâ seviyorsun," diye belirtti Remi.

"O sevilmemesi zor bir adam. Ama aramız hiç iyi olmadı. Hiçbir zaman doğru *değildik*. Seni hayatımdan çıkarmak da öyle. Sanat okulundan sonra tüm büyük hayallerinle ve hiç gitmediğim bir şehirde bir galeriden iş teklifi alarak eve geldin. Ve benim hiçbir planım yoktu. Ailemin ısrar ettiği muhasebe diplomamı almıştım ve ne istediğimi anlamaya on altı yaşımdan daha yakın değildim."

Remi, "Asla yeterli olmadığınızı ya da yeterince sahip olmadığınızı hissettirmek istemedim," dedi.

"Sevmediğini biliyorum. Sen beni ben olduğum için sevdin. Kendimi seninle ve diğer herkesle kıyaslamakla meşgul olduğum için göremediğim kadını."

"Beni düğüne davet ettin ama ben gitmedim."

"Nişanlanana kadar sana çıktığınızı bile söylemedim," diye karşı çıktı Audrey. "İşte o zaman benim için her şey yoluna girmeye başladı. Bu işe doğru nedenlerle girmediğimi fark ettim. O beyaz kabarık elbiseyi Brick ve benim için giymiyordum. Bunu özel biri olduğumu kanıtlamak için yapıyordum. Senin kazanamadığın bir şeyi kazanmıştım."

Remi hiçbir şey söylemedi.

"Sonra daha da kötü bir şey fark ettim."

Remi burnunu kırıştırdı. "Ne?"

Audrey'nin gülümsemesi hüzünlüydü. "Seni seviyordu. Seni her zaman sevdi. Kalbini sana çoktan vermişti. Benim hiç şansım olmadı. Dürüst olmak gerekirse, onun da benimle hiç şansı olmadı."

Remi, "Belki de bu konuşmayı onunla yapmalısın," diye önerdi.

"Bunu yaşadık. En azından bir kısmını. Beni kötü gösteren önemsiz kısımları dışarıda bıraktım. Ama bilmeyi hak ediyorsun. O harika bir kocaydı. Özenliydi. Çamaşırlarımı yıkardı. Film zevkimden hiç şikayet etmezdi."

"Gerçekten de berbat bir zevkin var," diye kabul etti Remi.

Audrey sırtıttı. "Beni randevu gecelerinde dışarı çıkarır ve bana çiçekler alırdı.

Ama uykusunda fısıldadığı senin adındı."

Remi boyanın çillerine, yaptığı dağınıklığa baktı. "Çok özür dilerim."

"Kendimi o pozisyona ben soktum. Ve dürüst olacağım. İki katına çıktım. Bir süre senden daha iyi olmaya çalıştım. Ona seni unutturmak için. Ama bu asla olmayacaktı. Özellikle de ben olmadığım biri gibi davranırken."

"Yani Mackinac'tan ayrılmak zorunda olduğunuzu mu hissettiniz?"

Audrey başını salladı. "Bizi özgür bıraktım. Anakarada iş görüşmelerine başladım ve bir tasarım firmasında iş bulduğumda onunla konuşmadan kabul ettim. Elbette, benim mi gidip geleceğimi yoksa onun mu benimle taşınacağını tartıştık. Ama ikimiz de bunun bir son olduğunu biliyorduk."

Remi nefesini dışarı üfledi. "Şimdi nasılsın?"

Audrey omuz silkti, sonra sırtıttı. "Ben mutluyum. İşimi seviyorum. İlginç insanlarla çalışıyorum. Seninle hiç tanışmamış erkeklerle çıkıyorum."

Remi yüzünü buruşturdu. "Kötü."

Audrey ona göz kırptı. "Bilmeni istediğim şey, kıskanç, adi, boktan bir arkadaş olduğum, Rem. Sen bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın ama ben yine de seni sevmek yerine dövmeyi kendime görev edindim. Bu tür bir kıskançlık beni daha kötü bir insan yaptı ve özür dilemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Hayatınızı zorlaştırdığım için özür dilerim," dedi Remi.

"Hayatımı zorlaştırdım," diye düzeltti Audrey. "Beni kendi gölgede bırakmadın. Güneş benim üzerimde de aynı parlaklıkta parlıyordu. Sadece ben fark etmemiştim. Doğru yolu, kendi yolumu bulmam, zaten güneşin altında durduğumu fark etmem için tüm bunlar gerekti."

Remi bir nefes verdi. "Biliyor musun, kendimi hiç özel hissetmedim. Kendimi farklı hissettim." "Kızım, özel *olan* budur."

"Şey, ondan kaçtım. Kim olduğumdan kaçtım ve başka biri olmaya çalıştım."

"Görünüşe göre geri dönüş yolunu bulmuşsun," diye gözlemledi Audrey. "Sanırım buldum."

"Şimdi, sevimli eski eş olarak, bunu duymanı istiyorum. Onunla oynama Rem. Seni çok uzun zamandır bekliyor. Eğer sonuna kadar gitmeyeceksen, rüzgâr estiğinde toparlanıp yoluna devam edeceksen, ona bir iyilik yap ve şimdi git."

"Şu anda işler... karışık," diye itiraf etti Remi. "Gelecek hakkında konuşmadık."

"En azından bunu düşünmelisin. Elinden geliyorsa ona zarar verme. O türünün tek örneğidir ve bu yüzden senden nefret etmek istemiyorum."

gerçek bir şey."

"Mesaj alındı," dedi Remi, kendini biraz dengesiz hissederek. Pencerede Brick'in yüzünü tekrar gördü ve ona biraz daha fazla aşık oldu. "Peki burada ne yapıyorsun?"

"Kardeşim Brick'le sonunda birlikte olduğunuzu söyledi. Benim de özür dileme zamanımın geldiğini düşündüm."

"Ve Brick'in ödünü koparmak mı? Onu daha önce hiç bu kadar solgun görmemiştim."

Audrey'nin sırtışı keskindi. "Kapıyı açtığında yüzü sanki bir tuzak kapısına basmış gibiydi. Muhtemelen biz konuşurken dışarıda parke üzerinde izler bırakıyordur."

Remi, Brick, Darius ve ilk bar vardiyasında çok heyecanlı olan babası içki siparişleriyle ilgilenirken Tiki Tavern'in barında en önde ve ortada oturuyordu. Gecenin tadını çıkarmaya kararlıydı. ve sadece biraz eğlenmeye odaklanır.

Müzik yüksek sesle çalıyor, tıklım tıklım dolu barı altın sarısı ve gül rengi ışıltılarla yıkıyordu. Kalabalık hâlâ yerleşiklerin lehine ağır basıyordu ama dengeyi değiştirecek kadar mevsimlik işçi ve erken gelen turist vardı. Bu gece sek burbon olan içkisini yudumlarken ve etrafındaki konuşmalara ayak uydururken Remi, bu normal hayatında normal bir gece olsaydı ne yapıyor olacağını düşündü.

Alessandra'nın hayatında.

Gece boyunca tek başına resim yapıyor olabilirdi. Ya da kendini, yeteneğini doğru türden derin cepleri olan alıcılara satmak için bir etkinlik için giyinmiş, makyaj yapmış olabilirdi.

Onun yerine Audrey ve Kimber'in arasına sıkışmış, barmen erkek arkadaşını arzuluyordu. Kimber, sadece gelmekle kalmayıp son iki içkiyi de satın alan ve kız kardeşini dansa kaldırmaya çalışan Kyle'ı görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Bir gün önce öğleden sonra feribotuyla gelen Spencer ise Audrey ve Darius'un erkek arkadaşı Ken'in arasına sıkışmıştı.

Brick fazladan gelen konuğa gözünü bile kırpmamıştı. İki çocuk, ayrı yaşayan bir kız kardeş, eski bir eş ve bir köpek varken, bir tane daha ne olabilirdi ki?

Öte yandan Remi, Spencer'in gece yarısından sonra Audrey'nin odasına gizlice girdiğini fark ettiğinde yatağa giderken gözlerini kırptırmıştı.

Audrey'nin kolu dışarı çıktı ve onu içeri sürükledi.

Brick devriyeden ancak saat ikide dönebilmişti ve o sırada Magnus'la birlikte büyük yatağında kıvrılmış, mışıl mışıl uyuyordu. Sabah şipşak sevişmeleri daha başlamadan merkezden gelen bir telefonla kesilmişti.

Evin dolu olması ve turizm sezonunun başlaması yüzünden hiç yalnız kalamamışlardı ve kadın onun için yanıp tutuşuyordu.

Hisler karşılıklı gibi görünüyordu. Ne zaman ona dönse, bakışları kazak elbisesinin bağcıklı ön kısmına kayıyordu. Avcı yeşili, uzun kollu, mini bir elbiseydi ve kıvrımlarını sarıyordu. Elbiseyi uyluğunun ortasında biten gri süet botlarla eşleştirmişti.

Hepsi Brick Callan'ı çıldırtmak içindi.

Onun uyarılma sinyallerini biliyordu. Çenesinin gerilmesi, burun deliklerinin onun kokusunu alabilecekmış gibi açılması. Nefesini kesen bir yoğunlukla yanan o mavi gözlerin daralması. Parmaklarının ona servis ettiği bardağın üzerinde oyalanması.

Adam *yanıyordu*. Ve o da bunu yedi.

AC/DC'nin "Shoot to Thrill" şarkısı kırmızılar ve turuncularla dolu bir fırtına halinde çalmaya başladığında Remi, Audrey ve Kimber'ı da yanına alarak kalabalık dans pistine çıktı. Tıpkı lisedeki gibi dans ettiler, saf bir zevk için sallanarak ve gıcırdayarak.

Gömlekli, kızıl saçlı, arkadaş canlısı bir adam ellerini kalçalarına koyduğunda, Brick'in bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti. Tenini ısıtıyor ve meme uçlarını onun ağzı için, sakalının o sert çizici için acıtıyordu. Şarkı doruğa ulaştığında saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve kollarını kaldırarak renklerin, müziğin ritminin üzerinden akıp gitmesine izin verdi.

Şarkı bittiğinde kalabalık çığlık attı ve Remi kendini havalandırdı. Dans partnerine bir el sallayarak koridordan tuvaletlere doğru yöneldi. Bir el üst kolunu sertçe kavradı ve kendini acil çıkıştan dışarı itilirken buldu.

Sinirli görünen Brick onu binanın cephesine doğru döndürürken nabızı hızla yükseldi. Bir sandığı tekmeleyerek yan yatırdı ve onu kaldırarak sandığın üzerine oturttu.

"Ellerini duvara koy," diye emretti, o iri, geniş elleri vücudunun ön tarafında gezinirken dudakları kulağını gıcıklıyordu.

Arkadaşları ve komşuları, duvarın diğer tarafında yaşanan sefahatten habersiz Cuma gecesi işlerine devam ederken, yanlarındaki pencereden ışık ve kahkahalar dökülüyordu.

"Burada mı?" diye fısıldadı, avuçlarını hevesle fiçı tahtası kaplamasına vurarak. Ayaklarını dışarı atarak duruşunu genişletti ve Remi'nin anında ıslanıp sızlamasına neden oldu. Yıllarca bunun hayalini kurmuştu. Onu sınırlarının ötesine itmek, böylece onu sürüklemek, onu almak ve ona kime ait olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı.

Kemerinin gevşeme sesi nefesinin boğazında düğümlenmesine neden oldu. "Benim için nefes almaya devam et, bebeğim. Güzel ve derin."

Şiddetle başını salladı. Tanrım, umarım nefesi güzel ve derin giden tek şey değildir.

Fermuarını indirirken çıkardığı ses kulaklarına müzik gibi geliyordu. Ve elleri elbisesinin eteklerinin altından kayarak onu kalçalarının üzerine doğru ittiğinde, kadın inledi.

Parmakları duvarın pürüzlü yüzeyini ısırırken, kalçalarını davet edercesine eğerek kendini ona sundu.

Onaylarcasına homurdandı ve bir parmağını iç çamaşırının üzerinde gezdirerek yanaklarının arasındaki dikişe daldırdı. İçgüdüsel olarak kalçalarını onun dokunuşuna doğru bastırdı. İstiyordu.

"Bu gece *benim* kötü kızım sensin," diye sahiplenici bir şekilde homurdandı.

"Evet," diye tısladı onun ereksiyonunu kökünden yumrukladığını ve parmağının az önce izlediği yol boyunca yönlendirdiğini hissettiğinde.

"Her yerine dokunmamı istiyorsun." Demek istediğini vurgulamak için sikiinin tepesini kadına doğru itti, ince pamuk bariyer içine girmesini engelliyordu.

Cevap vermek için sesine güvenmiyordu. Ona, kendisini alıp oyuncağı yapmasını ne kadar çok istediğini söylemek için. Bunun yerine başını salladı, beklentiyle titriyordu.

İç çamaşırını uyluğunun ortasına kadar sürükledi. Adrenalin kan dolaşımına karıştı ve ona duyduğu vahşi ihtiyaçla karıştı. Burada, kolayca fark edilebilecekleri binaların arasındaki dar geçitte bile, onunla ilgilenmesi, onu güvende tutması ve onu istediği şekilde götürmesi için ona güveniyordu.

Nefesi kızın boynunda sıcaktı, vücudu sert ve kızın arkasında hazırды.

Adamın avucu acı bir tokatla kıkına değmeden bir saniye önce hava akımını hissetti. Sesi binanın duvarında yankılandı.

"Bu, herkesin içinde benimle alay ettiğin için," diye homurdandı kulağına, elbisesinin eteklerini arkasından tutarken. Adamın göğsünde alçak bir zafer gümbürtüsü vardı ve kızın teninin pembeleşmesini seyrederken adamın büyük bir eliyle sikini yumrukladığını hayal edebiliyordu.

Remi, astronomik boyutlara ulaşan baskının bir kısmını hafifletmek için kalçalarını birbirine sıkıştırmaya çalıştı. Ama o buna izin vermedi.

"Hayır, bebeğim. Henüz kendini daha iyi hissedemezsin," dedi. Kız, adamın uyarılmışlığını saran avucunun ritmik okşayışını duyabiliyordu.

"Özür dilerim," diye
fısıldadı. Adam tekrar
inledi.

Bir sonraki tokat onu hazırlıksız yakaladı ve inledi. Bu daha da sertti ve acısı onu çılgına çevirdi. En çılgın rüyalarında bile Brick'i bu kadar zorlayabileceğini düşünmemişti. Onu disipline sokmak için dışarı sürüklemek zorunda kalacağını ve bunu yaparken de kendini tatmin etmek zorunda kalacağını.

Adamın penisinin tepesinin, istismara uğramış etinin üzerinde kaygan bir iz bırakarak sürüklendiğini hissetti.

Adamın aldığı zevk kadınınkini daha
da ateşlendirdi. "Bu cezayı sevdiğin
için."

"Özür dilerim," dedi, ihtiyaçtan neredeyse başı dönüyordu.

"Ne yapmalıyım biliyor musun?" Adam kendini ona doğru bastırdı ve ereksiyonunun kalın başı bacaklarının arasından kayarak kıvrımlarını ayırırken kadın nefesini tuttu.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Seni sadece kendimi boşaltmak için kullanmalıyım. Kötü kızlar boşalamaz."

Adamın şaftını kavradığı parmak eklemlerini hissedebiliyordu. Kıvrımlarının arasından ona rehberlik ediyordu. Kalçalarını eğerek öne doğru eğildi, böylece başı klitorisini sıyırdı. Bacakları titriyor, karnı açgözlülükle sıkılıyordu.

Ama Brick ona işkence etmeyi bitirmemişti. Sikinin başını ıslaklığının içinden geçirip arkasındaki vadiye doğru sürükledi. Elinin şiddetli darbeleriyle ileri geri. Onu bu şekilde boşaltabilirdi. Kız bu kadar gerginken, onu her şeyi yaparak boşaltabilirdi.

"Ama o zaman aletimin içindeki hayatı boğduğunu hissetmezsem bu da benim için bir ceza olur."

Küfürlü konuşan Brick Callan karşı konulmazdı.

Etrafına uzandı ve elini elbisesinin içine sokarak göğsüne yaklaştırdı.

Meme ucu anında avucuna çarptı. Parmakları

çektiirdi, hassas tomurcuğu inleyene kadar yuvarladı.

Sırtını sertçe eğdi ve ayaklarını kutunun izin verdiği kadar geniş bastı, içinde oluşan basınçtan boşalacak mı yoksa bin parçaya mı bölünecek diye merak ediyordu.

"İçki bekleyen bir bar dolusu insan var. Ve sen bana kime ait olduğunu hatırlatmak için seni buraya sürükletiyorsun." Şimdi nefes nefese kalmıştı, sikini ona doğru sertçe kaldırıyoru. Klitorisini her dürttüğünde yıldızlar görüyor ve vücudu titriyordu.

Ona karşı mastürbasyon yaparak boşalacaktı çünkü onu o kadar çok istiyordu.

Aynı anda hem savunmasız hem de güçlü hissediyordu.

Yumuşak bir homurtuyla ona doğru gelmeye başladı. Parmakları onun hassas meme ucunun üzerinde sertçe spazm yapıyordu. Uyarılmasının kaygan başı, o muhtaç sinir yumağını tekrar dürttü, aynı anda sıcak bir şekilde fişkırdı ve Remi patladı. Havai fişekler gibi patlayan iç duvarları orgazm boyunca yuvarlandı.

Adam bir sonraki fişkırmasını yanaklarının arasındaki dar deliğe yönelttiğinde inledi. Ve sonra hâlâ gelmekte olan sikini onun hâlâ sıkılmakta olan çekirdeğine doğru besliyordu.

"Al onu. Al beni Remington," dedi hayvani bir iniltiyle. Kadının içine girerek onu daha fazla almaya zorladı.

Aletini pompalayan eliyle, kadının boğazından bir çığlık kopmadan bir saniye önce ağzını kapattı.

Ani bir hamleyle kadının içine girerek onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı.

Çığlığı adamın eliyle boğuldu.

"Siktir," diye homurdandı kulağına karşı. "Sikeyim."

Kalın penetrasyon, hiç bitmeyen orgazmından gelen kayganlık, çok iyiydi. Çok büyölüydü.

Adam kızın içine sıcak bir şekilde fişkırırken, Brick bir kolunu kızın kalçalarına dolayarak ayakları kutuyla temas etmeyene kadar kaldırdı ve sonra onu sikmeye başladı. Kısa ve sert darbeler, kız Brick'in kolunun üzerinde bir bez bebek gibi asılı dururken, Brick'in şaftının üzerine geliyordu.

Sahip olduğu çaresizlik onun orgazmını bir diğerine dönüştürdü.

"Hâlâ geliyorum," diye inledi. Parmaklarıyla klitorisini buldu ve meni yavaşça içinden sızıp kalçalarından aşağı kayarken şişmiş tomurcuğu sıkı dairelerle çalıştırdı.

Adam onu tekrar ayağa kaldırdığında her ikisi de artçı şokların etkisiyle titriyordu. Neredeyse dizleri bükölüyordu, sonra onu tokatladığında

büküldü.

kıcını sertçe.

"Bunu sana yapmamı sağladığın için. Seni yatırmak için beklemek yerine, ağzımla o tatlı göğüslerine tapmak yerine seni buraya sürüklediğim için. Şöminenin önünde elim saçlarında seni becermek yerine. Her zaman içinde olmayı dilediğim için. Elimin kıkında çıkardığı sesi takıntı haline getirdiğin için. Bu olmadan nasıl yaşayabilirim ki? Nasıl, Remi?"

İsa. Boşalması bitmişti. Ama onu becermeyi bitirmemişti. Onu içeriden dağlamayı bitirmemişti. Sanki iki kişi yerine tek kişi gibi hissetmelerini sağlayacak bir derinlik bulmaya çalışıyormuş gibi, kızın içine girmeye devam etti.

"O zaman yapma," diye hırıldadı itişler arasında.

Durdu, siki kabzasına kadar gömülmüştü. "Ne yapmayayım?" Sesi çelik gibiydi.

"Bu olmadan olma. Bensiz olma."

Adamın elleri kadının kalçalarını morartacak kadar sert bir şekilde kavradı. "Ne diyorsun sen?"

"Kalmamı iste diyorum. Senin olmamı iste."

"Sen benimsin." Kavrayışı sıkılaştı, kalçalarına acı verdi.

"Böyle bir konuşma yapmak gerçekten çok zor," diye inledi.

"Siktir," diye mırıldandı.

Birdenbire, artık onun içinde değildi. Kadın bu kayıp karşısında inledi.

Brick acımasızca, "Dayan bebeğim," dedi ve onu sırt üstü yere yatırıp iç çamaşırını çekiştirerek yerine oturttu. Onun orgazmıyla hemen sırlıklam oldular.

"Brick!"

Elbisesini aşağı çekti. Titrek bacakları üzerinde döndüğünde, onu hâlâ tamamen sertleşmiş bir şekilde pantolonunun içine sokarken buldu.

"Bir şey mi söyledim-"

Ama elini onun bileğine kenetledi. "Hadi gidelim." "Gidelim mi? Nereye?"

Ama adam kapıyı çekerek açıyor ve onu içeri itiyordu.

"Cidden beni iç çamaşırmıda biriken bir litre meninle içeri geri mi gönderiyorsun?" diye tısladı.

Onu ofise itti ve kapıyı arkasından kapatıp kilitleti. "Şimdi. Tekrar söyle." Ona doğru sinsice ilerledi.

Gözlerindeki parıltı Remi'yi çok tedirgin etti.

"Unuttum. Bunu başka bir zaman konuşabiliriz," diye karar verdi.

Ama kız onu atlatmaya çalıştığında, adam onu kaldırıp masasının üzerine koydu. Sandalyeyi çekti ve oturdu.

Bacakları adamınkilerin dışında asılı kaldı ve dizlerini daha geniş açmaya zorladı. Elleri uyluklarından yukarı kayarak buldukları sıkı kasları ovuşturdu.

Başparmakları iç çamaşırının kenarlarında gezindiğinde, kadın titremeye başladı. Bir ileri bir geri, kalçalarında bir aşağı bir yukarı. Neredeyse rahatlayana kadar. Ta ki adam kot pantolonunun içine uzanıp sikini tekrar çıkarana kadar. Orada yatıyordu, kalın ve sert, karnına doğru kıvrılıyordu.

Brick, "Tekrar söyle," diye emretti.

Orada otururken çok güçlü görünüyordu, uzun bacakları onunkileri daha da genişletiyordu. Kalın, damarlı ereksiyonu ilgi bekliyordu. Gözleri onun üzerindeydi. Patron. Baskın.

Hem gücü hem de ihtiyacı dipsiz.

"Kalmamı isteyebileceğini söyledim," dedi, sesi ancak fısıltının üzerindeydi.

"Burada benimle kalmak istiyor musun?" Bakışlarının yoğunluğu tenini yakıyordu.

Titrek bir nefes aldı. "Önce Camille için işleri yoluna koymalıyım. Ama sonra... eğer her şey yolundaysa..." *Eğer hayatta kalırsa...* "Sonrası hakkında konuşmadığımızı biliyorum. Ama ben burada olmak istiyorum. Seninle birlikte."

Yüzü okunmaz haldeydi, neredeyse taşa dönmüş gibiydi.

"Tabii bu senin istediğin bir şey değilse," diye duraksadı.

Başını yavaşça salladı ve sonra yüzünü onun kucağına indirdi. "Sen bir rüyanın gerçeğe dönüşmüş halisin."

"Rüya mı kâbus mu?" Remi sordu.

"İkisi de." Parmağını doymuş iç çamaşırının kasıklarından geçirdi ve çekti.

"Söyleyecek bir şeyiniz yok mu?"

"Evet. İstiyorum. Sıkı tutun bana."

Adam onu masanın kenarından çekip şaftının üzerine indirirken, ellerini adamın omuzlarına koyacak kadar zamanı vardı.

Onu o kadar derinden doldurdu, bacakları sandalyenin ince metal kolları üzerinde genişçe açılmışken onu o kadar gerdi ki, neredeyse o anda ve orada parçalanacaktı. Açık o kadar derine inmesini sağladı ki nefesini tutamadı.

Adam onu orada tutarken başı döndü, kazığa oturtulmuş ve hareketsizdi, bacakları sallanıyordu. Adamın şaftındaki kan akışını hissedebiliyordu.

"Nefes al, bebeğim. Derin, yavaş nefes al. Bırak gireyim."

"Seni bu şekilde zar zor taşıyabiliyorum," diye fısıldadı. İçinde bir şeyler oluyordu. Sanki fırtına bulutları toplanıyordu. Dolulukla birlikte acı da vardı. Küçük şimşekler çakıyordu. Ama aynı zamanda yüzeye çıkan başka bir şey daha vardı. Kurtulunamaz bir şey. Güzel bir şey.

Adamın son santiminin de vücuduna girmesini hayranlıkla izledi.

İnledi ve kızın elbisesinin üst kısmını aşağı çekerek öne doğru eğilip göğüslerini okşadı. "Sen çok iyi bir kızsın. Çok sıkı."

Bir nefes ve bir nefes daha ciyakladı. Her nefes alışında, dikiş yerlerinden ayrılacakmış gibi hissediyordu. Aletin her şişmiş santimi, her damarı, her zonklaması sanki ona aitmiş gibi hissediyordu.

"Hazır olduğunda, benim için sallanacaksın ve ikimiz de tekrar boşalacağız" dedi ve dikkatini diğer göğsüne kaydırды. Meme ucu adamın ağzından serin ve ıslak hissediliyordu.

"Tamam," diye fısıldadı. İç kaslarını test edercesine sıktı ve adam serbest kalmaya aç bir adam gibi göğsüne doğru inledi.

"Çok sıkı, Remi."

"İyi hissetmeye başladım," diye itiraf etti. Gerçekten iyi.

"Biliyorum. Güzel amcığındaki o açgözlü küçük kasların bunu ne kadar istediklerini, hareket etmem için bana ne kadar ihtiyaç duyduklarını hissedebiliyorum. Hareket etmeye hazır mısınız, bebeğim?"

"Tanrım, evet," diye tısladı.

Başparmağını o muhtaç sinir yumağına götürdü ve göğsünü derinden çekerken bir, iki kez üzerinden geçti.

"Kımılда," diye emretti.

Kendisine söyleneni yaptı, kalçalarını yuvarlayarak ona doğru eğildi.

Adam homurdandı, titreşimi kadının göğüs uçlarını karıncalandırıyordu. Yine kalçalarını salladı, adamın shaftının üzerinde zar zor hareket ediyordu ama bu yeterliydi. Adam çok derindi, çok kalındı ve başparmağı sihrini konuşturuyordu.

"Brick," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Seni yakaladım, bebeğim. Seni iyi hissettirmeme izin ver."

Kalçalarını sandalyenin metaline yasladı, zonklayan penisinin başı tam olarak doğru noktaya sürtünene kadar açıyı değiştirdi. Gözlerini kapatıp bu hissiyata odaklanmak istedi ama adamın onu bu şekilde tutması, kazığa oturtması gözlerini kaçıramayacağı bir manzaraydı.

"Aferin kızıma."

Adamın nefes nefese kaldığını fark etti. Kadın da öyle. Ona karşı sallandı, onu hiç olmadığı kadar derinde tuttu. Ateş. Damarlarının içindeydi.

vücutuna yayılıyordu. Ona dokunduğu her yerde derisini kavuruyordu. Onu canlı canlı yakacaktı. Ve o da buna izin verecekti.

İçinde oluşan basınç, enfes bir işkenceydi.

O kadar kalın, o kadar sert ve o kadar derindi ki fark etmedi. Adamın kolu kadının sırtına dolanarak onu kendine bağladı ve sonra itmeye başladı.

"Benim," diye homurdandı, ağzıyla göğsüne sahip çıktı. Ağzının uzun, sert çekişleri, şaftının etrafında titreyen muhtaç kaslarda yankılanıyordu.

"Senin," diye fısıldadı ona binerken. Başparmağı daha sert bastırdı ve sanki bir tetik çekilmiş gibiydi.

Kesik bir hıçkırıkla onun üzerinde parçalandı. Adam onun altında kaskatı kesildi, tekrar boşalırken göğsüne doğru homurdandı, acı çeken bir coşkunun resmiydi.

B Rick mışıl mışıl uyuyordu, vücudu Remi'ninkine sarılmış, bacakları ve çarşafı birbirine dolanmıştı ki telefonu komodinin üzerinde art arda üç kez çaldı.

Remi yastığına doğru homurdandı.

Bildirim her neyse, en az iki saat daha uyuyana kadar bekleyebilirdi. Yüzünü Remi'nin boynuna gömdü. *Onun* gibi kokuyordu. Bu onu yarı sertleştirdi. Ama çok erkendi ve dün gece sokakta ve ofiste oynadıkları eğlence ve oyunlardan sonra ağrıyor olacaktı. Ve sonra eve döndüklerinde gerçek bir yatakta tekrar.

Evde. O kalıyordu. Onu ve onun sevdiği bu yeri seçmişti. Onunla burada bir hayat kurmaya kararlıydı. Ve adam da onun üzerindeki hak iddiasını sonuçlandırmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Vorhees'i kilitlemekle başlayacaktı. Sıradaki iş yüzüktü. Gerekirse siki içindeyken parmağına zorla takacaktı.

İşte bu noktada ona teslim oldu ve bedeniyle ilgilenmesi için ona tamamen güvendi. Yıllarca peşinden koşuktan sonra, ona fiziksel olarak sahip olmanın verdiği heyecan tarif edilemezdi. Ve bu zaten yeterli değildi. Bağlılık istiyordu. Evrakları. Yaygara ve kutlama. Dünyanın onun olduğunu kabul etmesini.

Telefonu komodinin üzerinde iğrenç bir şekilde çaldı.

Remi homurdandı. Saçlarına gülümseyerek onun küçük tatlı kıcını sıktı, sonra da dönüp telefona uzandı.

"Alo?" diye homurdandı.

"Brick, ben kahve dükkanından Juanita Houston. Barda bu kadar geç bir gece geçirdikten sonra bu kadar erken aradığım için özür dilerim."

Juanita feribot iskelesinin karşısındaki kafeyi işletiyordu ve herkes hakkında her şeyi biliyordu.

"Senin için ne yapabilirim, Juanita?" dedi, esnemesini bastırmaya çalışarak.

Remi onun sırtına sokulmak için yuvarlandı ve göğsünün sıcaklıkla dolduğunu hissederek ona baktı. Sabahın ilk ışıklarında melek gibi görünmüyordu. Daha çok, daha fazla sorun çıkarmak için enerjisini yeniden şarj eden bir su perisine benziyordu.

Üzerine çöken aşk, sahiplenme dalgası onu dümdüz etmekle tehdit ediyordu.

"Birkaçımızdan şu Vorhees denen adama göz kulak olmamızı istediğini biliyorum."

Kasları gerildi ve ayağa kalktı. "Evet," dedi, sesi kısıktı.

"Biraz kazı yapmanın benim için sorun olmadığını biliyorsun-"

Çıplak olan Brick yataktan fırladı ve şifonyerden silahını kaptığı gibi dolaba yöneldi. "Onu gördün mü? Burada mı?"

Remi arkasındaki yatakta kıpırdandı.

"Oh. Hayır, hayır. Öyle bir şey değil." Juanita kıkırdadı.

Bir nefes verdi ve gözlerini kapattı.

"Ama sanırım karısını ilk feribottan inerken gördüm."

Saatine baktı. Feribot on dakikadan daha kısa bir süre önce inmiş olmalıydı.

İçinden küfrederek eşofmanına uzandı. "Yanında biri var mıydı? Hangi yöne gittiğini gördün mü?"

"Sabah telaşı yüzünden çok yoğunum," dedi. "Ama size haber vermem gerektiğini düşündüm."

"Teşekkürler Juanita," dedi pantolonunu ve eşofmanını sürükleyerek.

"Oh, tabii. Gözümü dört açarım ve onu ya da Vorhees denen adamı tekrar görürsem size haber veririm."

"M i n n e t t a r ı m ," dedi Brick. Telefonu kapattı ve ayaklarını bağciksız bırakarak spor ayakkabılarının içine soktu.

"Neler oluyor?" Remi halsizce sordu.

"Hiçbir şey, bebeğim. Uyumaya devam et," dedi ve sadece alnına bir öpücük konduracak kadar durakladı.

"Hiçbir şey silah gerektirmez," diye arkasından homurdandı. Ama adam çoktan merdivenlere varmıştı.

Birinci kata vardığında kapı zili çaldı. Silahını hazır tutarak sürgüye uzandı ve kapıyı açtı.

"Baba?" Brick kendi kapısının eşiğinde şaşkına dönmüştü.

"Camille?" Üzerinde sadece tişörtlerinden biri olan Remi onu iterek geçti ve kollarını dikkatlice babasının yanında duran kadına doladı.

Ona büyükannesinin değerli kuğu heykelciklerinden birini hatırlattı. Narin ve sevimli. Spencer onu kazara kırmıştı, ergenlik çağının ortasında, kendi bedeni üzerinde bir kukladan daha fazla kontrolü olmadığı bir zamanda.

Kuğu paramparça olmuş, uzun zarif boynu kırılmıştı. Ancak Camille'in porselen teni dikkatsiz kazalar yerine tüyler ürpertici, kasıtlı bir şiddetin izlerini taşıyordu.

"Aman Tanrım!" Pembe yanaklı ve saçları dağınık Kimber, babasının arkasında verandada belirdi.

"Neredeydin?" Brick sordu. "Uh.

Koşuya çıkmıştım."

Boktan bir yalancıydı ama onun kızartacak çok daha büyük balıkları vardı. "Neler oluyor?" Ian talep etti.

Kimber, Brick'in yanından geçip oğlunu merdivenlere doğru iterek, "Bir şey yok tatlım, yukarı çık," dedi. "Eğer yarım saatliğine yatağına dönersen, sana kahvaltıda çikolatalı krep yaparım."

"Glutenli ve şuruplu mu?" Hadley ikinci kattaki parmaklıkların üzerinden bakarak sordu.

Brick, William'a, "İçeri gir," diye çıkıştı. Kanında öylesine şiddetli bir öfke köpürüyordu ki, onu kontrol edemeyeceğinden korkuyordu.

Tuzağı kendi babası kurmuştu. Warren Vorhees karısını Brick'in kapısına kadar takip edecekti. Remington'a kadar.

"Haydi," dedi Remi yumuşak bir sesle, Camille'i eşikten geçirirken.

Brick çaresizce, kadının onlarca yıl yaşlı bir kadın gibi sert ve dikkatli yürüyüşünü izledi. Yüzüne inen bakışlarında acı dolu bir yorgunluk vardı.

"Böyle habersiz geldiğim için çok özür dilerim," dedi. Yarılmış dudağı ve morarmış çenesine rağmen, her yerinde cila ve terbiye vardı.

"Kimber, ben odasını hazırlarken arkadaşım Camille'i mutfığa götürüp ona çay yapar mısın?" Remi sordu.

"Burbanlu çay. Kız kardeşim ve çocuklarım da dün kurabiye yaptı," dedi Kimber, kadını uzaklaştırırken Camille'e.

Brick'in boğazı düğümleniyor, öfke onu boğuyordu. Babasının gözlerinin içine bile bakamıyordu.

Boğazını tıkayan sözcüklerden herhangi birini zorlayamadan Remi babasının kollarına girmiş ve onu kucaklamıştı. "Teşekkür ederim Bay Callan," diye fısıldadı. "Arkadaşımı bana getirdiğiniz için teşekkür ederim. Onun hayatını kurtardınız."

Brick'in öfkesini dindiren şey Remi'nin gözlerinde parlayan yaşlardı.

Babası ona beceriksizce sarıldı, yüzünde sayısız duygu titreşiyordu. Huşu. Utanç. Minnettarlık.

Remi bir suçlu, bir dolandırıcı görmedi. Arkadaşını eve getiren bir adam gördü.

"İdeal olmadığını biliyorum," dedi William. "Ama onun peşinden gitti ve ben de çekip gidemedim. Onu orada bırakamazdım."

"Tam olarak doğru olanı yaptın ve hayatımın geri kalanında sana minnettar olacağım. Burada güvende olacağını biliyordun. Brick'in onu güvende tutacağını biliyordun."

Babası Brick'in tepkisini ölçmek için bakmadan önce başını salladı.

Remi onun bıyıklı yanağına bir öpücük kondurduktan sonra aynısını Brick'e de yaptı.

Merdivenlerden yukarı koşmadan önce ona "Nazik ol," diye fısıldadı.

William Callan II, Brick'in onu son gördüğü zamankinden çok daha yaşlı görünüyordu. Saçlarına aklar düşmüştü ve tepesi seyrelmişti. Biraz kilo almıştı. Ortası biraz göbeklenmişti. Şefkatli bir dedenin olması gerektiği gibi görünüyordu. Bir suçluya değil.

"Ne oldu böyle?" Brick sert bir şekilde sordu.

"İstediğin gibi Vorhees'e göz kulak oluyorum. Gelip gidiyor, sık sık Washington'a uçuyor. Ama ilk kez evden tek başına çıkıyor. Kocasını yok, güvenliği yok. Sadece alışverişe gitti. Otoparka döndüğünde, adam arabasının arkasında bekliyormuş. Onu yakalamış. Etrafta başka kimse yokmuş ve adam aklını kaçırmış. Kadının yüzüne vurmuş ve kadın yere düşmüş."

"Ne yaptın baba?"

"Yapmam gerekeni yaptım. 911'i aradım ve sonra arabada bulundurduğum sopayla o orospu çocuğunun kafasına vurdum. Onu kaldırdım, arabama binmesine yardım ettim ve kaçtık."

"Doğruca buraya mı geldin?" Brick hesaplamaları yaptı.

"Dosdoğru. Altı saat. Biz ayrıldıktan yaklaşık kırk dakika sonra polis tarayıcıları otoparkta bir gasp kurbanı tespit etti."

"Siktir."

"O lanet olası bir canavar, evlat. Buna ilk elden şahit oldum. Bunu her mahkemede söyleyeceğim."

"Dua et de fırsat eline geçsin. Kiminle uğraştığını biliyor musun? Adama kimi getirdiğini biliyor musun? Kapımın eşğine?" Kadınına. Geleceğine.

"Biliyorum." William'ın ses tonu ciddiydi. "Ama başka ne yapmam gerekiyordu, Will?"

"Brick," diye düzeltti otomatik olarak.

Babası gözlerini kırıştırdı. "Tuğla mı? Tuğla duvar gibi mi?"

"Oldukça fazla." Bir elini alnına götürdü. Şu anda yapması gereken o kadar çok şey vardı ki. Bu konuşmayı yapmak için yapması gereken çok fazla hazırlık vardı. "Bak, kendini evinde hisset. Ya da her neyse. Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor."

"Elbette," dedi William. "Sakıncası yoksa gidip Cami'yi kontrol edeceğim. Yolda biraz kaynaşmıştık."

"Peki. Her neyse," dedi Brick, çoktan hazırlıklara dalmıştı. Babası aceleyle mutfığa doğru gitti.

"Brick Amca?" Hadley en alt basamakta belirdi, eli tırabzana dolanmıştı.

"Evet, Had?" dedi bıkkınlıkla. Korunması gereken bir ev dolusu kadın vardı. Bunu acı sona kadar reddedecek bir ev dolusu kadın. Ve kendi babası bir deliyi kışkırtmıştı.

"Remi Teyze'nin arkadaşını buraya getirdiği için o adama kızgın mısınız?"

Evet. "Hayır. Ben...

endişeliyim." "Başı belada mı?"

Elinden geldiğince çocukları çirkin gerçeklerden korumaya çalışırdı. Ama bu durumda, masumiyetin ihtiyata göre arka planda kalması gerekiyordu.

"Öyle. Ve o bela buraya da gelebilir Hadley. Bu yüzden gözünü dört açmanı istiyorum. Sen iyi bir gözlemcisin. Bu eve ya da Remi teyzene fazla ilgi gösteren birini görürsen haberim olsun. Anladın mı?"

Ciddiyetle başını salladı. "İzlemeye devam edeceğim."

İçgüdüsel olarak kıza tek koluyla sarıldı ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Hepimiz iyi olacağız," diye söz verdi.

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Yapacağımızı biliyorum. Sen buradasın."

"Git kardeşini kontrol et, tamam mı? Mega'nın dişlerini benim diş fırçamla fırçalamadığından emin ol."

Ona bir gülümseme attı ve merdivenlerden yukarı kayboldu.

Düşünmek için kendine bir süre verdi ve sonra pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı.

Brick: Acil durum. Benim evim. Ne kadar çabuk gelebilirsin?

Kan mı var yoksa kahve içmeye vaktim var mı?

Brick: Kan yok. Ama gitmesini sağla.

Beş dakika içinde orada ol.

Brick ön kapının sürgüsünü kilitledi ve merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Remi'yi kendilerinininkinin yanındaki misafir yatak odasında buldu. Yatağın üzerine kendi giysilerinden birkaçını sermişti ve yatak yastıklarını karate stilinden çok şiddetle doğruyordu.

Odanın içinde hareket ederken onu izledi. Çenesinde ve omuzlarında gerginlik vardı. Birkaç dakikada bir durup derin bir nefes alıyordu. Tekrar tekrar, nefes verene kadar gerginlik artıyor ve yükseliyordu.

"Siktir," diye mırıldandı nefesinin altında. İşe yaramaz bir yastığı duvara fırlattı ve ellerini yüzüne götürdü.

Ona doğru gitti, kollarını ona doladı ve sıkıca tuttu.

"Onu daha önce dışarı çıkarmış olsaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı," diye fısıldadı göğsüne doğru. "Onunla konuşup ikna etseydim. Hatta onu kaçırıp bagajıma atsaydım ve Rhode Island'a gitseydim."

"Bunların hiçbirisi senin suçun değil."

"Babanın da değil," diye karşılık verdi.

Çenesini sıkı. "Vorhees'i doğruca sana getirecek."

Geri çekildi ve ona baktı. "İkimiz de onun her zaman benim için geleceğini biliyorduk. Onu asla buraya getirmemeliydim." Sesi kırıldı,

ve kalbinin bir parçasını da beraberinde götürdü.

Ona sıkıca sarıldı, onu orada, göğsünde, kollarının arasında güvende tutabilmeyi diledi.

"Beni dinle, Remington. Bunların *hiçbiri* senin suçun değil. Her şey bu şekilde geliyor. Nasıl başladığını unutmamanın bir anlamı yok. Önemli olan bunu nasıl sonlandıracağımız."

"Umarım taşaklarına ayağımı sokmamla son bulur," diye fısıldadı şiddetle.

Adamın ona asla bu kadar yaklaşamayacağına yemin etti. Çünkü eğer yaparsa, bir çift kelepçe ve bir hapisane hücresi yeterli olmayacaktı.

"Camille'e odaklanmanı istiyorum. Konuşmak zorunda kalacak."

Remi'nin elleri sanki aralarındaki boşluğa dayanamıyormuş gibi eşofmanını yumrukladı. Bu duyguyu biliyordu.

"Senin için gelecek Brick."

Tanrı'nın böyle olmasını umuyordu. Remi'nin rüyalarına musallat olan adamla şansını denemek istiyordu.

"Böyle düşünme," dedi ona, elini saçlarının üzerinde gezdirerek. Parmaklarını tüm o kırmızı altının arasından kaydırmak onu rahatlatmıştı.

"Camille için gelecek. Ve benim için. Ve senin için çünkü bu beni incitecek."

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim." Önce cehennem ateşinden geçecekti.

"Yapmayacağına biliyorum."

O güzel yeşil gözlerde başka bir şey oluyordu. Bir başka endişe daha su yüzüne çıkmıştı.

"Bana başka neyin yanlış olduğunu söyle," dedi huysuzca.

Titrek bir nefes aldı. "Benim bir sorunum mu var da bana... Camille'in evde incitildiği zamanki gibi davranılmasını istiyorum?"

Kalbi göğsünün içinde yuvarlandı. Brick gözlerini kapadı ve bir nefes aldı. "*Remington*."

Tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve adamın kalbini kırdı. "Farklı olduğunu *bilyorsun*."

Burnunu çekti. "Farklı *olduğunu* biliyorum. Ama bu bende bir sorun olduğu anlamına mı geliyor ki en iyi arkadaşımdan hoşlanıyorum..."

"Bebeğim, buraya gel." Onun bu yolda tek başına endişelenmesini izlemeye dayanamıyordu. Yatağa oturdu ve onu kucağına çekti. "Birlikte ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Teknik olarak Camille ve Warren'ın bir anlaşması yok mu? Ya Camille kalır ya da Warren onu öldürür."

Brick başını onun çenesinin altına sıkıştırdı. "Bu farklı. Bana birlikte yaptığımız hiçbir şeyin yanlış olmadığını söyleyen sendin."

Başını salladı. "Ve ben buna inanıyorum. Gerçekten inanıyorum. Sadece şu anda kafamda karışık bir his var. Sanki bunu istememeliymişim gibi. Ya da bana kendimi bu kadar güvende hissettirmemeli? Yani bilmiyorum, değerli mi?"

Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Bebeğim, aramızdaki şey farklı. Bu benim seni fiziksel güçle kontrol etmem değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Başını salladı. "Bu kontrolle ilgili, ama sen beni kontrol etmek istemiyorsun. Sana teslim olmamdan hoşlanıyorsun."

Bunun için yaşadı. Remi gibi vahşi bir yaratığın kontrolü ona bırakması, onunla ilgilenmesi için ona güvenmesi güçlü bir tahrikti. İçinde var olduğunu bilmediği bir boşluğu doldurdu.

"Seviyorum," diye kabul etti. "Ve sen de bana boyun eğmeyi ve kontrolü ele geçirmeme izin vermeyi seviyorsun. İkimiz de bundan bir şeyler kazanıyoruz. Bu karşılıklı bir anlaşma. Karşılıklı bir tatmin. Seni asla bu şekilde incitmeyeceğimi biliyor musun?"

"Ben öyle davranıyorum diye aptallık etme," dedi Remi.

"O zaman şunu da anlamalısın ki, Vorhees'in Camille'e zarar verdiği gibi biri sana zarar vermeye kalkarsa, onun işini bitiririm."

Adamın kollarında kaskatı kesildi ve adam parmaklarıyla boynunda küçük daireler çizmeye başlayana kadar da gevşemedi.

"Seni küçük düşürmeye ya da kontrol etmeye çalışmıyorum Remi. Sana ihtiyacın olanı vermeye çalışıyorum. Karşılığında sen de bana aynısını vereceksin."

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu usulca, onun karşısında eriyerek.

"Kontrol edilemeyen Remington Ford'a her dediğimi yaptırmaktan zevk alıyorum. Ama bebeğim, kıyafetlerimiz üzerimizdeyken ve insan içine çıktığımızda, bana itaatkârlık taslamaya başlarsan, aklımı kaçırırım. Senin vahşi tarafını seviyorum. Korkusuzluğunu seviyorum. Beni çıldırtsa bile bağımsızlığını seviyorum. Seni almama izin verdiğinde, kendini bana verdiğinde? Dünyada teslim olacak kadar iyi olduğumu düşünmenden daha sarhoş edici bir şey yok."

Çalıştığı çiftliğin her kış topladığı vahşi aygırlardan biri gibiydi. Buna kırma derlerdi ve bazı adamlar bu işe atın ruhunu kırmak niyetiyle girişirdi. Ama en gerçek haliyle bu, vahşi bir hayvanın saygısını kazanmakla ilgiliydi. İsteksiz saygı

at daha az vahşi. Başka birinin oturmasını da kolaylaştırmıyordu. Ama bu saygıyı kazanmak Brick'e, onu alıp kırmasından daha fazla erkek gibi hissettiriyordu. Korku saygının yerini tutamazdı.

Ve bu Vorhees'in anlamadığı bir şeydi.

Tuttuğu nefesini dışarı bıraktı. "Şimdi, bak, sen böyle söyleyince, kafam karıştığı için kendimi aptal gibi hissediyorum. Yani, 'Hey, Camille, Brick beni yere yatırıp şaplak attıktan sonra Pazar gününe kadar altmış şekilde becerdiğinde gerçekten heyecanlanıyorum' demeyeceğim."

Aleti ona karşı kıpırdandığında inledi. Kadın daha da yaklaştı. "Ama artık bu konuda kendimi suçlu hissetmeme de gerek yok."

"Bu kadar kolay mı?" diye sordu.

Kollarını onun boynuna doladı. "Bu kadar kolay. Yaptığın şeyi beni memnun etmek için yapıyorsun, canımı yakmak için değil. Ve seni memnun etmek benim zevkimi stratosfere yükseltiyor. Sonunda birbirine uyan iki eksik yapboz parçası gibiyiz."

Onun parmağında bir yüzüğe ihtiyacı vardı. Onu kendisine bağlayan o kağıt parçasına ihtiyacı vardı.

Ona sessizce sarıldı ve canını sıkkan bir sonraki şeye geçmesini bekledi. Yüzeyin altında kaynadığını hissedebiliyordu.

"Hazır konu açılmışken," diye söze başladı.

Gülümsedi ve başının tepesine bir öpücük kondurdu.

"Bunu hiç... başka biriyle... yaptın mı?" Parmakları adamın ensesindeki saçları çekiştiriyordu.

Kendisine bakması için çenesini yukarı doğru itti. "Bir tek sen varsın." O her zaman öyleydi. Yıllar önce bir şekilde bunu biliyordu ve bekledi.

Yanlış adımlarla geçen on buçuk yılın ardından birbirlerine geri dönmenin yolunu bulmuşlardı.

"Yani Audrey ile bile mi?" diye sordu kısıp bir sesle.

"Hayır," dedi, bir eliyle saçlarını okşadı ve ışığın altında parıldamasına hayran kaldı. Aklına gelen bir düşünce onu gerdi. "Öyle mi?"

"Audrey ile mi? Hayır," dedi ciddiymiş gibi davranarak. "Remi," diye uyardı.

Başını iki yana salladı. "Nasıl isteyeceğimi bile bilemezdim," diye itiraf etti.

Yavaşça gevşedi. "Senin başka biriyle birlikte olduğunu düşünmekten nefret ediyorum," diye itiraf etti.

"Nasıl hissettiğimi düşün,"

dedi. "Ne hakkında?"

"Audrey ile evlendiğinde. Düğün gecenizde. İlk yıldönümünüzde. Ben ve Spence olsaydık ne olurdu bir düşünsene," dedi.

Sanki kaburgalarının arasına bir bıçak saplamış gibi, acının dilimi anlıktı. Buna nasıl dayanabilirdi? Onu ziyarete geldiklerinde kahvaltı masasında nasıl görünürdü? Dördü arkadaş olabilir miydi? Kardeşinin sahip olduğu kıza özlem duyarken?

"Tanrım. Remi," dedi. Kalbi sanki bir mengenenin içindeymiş gibi hissediyordu.

"Düğün gününü hatırlıyorum," diye devam etti, onun kendisini affetmesi için yerde sürünmesine bir saniye kaldığından habersiz. "Buradaydım. Ailemin evinde. Odamdaydım. Bensiz gitsinler diye onlara grip olduğumu söyledim. O kiliseye yaklaşamazdım. Daha fazla burada kalamazdım. İkinizi birlikte çok mutlu göreceğimi bildiğim halde. Ben olmak isterken olmazdı. Sen yemin ederken birikimlerimi boşalttım ve Chicago'ya bir bilet aldım."

Onu terleten yeminler. Audrey'i sevmiştii. Kendi tarzında. Ve o da en azından onun fikrine aşık olmuştu. Ama bu asla doğru olmamıştı.

"Bebeğim."

"Bencilce ama bunu benim için sakladığına sevindim," dedi.

"Sadece senin için," dedi adam şiddetle.

Yavaşça nefes verdi. "Audrey ve Spencer'dan bahsetmişken. Birlikte olsalar üzölür müydün?"

Brick omuz silkti. "Neden umurumda olsun ki?"

Kollarını onun boynuna doladı ve sıktı. "İyi cevap, çünkü bence sevişiyorlar."

"Lafı açılmışken, az önce kız kardeşini verandamızın merdivenlerinde utanç yürüyüşü yaparken yakaladım."

Remi ona karşı kıvrandı. "Sen ciddi misin?"

"Koşuya çıktığını söyledi."

"Benim kız kardeşim koşmaz," diye alay etti.

"Kyle'ın hukuk faköltesi tişörtünü giyiyordu."

"Ne tuhaf bir gün," dedi ona sırtarak.

"Seni seviyorum, Remington." Kendisinden daha güçlü bir akıntı tarafından sürükleniyormuş gibi hissediyordu. Bu hem dehşet verici hem de heyecan vericiydi.

"Seni seviyorum Brick. Şimdi aşağı inelim, herkesin sorunlarını çözelim ve yatağa dönelim ki seni ne kadar sevdiğimi ağzımla sana gösterebileyim."

Brick kendi yemek masasında oturuyor ve içinde alevlenen öfkeyi fark etmemeye çalışıyordu. Camille Vorhees karşısında oturmuş, Remi'nin tuttuğu suyu dikkatle yudumluyordu.

boştaki eli.

"Bunu burada yaptığınız için size minnettarım," dedi Camille, sanki bu içgüdü ona aşılانmış gibi otomatik olarak ev sahibesi rolünü üstlenerek.

Şef Ford masanın başından, "Bunun gerekli olduğu için üzgünüm, Bayan Vorhees," dedi. "Ama bize güvendiğiniz için minnettarım. Nereden başlamak istersiniz?"

"Avukatımla konuştum. Yarın koruma emri ve boşanma davası açacak," dedi Camille. "Durumu kolluk kuvvetleriyle görüşmemin ihtiyatlı olacağını düşündü."

Darlene başıyla onayladı. "Bilgileri alıp Illinois yetkililerine ileteceğiz çünkü iddia edilen istismar orada gerçekleşmiş."

"İddia mı?" Remi tersledi. "Bizi lanet olası bir uçurumdan aşağı attı. Bunda iddia edilecek bir şey yok."

"Remington," dedi annesi keskin bir sesle, sonra da kayıt cihazını işaret etti.

Remi kayıt cihazına orta parmağını çevirdi.

Brick uzanmak, ona dokunmak, bedeniyle ona güven vermek istiyordu.

"Neden siz ikiniz gidip bize çay, kahve ya da dondurma getirmiyorsunuz?"

Brick ve kızının arasına bakarak önerdi.

Camille, Remi'ye cesaretlendirici bir gülümseme verdi. "Devam et. Ben iyi olacağım." Remi ve annesi ayağa kalkarken anlamlı bir bakış paylaştılar.

Brick onu odadan çıkarken takip etti.

Remi, "Camille'i daha rahat hissettirmek için mi bize yoğun iş veriyor yoksa yaptığı bazı şeyleri dinlemenin benim için işkence olduğunu biliyor mu bilemiyorum," diye yakındı.

Kendini daha fazla tutamadı ve saldırdı. Brick onu adımlarının ortasında yakalayarak kollarına aldı ve diğer misafirlerin kahve doldurup krep yediği mutfığa götürdü.

Oturma odasına adım attı ama onu henüz yere bırakamadı.

"Onun ölmesini istiyorum Brick. Bunun merhametsizlik ve kötü karma olduğunu biliyorum. Ama o lanet olası bir canavar ve hayatının sona ermesini istiyorum. Başka türlü asla durmayacak," diye fısıldadı.

Daha sıkı tutundu, konuşmıyordu.

"Bir koruma emri onu güvende tutmayacak. Aksine, durumu daha da kötüleştirecek. Şimdi anlıyorum. Kalmak daha güvenliydi. Her zaman onu öldürmeye çalışmasıyla bitecek olsa bile. Aslında o şeytanın evinde yaşamak daha güvenli."

Brick nefes alamıyormuş gibi hissetti. "*Remi*," diye mırıldanmayı başardı sonunda. Geri çekildi ve ona baktı. Yüz ifadesi yumuşamıştı.

"Merhaba,

Sorun yok, koca adam. Hiçbir yere gitmiyorum. Kesinlikle cinayetten hapse girmeyeceğim. Kaza süsü veririm."

"Remi," dedi tekrar. "Buraya gelecek. İzleri takip edecek ve seni ve Camille'i burada bulacak."

Ellerini yüzüne götürdü ve avuçlarını sakallarının üzerinde gezdirdi. "Ve sen onu durduracaksın. Camille'in yanına yaklaşmasına izin vermeyeceksin ve sadece taşaklarını boğazına yerleştirebilmem için yeterince yaklaşmama izin vereceksin."

"Yapamam-" Durakladı ve boğazını temizledi. "Seni kaybedemem."

Kollarından kurtulmaya çalıştı ama o sadece kollarında hareketsiz kalana kadar daha sıkı tuttu.

"Bana bak," diye emretti, sesi sabitti. "Bana bak. Beni, Camille'i ya da bir başkasını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağım. Tamam mı?"

"Onun senin yakınında olduğu düşüncesine katlanamıyorum." Sesi titriyordu. Kız onun için çok değerliydi. Ona bir şey olursa hayatta kalamazdı. Biri onu elinden almaya çalışırsa yaptıklarından sorumlu tutulamazdı.

Yüzünü göğsüne bastırarak ona sıkıca sarıldı. Adam başının arkasını kavradı ve onu orada tuttu.

"Gel beni resim yaparken izle."

Kaşlarını çatarak onu serbest bıraktı. "Seni izlememe izin mi vereceksin?"

"Bir süre içeride kalacaklar. Camille'in rapor etmesi gereken pek çok olay var. Size yaratıcı sürecin perde arkasına bir bakış atacağım."

Onun kendisini stüdyoya götürmesine izin verdi ve kapıyı kilitleyip perdeyi çektiğinde bir gülümsemeyi bastırdı. Onunla konuşmadığı zamanlarda bile kapı kilitlenmemiş, perde açık kalmıştı.

"Haydi," diyerek onu rampadan aşağı, kaosuna doğru çekti.

Yapması gereken hazırlıkların baskısını hissederek tereddüt etti. Ama bunu hep istemişti. Her zaman sihrin nasıl ortaya çıktığını görmek istemişti.

"Şarkıyı senin seçmene bile izin vereceğim," dedi ve onu şövalenin yan tarafındaki boya sıçramış bir tabureye oturttu. Telefonunu uzattı ve ona müzik uygulamasının yönünü gösterdi.

Üzerinde çalıştığı tuvali yolundan çekip yerine yeni bir tuval koyarken onu izledi.

Saçlarını yüksek bir düğüm haline getirirken yerdeki örtü çıplak ayaklarının altında kırıştı.

"Bir şarkı seçtin mi?" diye sordu.

Adam başını salladı. "Sen seç."

"Centilmenlerin seçimi," diye ısrar etti. "Hangi şarkı size buradaki yazları düşündürüyor?"

İlham geldi. Dudaklarını bükerek yazdı ve oynat tuşuna bastı.

Neil Young hasat ayları hakkında şarkı söylemeye başladığında sinsî bir gülümsemeyle "İyi seçim," dedi.

"Kız kardeşinin düğününde bununla dans etmiştik," dedi. "Biliyorum. Sesini aç."

Kendisine söyleneni yaptı ve kızın ritimle sallanmaya başlamasını izledi. "Güzel şarkı," dedi tekrar, vücudu her notada gevşiyor gibiydi.

Hemen bir fırçaya uzanmadı. Onun yerine, renkleri düzenlemeye başlamasını izledi. Pembeler, kırmızılar, turuncular. Başını tavana doğru eğerek mavi ve moru ekledi.

Hayranlıkla izledi, onun gördüklerini görebilmeyi diledi. Keşke onun kafasının içinde olabilseydi. Belki o zaman sonunda ona yeterince yakın hissedebilirdi.

Aletlerini düzenlerken şarkı eşliğinde dans etti, mırıldandı ve sallandı. Fırçalar, palet bıçakları, temizleyici kavanozları. Paleti ince bir dilimdi.

Diğer tüm müziklerden, diğer tüm resimlerden lekelenmiş akrilik. Yaratıcılığın gökkuşağı renginde bir yankısı.

Brick, Remi'nin renkleri teker teker palete damlatmasını ve ardından uzun ince bir fırçayı turuncu ve beyazın üzerinde gezdirerek renk gittikçe açılana kadar döndürmesini izledi.

Kadın kolunu karlı beyaz tuvale doğru uzatırken nefesini tuttu. Temiz, boş bir alana. İyileşmiş bileğinin ustaca bir hareketiyle, beyazın üzerinde dört inçlik bir mandalina parçasını kaydırды. Tıpkı onun hayatına, boş tuvaline yaptığı gibi, renk kattı, katmanladı, dokulandırdı, boşluğu hayal edebileceğinden daha güzel bir şeye dönüştürdü.

Bir mucizenin gerçekleşmesine tanık olmak gibiydi.

Elleri dizlerinin üzerinde yumruk oldu. Mucizenin bir parçası olmak istiyordu. Ona dokunması gerekiyordu. Karar vermeden ayağa kalktı ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

Tabloyu doğrudan gördüğünde bunu fark etti.

Paleti yere bıraktı ve başını eğerek şimdiye kadar yaptıklarını inceledi.

"Üst kattaki gibi." Sesi boğuk çıkıyordu.

Onun tişörtünün içinde kendini beğenmiş bir ifadeyle duruyordu. "Tabii ki öyle. Aynı şarkı. Sadece artık çok daha yetenekliyim."

Onların şarkısını daha önce resmetmişti. Onunla dans ettiğini hatırlıyordu. O anı anmak istemişti. Onu o zaman da sevmiştir, şimdi de.

Brick dizlerinin üzerine çöktü ve onu kendine çekti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı adam tişörtünün eteklerini yukarı doğru iterken. Kızın iç çamaşırı giyme zahmetine bile girmediğini fark ettiğinde inledi.

"Seni sevmeme izin ver."

Hızla kadının bacağına omzunun üzerinden geçirdi ve ağzını kadının pürüzsüz, yumuşak kıvrımlarına bastırdı.

Kadının nefesi doğrudan adamın birden çelik gibi sertleşen sikine gitti. Çoktan ıslanmıştı.

"Benim için hazırsın," dedi şaşkınlıkla ve dilini onun tadına bakmak için dışarı çıkardı. "Resim yapmak seni tahrik ediyor mu?"

Remi onun üzerinde nefesini içine çekti ve başını salladı. "Beni izlemen beni tahrik ediyor. Kendimi... ele geçirilmiş hissediyorum."

Adam kızın seksine karşı hırladı ve kızın bacakları titremeye başladı.

Bu dünyada ona Remington Ford'un dar, ıslak amından daha fazla ev gibi gelen hiçbir şey yoktu. İki parmağını onun ıslak açıklığına soktu ve kaygan kıvrımlarını dillemeye başlarken şükran dolu bir dua mırıldandı.

Tadı sarhoş ediciydi. Ve sadece ona aitti. Onu lanet bir kral yapmıştı.

Boğazından tırtıklı bir inilti koptu ve siki kabardı. Bir eliyle eÇofman altından kurtulurken diğer eliyle kızın küçük, sıcak amcığını okÇadı. Parmaklarıyla onu becerirken, diliyle onu çalıştırırken, tacından akan döller damla beze damlıyordu.

"Aman Tanrım."

Kızın kırık, soluk soluğa hıçkırıkları adamın elini demir gibi sıkmasına neden oldu.

Şimdi yüzüne doğru eğiliyordu, omzunun üstündeki ipeksi bacağı onu daha da açmak için eğilmişti. Onu üçüncü bir parmağıyla ödüllendirerek iyice gerdi.

Dilini tam olarak doğru basınçla klitorisinin üzerinde dans ettirdi.

"Brick," diye fısıldadı. "Beni boşaltacaksın."

Kendine engel olamıyordu. Onun için yanıp tutuşuyordu. Eli kökten uca doğru sarsıldı ve yumruğunun üzerinde biriken kalın bir nem damlası daha bıraktı. İnledi, bacakları titrerken titreşim onun zevkini başka bir seviyeye çıkardı.

Dilini sertleştirerek, parmakları sert ve hızlı bir şekilde içine pompalarken klitorisi üzerinde çalışmaya başladı. Kendisini de aynı hızda mengene gibi kavramıştı.

Kadının muhtaç kaslarının parmaklarında titrediğini hissetti ve neredeyse kendisi de boşalıyordu.

Yapması gereken o kadar çok şey, yapması gereken o kadar çok hazırlık, ilgilenmesi gereken o kadar çok detay vardı ki ama şu anda Remi'nin orgazmından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Etrafında paramparça oldu, boşalırken amcığı parmaklarını sertçe sıktı. Adam da tam onun yanındaydı, salıverilmesinin ilk fışkırması bir gayzer gibi patlayarak şaftına doğru yol aldı.

Onu orgazmı boyunca yaladı ve becerdi ve bu süreçte kendini kuruttu.

İkisine de tam olarak neyin tehlikede olduğunu hatırlatıyordu.

"BİR DAKIKANIZ VAR MI, ÇAVUŞ?" Şef Ford sordu.

Brick tok ve gevşek bacaklı Remi'yle paylaştığı krep tabağından başını kaldırıp baktı. "Elbette."

Başını yan verandaya doğru salladı ve adam da onu dışarı kadar takip etti. "Elimizde güçlü bir dava var," dedi. "Altı ay boyunca Yaralanmaları belgeleyen fotoğraflık kanıtlar. Her olayın günlüğü."

"Akıllıca."

"Tutuklama için hızlı hareket etmeleri konusunda Illinois'li çocuklara elimden geldiğince baskı yapacağım."

"Ama?" diye sordu, satır aralarını okuyarak.

"Sanırım ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz."

Başını salladı. Vorhees gibi bir adamın gücü ve parası vardı. Bu da adamlarının olduğu anlamına geliyordu. Adalet sistemi, bu ek karmaşıklıklar olmasa bile, pek de hızlı hareket etmiyordu. Ve profesyonel nezaket, başka bir eyaletteki küçük bir adada yaşayan bir polis şefi söz konusu olduğunda bir yere kadar uzanıyordu. Onu tutuklatabilseler bile, bir saat içinde kefaletle serbest kalırdı.

"Başka bir şey daha var," dedi Darlene, onu incelemek için arkasını dönerek. "Kurbanımız kazadan bu yana sadece evde iyileşmekle kalmadı. Kendi başına küçük bir araştırma yapıyor. Görünüşe göre bu fikri kızımından almış."

Brick gözlerini kapattı. "Neyle karşı karşıyayız?"

"Elinde Federal Seçim Komisyonu'nun ilgilenebileceği bazı bilgiler var."

"Kampanya finansmanı ihlalleri mi?" diye sordu. Kadın başını salladı. "Ve bazı seçim sahtekârlıkları." "Kanıt mı?"

"Bir soruşturma için yeterli. Hatta, halihazırda incelenmekte olan bir konu bile olabilir. FEC davalarını tam olarak yayınlamıyor."

İçinde küçük bir umut alevi yanmaya başladığında kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Bir insanın mali suçlar için istismardan daha ağır bir ceza alması sizi hiç kızdırıyor mu?" Darlene düşündü. "Eğer kadın koruma emri alırsa ve adam bunu ihlal ederse, bu sadece bir tokat olur. Parmaklıklar ardında bir yıl bile değil. Ama kendine bir seçim satın alıyorsun ve birdenbire hukuk sistemi bunu önemsiyor."

"Şimdi ne yapacağız?" Brick sordu.

"Geri dönüp raporu yazacağım. Yola çıkmadan önce birkaç telefon görüşmesi yapacağım ve ardından belediye başkanını bilgilendireceğim. Mackinac'ta bir şeyler olacaksa hazırlıklı olmalıyız."

"İş o noktaya gelmemeli. Onu evine götürmeliyiz" dedi.

"Biliyorum. Bak ne diyeceğim, sen raporu yaz, ben de Chicago'da ve FEC'de telefona cevap verecek birini bulmaya çalışayım."

Elleri iki yanında yumruk oldu. Gerçek tehlike pusuda bekliyordu

Darlene ona bakarak, "Unutma Brick," dedi. "Biz iyi adamlarız."

Kanunun o tarafında kalacağını söyleyemezdi. Remi'nin hayatı tehlikeyken olmazdı. Kurallar artık geçerli değildi ve hayatında ilk kez doğru ve yanlış arasındaki gri alanın siren çağrısını hissetti.

Remi ön kapıdan çıkmadan önce ev sakinlerinin yumurta hazırlamanın ve yumurtanın tadını çıkarmanın en iyi yolu hakkında hararetli bir tartışmaya girmelerini bekledi. Nisan ayıydı ve

Dün kırk dokuz derecelik ılık bir hava etkilemişti, ancak o sabah hafif bir dondurucu yağmur püskürüyordu.

Brick dün gece eve gelmemişti. Geç saatlere kadar Camille'le konuştuktan sonra geceyi onun büyük yatağında tek başına geçirmişti. Bugün olanları geçiştirmişler ve tartışılması gereken sonraki adımları görmezden gelmiş gibi davranmışlardı.

Bunun yerine, ayak tırnaklarını boyayıp filmler, erkekler ve Sanat.

Ama gün ışığında, Remi bu gerginliği görmezden gelemezdi. göğsünde hissediyordu. Camille'in avukatı boşanma davası açtığında ve bir koruma emri istediğinde Warren'ın bir eldiven göreceğini herkes gibi o da biliyordu. Brick ikisinin birlikte çekilmiş fotoğraflarıyla onu zaten kıskırtmıştı. Bu sadece Warren'ın mümkün olan her şekilde kendini kurtarma ihtiyacını artıracaktı. Bu da değer verdiği herkes için tehlike anlamına geliyordu.

Tek iyi yanı, raporların halka açıklanması ve aktif bir polis soruşturmasıyla tüm dünyanın izliyor olacak olmasıydı. Ve Camille'in peşine düştüğünde, hazır olacaktı.

Yeterince iyi olmadığını düşündü, kapüşonunu yukarı çekip aceleyle şehir merkezine doğru ilerledi.

Bugün dışarıda hava koşullarına göğüs geren, hediyelik eşyalarını alan ve koşarken sıcak çikolata yudumlayan birkaç fudgie vardı.

Ama genel olarak sessizdi. Sokaktaki yabancılar iki kez bakmasına neden oluyordu, soğuk yağmur görüşünü bulanıklaştırırken her adam Warren'a daha çok benziyordu. Brick'le konuşması gerekiyordu. Bundan sonra ne olacağını ve nasıl yardım edebileceğini öğrenmesi gerekiyordu.

Onu görmeye ihtiyacı vardı. Ona dokunmaya. Onun gerçek, sağlam ve onun için orada olduğuna dair kendini rahatlatmak için.

"ÜÇÜNCÜ WILLIAM EUGENE CALLAN."

Remi, Brick'in on dört numara botları, soğuk kahvenin çekirdeği gibi görünen şeyden bir saniye sonra istasyonun zeminine belirsiz bir şekilde çarptığında gülümsemesini gizledi.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını masasına dayamıştı. Adamın ellerinin topuklarının iki gözüne de saplanmış olması olmasaydı, bu rahatlığın resmi olabilirdi.

O mavi gözler bu sabah daha kırmızıydı. Saçları, sanki geceyi elleriyle boğuşarak geçirmiş gibi komik tutamlar halinde havaya kalkmıştı. Üniformasının gömleği kırıkmıştı.

"Remi," diye homurdandı.

O anda onu öyle şiddetli sevmişti ki nefesi kesilmişti. "Dün gece bir şey unuttun."

"Öyle mi?" şaşkın ve bitkin görünüyordu. Kollarını ona dolamak ve sıkıca sarılmak istedi.

"Eve gelmeyi unuttun."

Adam ona doğru uzandı ve kadın adamın güçlü kollarına girerek yüzünü göğsüne gömdü. Adam yanağını onun başının üstüne yasladı ve bir an için tüm dünya yeniden doğru hissetti.

"Remington, bu iş bittiğinde sana sormak istediğim büyük bir soru olacak," diye gürledi.

Kalbi acil bir SOS sinyali verdi.

Adamın yakışıklı yüzüne bakmak için geri çekildi. "Ne tür bir soru?"

Başparmağını kadının avuç içlerinin üzerinde gezdirdi. "Büyük bir tane."

Kalbi çarptı ve sonra yeniden çalışmaya başladı. Yüzükler ve Brick'in dizlerinin üzerine çöktüğü görüntüler kafasında dans etti. Nedense dehşete düşmüş gibi hissetmiyordu.

"Her zaman şimdi sorabilirsin," diye masumca önerdi. "Burada yaşadığımız karmaşa dikkatimizi dağıtır."

"Hayır demeyi çok zorlaştırıyorsun," dedi ve başının üstüne bir öpücük bırakmadan önce boyunun tamamına kadar yükseldi.

"Bu yönümü seviyorum," diye fısıldadı.

"Ben de öyle bebeğim. Ama cevabım hala hayır. Bu iş bittiğinde. Sen ve Camille güvende olduğunuzda."

Ona baktı. O vahşi mavi gözlere. Adamın çene yapısına. "Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Sadece beni değil arkadaşımı da güvende tuttuğunuz için. Kız kardeşime ve çocuklarına evini açtığın için. Arkadaşımı bana teslim ettiğinde babanın kafasını ısırmadığın için. Kardeşin ve eski karın için mutlu olduğun için. Brick Callan, bir kızı nasıl güvende ve özel hissettireceğini çok iyi biliyorsun."

Doğası gereği bir koruyucuydu. Tek amacı sevdiklerini güvende ve mutlu tutmak olan iri yarı, kara kara düşünen bir adamdı. Ve Remi, hayatının geri kalanını onun her zamanki cehennemini severek geçirecekti.

"Ben Şef Ford," dedi Darlene, polis sesi açık ofis kapısından içeri taşıyordu. Her ikisine de el sallayarak onları çağırdı. Brick, Remi'yi arkasından sürükledi ve Remi'yi arkasına alarak kapıya doğru ilerledi.

Remi, devasa insan dağının etrafına baktı, içinde hangi tehdidin yattığını merak ediyordu.

"Anlıyorum," dedi Darlene, sesi kırılmıştı. Remi bu ses tonunu tanıdı. *Hayal kırıklığına uğramış ve çok ama çok öfkeli bir sestir* bu. Bir yerlerde birilerinin başı fena halde dertteydi.

"Peki bu nasıl oldu?" diye sordu annesi, elindeki kalemle masasına vurarak kesik kesik vuruyordu.

Brick nefesinin altında küfretti.

Ahizeyi tekrar yuvasına çarptı ve bir anlık öfkeyle elindeki zımbayı önündeki dosya dolaplarının bulunduğu duvara fırlattı. "Orospu çocuğu!"

"Ne oldu?" Remi Brick'in arkasını dönmesini istedi.

"Nasıl oldu?" diye sordu.

"Polis bu sabah ofisinde olduğuna dair istihbarat almış. Üniformalılar geldi ve ofisini boşaltılmış buldu. Bilgisayarı gitmiş. Dosyalarının yarısı parçalanmış. Hiçbir yerde bulunamamış."

"Biri ona haber vermiş." Brick'in sesi istasyonun camlarını kaplayan karla karışık yağmurdan daha soğuktu.

"Öyle görünüyor. Onları uyarmıştım. Lanet yeleklerinin altında tutmalarını söyledim. Ama yine de onları Nancy Drew oynayan çocuklar gibi gösterdi," dedi Darlene, adım atmak için ayağa kalkarak.

"Sonra ne olacak?" Remi yüzünü Brick'in iri pazusu ile kapı çerçevesi arasına sıkıştırarak sordu.

"Sonra, o ahmaklar durumu kurtarmaya çalışıp Chicago bölgesinde onu arıyorlar. Şu anda uçağını kontrol ediyorlar. Bazı ortaklarının kapılarını çalıyorlar."

"Onu bulamayacaklar," dedi Remi, göğsüne buz gibi bir korkunun yerleştiğini hissederek.

Annesinin masa telefonu yine çaldı. "Ne?" diye tersledi selamlamak için. "Meksika mı? Geri çeviremez misin?"

Remi annesinin ofisinden uzaklaştı ve Brick'in masasına doğru yürüdü.

Bir an sonra onun sakinleştirici varlığını arkasında hissetti. "Bu senin endişelenmen gereken bir şey değil Remi."

"Biliyorum," dedi.

"Seni koruyacağım. O orospu çocuğunun sana ya da Camille'e yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Ya da bu adadaki herhangi birinin."

"Biliyorum," dedi tekrar.

Adam uzun bir süre sessiz kaldı ve kadın adamın bakışlarının ağırlığını üzerinde hissetti. "Ancak," diye başladı.

Gözlerini kapattı.

"Bu, hiçbir yere yalnız gidemeyeceğin anlamına geliyor. Camille de gidemez. Biz onu bulana kadar ikinizin de evde kalması gerekiyor."

"Meksika dedi," dedi annesine doğru başını sallayarak.

"Bu onun ailesinin uçağıydı. Bu sabah doldurdıkları uçuş planı. Chicago Polisi Cancun'da aile içi saldırı suçundan birini bulma konusunda pek endişeli değil."

"Onun o uçakta olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" diye tahmin etti.

Başını iki yana salladı. "Remi, zaten haberlere çıktı. Boşanma, taciz iddiaları ve şimdi de başarısız bir tutuklama. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı."

Gözlerini tekrar kapattı ve titrek bir nefes verdi. Camille'in canavara karşı sahip olduğu tek şey, küçük koruma kalkanı da elinden alınmıştı.

uzakta. Warren Vorhees'in artık kurtarılmaya değer bir yüzü yoktu. Çoktan mahvolmuştu. Ve artık yaşamaya değer tek bir şey vardı.

İntikam.

"Buraya geliyor," dedi.

"Dediklerimi yaptığın sürece sana yaklaşılamayacak."

Kendini tamamen çaresiz hissediyor ve bundan iğreniyordu. Brick ve annesi silahlarını kuşanıp tehlikeyle yüzleşmeye gidebilirlerdi. Ama o kendini içeriye kilitlemek ve başka birinin savaşı bitirmesini beklemek zorundaydı. Bu yanlış geliyordu. Çünkü bu herkesin olduğu kadar onun da savaşıydı.

Warren kan peşindeyse, o da öyleydi. Anahtarı kilide sokan kişi olmak istiyordu. Gücünün közünün sönmesini ve ölmesini izlemek istiyordu. Onun tam olarak ne olduğunun ortaya çıkmasını istiyordu. Uğruna yaşayacak hiçbir şeyi olmayan insanlık dışı bir canavar.

"Remington," dedi Brick, hırıltısındaki uyarı açtı.

"Ne?" diye sordu inatla.

"O bakışı biliyorum. Bu Round Island'da kaçırdığın yasadışı bir parti değil. Bu ölüm kalım meselesi. Bu savaşmak için eğitildiğim bir savaş. Kaybetmeyeceğim bir savaş. Ama sen de üzerine düşeni yapmalısın."

"Evet. Bana düşen aptal fildişi kulemde zor durumdaki genç kızı oynamak çünkü bir kez daha kendi başımın çaresine bakmaktan acizim." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Bu benim senin savaşında savaşmaya gitmem değil. Bu işte ortağız. Ve güçlü yanlarımıza göre oynamalıyız. Yani sen Camille'i tek parça halinde tutarken ben gidip kötü adamın suratını dağıtacağım. Şu anda sana ihtiyacı var. Parçalara ayrılmak üzere. Bu yüzden sana geldi. Çünkü güçlü olan sensin. Sen arkadaşını korurken ben de düşmanla savaşayım."

Ona ters ters baktı, sonra gözlerini devirdi. "Lanet olsun. Bu konuda gerçekten çok iyisin."

Onu göğsüne çekti ve çevrelerindeki yoğun boğa güreşi koşturmasını görmezden geldi. "Öyle mi? Büyük sorumu sorana kadar bekle."

"Brick, yemin ederim, 'Remington Honeysuckle Ford, bu gece benimle taco yer misin?' gibi bir şeye dönüştürürsen Ekstra büyük bir ceset torbası sipariş eder ve Grand Hotel'in gül bahçesinde büyük bir çukur kazarım."

Elini hafifçe yüzünde gezdirdi. Tatlı, yumuşak, yatıştırıcı bir dokunuş. "Taco için beni geri çevireceğini mi söylüyorsun?"

Dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. "Tabii ki hayır. Ben aptal değilim. Takoları yer, sonra da cesedini gömerdim."

"Sen harika bir kadınsın Remi."

"Evet, evet. Evet, evet. Ve sen de benim Warren Vorhees'i bir kadına elini sürdüğüne pişman edecek iri yarı dağ erkeğimsin."

"Alaycı olduğunu biliyorum. Ama yine de kulağa hoş geliyor."

Çapkınca karşılık vermesi istasyon kapısının açılmasıyla kesildi. İçeri çatık kaşlı iki takım elbise girdi. İlki, at boku rengine polyester bir takım elbise giymiş, uzun ve zayıf bir kadındı. İkincisi ise bebek yüzü bir adamdı, kaşlarını çatma alıştırmalarını aynada yapmış gibiydi ve denese bile sakal bırakamazdı.

"Kim bunlar?" Remi sordu.

"Federaller," diye

homurdandı Brick.

İzlediği tüm polisiye TV programlarına göre, bölgesel bir sidik yarışı gerçekleşmek üzereydi. Mackinac Adası tarihinde muhtemelen hiç olmamış bir şey.

"Oh, oğlum," dedi.

Brick onun kolunu tuttu ve yan kapıya doğru yönlendirdi. "Eve gidiyorsun."

"Ama ben annemin bu adamlara bağırmasını izlemek istiyorum."

Remi suratını astı. "Bunu senin için daha sonra yeniden canlandıracağım," diye söz verdi.

İçini çekti. "Peki. Ama yüz ifadelerini senin yapmanı istiyorum. ve aksanlar," diye ısrar etti.

"Tanrım, seni seviyorum." Seyircileri umursamadan onu çenesinden yakaladı ve ölesiye öptü.

Takım elbiselilere bakmayan diğer memurlardan birkaçı ıslık çalarak onayladı.

"Bu sefer eve gelmeyi unutma," dedi adam uzaklaştığında ve başının dönmesi durduğunda.

"Sensiz bir gece daha geçiremem."

Kapıya doğru yöneldi ama Brick onu durdurdu. "Turk? Remi'yi eve bırakabilir misin?"

"Kendim eve gidebilirim," diye alay etti.

Carlos masasından fırladı. "Elbette," dedi.

"Daha beş dakika önce ne hakkında konuşuyorduk?" Brick huysuzca sordu.

"Gerçekten hatırlamıyorum. Seni çıplak düşünmekle çok meşguldüm."

"Sen kötüsün."

"O ereksiyonla iyi eğlenceler koca adam," dedi, taşaklarına vurdu ve Carlos Turk'ü peşine takarak kapıdan çıktı.

S Özel Ajan Jana Brice hırslı bir baş belasıydı. Ortağı Genç Ajan Harold White ise sadece sinir bozucuydu. Sidik yarıştırmak için balık avlıyor ve

Adalet rozeti her yerdeydi. Brick ikisini de görür görmez sevmedi.

Neyse ki onlarla iyi geçinmek zorunda değildi. Bu, ilk beş dakikadan sonra kendini tutmaktan dilinde boğulacakmış gibi görünen şefe kalmıştı.

Darlene, "Küçük raporum masanıza geldikten on sekiz saat sonra kapımda belirlediğinize göre, zaten bir soruşturma yürütüyorsunuzdur diye tahmin ediyorum," diye düşündü.

White sandalyesinde sanki bando konserinden sıkılmış bir ebeveyn gibi kambur duruyordu. Bu sırada Brice dimdik oturmuş, düz kahverengi gözleri Darlene'inkilere kilitlenmişti.

Brick erkeklerin sidik yarışlarına alışkındı. Kadın unsuru yarışmayı daha incelikli ve daha korkutucu hale getirdi.

Özel Ajan Brice, "Bayan Vorhees ile mümkün olan en kısa sürede konuşmamız gerekiyor," dedi.

Şef Ford bir süre Brick'e baktı. "Bu ayarlanabilir. Çavuşum ayarlamaları yaparken siz de benimle tanıklarına ne tür bir koruma sağlayabileceğiniz hakkında konuşabilirsiniz."

"Benim" kelimesindeki özel bölgesel vurgu Brick'in dudaklarının bükülmesine neden oldu. Ofisten çıktı ve babasının telefon numarasını çevirdi.

"Brick!" William'ın sesi bir kez daha oğlunun aramasına sevinmiş gibiydi. Arka planda kadınların mutlu konuşmalarını duyabiliyordu. "Brick!

Bunun normalliği midesindeki düğümleri gevşetti. İki aydan kısa bir süre içinde, tek başına yaşayan bir bekârdan, evini aynı anda çok sayıda saç kurutma makinesinin sigortasını attıracak kadar çok insanla paylaşan bir bekâra dönüştüğüne bir kez daha hayret etti.

"Baba, birkaç federal ajanla birlikte eve uğrayacağım. Camille, Remi ve muhtemelen seninle konuşmak istiyorlar."

"Tamam," dedi babası, bekleyerek.

"Bir ajan tarafından sorgulanmak istememeniz için herhangi bir neden olması ihtimaline karşı sizi uyarmak istedim."

Bir süre sessizlik oldu.

"Baban için endişeleniyor musun?" William sordu.

"Hayır. Sadece bir tür çatışma olacaksa orada olmaman için sana bir fırsat veriyorum."

"Evlat, ben yıllardır doğru yoldan ayrılmadım. Ama endişeni takdir ediyorum. O orospu çocuğunu adalete teslim etmek için üzerime düşeni fazlasıyla yapmaya hazırım."

"Tamam o zaman," dedi Brick, başka ne diyeceğini bilemeden. "Sanırım bir saat içinde orada olurum."

"Hazır olacağız," diye söz verdi William.

KIRK BEŞ DAKİKA SONRA, Brick kendi yemek odasında dururken, Özel Ajan Kıçına Yapış ve Küçük Aletini Telafî Eden Genç Ajan Camille, babası ve Remi ile karşı karşıya geldi. Şef Ford masanın başında oturuyordu.

Magnus ve yeni arkadaşı Mega, federallere tıslayıp havladıktan sonra arka bahçeye sürülmüştü.

Mükemmel bir karakter yargıcı olan Remi, ajanlardan birinin söylediği bir şeye çoktan sinirlenmişti.

"Özür dilerim. Arkadaşımanın bir canavarın elinde yıllarca maruz kaldığı istismarla ilgili endişelerini dile getirdiğin kısmı kaçırmışım gibi hissediyorum. Doğrudan 'bana paradan bahset' kısmına atladın," dedi Remi tatlı bir sesle.

Darlene elinin içine doğru hafifçe öksürürken Brick gülümsemesini gizledi.

"Elbette Bayan Vorhees'in başına gelenlere büyük sempati duyuyoruz..." Brice'ın soğuk bakışları Camille'in morarmış yüzünde gezindi. "...durum. Ama teşkilatımız aile içi meselelerle ilgilenmez."

"Doğru, çünkü para insan hayatından daha önemlidir," diye mırıldandı Remi.

Anne gibi, kız gibi.

"Bayan Vorhees," diye başladı White, "Şef Ford bize kocanız ve onun kampanya fonlarını kullanmasıyla ilgili bazı ilginç bilgiler gönderdi. Ona söylediklerinizi detaylandırmanızı istiyoruz."

Camille başını salladı, hırpalanmış yüzüne rağmen kusursuz bir ev sahibesiydi. "Elbette, Ajan White," dedi. "Hazır buradayken size içecek bir şeyler ikram edebilir miyiz? Kahve? Çay?"

"Kıçına bir tekme," diye mırıldandı Remi nefesinin altında.

"Bayan Ford, değil mi?" Brice bir kaşını kaldırarak sordu. "Sanırım ikiniz akrabasınız."

"Öyleyiz," diye cevap verdi şef. "Remington benim en küçük kızım."

"Bu durum onu nasıl ilgilendiriyor?" White neredeyse kayıtsızca sordu. Brick gerildi, bu saygısızlığa karşı çıkmaya hazırdı ama Özel Ajan Brice yardımcısına soğuk bir bakış atarak sesini kesmesini sağladı.

"Bir adamın arkadaşına uyguladığı şiddeti önemsemenin dışında mı demek istiyorsun?"

Ağzından çıkana dikkat etmezse White dişlerini dökecekti.

Ve Brick, Remi'nin ona ateş etmesine izin vermeyi umursamadı.

"Bu masada olmak için el tutucu olmaktan başka bir nedeniniz var mı?" Brice sordu.

"Sadece benim içinde olduğum arabanın yoldan çıkıp bariyerlere çarpması ve çifte cinayet girişiminde bulunarak bizi uçurumdan aşağı yuvarlaması açısından. Ya da adaya döndüğümünden beri bana tehditler gönderiyor olması açısından," diye tersledi, sandalyesinden yarıya kadar kalkarak.

Camille elini Remi'nin koluna koydu.

Beyaz bazı notlar aldı.

"Anlıyorum," dedi Özel Ajan Brice.

Remi, "Emin olabilirsiniz, görüyorsunuz,"

dedi. "Remington." Darlene'in sesi

yorgundu.

"Bu otuz Ocak'taki kaza olabilir mi?" Brice dosyasındaki kâğıtları karıştırarak sordu.

"Bu doğru," dedi Camille. "Kocam telefonumu hackledi ve onu terk etmeyi planladığımı öğrendi. Remi bana yardım edecekti."

"Söylediğiniz kaza Bayan Ballard'ın alkollü olması nedeniyle meydana geldi."

"Arkadaşım ve Şef Ford'un kızı Remi, Alessandra Ballard adıyla resim yapıyor. Tıpkı bir romancının takma isim kullanması gibi. Remi o gece sarhoş değildi, araba da kullanmıyordu."

"Ama kamuoyuna yaptığınız açıklamaya göre-"

Remi o kadar hızlı ayağa kalktı ki sandalyesi geriye doğru devrildi. "Şimdi beni iyi dinle. Tanrı'nın özel ajanlara armağanı olan özel ajan olman umurunda değil. Bu adam ikimizi de öldürmeye çalıştı. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmadı. Gururunu, gücünü ve çok yakında Senato'daki koltuğunu kaybedecek. Bu sabah bir tutuklamayı atladi. O yüzden kartlarınızı masaya koyun ve bu piçin bir daha kafesin dışını görmemesini nasıl sağlayacağımızı bulalım."

Brick ona dokunmak için can atıyordu. Ona kızıyla ne kadar gurur duyduğunu söylemek için. Kendini beğenmiş kıdemsiz ajanın ağzını burnunu dağıtırken onu tek koluyla tutma dürtüsü de üst sıralarda yer alıyordu.

Babasının ağzının kenarındaki gülümsemeyi, Camille'in omuzlarının dikleştiğini fark etti. Darlene'in soğuk bakışlarındaki gururu. Remi bundan ilham almıştı.

Özel Ajan Brice bir nefes verdi ve parmak uçlarını dikleştirerek sandalyesinde arkasına yaslandı.

"Temsilci Vorhees hakkındaki soruşturmamız on sekizinci ayına giriyor."

"Tanrı aşkına." Remi masayı tokatladı. "Siz daha hızlı hareket etseydiniz Camille hastanede üç hafta geçirmezdi ve ben de kırık bir kolum olmadan resim yapmaya devam edebilirdim."

Brick hızla hareket ederek onun arkasında durdu. Ellerini onun omuzlarına götürdü ve sıkarak ona sessiz bir mesaj gönderdi.

White, Brick ve Remi'ye bakarak, "Burada ne kadar samimi bir topluluğunuz var, şef," dedi.

"Ne kadar dangalak bir suratın var, *ufaklık*," diye hırladı Remi.

"Yeter!" Brick'in sesi bir kırbaç gibi şakladı. "Burası benim evim. Bu kadınlar saygıyı hak ediyor."

Özel Ajan Brice hesaplı bir ifade takınırken, White kravatında boğuluyormuş gibi görünüyordu.

"Her şey bir izleme grubunun Kongre Etik Ofisine yaptığı şikayetle başladı. Buna kadar," dedi Brice, Şef Ford'un raporunun bir kopyasına parmağıyla dokunarak, "elimizdeki tek şey yaptırımlar için yeterliydi. Ancak Bayan Vorhees'in elinde olduğunu söylediği kanıtlar varsa, Adalet Bakanlığı tarafından kovuşturulmasını bekliyoruz."

Darlene, Camille'e doğrudan hitap etmek için koltuğunda kaydı. "Federal düzeyde kovuşturma, eş istismarından çok daha ağır cezalar gerektirir. Onu her ikisinden de içeri atabilirsiniz, ki bunu kesinlikle tavsiye ederim. Ama bu şekilde onu hayatınızdan aylarca değil, yıllarca çıkarabiliriz."

Camille neredeyse belli belirsiz bir nefes aldı. "Başlayalım," dedi.

İKİ SAAT SONRA Brick'in sırtı ayakta durmaktan ağrıyordu. Remi bir dizini göğsüne çekmiş, diğer ayağını masanın altında bir sarkaç gibi sallıyordu. Onu hiç bu kadar uzun süre hareketsiz otururken görmemişti ama Camille'in yanından hiç ayrılmamıştı.

"Dolayısıyla Temsilci Vorhees kampanya fonlarını ailesinin özel jeti, göl evindeki tekne ve kişisel seyahat masraflarını karşılamak için kullanmıştır."

Camille başıyla onayladı. "Evet. Evdeki misafir banyosunda bir tampon aplikatörünün içinde bir flash bellek var. İçinde bulduğum finansal bilgilerin yanı sıra e-postalarının ve seyahat kayıtlarının kopyaları da var."

Brice, kıcı yanıyormuş gibi sandalyesinden fırlayan White'a bir bakış fırlattı. Ön kapıdan çıkmadan önce telefonu çevirmeye başlamıştı bile.

Özel Ajan Brice kâğıtlarını düzgünce istifledi ve dosyalarına geri koydu. Not defterini kapattı ve kayıt cihazını kapattı. "Bayan Vorhees, işbirliğiniz için teşekkür ederim. Departman çabalarınızı takdir ediyor."

Brice'ın telefonu çaldı ve masadan kalktı.

"Ciddi misin? Tamponun içinde mi?" Remi, ajan ortadan kaybolduğunda Camille'e sordu. "Çak bir beşlik, kızım."

Camille ona sinsi bir gülümseme attı. "En iyisinden öğrendim."

Şef Ford Brick'e, "Remi'nin lise son sınıftayken likörlü minilerini sakladığı yer burası," diye açıkladı.

Remi'nin nefesi kesildi. "Biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum. Neden her zaman bu kadar sulandırılmış olduklarını hiç merak etmedin mi? Ya da ucuz viskinin tadının neden acı biber gibi olduğunu?"

"Seni şeytan kadın." Remi hayranlıkla başını salladı.

Şef ona, "Bir gün sen de kendi çocuğunun içki zulasını mahvedeceksin," diye söz verdi.

Remi'nin bakışları Brick'e takıldı ve bir süre öyle kaldı. Yanakları kızardı ve göz temasını ilk o kesti.

Bu bakışın ne anlama geldiğini merak etti. Bu onun düşünebileceği bir şey miydi? Bir aile mi? Onunla mı? Kısa bir süre önce Brick günlerini bekâr olarak geçireceğini düşünmüştü. Ama bu Remi yatağını ısıtmadan önceydi. Bu evi dolduran bir aile olabilirdi. Merdivenlerden koşarak çıkan küçük sinsi kızılar. Peşlerinde kız kardeşlerini gütmeye çalışan sessiz bir çocuk.

Görüntüler o kadar canlı bir şekilde canlandı ki, gürültüyü neredeyse duyabiliyordu.

Remi ile konuşması gereken çok şey vardı.

Özel Ajan Brice odaya döndüğünde dudaklarını sert bir şekilde büzmüştü. "Senatör Vorhees'in uçağı Cancun'daki pistte yerel kolluk kuvvetleri tarafından karşılandı. Kendisi uçakta değildi."

Brick, Remi'nin masanın altında Camille'in elini tuttuğunu gördü. "O zaman nerede?" diye sordu.

Brice kaçamak bir ifadeyle, "Birkaç ipucunu takip ediyoruz," dedi. Brick boşlukları doldurarak, "Yani bilmiyorsunuz," diye açıkladı.

Ön kapı açıldı ve White kafasını içeri uzattı. "Bir saniyen var mı?"

Her iki ajan da ön verandaya çekildi.

William herkese birer bardak su getirmek için izin istedi.

Remi hiç vakit kaybetmeden pencereye koşup dinlemeye çalıştı.

"Remington, çekil oradan," dedi Şef Ford esnerken.

Brick masaya oturdu ve Remi'yi kucağına çekti. Onun saçlarının kokusunu içine çekti ve yumuşak bedeninin sıcaklığının içindeki buzları eritmesine izin verdi.

"Tehlikede olan Camille iken bizi aptal planlarının dışında bırakmalarından hoşlanmıyorum."

Annesi ona, "Sen de bu işin içindesin küçük hanım," diye hatırlattı.

"Bu noktada hepimiz öyleyiz," diye konuştu Camille. "William beni kurtardı. Remi ona karşı geldi. Brick onu kışkırttı. Ben onu terk ettim. Bizim ve yoluna çıkan herkesin peşine düşecek."

Alt dudağı titriyordu ve Brick onun ne kadar yalnız görüldüğünü fark etti.

Camille, kahvesini yudumlayan Darlene'e, "Bunu kapınıza kadar getirdiğim için özür dilerim," dedi. "Başka kimsenin zarar görmesini asla istemedim."

Remi onun kollarında kıpırdandı ama Brick onu sıkıca tuttu. Ona döndü ve gözlerinde gördüğü şey kollarını onun boynuna dolmasına ve tutunmasına yetti.

"Uzun zaman önce kimse bir şey yapmadığı için üzgünüm. Bunların hiçbirini hak etmedin," dedi Darlene. "Kimse senin yüzünden tehlikede değil. Onun yüzünden. O yüzden onun günahlarının sorumluluğunu üstlenmeye çalışma. Günahlar onun. Senin değil." Bu sözler Brick'i tam ortasından vurmuştu, tıpkı ilk söylediğinde olduğu gibi. Ona. Çaylak bir polis olarak kıcını yırtıyordu.

Kanıtlayacak bir şey.

Kafasında, babası gibi olmadığını bilmesi için Şef Ford'a ihtiyacı vardı. Kolay yoldan para kazanmak isteyen bir dolandırıcı. Aynı yoldan gitmediğini kanıtlaması gerekiyordu.

Bunu zaten biliyordu. Aksini düşündüğü takdirde aptallık etmiş olacağını ima etmişti. Ve Mackinac'ta insanların kendi karakterleriyle değerlendirildiğini, etraflarındaki insanlarınkiyle değerlendirilmediğini hatırlatmıştı. Remi'nin parmakları en s e s i n d e k i saçlarıyla oynadı. Nazik dokunuşu, vücudunun onunkine değen ağırlığı ona güven veriyordu. Kız onun kızıydı. O

ona aitti. Ve kimse onu elinden alamayacaktı.

İki ajan da geri döndüğünde konuşma kesildi.

Özel Ajan Brice, "Bu yeni kanıtlarla birlikte ABD Savcısı bu davayı mahkemeye taşıyıp kazanabileceğinden emin," dedi.

White, "Sadece kötü adamın gözaltına alınmasını istiyoruz," diye ekledi. "Bu genellikle yardımcı olur," dedi Şef Ford.

Brice odadakilere soğuk bir bakış attı. "Şu anda atılacak en iyi adım onu saklandığı yerden çıkması için cesaretlendirmektir."

Brick onun bakışlarının Remi'nin üzerinde kalmasından hoşlanmamıştı. Onun kucağında kaydı. "Yeme ihtiyacın var." "Esasen evet."

"Hayır." Brick'in sesi diğer herkesi susturarak çınladı.

"Sizinle dışarıda konuşabilir miyim, *Çavuş*?" Remi talep etti.

Remi ön kapıya y ö n e l i r k e n Brick şefe, "Bunu kabul edemezsin," dedi.

Şef Ford onun hararetli bakışlarıyla karşılaştı. Gözlerinde bir uyarı ve başka bir şey vardı. Korku gibi bir şey.

Remi'yi berbat, nemli bahar havasında takip etti.

"Kesinlikle olmaz," dedi adam, kız daha o güzel ağzını açmadan.

"Beni dinle."

"Onların tarafını tutmanın imkanı yok."

"Senin yerine kimsenin tarafını tutmuyorum," dedi ve içerideki raftan kapıldığı paltonun içine daha da sokuldu. Bu onun paltosuydu.

"Kendini riske atmamalısın, Remington. Buna dayanmamam." Onu parmaklıklara doğru sıkıştırdı, ona yakın olmaya ihtiyacı vardı.

"Ya gerçek bir tehlike yoksa?"

Dırdırcı bir his hissetti. Kürek kemiklerinin arasında, sanki izleniyorlarmış gibi bir rahatsızlık.

"Mantıklı," diye söze başladı. "Büyük resim açısından."

"Seni katil bir canavarın önünde sallandırmak hiçbir şekilde mantıklı değil," diye karşı çıktı, ellerini onun yanındaki korkulukta tutarak. Ona dokunursa gitmesine asla izin vermeyeceğinden korkuyordu.

"Diyorum ki, grotesk yüzünü bir an önce göstermesi gerekiyor ki kelepçelenip götürülebilsin. Camille ve benim ona karşı geldiğimizi biliyor. Bizi er ya da geç burada bulacaktır."

"Ne demek istiyorsun?"

"Boşanma ve koruma emrini biliyor. Tutuklama girişiminden haberi var. Er ya da geç Camille'i küçük bir polis gücü olan bu küçük adaya kadar takip edecek. Bilmediği şey ise bir Adalet Bakanlığı soruşturması olduğu. Buraya indiği anda onu yakalamak için kıyılarımıza zamanında gelebilecek çok sayıda kolluk kuvveti var."

"Mackinac'ta bir tuzak kurmaktan bahsediyorsun."

"Onu daha hızlı bulmanın bir yolunu bulabilir misin?"

O istedi.

"Yapma bunu, Remi. Bu doğru gelmiyor."

"Ben de bundan hoşlanmıyorum. Ama Camille için bunun bitmesi gerekiyor. Adam ortadan kaybolursa ne kadar dayanabilir? Ne kadar dayanabilir

birlikte, herhangi bir yerde olabileceğini bilerek? Ülkenin öbür ucunda ya da bir sonraki köşede?"

Brick omzunun üzerinden baktı, rahatsız edici his hâlâ oradaydı. Ama orada kimse yoktu.

"Remi, bu bela aramaktır. Bırak ajanlar halletsin. Bu onların işi."

"Dumb and Dumber'ı duydun orada. Uzun zamandır bunun üzerinde oturuyorlar.

bir buçuk yıl. On sekiz ayda ona kaç kez vurduğunu biliyor musun? Onu kaç kez incitti ve aşağıladı? Bunun farkında olmamalarına imkan yok. Onu o durumda bıraktılar çünkü parayı takip etmek istediler."

"Seni ve Camille'i yem olarak kullanmak da aynı şeyi yapmaktır. Kasıtlı olarak sizi tehlikeye atmak."

"Değil," diye ısrar etti, kollarını onun beline doladı ve tutundu. "Çünkü sen varsın. Brick, ona yeterince yaklaşmasına izin vermeyeceksin. Bana da. Her zaman yaptığın gibi beni güvende tutacaksın."

"Ne istediğini bilmiyorsun," dedi, içi parçalanmış hissederek. Ondand ne yapmasını istediğini biliyor olamazdı. Ondand evrenindeki en önemli şeyi elinde tutmasını ve deli bir adamın onu almaya çalışmasına cesaret etmesini istiyordu.

Ona daha fazla karşı koyamadı. Ona sarılmak zorundaydı. Onu göğsüne bastırarak başını, tüm yetişkin hayatı boyunca rüyalarına giren kızıl saçlara yasladı.

"Biliyorum. Ve bunun adil olmadığını biliyorum. Ve yemin ederim bunu telafi edeceğim." "Nasıl?"

"Hayatımın geri kalanını seni öylesine severek geçireceğim ki, bundan bir an bile şüphe etmene gerek kalmayacak."

"*Remington.*"

"Brick. Seni seviyorum ve sana güveniyorum. Ve bizim için planlanmış koca bir hayatım var. Aptalca bir şey yapıp bunu tehlikeye atmayacağım. Sana söz veriyorum. Senden sadece her zaman yaptığın şeyi yapmanı istiyorum. Beni korumanı."

W Dünyanın yükünü omuzlarında taşıyan Brick, saat yediden sonra salsa müziği eşliğinde kapıdan içeri girdi. Mega ona doğru hoş geldin dercesine tırıs tırıs yürüyordu.

topuklarının üzerinde.

Paltosunu çıkardı ve karşılama komitesini sevmek için eğildi. "Bütün bunlar da ne?" Ne köpeğin ne de kedinin bir cevabı vardı.

Masa büyükannesinin porselenleriyle donatılmıştı ve birileri taşan oturma düzenini idare etmek için bodrumdan onun iskambil masasını getirmişti.

İnsanların, ailenin gürültüsü üst kattan ve koridorun aşağısından geliyordu. Eve dönüş kokuları ona doğru yayıldı ve gürültünün arasından Remington'ın kahkahasına odaklandı.

Ve işte oradaydı. Kızıl saçlarının parıltısı. En soğuk kalpleri bile eritebilecek bir gülümseme. Ona doğru yürümedi, koştu. Sanki onu son gördüğünden bu yana saatler değil de günler geçmiş gibi kollarına atladı. Fantezi buydu. *Ona* eve dönmek. Kollarını *ona* açmak. *Onu* sevmek. Onu dudaklarından öptü ve bu onun hoşuna gitmeyecek kadar erken bittiğinde, bir elini o ateşli saçların arasına soktu ve sertleşene ve nefessiz kalana kadar onu tekrar öpmesini sağladı. *Onun*. Şiddetli sahiplenme neredeyse onu boğuyordu.

"Seni özledim," dedi kalçalarıyla onun kalçalarını sıkarak. "Yoğun bir gün müydü?"

Bir eliyle Camille'in sırtından kalçalarına doğru okşadı ve onları sıktı. Camille'in federallerle yaptığı görüşmeden bu yana geçen tüm saatlerini devriyeler kurarak ve bir düzine federal ajanın daha gelişini koordine ederek geçirmişti. Onlar da

sabaha kadar adada olacaktı. Bu arada Mackinac polisleri her yarım saatte bir onun, Remi'nin ailesinin ve Kimber'in evinin önünden geçerek devriye gezecekti.

"Birazcık." Pişmanlıkla onun vücudundan yere doğru kaymasına izin verdi. "Seninki nasıldı?" diye sordu, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak.

"İyi, düşününce. Camille'e hoş geldin demek için aile yemeği gecesi ilan ettim. Annem birazdan burada olur. Kyle da geliyor," dedi kaşlarını oynatarak.

"Bir uzlaşma kokusu mu alıyoruz?"

"Bugün Kimber'ın çok özel konuşmalarına kulak misafiri olduğum kadarıyla, Kyle her gece evde olabilmek için iş değiştiriyor ve Kimber da kendi işini kuruyor. Agnes Sopp onu marinanın yanındaki mülkünü onarması için tutmuş."

"Aferin onlara," dedi Brick. "Yine de çocukların burada olmasını özleyeceğim."

Remi nazlı nazlı gülümsedi ve ellerini göğsünden kemerine doğru gezdirdi. "Bunu duyduğuma çok sevindim çünkü Kyle ve Kimber seks tatiline çıkarken önümüzdeki hafta sonu onları yanımıza almamız için gönüllü oldum."

"Bunlardan birini ne zaman alabiliriz?" Bir avucunu kızın yan tarafına doğru kaydırarak mücevher tonlarında kırılmış kazağının altındaki göğsünü okşadı. Remington Ford'un gelmesini sağlamaktan başka bir şey yapmadan bir hafta uzakta. Bunun gerçekleşmesi için her dağı yerinden oynatırdı.

"Düşünüyordum da. Tatil yapmayalı uzun zaman oldu. Ve uzun zamandır *Bu kadar uzun* bir kış."

"Çok uzun," diye kabul etti, meme ucunu bir noktaya parmaklayarak.

"Karayipler'de bir tatile ne dersin? Belki üstsüz güneşlenebileceğim özel havuzlu sakın bir villa?"

Aleti fermuarının arkasında zonklarken acı dolu bir nefes verdi.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi eliyle ereksiyonunu kavrayarak.

Oturma odasından bir kahkaha patlaması geldi ve fırının zamanlayıcısının çalıştığını duydu. Evde o kadar çok insan vardı ki onu üst kata taşıyıp adını haykırmasını sağlayamazdı. "Bu kesin bir evet," diye homurdandı. Büyük bir isteksizlikle kızın elini kasıklarından çekti ve avucuna bir öpücük kondurdu.

"Güzel. Şimdi duşa girersen, sen aşağı inene kadar yemek hazır olur."

Duş iyi geldi.

"Bana katılabileceğini sanmıyorum?" diye sordu kurt gibi.

Dudağını ısırđı, bakışları adamın ereksiyonuna odaklandı. Aleti bu ilgi karşısında seğirdi.

Gilbert Ford mutfaktan, "Remi, gel de şu ete bir bak," diye seslendi.

Brick yüzünü buruşturdu.

"Ruh hali katili," diye fısıldadı. "Git duş al. Bu arada Spence seninle konuşmak istiyor. Ne hakkında olduğunu hayal bile edemiyorum." Göz kırptı.

Merdivenlerden yukarı süzölmeden önce ceketinin cebinden küçük bir kutu çıkaracak kadar durakladı ve şanslı yıldızlarını saydı.

Banyodan havluyla çıktığında kardeşini yatakta uzanmış, telefonuna bakarken buldu.

"Ne var ne yok?" Brick şifonyerden iç çamaşırlarını ve eşofmanlarını alarak sordu.

Spencer gergin bir enerjiyle yataktan fırlayarak, "Seninle konuşmam gerek," dedi.

"Tamam. Konuş."

"şey. Bir şey olmadan önce seninle konuşmak istedim. Ama sonra bir şey oldu ve-" Telefonunu düşürdü ve almak için eğildiğinde başını komodine çarptı. "Ow."

Küçük kardeşine acıdı. "Sen ve Audrey," dedi.

Spence alnını ovuşturarak başını kaldırdı. "Evet. Nereden biliyorsun?" "Remi iki gece önce seni onun odasına gizlice girerken görmüş."

Kardeşi yüzünü buruşturdu. "Herhangi bir sinsilik yapmadan önce seninle bu konuda gerçekten konuşmak istedim. Tercihen gizlice girmeye gerek kalmasın diye. Uzun zamandır ona karşı bir şeyler hissediyordum ama boşanma yüzünden hâlâ üzgün olup olmadığını anlayamadım ve seni incitecek bir şey yapmak istemedim."

Brick elini kaldırdı. "Spence. Durun. İkinizin de buna ihtiyaçı olmasa da benim onayımı aldınız."

"Ciddi misin?"

"Bence dördümüz yeterince zaman kaybettik, sence de öyle değil mi?"

Spencer ona sırtıttı ve sırtını sıvazlayarak sarılmak için yanına getirdi. "Seni seviyorum dostum."

"Evet, evet. Ben de seni seviyorum. şimdi kanepede uyuyormuş gibi davranmayı bırak."

Kardeşi kapıda durakladı, hâlâ gülümsüyordu. "Remi ile aranızdaki şu şey. Dışarıdan oldukça ciddi görünüyor."

Brick koridora bakarak çorap çekmecesini açtı ve Spencer'a küçük kadife mücevher kutusunu fırlattı.

"Bir bok yok mu?" Spencer açarak sordu. "Buna bayılacak."

"Öyle mi?" Brick, elmas ve mücevherlerle süslü, fırçalanmış altın yüzüğü hayranlıkla seyretmek için durakladı. O öğleden sonra dükkânda gördüğü anda onun olduğunu anlamıştı.

"Evet. Sanatsal. Biraz kaotik. Çok havalı. Tıpkı senin kız gibi. Tebrikler, dostum."

"Teşekkürler." Brick kutuyu çekmeceye geri koydu.

"Ne zaman yapacağını biliyor musun?"

Babasının onayını alır almaz onu yalnız bırakacaktı.

"Yakında," dedi. "O bir snooper. Er ya da geç bulacaktır."

Spencer sırttı ve tekrar kapı aralığında durakladı. "Hey, babamın burada olmasına izin verdiğin için teşekkürler. Bu onun için çok önemli. Ve benim için de."

Brick boğazını temizledi ve başını salladı.

"Ve bunu hiç söylemedim diye, Audrey yemekten önce birkaç şişe şarap açtı ve içimde mutlu bir vızıltı var diye, sana her zaman saygı duydum ve bu hiç değişmedi. Sen harika bir adamsın Brick. Umarım büyüdüğümde ben de senin gibi olurum."

Boğazı düğümlenen Brick kardeşine şefkatle sarıldı ve saçlarını karıştırdı. "Sen tanıdığım en iyi adamsın, Spence. Şimdi siktir git buradan."

Gilbert'in dikkatini çekmesi ve adamı içeride yemek öncesi yaşanan karmaşadan uzaklaştırarak ön verandaya çıkarması on dakikasını aldı.

"Eğer bu benim geçen geceki bar performansıyla ilgiliyse-" diye başladı Gil.

Brick gülümsemesini gizledi. "Öyle değil. Harikaydın ve Darius ile ben seni aramızda görmekten çok mutluyuz."

Gilbert canlandı. "Tanrıya şükür. Beni kovacağını sanmıştım!"

"Hayır. Ama sana bir şey sormam gerekiyor. Barla ilgili olmayan bir şey." Brick kelimelerin boğazında düğümlendiğini hissetti. Bu adam onun için kendi babasından daha fazla bir baba olmuştu. Ondan kızının geleceği konusunda kendisine güvenmesini nasıl isteyebilirdi?

"Can kulağıyla dinliyorum," dedi adam, kazak yeleşini düzelterek ve neredeyse taşmak üzere olan şarap bardağını eline alarak.

"Bütün bunlar da ne?" Hâlâ üniformalı olan Darlene Ford, verandanın basamaklarını tırmanırken sordu. "Ooh! Şarap." Kocasından kadehi aldı ve derin derin içti.

Gilbert bir kolunu karısının beline doladı. "Bugün Aile Yemeği Gecesi. Kimber ve Kyle barışıyor. Görünüşe göre Spencer ve Audrey sonunda takılmaya başladılar. Brick de Remi'yle evlenmek için benden onay istemek için cesaretini toplamaya çalışıyor."

Şef Ford yutkunmanın ortasında durup bardağın kenarından Brick'e baktı.

Brick'in her yeri sıcak ve soğuktu. Sanki üzerinde bir spot ışığı vardı ve tüm repliklerini unutmuştu.

Darlene şarabı kocasına geri uzattı. Brick'i baştan aşağı süzdü ve hızlıca başını salladı.

"Zamanı gelmişti," dedi.

Sonra onun yüzünü kavradı ve tam ağzına şapır şupur bir öpücük kondurdu. "Ailemize hoş geldin." Bununla birlikte ön kapıyı açtı ve "Yemekte ne var?" diye bağırarak içeri girdi.

Brick ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Uh... Ben..."

Gilbert onu omzundan alkışladı. "Kızımız için daha iyi bir adam düşünemememin dışında ekleyecek fazla bir şeyim yok. Onu parlak noktalarda ve karanlıkta sevdin. Bir kez olsun onun yanında olmadın. Bir kez olsun onu kendinden bile korumadın. Bir baba bundan daha fazlasını isteyemez. *Çok fazla şarap içtiğimi* biliyorum ama sana oğlum demekten onur duyarım."

Brick'in boğazı yanıyormuş gibi hissetti. Gözleri sulandı ve önündeki her şeyi bulanıklaştırdı. Zorlukla yutkundu ve zar zor bir "Teşekkür ederim" diyebildi.

Gilbert onun omzunu sıktı. Brick bulanıklıktan anlayamadı ama Gilbert'ın gözleri de biraz parlak görünüyordu. "Vahşi çocuğumu olduğu gibi sevdiğin için teşekkür ederim."

Gilbert ona bir öpücük kondurduğunda bile irkilmedi, sonra yanağına biraz fazla sert bir tokat attı. "Tebrikler. Şimdi hepimiz bok suratlı olmadan önce yemek yiyelim."

D Brick'in yemek salonunda tıkış tıkış olan herkesle birlikte içimiz şenlendi. Sanki şarap, iyi yemek ve müzik, küçük adalarının hemen ötesinde gizlenen kötülükleri bir şekilde engellemeyi başarmış gibiydi.

Camille, Kimber ve babalarıyla derin bir sohbete dalmış, Remi'nin galeri sergileri hakkında onları bilgilendiriyordu.

Brick bile eve geldiğinde olduğundan daha hafif görünüyordu. Sırf onun elini masanın altında tutabilmek için sol eliyle yemek yiyor, başparmağı yüzük parmağını tekrar tekrar sahiplenici bir şekilde okşuyordu.

Brick Callan ona evlenme teklif edecekti. Ve o da evet diyecekti.

Patlamaya hazır gibi hissediyordu. Sanki Noel arifesiydi ve ağacın altında onu bekleyen bir yığın hediye vardı. Sadece Brick tüm hediyelerden daha büyük ve daha iyiydi ve onunla geçireceği bir ömür herhangi bir Noel sabahından daha uzun sürecekti.

Onları iyi şeyler bekliyordu. Hepsi, diye düşündü Kyle'ın Kimber'ı ilk kez görüyormuş gibi izlemesine bakarak. Spencer ve Audrey masanın ucunda gizli bir şakayı paylaşıyor gibiydiler. William, Hadley'nin dedektif olmanın nasıl bir şey olduğuna dair sorularını yanıtlıyordu.

Annesinin telefonunun tiz sesi konuşmaları böldü. "Ben Şef."

Remi, Brick'e gelen mesajla birlikte Brick'in yanında gerildiğini hissetti. Odadaki rahat havanın yerini gerginlik almıştı.

Darlene sandalyesinden kalkıp kocasının omzunu sıkarak, "Beni yolda al," dedi.

"Sorun ne? Neler oluyor?" Remi, Camille'in elini tutmak için uzanarak sordu.

Brick ayağa kalkarken, "Yangın var," dedi ve elini son bir kez daha sıkı. "Büyük Otel."

Darlene'i odadan çıkarken takip etti.

"Onu korumasız bırakamam," dediğini duydu annesine.

"Biliyorum. Brice'ı ara. Eğer biz uyumayacaksak o ve White'ın bu gece uyuması için bir neden yok."

Brick küfretti ve Remi onun merdivenleri ikişer ikişer çıktığını duydu.

Darlene yine telefonla konuşuyordu ve diğer herkes verandaya çıktı. Grand Hotel virajı dönüp yokuş yukarı çıkmıştı ama gece gökyüzünde ürkütücü bir parıltı vardı.

"Bunun Warren'la bir ilgisi yok," diye Camille'i rahatlattı Remi. Ama arkadaşı o kadar emin görünmüyordu.

"Baba," dedi Brick, yine üniformasıyla kapıdan başını uzatarak.

William kapıyı aralık bırakarak içeri girdi. Remi bir süre bekledi ve onu takip etti. Yemek odasında başlarını birleştirdiler.

"Bu büyük bir istek. O benim için dünyadaki en önemli şey ve federallere güvenmiyorum. Ben dönene kadar onu -ikisini de- güvende tutmanı istiyorum."

William ciddiyetle başını salladı. "Ne gerekiyorsa yapacağım. Sen ve Remi arasında gerçek ve doğru bir şey var. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Brick babasının omzunu sıkıldığında Remi'nin gözleri buğulandı.

"Teşekkürler baba."

Darlene ön kapıyı açarak, "Turk arabasıyla birlikte burada," dedi.

Brick koridorda Remi'yi gördü.

"Onlar gelene kadar buradan ayrılamam," dedi.

Annesi ona başıyla onay verdi. "Yukarıda görüşürüz o zaman."

William onun peşinden dışarı çıktı ve Remi'yi Brick'le yalnız bıraktı.

Adanın iki itfaiye aracı çığlıklar atarak evin önünden geçti, ardından ambulans geldi.

Kalbi küt küt atıyordu.

"Gitmek zorundasın," dedi ona.

"Seni bırakamam."

"Beni yalnız bırakmıyorsun. Burada bir ev dolusu insan var. Sana orada ihtiyaç var."

Ada itfaiyesi iyi donanımlıydı ancak kolaylıkla 4 alarmlı bir yangına dönüşebilecek bu durumla mücadele edecek durumda değildi. Simgesel yapıyı kurtarmak için mevcut her ele ihtiyaç vardı. Pek çok mutlu sonun başlangıcı.

Remi onun kolunu tutarak endişeli gözlerine baktı. "Git."

"Risk almayacağına söz ver. İçeride kalacaksın. Ben gittikten sonra kapıdan dışarı adımını atmayacaksın."

"Sana söz veriyorum Brick."

Yüzünü avucunun içine aldı, mavi gözleri yanıyordu. "Döndüğümde burada olacağına söz ver ki sana bu soruyu sorabileyim."

Ona sulu bir gülümseme verdi. "Takolara evet."

Alnını onunkine yaklaştırdı ve gözlerini kapattı.

Adamın yüzünü ellerinin arasına aldı, sakalının sertliğinden, teninin pürüzsüzlüğünden keyif aldı. Bu yüz ona acı verecek kadar tanıdık geliyordu. Adam ona aitti. Çok uzun zaman önce yazılmıştı ama daha yeni başlıyorlardı.

"Seni seviyorum. Dikkatli ol. Mümkün olduğunda mesaj at."

Başını salladı, sonra sert bir öpücük için ağzını onunkine indirdi. "Öpeceğim. Seni seviyorum, Remington."

"Oh, hey. Hiçbir şeyi berbat etme," diye seslendi adam gitmeye başlarken. Adam durakladı ve ona baktı.

Omuz silkti. "Ne? Sana romantik bir son söz söylemeyeceğim. Eve dönene kadar seni oyalayacak korkunç bir şey söylüyorum. Sonra güzel şeyler söyleyeceğim."

"Seni çok seveceğim," dedi şiddetle. "Seni bekliyor olacağım, koca adam."

"İnhalerinizi yanınızda bulundurun. Dumanın ne kadar kötüleşeceğini bilmiyorum."

Verandanın merdivenlerinden koşarak inerken ona bir öpücük verdi.

Ateşe doğru koşarken iri bedeni gecenin içinde eridi. Remi göğsünde bir ağrıyla onun gidişini izledi.

Ensesinde bir şey gıdıklandı. İçini kemiren bir his onu ateşin olduğu yönden çevirip karanlık sokağa bakmasına neden oldu. Komşular bu heyecanın ne olduğunu görmek için evlerinden çıkıyorlardı. Çok geçmeden otelde bir seyirci kalabalığı olacağından emindi.

Ama karanlıkta bir şey ona kendisini eğlence gibi hissettiriyordu. Sanki gözlemlenen kendisiymiş gibi.

William herkesi tekrar içeri aldı ve ön kapıyı sürgüledi. Sıcak çay mı, kahve mi yoksa daha fazla şarap mı tartışması sürerken Remi uslu durmaya karar verdi ve inhaleleriyle telefonunu topladı. Bir sürü cevapsız arama ve mesaj vardı. Çoğunlukla Rajesh'ten.

Elindeki telefon çaldı.

"Ne?"

"Dostum," dedi Raj, "Camille'le fotoğraflarınız şu sıralar çok konuşuluyor. Neden bana haber vermedin? Telefonlar gelmeye başladığında aptal gibi konuştum."

Kalbi göğsünde orantısız bir yuvarlanma yaptı. "Hangi resimler?" diye sordu telefonu kavrayarak.

"Camille'in Instagram'da paylaştıkları. Her yerdeler." "Onların yarın sabaha kadar yayınlanmaması gerekiyordu." Yarın Sabah, bir düzine federal ajan ve Mackinac Adası Polis Departmanı'nın tamamı tuzağı ortaya çıkarmaya hazırды.

On dakika sonra Ajan Brice ve White geldiler. William arkalarından kapıyı kapatırken Remi hızla geldi.

"Hanginiz resimleri erkenden yayınlamaya karar verdi?" diye tısladı.

Özel Ajan Brice kaşlarını çattı ve ortağına soğuk bir bakış attı.

Beyaz'ın yanaklarında iki renk lekesi belirdi. "Bu kadar büyütecek ne var? Senin burada olduğunu zaten biliyordu. Muhtemelen karısının doğruca size koşacağını tahmin etmiştir."

"Asıl mesele, seni aptal, sik sallayan pislik, tüm polis departmanı yangın mahallinde ve siz ikiniz lanet adadaki tek federal ajanlarsınız. Neden bir hoş geldin paspası sermediniz?"

"Bayan Ford," dedi Brice.

"Sakın bana 'Bayan Ford' deme. Eğer bu yangının Warren Vorhees ile bir ilgisi varsa, adamlarımdan herhangi biri zarar görürse, bu *senin* başının belası olur."

Brice dilini dişlerinin arasında gezdirdi. White'a "Burada kal ve etrafı gözetle," dedi. "Ben yangında Şef Ford'u bulacağım ve endişelenmek için bir neden olup olmadığını öğreneceğim."

Remi, "*Dışarıdaki* şeylere göz kulak olabilirsin," dedi ve onlar için ön kapıyı açtı.

Herkes patlamış mısır, çay ve film için oturma odasında toplandı. Babası ve Kyle geceyi geçirmek için gönüllü oldular ve çocuklara bunun ilk büyük aile yataısı olduğunu söylediler. Remi telefonunu yanından ayırmıyor ve Brick'ten haber bekliyordu.

Film oynadıkça gğsndeki sıkışma sürekli ona eşlik ediyordu. Kimber ve Kyle çocukları yatağa yatırmak için yukarı taşırken. Herkes teker teker yatağına gitti.

Belki de gerginliği hisseden tek kişinin kendisi olmadığını fark etti.

Babası kanepeye uzanmış, "her ihtimale karşı" yanında bir beyzbol sopası duruyordu. Brick'in babası yemek odasında bir kitap, Brick'in silahlarından biri ve n kapı ile merdivenleri görecek şekilde konumlanmıştı.

"Burada iyi misin?" Remi ona bir bardak su getirerek sordu. O da başını salladı. "Olmam gereken yerdeyim."

"Brick'in sen buradayken daha iyi hissettiğini biliyorum," dedi parmaklarını sandalyenin arkalığına sürterek.

"Sana göz kulak olmam için beni görevlendirdi," dedi William. "Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir daha asla."

"Görünüşe göre uzun zamandır insanları hayal kırıklığına uğratıyormuşsun." "Fark etmen çok hoş," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

"Oğlunuzla evleneceğim," dedi aniden.

"Ben de öyle umuyordum. Sen tam da onun ihtiyaçı olan şeydin. Hayatın o kadar da siyah ve beyaz olmadığını hatırlatan bir şey. Renklerle çok eğlenilebileceğini."

"Burada olman çok güzel," dedi. "Stüdyoya dönüp bir saat kadar boyayla biraz enerji atmaya çalışacağım."

Başını salladı. "Burada olacağım."

Koridorda ilerledi ve artık pek çok yaşam belirtisi taşıyan odaların önünden geçti. Çocuklar için okul devleri. Kimber'ın oturma odasındaki derme çatma ofisi. Magnus ve babası oturma odasında horluyorlardı. Patlamış mısır kaseleri. Brick'in hayatını birazcık kaosla doldurmak iyi hissettiriyordu.

Stüdyoya girdi ve ışıkları yaktı. Karanlık pencerelerin ardında neyin gizlendiğine dair endişesini silkeleyerek, devam etmekte olan çalışmasını örtünün ortasına geri yuvarladı.

Brick için yaptığı resmi daha sonra bitirecekti. şu anda bazı şeytanları kovmak istiyordu. "No Surprises" şarkısını tekrarlayarak ayakkabılarını çıkardı ve çalışmaya başladı.

Ağzında metalik bir tat bırakan gergin enerji, korku kırıntısı tam da ihtiyacı olan şeydi. Fırça ve yağla korku ve kafa karışıklığı yaratmak. Hayatta kalmak için umutsuz bir dürtüyü tuval üzerinde hayata geçirmek. Resim şekillenirken, gölgelendirirken, kazırken ve katmanlarken, bu resmi başka birinin görüp görmeyeceğini merak etti. Ya da belki de onu boyayacak ve sonra yakacaktı. Ya da belki satacaktı. Zaman içinde donmuş bir korku anını duvara asmak için takdir edecek koleksiyoncular vardı.

Nasıl biterse bitsin, özgür olacaktı. O, Camille, Brick. Hepsi hayatlarına devam etmekte, ilerlemekte özgür olacaktı.

Ama önce bitirmesi gerekiyordu.

Adını söyleyen biri onu renklerin ve hafızanın transından sürüklediğinde ne kadar zaman geçtiğini BİLMİYORDU. Şarkı hâlâ tekrar ediyordu ama artık uzak hissediyordu. Sanki bağları kopmuş gibiydi.

"Remington?"

Gözlerini resimden ayırdı ve Camille'i rampada ayakta dururken buldu. Üzerinde ödünç alınmış, birkaç santim kısa bir tayt ve bir sweatshirt vardı.

Remi hayallere dalıp gitti ve müziği kapatmak için el yordamıyla telefonunu aradı.

"Hey," dedi. "Uyuyamıyor musun?"

Camille başını salladı. "Beynim çok dolu hissediyorum. Bölüyor muyum?" Remi tekrar tuvale baktı. "Hayır, sanırım işim bitti," dedi, Boya yüklü paletini en yakın çalışma masasına bıraktı ve omuzlarını açtı.

"Şu şarkı," dedi Camille, rampadan aşağı inerken. "Arabada dinlediğimiz şey buydu."

Remi başını salladı.

"Boyuyor musun?" diye sordu arkadaşı.

"Sanırım şarkıyı ve kazayı ben çizdim," dedi yine tuvale bakarak.

Geri adım atıp resmin bütününe görmesi gerekiyordu. Saatlerce süren detay çalışmasından sonra, geri adım atıp büyük resmi görene kadar parçayı anlayamayacaktı.

Camille de ona katıldı ve birlikte tuvale baktılar. "Vay canına," dedi Camille.

Farlar ve ayak izleri. Müziğin renkleri. Camille'in çığlıkları. Kan kokusu. Her şey uzaktan yankılanıyordu. Remi garip bir huzur duygusunun üzerine çöktüğünü hissetti.

"Bu duygudan kurtulamıyorum," diye itiraf etti Camille. "Sanki geliyor. Ruh halinin ne zaman değişeceğini tahmin etmekte çok iyiydim. Ne zaman patlayacağını biliyordum ve şimdi de öyle hissediyorum. Sanki kapıdan içeri girmesini bekliyordum gibi."

Remi arkadaşına baktı. "Ben de bir şeyler hissediyorum. Ama unutma, bu sefer yalnız değilsin. Burada birlikteyiz ve onu taşaklarından tekmelemek isteyen bir ev dolusu insan var."

Brick'in dünyada önemseydiği her şey bu evdeydi. Remi'nin nabızı bir kademe daha yükseldi. Bir dönüm noktası yanarken, onun için önemli olan herkes aynı çatı altında toplanmıştı. Bu bir tesadüf değildi. Tesadüf olamazdı.

"Gitmemiz gerek," dedi sessizce.

Camille başını salladı. "Ben de öyle düşünüyorum. Burada bulunarak diğer herkesi tehlikeye atıyoruz."

Brick onu öldürecek. Ama Freddie Mercury isterse, sabah öldürmesi için bir Remington olacaktı.

"İhtiyacımız olanı alalım. Ben dışarıda Beyaz'la konuşacağım," diye karar verdi Remi.

Adrenalinin etkisiyle aceleyle rampaya doğru ilerlerken arka bahçeye açılan kapıya bir şey çarptı.

"Aman Tanrım!" Remi önüne atlayınca Camille bir elini ağzına götürdü. Bir el cama çarptı. Stüdyonun ışıkları yanarken geceyi görmek imkânsızdı.

"Beni içeri alın," dedi zayıf bir ses. "Acele et." "Kahretsin. Sanırım bu Beyaz," diye tısladı Remi.

"Ne oldu? Onu orada bırakamayız."

"Eğer bu adam yüzünden öldürülürsek, çok sinirleneceğim!"

"Git William'ı getir," diye emretti Remi Camille'e. "Ve onunla kal."

Yan kapıyı çekip açmadan önce arkadaşının ana eve girmesini bekledi. Beyaz yere yığılmıştı. "Ne yaptın lan sen?"

Ne yapıyorsun?" diye tısladı onu kollarının altından tutarken. "Ve neden bu kadar terlisin?"

Aman Tanrım. Hepsi ter değildi, diye fark etti, beyaz düğmeli gömleğine bakarken. Kıpırmızı bir leke orantısız bir daire şeklinde yayılmıştı.

"Kıçından mı vuruldun? Senin çok önemli biri olduğunu sanıyordum Ajan White."

Kızın anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

Onu eşğin yarısına kadar sürüklemeyi başarırken, "Brick'ten bunun sonunu asla duyamayacağım," diye mırıldandı.

"Remi!" William evin kapısından içeri daldı, Camille de peşindeydi.

"Ya vuruldu ya da kendini lanet olası bir bahçe cücesine sapladı," dedi Remi. "Onu içeri götürmeme yardım et."

William tabancasını pantolonunun arkasına soktu ve adamı içeri çekmek için eğildi.

"Göründüğünden daha ağırmış," dedi Remi, kapıyı iterek kapatırken. Ama yeterince hızlı değildi. Bir gölge sürünerek çevresini sardı.

"Siktir!" Kapıyı çarptı ama yeterince hızlı değildi. Siyah giysili bir kol, hayalet gibi içeri süzüldü.

Camille, Remi'nin kalbini kıran bir hıçkırık çıkardı.

William ajanı yerde bıraktı ve silahına uzandı. Ama düşmanı hafife almışlardı. Warren Vorhees kapıyı olağanüstü bir güçle iterek açtı ve Remi'yi geriye savurarak Ajan White'ın bacaklarının üzerine tökezlemesine neden oldu.

Silahını uzatıp bir fişek patlaması gibi ses çıkaran hızlı bir atış yaptı.

William, White'ın yanında yere yığıldı.

"Hayır!" Remington bağırdı.

Silahı tehditkâr bir şekilde yüzüne doğrultmak için

döndü. "Yerinde olsam çığlık atmazdım," diye hırladı.

Yakışıklı yüzü grotesk bir öfke maskesine dönüşmüştü. Açık renk saçları siyaha boyanmış ve kısa kesilmişti. Patrisyen çenesinde sakal başlangıcı filizlenmişti. Ucuz bir eşofman altı ve siyah bir ceket giymişti. Belirgin bir kot mavisi olan gözleri renkli kontakt lenslerle gizlenmişti. Yanlış, hasta ve şeytani görünüyordu. Zenginliğin ve terbiyenin parıltısı, altındaki hastalığı ortaya çıkarmak için sıyrılmıştı.

Korku göğsünü sarmıştı. Telefonu odanın diğer ucunda, tablosunun yanındaydı.

"Warren," dedi Camille sakince. "Sadece beni al. Onları rahat bırak."

Gülümsemesi daha çok bir hırıltı gibiydi. "Benden iyilik isteyebileceğini mi sanıyorsun? Beni mahvetmeye çalıştıktan sonra cömertliğime başvurabileceğini mi sanıyorsun?" Camille'i ve sayısız seçmeni baştan çıkararak nazik cazibesi gitmişti.

Silahı tutan eli hiç titremiyordu. Öfkesi ona ürpertici bir sakinlik veriyordu. "Beni yok edebileceğini mi sanıyorsun? Rakibim olmaya layık olduğunu mu sanıyorsun? Sen bir hiçsin," diye tükürdü.

Camille yerde kıpırdamadan yatan William'a doğru yaklaştı. "Beni durdurmaya çalıştığın için bunu hak etti. Seni götürmeye çalıştığın için. I Sonunda kazandım, değil mi?" kahkahası akıl almaz bir kâbustu.

William'ın bacağına bir el daha ateş etti, susturucu sesi bastırıyordu.

"Hayır!" Remi ağladı.

"Merak etme," dedi, ölü gözlerle ona dönerek. "Senin için özel bir ceza saklıyorum. Biraz temizlik yaptıktan sonra."

Tekrar ateş etmek için silahını kaldırdı. Ama tam o sırada Camille kendini William'ın üzerine attı. Remi omzunu indirdi ve canavarla saldırdı. Atış boşa gitti. Güldü ve Remi'yi saçlarından yakaladı. Büküp çekerken binlerce sinir acıyla feryat etti. Hâlâ gülerek onu yere fırlattı ve kalçasına iyi yerleştirilmiş bir tekme attı.

"Dur!" Camille yalvardı. Ama yalvarması onu daha da heyecanlandırdı.

"Yerini unutuyorsun, karıcığım. Sen bir eşyasın. İstedığım zaman çıkardığım ve işim bittiğinde kaldırdığım parlak, güzel bir şey. Bu gece seni son kez kaldırışım olacak."

"Eğer ona elini sürersen, tüm dünya iddiaların doğru olduğunu öğrenecek," dedi Remi acı dolu nefesler alarak. İhtiyacı olan son şey, ölümcül bir saldırının ortasında astım krizi geçirmektir.

"Beni mahvedemezsiniz. İkiniz de bana dokunamazsınız. Bende olan şey sizde yok. Güç. Bağlantılar. Paraya. İkinizi de yok edeceğim, bedeninizi ve ruhunuzu. Ve bunu yaptıktan sonra, bir daha kimsenin adınızı ağzına almamasını sağlayacağım."

"Çok mu hayalperest?" Remi hırıldayarak elleri ve dizleri üzerinde süründü.

Bir tekme daha attı. Bu sefer orta kısmına. Camille öne atladı. Warren silahla yüzüne vurdu ve Camille yere yığıldı.

kağıt gibi yere düştü. Remi hırladı ve acıyla nefes aldı. "Brick kıcına tekmeı basacak," dedi dişlerini sıkarak.

"Girişimde bulunacağına güveniyorum. Karıma ve arkadaşına gösterdiği misafirperverlik için teşekkür etmeden gideceğimi sanmıyorsun, değil mi?" Remi zaman kazanmaya çalışarak, "Seni bu kadar aptal bir pislik yapan neydi?" diye sordu. Yardım alması gerekiyordu. Onu bu durumdan kurtarması gerekiyordu.

Ev.

Rampanın tepesinde bir hareketlenme oldu ve Remi kasıtlı olarak Warren'ın dikkatini tekrar ona çekti.

Hadley, pijamalarıyla kapı aralığında duruyordu.

"Bizimle ne yapacaksın Warren?" Remi talep etti.

"İkinizi buradan götüreceğim. Yalnız kalabileceğimiz bir yerim var. Orada kendi payımı alabilirim."

"Nerede bu?" Remi sordu. Brick ne olduğunu öğrendiğinde şafakla birlikte adayı yerle bir edecekti.

William'ın elinin büküldüğünü gördü ve neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

"Anakarada. Bu olay için bir tekne ödünç alacağım. O küçük güzel kafanı detaylar için yorma. Sadece bu gecenin son gecen olacağını ve benimle sessizce gelmezsen yukarı çıkıp herkesi yataklarında öldüreceğimi bil."

Hadley kapıdan eğilerek çıktı.

Remi ilk fırsatta bu adamın taşaklarını kafatasına sokacaktı.

"Sessizce gideceğim," diye söz verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi çarpık, muzaffer bir sırıtışla.

"Bir tekne ödünç alabilirim. Arkadaşım Eleanora Reedbottom'da bir tane var. Gittiğini fark etmez."

"İşte şimdi oldu. İşbirliği yapmak o kadar da zor değil, değil mi? Yerinizi kabul ettiğinizde işler çok daha kolay."

Camille'in total halini almak için eğildiğinde Remi çalışma masasında silah aradı. Bir palet bıçağını cebine attı ve onu kullanma şansı için dua etti.

"Brick bizi kaçırdığını öğrenir öğrenmez peşine düşecek Warren."

Bakışları kapı aralığına kaydı. Hadley'i göremiyordu ama cesur yeğenin menzilinın hemen dışında gizlendiğini biliyordu.

"Aptal erkek arkadaşın otelin mutfağında başlayan talihsiz bir yangınla meşgul," dedi ve Camille'i bir yem çuvalını savurur gibi omzunun üzerinden savurdu.

"Gidelim," dedi silahıyla işaret ederek. "Sen önden git ve ellerini görebileceğim bir yerde tut."

Her şey tehlikedeyken ve arkasında deli bir adam varken Remi geceye adım attı.

Brick Grand Hotel'e bakarken ön kolunu alnına götürdü. Kadın hâlâ ayaktaıdı. Her zamanki gibi gururluydu. Belki biraz dumanlııdı ve mutfakları çok daha kötü durumdaydı. Ama hâlâ

Huron Gölü'ne bir karşılama feneri gibi bakıyordu.

Yangını kontrol altına almak saatler sürmüş ve herkes seferber olmuştu.

Kundakçılık. Bu açıktı. Alevleri başlatmak ve yaymak için bir hızlandırıcı kullanılmıştı. Ama kundakçı bir şeyi unutmuştu. Mackinac Adası'nın kendi ayakları üzerinde durduğunu.

Birkaç yaralı vardı. Bazıları dumandan zehirlenmiş. Ama otel gibi, hepsi de geceyi atlatmıştı.

Kimse tepedeki kadına bulaşmadı. Ne yapacaklarını bilemedikleri kadar çok gönüllüleri vardı. Otel misafirleri başka konaklama yerlerine götürülmüşü. Bazı hanlar, bazıları özel evler. Restoranlar ve kafeler, ekipleri beslemek için tepeye yiyecek ve içecek göndermişlerdi.

Her iki feribot hattı da ekiplerini uyandırdı ve teknelerini anakaradan itfaiyeci ve ekipman sevk etmek için kullandı.

Ve şafak ufku öpmeye başladığında Brick ilk rahat nefesini aldı. Eve dönmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. Düşünceli bir gönüllünün otelin verandasından çekip çıkardığı ve mürettebat için çimlere yerleştirdiğı çok sayıdaki şezlongdan birine oturdu.

Telefonu çaldığında mesajlarını açtı. Kendi evinin numarasııdı. "Brick Amca?"

"Hadley?"

"Brick Amca, Remi Teyze gitti. Arkadaşı Camille de. Bir adam geldi." Brick kendini sandalyeden dışarı attı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Bir adam. Siyah giyinmiş bir adam. Sanırım Bay White öldü. Çok kötü kanaması vardı. Sonra adam William'ı vurdu. Şimdi onun yanındayım. Nefes alıyor ama çok kötü yaralanmış. Bir ambulans getirebilir misiniz?"

Sikeyim.

Brick şimdi ölü bir koşu içindeydi.

Bu onu Remi'den ve evden uzaklaştırmak için bir oyundu. Onları yem gibi sallanmaya bırakmıştı. Ona en çok ihtiyaç duydukları anda onları terk etmişti.

"Brick?" Şef Ford, itfaiye şefiyle görüştüğü yerden seslendi.

"Remi," dedi, sesi isimle birlikte kırıldı.

Ama kasabaya doğru eğimli çimenli tepeden aşağıya doğru koşmaya devam etti. "Hadley, güvende misin?"

"Güvendeyim ama korkuyorum. Brick Amca, Remi Teyze ve Camille'i yakaladı. Sanırım Camille'i bayılttı. Onu dışarı taşıdı ve Remi Teyze onu öldürecekmiş gibi görünüyordu."

"Yola çıkıyorum. Orada başka kimse var mı? Yanınızda başka kimse var mı?"

"Hepsi uyuyor. Ben uyuyamadım. Remi Teyze'nin ne çizdiğini görmek istedim. Bazen gizlice aşağı inip bakıyorum."

Solundaki okulu geçerken bacakları hızlandı. Evlerin hepsi hâlâ karanlıktı.

Hadley'i kendi ön kapısından girene kadar hatta tuttu. Hadley ona doğru koşup kendini kollarına atarken Kimber ve Kyle merdivenlerde belirdi.

"Ne kadar zaman önce gittiler?" Brick Hadley'e sordu.

"Ne oldu? Neyin var?" Kimber onları karşılamak için merdivenlerden aşağı koşarak sordu.

Hadley annesini görmezden gelerek, "Yaklaşık on dakika," dedi. "Seni aramaya çalıştım Brick Amca ama açmadın. Ben de William'la kalırken aramaya devam ettim," diye bildirdi Hadley.

Brick, "On dakika," diye tekrarladı. Hadley'i annesine teslim etti ve koridorda hızla ilerledi.

Onu karşılayan manzara korktuğundan da kötüydü. Hava metalik kan kokuyordu. Beyaz ölmüştü. Gömleği koyu kahverengiye boyanmıştı. Cam gibi gözler şaşkınlıktan donmuş bir halde tavana bakıyordu. Altında bir kan gölü yayılmıştı.

Brick, "Baba," diye bağırarak rampadan aşağı koştu. Babası sırtını duvara dayamış oturuyordu. Orada daha fazla kan vardı. Alçıpanda. Gömleğinde. Pantolonunda.

Yaşlı, solgun ve kırılğan görünüyordu.

"Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldı William. "Kızının peşinden git."

Brick babasının gövdesini aradı, gömleğini ikiye ayırdı. Göğsünde, kalbinin üzerinde küçük, düzgün bir delik vardı.

"İyi nefes alabiliyor musun?" diye sordu.

"Benim için endişelenme," diye ısrar etti William, sesi zayıftı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. White'ı avluda yakaladı ve White kapıya gelip içeri alınmak için yalvardı. Kızlar onu içeri aldılar ve Vorhees içeri girerken bana bir el ateş etti. Yere düştüm. Bayılmışım. Sanırım beni de bacağımdan vurdu. Özür dilerim. Çok üzgünüm."

Ana evden gelen bir kargaşa vardı.

Brick tekrar "Baba," dedi. Ama geri kalan sözcüklerin hiçbirisi gelmiyordu. "Seni yine hayal kırıklığına uğrattım. Bana güvendin."

"Bu benim hatamdı, baba. Oradan ayrılmamalıydım. Bunun lanet bir tuzak olduğunu bilmeliydim."

"Brick!" Şef Ford'un sesi jilet gibi kesildi. "Bu o lanet olası canavardan başka kimsenin suçu değil. Şimdi ikiniz de lanet olası kafalarınızı kıçlarınızdan çıkarın ve kızımı nasıl geri alacağınızı bulun."

Siparişler teslim edildi, Darlene telefonunu çıkardı. "Evet, ambulansın bir an önce buraya gelmesini istiyorum."

Brick babasının yanında gördüğü kanlı havluyu aldı ve babasının göğsüne bastırdı.

Ama aklı ve kalbi çoktan gitmişti. Burada kalamazdı. Bu adayı parçalara ayırması gerekiyordu. Remi'yi bulması gerekiyordu.

"Brick Amca?"

"Hadley, buraya gelme," diye tersledi Darlene.

"Aman Tanrım," diye soludu Kimber, kızının arkasından yaklaşık katliama bakarken. "O... Bu..."

Odaya girmeden Kyle onu yakaladı.

"Bana havlu tutan Hadley'di," dedi William gururla. "Kızın omuzlarının üzerinde çok sağlam bir kafa var. Onu dedektif olarak işe alacağımı söyledim. Üniversiteden sonra tabii ki."

"Brick Amca," dedi Hadley ayağını yere vurarak. "Remi Teyze burada olduğumu biliyordu. Onu izlediğimi biliyordu. Sanırım bana bir mesaj veriyordu."

"Ne dedi Hadley?" Darlene sakın bir sesle sordu. Ama elleri titriyordu.

"Önce Brick Amca'nın adamın kışına tekneyi basacağını söyledi." "Bu doğru," diye söz verdi Brick ona.

"Eğer sessizce gelmezse, üst kattaki tüm yatak odalarına girip bizi teker teker öldüreceğini söyledi."

"Hepimizin terapiye ihtiyacı olacak," diye mırıldandı Kimber kocasının göğsüne doğru.

Darlene, "Hesabı ben öderim," diye gönüllü oldu.

"Hadley sözlerine şöyle devam etti: "Sonra ona onları nereye götüreceğini sordu.

"Onları nereye götürdü, Had?"

Darlene, "Onları bulmak için bu adayı tepeden tırnağa arayacağız," diye söz verdi.

"Adada değiller. Onları anakaraya götüreceğini söyledi."

"Tanrım," Darlene solgun bir ifadeyle telefonunu kılıfından tekrar çıkardı. "St. Ignace ve Mackinaw City'yi arayacağım."

Hadley, "Remi Teyze ona teknesini ödünç alabileceği bir arkadaşı olduğunu söyledi," dedi.

Brick'in dikkati küçük kıza odaklandı. "Hangi arkadaş, Hadley?" diye sordu.

"Eleanora Reedbottom," diye okudu.

Siren sesini duyunca ayağa kalkarak, "Nereye gittiklerini biliyorum," dedi. "Deniz Kurtarma'ya ihtiyacım var."

"Al şunu," diye tersledi Darlene. "Aramaları ben yaparım. Senin için hazır olacaklar."

Brick durakladı ve babasını işaret etti. "Sakın ölme ihtiyar. Seni düğünde istiyorum."

William'ın solgun yüzü aydınlandı. "Hayatta kaçırmazdım."

Brick başka bir şey söylemeden kapıya doğru koştu.

I Su buğulandı ve eşofmanını ıslattı. Karanlık şafağa karşı savaşını kaybediyordu ve yeterince ışık olduğunda ona ihanet ettiğini anlayacaktı.

Silahın soğuk namlusu boynuna saplandı. "Daha hızlı git," diye hırladı Warren.

"Ölmek mi istiyorsun, ahmak? Burası Mackinac Boğazı. Dikkatli bir pilotluk yapmazsam, kayalıklarda ölürüz."

"Umurumda değil. İşe yaramaz küçük arkadaşına bir delik açmamı istemiyorsan, daha hızlı gideceksin."

Remi acımasızca motoru çalıştırdı ve tekne hızlanırken onun tökezleyerek geri çekilmesini keyifle izledi. Silahın namlusu artık kafatasının tabanına baskı yapmıyordu.

Duncan Firth'ün teknesini almıştı. Üzerinde takip cihazı olduğundan emin olduğu tek tekneyi. Anahtarı can simidinin altında sakladığını tüm ada biliyordu.

Camille, Warren'ın onu kabaca teknenin dibine bırakmasından hemen önce kendine gelmişti. Şimdi teknenin zemininde büzülmüş bir şekilde oturuyordu. Warren halatları atarken Remi'nin onu içine soktuğu turuncu can yeleğinin altında zar zor görünüyordu.

Şafak söküyordu. Zamanlamayı doğru yapmalıydı. Brick'in ona hızlıca ulaşabileceğini bilmeden Camille'i güvenli bir yere götüremezdi.

Saçında bir el vardı ve başını sertçe geriye doğru çekti. Kadın gazı bıraktı ve tekne yavaşlayarak adamın vücudunu kadınınkine çarptı.

"Benimle taşak geçme, seni acınası kadın müsveddesi."

"Bu 'kadın' olayı da ne? Kadın kelimesini söyleyemiyor musun? Senin için çok mu zor, seni küçük sikli orospu çocuğu?"

Çenesine vurarak başını geriye attı ve bir saniyeliğine sersemletti. Ama görmeyi beklediği şeyi fark etti ve bu yüzüne hınzır bir sırıtış getirdi.

"Neredeyiz lan biz?" Warren homurdandı. "Burası anakara değil." Teknenin önünde oynadığı spot ışığı sisin içinde sudan taşa doğru sallanıyordu.

Remi, Camille ile göz teması kurdu. "Atla," diye mırıldandı.

Camille başını salladı.

Remi yine "Atla," diye mırıldandı.

Arkadaşı ona "Bu konuda daha sonra konuşacağız" der gibi baktı. Ama dikkatlice bank koltuğuna kaydı.

"Köprü nerede? Bu doğru değil."

Nefes almak acı veriyordu. Solunum yolu daraldı.

Round Adası'nın hizmet dışı bırakılmış deniz feneri sislerin arasından önlerinde belirliyordu.

Bir spot ışığı onu ışınlarıyla yakaladı. Sisin içinden kırmızı ve mavi ışıklar parladı. Büyük bir tekne motorunun sesi kulakları sağır ediyordu. Brick. Brick buradaydı.

"Mackinac Polisi. Eller yukarı, Vorhees."

Silah elini yukarı kaldırıp ışığa doğru çevirdiğinde Remi, "Şimdi!" diye bağırdı.

Camille'in yan tarafta kaybolduğunu görür görmez Remi gaza bastı ve runabout ileri doğru fırladı.

Warren ağırlık merkezindeki kaymaya hazırlıksızdı ve teknenin dibine düşerken şutu boşa gitti.

Ciğerleri yanan Remi'nin son bir oyunu vardı. Motoru çalıştırdı ve kayalıkların etrafından sahile doğru yöneldi. Onu dengede tutabilirse, kimseye ateş edemezdi. Ve eğer kıyıya ulaşabilirse, Brick'in o orospu çocuğunu vurabileceği kadar uzaklaşması için iyi bir şans vardı.

Teknenin pruvasını sıkı bir dönüşle çevirirken ter ve göl suyu tenini nemlendirdi. Warren arkasından yan tarafa çarptı.

Sadece birkaç yüz metre daha. Sadece biraz daha. Brick, Camille'i almak için durmak zorundaydı. Kendine bir, en fazla iki dakika kazandırması gerekiyordu.

Ama soğuk namlu yine boynunun dibine doğru yol buldu.

"Kaybetmeyeceğim," diye uludu Vorhees, saçlarını acıyla çekerek. Remi gaz pedalındaki tutuşunu bıraktı ama geri çekmedi. Hiç numarası kalmamıştı. Artık kirli dövüşme zamanıydı.

Adam kızın saçlarını yumruğunun etrafında döndürürken kız bir çığlık attı. Onu bankın üzerine fırlattı ve yüzüne ters bir yumruk indirdi.

Karnının üzerine uzandı ve kurtarma inhalerini almak için cebine uzandı.

"Tüm yapabildiğin bu mu? Küçük bir orospu tokadı mı?" diye hırıltılı bir ses çıkardı.

Deniz Kurtarma'nın motorunun onlara doğru yaklaştığını duyabiliyordu. Camille ve Brick güvendeydi. Ailesi güvendeydi. Tek yapması gereken bunu atlatmaktı.

Silahı kadının yüzüne doğru kaldırdı. Arkasındaki sis dağıldı. Yuvarlak Ada'nın kayalık çıkıntısı önlerinde belirdi. Kumsal sağa doğru uzanıyordu. Akıntı teknenin pruvasını küçük kumsala doğru sürüklüyordu. Her an olabilirdi. Buna hazırlandı.

"Her şeyin bedelini ödeyeceksin," diye yemin etti. "Karımı benden uzak tutmaya çalıştığın için pişman olacaksın. O Neandertal polisle yattığına pişman olacaksın. Seni bitirmem için bana yalvaracaksın. Ve sonunda bunu yaptığında, kekeleyen, titreyen bir kadın kabuğundan başka bir şey olmadığında, tüm ailene aynısını yapacağım."

"Siktir. Sen," diye seslendi Remi, sonra güverteye düştü ve teknenin pruvası kayalık dibe saplanmadan bir saniye önce bank koltuğunun tabanına tutundu.

Vorhees'in ayakları yerden kesilmiş. Sırt üstü düştü ve başını teknenin dümenine çarptı.

Tekmesi tam da kaderinde olan yere indi. Tam taşaklarına. "Bu Camille için, seni aptal orospu çocuğu." Kafasını avuçlarının arasına aldı. ellerini ve dizini onun yüzüne yaklaştırdı. "Ve bu benim için. Gerisini Brick'e bırakacağım. Ve sen de hiç doğmamış olmayı dileyeceksin."

Tekneden fırladı ve beline kadar gelen soğuk suya indi. Adrenalin, korku ve öfke, gökyüzü etrafını aydınlatırken karaya doğru ilerlemesini sağladı. Arkasında bir su sıçraması duydu. Adamın peşinden geldiğini biliyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. Ama onun her şeyi vardı.

Kendini kıyıya doğru sürüklerken bacakları uyuşmuştu. Yavaşlamayı göze alamazdı.

Sonunda kendini kıyıya sürükledi ve uyuşmuş ayakları üzerinde zahmetli bir koşuya başladı.

"Siktir. Siktir. Siktir." Bu, kaçamayacağı bir kabus değildi. Çığlık atamıyordu. Bu gerçek hayattı. Işık gökyüzünü siyahtan en soluk maviye çeviriyordu. Güzel bir gün doğumu olacaktı ve lanet olsun, bunu görmek istiyordu. Brick'le birlikte onlardan birkaç bin tane görmek istiyordu. Günbatımlarını da ve aradaki her şeyi.

Adamın aralarındaki mesafeyi kapattığını duyduğunda bile olabildiğince hızlı koştu. Hırıltılı hırıltıları gittikçe yaklaşırken bile. Adamın eli saçlarına dolanıp onu geriye doğru çekerken bile koştu.

"Hayır!" Çığlığı yeterince yüksek değildi. Ciğerleri yanıyordu. Kalbi ağrıyordu. Tekneyi göremiyordu. Brick izleyebilecek kadar yakın mıydı? Bunu görmesine izin veremezdi.

Remi son gücüyle arka cebinden palet bıçağını çıkardı ve adamın bacağına sapladı.

"Seni kaltak!" diye uludu. "Seni lanet olası küçük orospu!"

Başını tekrar geriye çekti ve bu sefer silahın namlusu yanağına dayandığında, bunun son olacağını biliyordu. Buna hazırlandı.

"Brick," diye fısıldadı. Bu dünyada söylediği son kelime bu olsa bile yeterliydi.

Tetikteki gerilimi hissedebiliyordu ve hazırlandı.

Art arda iki el silah sesi duyuldu ve omzundaki ağırlık kalktı.

Bir kalp atışı boyunca olduğu yerde kaldı ve sonra bir kalp atışı daha. Yaşıyordu.

"*Remington?*"

Brick. Onun Brick'i. Kum ve taşların üzerinde dizlerinin üzerinde döndü ve silahını çekmiş olan kahramanının ileri atılışını izledi. Uyluklarından aşağısı sıırılsıklamdı. Gözlerindeki bakış daha önce tanık olduğu hiçbir şeye benzemiyordu. Buz gibi bir öfkenin mavi ateşi yanıyordu.

Warren Vorhees kumda yüzüstü yatıyordu, göğsünün tam ortasında iki düzgün delik vardı.

Brick bir anda Warren'ın üzerine atıldı, gömleğini yumruklayarak onu yukarı çekti. Brick'in yumruğu Warren'ın yüzüne bir, iki, üç kez çarptı. Warren'ın kafası her seferinde gevşekçe geriye düştü.

Brick'in kolunu tutarak, "Bu kadar yeter," dedi.

"Bu asla yeterli olmayacak," diye homurdandı.

Warren'ın silahına uzandı ve onu elinden çekip aldı. "Ölü kötü adamın hayata döndüğü çok fazla film izledim."

Brick silahı ondan aldı ve kendi silahını kılıfına soktu.

Arkasında üç memur daha ve Özel Ajan Brice suda kayarak ilerliyordu.

Sonra onu kucağına aldı ve kendisine yasladı. O zaman kırıldı. Ama o sadece daha sıkı tuttu. "Sorun yok. Ben yanıdayım."

"Hadley-"

"Bana söyledi," diye onayladı, iri bir eliyle kızın hırpalanmış saçlarını okşarken. "Camille-"

"Camille kurtarma battaniyelerine sarılmış ve sana çok kızgın. Ona sıraya girmesini söyledim."

"İyi yaptım mı?" diye sordu hıçkırıklar arasında. "Bebeğim, günü kurtardın."

"Kötü adamı vurdun," diye işaret etti.

"Evet, ama taşaklarına tekme atmalısın." "Bunu gördün mü?" Onun göğsüne doğru gülümsedi.

"Sebepe olduğun kalp krizinden kurtulduktan sonra. Camille'i denize fırlatmak. Tekneyi o şekilde karaya oturtmak. Sana vurduğunu gördüm, Remington."

Bunu onun sesinden duyabiliyordu. Bunun onu sonsuza dek rahatsız edecek bir anı olacağını biliyordu.

"Beni bulacağını biliyordum. Onu yakalayacağını biliyordum."

"Kesinlikle biliyordun," diye fısıldadı saçlarına doğru.

"Baban Brick," diye hatırlayınca sertleşti. "White'ı içeri çekmeme yardım etmeye çalışıyordu ve Warren onu vurdu."

"Biliyorum. İyileşecek. Ameliyat için anakaraya götürülüyor ama şu anda uyanık ve tetikte."

"Bu onun hatası değildi," diye üsteledi Remi. "Kapıyı açan bendim."

"Vorhees senin kalbini avlıyordu. İnsanlığını kullanmaya çalıştı ve bakın onu nereye getirdi." "Öldü mü?" diye sordu.

"Öyle," diye söz verdi Brick.

Bir nefes verdi. "Tamam. Sanırım şimdi biraz kahvaltı istiyorum."

Kahkahası göğsünde alçak bir gümbürtü halindeydi. "Bebeğim, önce seni birkaç yıl tutmama izin vermen gerekecek. Seni kahvaltı edecek kadar uzun süre bırakmaya hazır olacağımı sanmıyorum."

"Benim için sorun değil."

"Sen harika bir kızsın, Remington Honeysuckle."

"Ben senin kızınım," diye hatırlattı ona, adam yavaşça sahile doğru ilerlerken. "Nereye gidiyoruz?"

"Tekneye dönün ki her santimini inceleyebileyim ve gerçekten iyi olduğunuzdan emin olayım."

"Bir grup polisin önünde teknede seks yapmayacağız, sapık."

I Mackinac Deniz Kurtarma gemisi ve destek botlarından oluşan filosu geri döndüğünde rıhtımda tam bir kargaşa yaşandı. Mürettebat ve içindekiler kahramanca karşılandı.

Remi'nin babası rıhtımdan aşağı koştu ve Darlene'i kucağına alarak etrafında döndürdü. Ona kondurduğu öpücük, Remi'nin çamaşırhanelerinde bulunduğu tanga'nın gerçekten işe yaradığını fark etmesini sağladı.

Hiçbir şey ve hiç kimse Brick'i Remi'yi bırakmaya ikna edemezdi. Bu yüzden, Carlos Turk'ün kendisine bir fantezi kahramanı gibi bakan Camille'e aynısını yaptığı gibi, çok fazla telaşlanmadan onu kollarında tekmeden taşımasına izin verdi.

Ailesi yaklaştı. Annesi kurtarma battaniyesini Remi'nin omuzlarına biraz daha sıkı sardı. "Remi tatlım, bu şimdiye kadar birinin yaptığını gördüğüm en cesurca şeydi. Bugün hayat kurtardın ve ben hiç bu kadar gurur duymamıştım."

"Sağ ol anne," dedi bir kez daha gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

Darlene, Remi'nin kendi kişisel kahramanına döndü. "Brick, benim için dünyadaki en değerli şeylerden birini kurtardın. Bana kalırsa sen ailemden birisin. Her zaman da öyleydin."

Eve vardıklarında ve orada bulunan herkese önemli anları anlatmayı bitirdiklerinde saat neredeyse sabahın on biri olmuştu. Brick Remi'yi üst kata taşıdı ve yatak odasının kapısını arkalarından tekmeleyerek kapattı. Üzerindeki her giysiyi çıkarmaya ve vücudunun her santimini öpmeye başladı. Çok kapsamlı incelemesini bitirdikten sonra, her ikisi de gevşeyip çarşafın üzerinde ziyan olana kadar onunla sevişti.

Saatler sonra, Brick'in eli kıkırda sahiplenici bir şekilde kıvrılırken, aç ve susuz bir şekilde yüzüstü yatarken uyandı. Magnus sağ ayağının üzerinde horluyordu.

İkisini de rahatsız etmeden yataktan çıkmayı başardı. Brick'in sweatshirt'lerinden birini giydi ve topallayarak aşağıya indi.

Ev ürkütücü bir şekilde sessizdi ve mutfakta Kimber'in el yazısıyla yazılmış bir not buldu.

Annem ve babamda spontane kutlama pikniği için. Saat 6'da gelin. Aç olun! Seni seviyorum!

Remi notu eşofmanının cebine soktu ve suyunu stüdyoya götürdü. Polis şeridinin altından geçerek rampadan odaya doğru ilerledi. Kapının hemen iç tarafında yerde, birkaç saat önce orada yaşanan şiddeti kamufle eden muşambalar vardı.

Kan lekelerinin temizlenmesi gerekirdi. Yaraların iyileşmesi için zamana ihtiyacı olacaktı. Ama şimdilik iyi olana odaklanacaktı. Muşambaların etrafından dolaşarak şövaesinin yanına geldi ve geri çekilerek etrafı inceledi.

Gecenin siyahı sadece yıldızların ipuçlarını taşıyordu ve en üstte siyah ve maviden oluşan bir kanama vardı. Soluklaştı, müzikten gelen morlar ve lacivertlerle merkezde daha da bulanıklaştı. Karanlığı iki soluk sarı daire kesiyordu. Farlar eğikti ve hayatını kurtaran çıplak ağacı vurguluyordu. Tuvalin alt kısmı, kazınmış ve katmanlanmış kırmızı tonlarıyla kar gibi beyazdı. Suçtan uzaklaşan kanlı ayak izleri gibi.

Tam ortada, farlardan birinin tam ortasında, mükemmel küçük bir delik vardı. Vorhees tablonun tam ortasına bir kurşun sıkarak kendi işaretini koymuştu. Meraklanan Remi arkasını döndü ve duvarda başka bir deliği işaretleyen bir bant parçası gördü.

Arkasını döndüğünde Brick rampanın tepesinde duruyordu. Eşofman altı kalçalarına uygunsuz bir şekilde inmiş, göğsü çıplaktı. Saçları tutam tutam havaya kalkmıştı.

Kalbi göğsünde kabardı.

Adam parmağını ona doğru uzattı ve kadın başını sallayarak onu çağırdı. Adam ona doğru yürürken gözleri meydan okuma karşısında kısıldı.

Muşambaları görmezden geldi ve bir yük treni gibi ona doğru hızla ilerledi. Belinden eğilerek onu omzunun üzerinden fırlattı.

"Bekle!" diye güldü. "Resmime bak."

Dönerek başının dönmesine ve midesinin bulanmasına neden oldu.

İncelemek için eğildi ve homurdandı.

"İçinde bir delik açtı," dedi, belki de işaret çemberini kaçırmıştır diye.

"Anlıyorum," dedi kuru bir sesle.

"Sanırım şimdi onunla ne yapacağımı biliyorum."

Tekrar homurdandı ve rampaya doğru ilerlemeye başladı.

"Tabloyu kastediyorum," dedi, kendini kaldırmaya çalışarak.

Ama Brick sadece kışına acı bir tokat indirdi.

Adamın omzuna doğru kıpırdandı, içinden geçen uyarılma hissiyle dudağını ı s ı r d ı .

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu nefes nefese.

"Yatağa dönüyoruz."

"Annemlerde piknik var. Saat altıda orada olmamız gerekiyor."

Konuşmasının hiçbirini kabul etmedi. Bunun yerine merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve onu yatak odasına götürüp kabaca yatağa fırlattı. Kadın bir kez zıpladı, gülüyordu.

Sonra adam pantolonunu indirdi ve kadın artık gülmüyordu.

Brick ayaklarını tuttu ve iki yana açtı.

Kendini canlı, heyecanlı, adrenalize hissetti. Sevilmişti.

Yatağa, onun kalçalarının arasına tırmandı, ereksiyonu kalın ve sertti. Kalçalarını hızlıca bir hamleyle kadının içine soktu, kadın etrafında kıvranıp gevşeyene kadar altta tuttu. Son santimleri de içine girdiğinde durakladı, kendini onun üzerinde tutarak kabzasına kadar gömüldü.

Adam onun nefesini çalarken kadın bacaklarını adamın kalçalarına kilitledi.

Adam kımıldamayınca önce bir gözünü, sonra diğerini açtı.

"Remington," dedi, sesi ciddiydi.

"Ne?"

Yüzünü buruşturarak bir dirseğinin üzerine çöktü ve komodinin çekmecesine uzandı.

"Prezervatif için biraz geç, dostum," diye nefes nefese kaldı.

Ama parmaklarının arasında tuttuğu nesne bir folyo paket değildi. Bir yüzüktü. Çok renkli değerli taşların ışıltısıyla göz alıcı fırçalanmış altın.

"Evlen benimle," diye mırıldandı.

Ağzının açık kaldığını hissetti. "Oh. Aman Tanrım." Ağırlığını kaydırды, bu sefer onun içinde hareket ediyordu. "Aman Tanrım," diye tekrarladı farklı nedenlerle. İç kasları onun etrafında kasılıyordu, daha fazlası için açgözlüydü. Onunla bir kez daha tatmin olma ihtiyacı duyuyordu.

"Evet de," dedi. "Karım olacağını söyle. Aile meselesini çözeceğimizi söyle. Bana bir ömür vereceğini söyle. Seni güvende tutmama izin vereceğini söyle."

Adamın sikinin içinde zonkladığını hissedebiliyor, içgüdülerinin gerektirdiğini bildiği gibi içine girmekten kendini alıkoyarken titreyen kaslarındaki gerginliği hissedebiliyordu.

Ona mümkün olan tek cevabı verdi. "Evet," diye fısıldadı, bunu söylerken kalın şaftının etrafını sarıyordu. "Evet Brick."

İnledi ve tekrar içine gömülmeden önce çekildi. "Benim," diye fısıldadı ona doğru hamle yaparken. "Benim karım."

"Evet Brick!" Tırnaklarını adamın omzuna geçirerek onu kendine daha yakın tutmaya çalıştı. "Senin."

"Kendimi tutamıyorum," diye fısıldadı. "Yapma Brick. Kendini tutma."

Adamın vücudu kadının içine piston gibi giren bir makineye dönüştü ve onu öyle bir uyarılma durumuna soktu ki, finalde hayatta kalabileceğini sanmıyordu.

"Duramıyorum," diye inledi boynuna karşı. "Sana ihtiyacım var."

Sıkıca tutundu ve adam vücuduna güç verirken, patlamaya hazırlandı. Çok yakındılar. Çok uyumluydular. Bunu kaçırabilirlerdi. Ama birbirlerine giden yolu bulmuşlardı.

Her hamlesiyle aynı zamana denk gelen homurtuları ona yakın olduğunu söylüyordu. Tanrım, o da çok yakındı.

"Brick. Şimdi! Lütfen!"

Adam kadının içine daldı ve kalçalarını daha yukarı kaldırarak onu tuttu. Adamın gerildiğini hissettiği anda kadın onun etrafında dağıldı. İçine boşalırken tüm vücudu granit gibi dondu. Sıcaklığı gözlerini kamaştırdı. Orgazmları bir paletin üzerindeki renkler gibi karışarak yeni ve harika bir şey yaratıyordu.

Her iki orgazmı da atlatmaya çalışarak dengesiz bir şekilde itip kakarken ayaklarının yatağı kazdığını hissetti.

"Remi'm." Kelimeleri tekrar tekrar söyledi, artçı sarsıntılar azaldıktan çok sonra hafifçe itmeye devam etti. İkisi de bitmesine hazır değildi.

Uzun dakikalar sonra Remi bakışlarını parmağındaki yüzükten ayırdı. Taşlar hoş bir sürprizdi. Minik safirler ve ateşli yakutlar ortadaki pırlantanın etrafında parıldıyordu.

"Brick?"

"Mmph?" Yüzünü yastıktan kaldırdı ve uykulu bir sahiplenmeyle ona baktı.

"Çocuklarımıza nasıl evlenme teklif ettiğinizi nasıl anlatacağız?" Ona şeytani bir sırıtma yaptı.

"Giyinik olduğumuzda sana tekrar sorarım. Bu sadece bizim içindi."

İç çekti. "Tanrım, seni seviyorum."

"Öyle olsa iyi olur. Çünkü sana bu evden ayrılmamanı söylediğimi çok net hatırlıyorum." Adam kızın kışının kıvrımını kötü bir çürüğün hemen üzerinden kavradı.

"Cidden bir tura daha hazır olamazsın," dedi gülerek. "Testosteronun nereden geliyor? Görünmez bir serumdan mı?"

Onun tenini çimdikledi. "Ailene gideceğiz. Yemek yiyeceğiz. Herkese iyi haberlerin G versiyonunu anlatacağız. Sonra geri döndüğümüzde senden özür dilediğim."

"Seni pis, pis adam." Onun üzerine yuvarlandı ve yüzünü öpücüklere boğdu.

"Tamamen seninim, Remington. İyi ya da kötü."

"Sanırım daha kötüsünü yaşadık. Şimdi daha iyisinin tadını çıkaralım."

EPİLOG

İki ay sonra

B Rick kaşlarını çatarak yan verandanın tahtalarına baktı ve boyalarının dökülüp dökülmediğini merak etti.

Ya Remi'nin istediği bu değilse? O onun çekiştirdi

Yaka. Küçük bir arka bahçe töreni o zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti. Bir araya getirmek kolaydı. İkisi de beklemek istememişti ve resepsiyon Grand Hotel'deydi, dolayısıyla yine de biraz yaygara koparılabilirdi.

Ama ya fikrini değiştirdiyse? Ya dün gece onunla seks yapmakla bu sabah elbisesini giymek arasında onunla evlenmek istemediğini fark ettiyse? Ya-

"Psst!"

Ses ikinci kattan, onun üstünden geliyordu. Brick verandadan indi ve yukarı baktığında Remi'nin ikinci kattaki pencereden sarktığını gördü. Onu fark ettiğinde yüzü aydınlandı.

"Seni görmemem gerekiyor," diye karşılık verdi, omzunun üzerinden en yakın arkadaşlarının ve ailelerinin Darius'un Wedded Bliss spesiyal içkisiyle kafayı bulduğu arka bahçeye bakarak.

"O zaman gözlerini kapat."

"Ne yapıyorsun?" diye sordu adam, kadın sundurmanın çatısına çıkarken.

"Gizlice çıkıyorum," diye fısıldadı. Elbisesini beline doladı ve çevik bir hareketle çatıya tırmandı, adam onu aşağı indirmeden önce bacaklarını sundurmanın tırabzanına doğru sarkıttı.

Saçlarını dağınık bukleler halinde bırakmıştı. Yanakları pespembe kızarmış, yeşil gözleri ıslık ıslık. Yaramaz bir peri gibi görünüyordu. Elbisesi... *Vay* canına. Straplez ve dar bir korse tercih etmişti. Dantel ve ten vardı ki bu çok hoşuna gitmişti. Dolgun eteği, neredeyse suluboya gibi, pembemsi bir renkte dalgalanıyordu.

"Vay canına," dedi bu kez yüksek sesle. Bu kadın ona ait olduğu için yeterince şanslı olmasının imkânı yoktu.

Reverans yaptı. "Teşekkür ederim. Sen de çok güzel görünüyorsun." "Eğer kaçarsan, seni sürükleyerek geri getiririm," diye onu uyardı.

Onun göğsüne bir tokat attı. "Sana kaçıyorum," *diye* açıkladı. "Bu bizim son şansımız."

"Neşe?" "Evlilik dışı seks."

Rahatladı. Sadece Remington Ford -sonradan Callan olacaktı- kocası olmadan önce damatla seks yapmak için kendi düğününden kaçabilirdi. "Şu anda benimle dalga geçiyorsun. Dün gecenin evlenmeden seks yapmak için son şansımız olduğunu sanıyordum."

"Tören başlamadan önce on beş dakikamız olduğunu düşündüm. Bu bizim son şansımız. Ayrıca, bu elbisenin içinde çok seksi görünüyorum ve düğün fotoğraflarımızda senin muhteşem ereksiyonlarından birinin gelin şimşegi çalmasını istemiyorum. Çiçekçi kız bir gözünü kaybetmek için doğru boyda."

"Tanrım, Remi," diye inledi. "Ne yapmam gerekiyor? Eteklerini yukarı çekip seni burada, açelyaların arasında mı sikeyim?"

"Evet."

Anında sertleşmişti. Onu etkisi altına almıştı.

"Gördün mü?" dedi, adamın kasıklarının göstererek. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum. Küçük bir kızı hayatının geri kalanında göz bandı takmaktan kurtarıyoruz."

O kimdi ki tartışsın? Gelini, karısı olmadan dakikalar önce eve karşı hızlı bir sikiş istiyorsa, bunu yerine getirecekti.

Kemerine uzandı ve kızın gözlerinin camlaşmasını izledi. "Arkanı dön," dedi. Kız buna uyunca, bir eliyle onu sedir ağacından yapılmış dış cephe kaplamasına doğru tutarken, diğer eliyle sikini serbest bıraktı.

"Eteklerinizi kaldırın," diye buyurdu.

Belindeki kumaşı toplarken ağır ağır nefes almaya başlamıştı bile.

"Seni pis küçük kız," dedi parmaklarını kızın yanaklarına kadar uzanan seksi, ipeksi kırmızı iç çamaşırının üzerinde gezdirerek.

"Hoşuna gideceğini düşünmüştüm," diye fısıldadı, omurgasında bir ürperti dolaşıyordu.

Dizlerini eğerek kızın omzuna bir öpücük kondurdu ve ardından iç çamaşırını aşağı çekerek hazırladığı sikinin başını kızın girişiyle aynı hizaya getirdi.

"Oh, Tanrım," diye nefes aldı adam bacaklarının arasına yerleştiğinde.

Kendine engel olamadı. Kızın kıcına kısa ve keskin bir tokat indirdi ve kızın soluk soluğa verdiği nefesi duyunca aletin kalınlaştığını hissetti. Kızın ağzı sikinin ucunun etrafında titriyordu. Tekrar yaptı, sonra kız etrafında kenetlenince hırladı.

Hiçbir uyarıda bulunmadan alçaldı ve yükselip dar kanalının yarısına kadar girdi.

Nefes nefese kaldığında omzunu sıktı, sessiz kalması için bir uyarı.

Kıcını ona doğru eğdi, istilasını memnuniyetle karşıladı. Çok ateşliydi. Birkaç düzine insan onları yakalayabilecek kadar yakinken gelini becermek.

"Yeminlerinizi söyleyin," diye yalvardı.

"Ne?" Aleti kadının içinde nabız gibi atarken dişlerini sıktı, çoktan serbest kalmaya yaklaşmıştı.

"Benimle sevişirken yeminini et. Gizli bir nişanımız var. Gizli bir düğün istiyorum."

"Remington," diye homurdandı. "Sen türünün tek örneğisin ve ben de gezegendeki en şanslı adamım."

Nefes nefese bir fısıltıyla, "Eğer bu yeminlerde yoksa, olmalı," dedi.

Grup ısınırken. Konuklar içkilerini alıp yerlerine otururken. Brick gelinine istediği her şeyi verdi. Sadece ikisi arasında karanlık vaatler.

"Şimdi sen," diye fısıldadı, kalçalarını geriye doğru çekerek. Kadın yumuşak bir çığlık attı.

"Söz ver bana, bana hep böyle ihtiyacın olacak. Elinin masanın altında kucagımda olacağına söz ver. Seni boşaltmama izin vermeyi seveceğine söz ver. Seni mutsuz etmeme asla izin vermeyeceğine söz ver."

"Söz veriyorum Brick," diye fısıldadı. Vücudunun serbest kalmak için hazırlandığını hissetti.

Onun buna karşı koyduğunu hissetti.

"Karşı koyma, bebeğim. Ver onu bana."

"Sana her şeyi vermek istiyorum Brick," dedi kırık bir sesle.

Çoktan vermişti. Ona özlediği her şeyi ve daha fazlasını vermişti. Ona kasvetli bir varoluşta ışık vermişti. Bir amaç. Kaosu ve renkleri kucaklamak için bir neden. Dünyasındaki diğer her şeyi bir arada tutan yapboz parçasıydı.

Bunu ona sözleriyle söyledi. Vücudunun minnettarlıkla kabul ettiği hızlı, sert itişlerle. Ve onu bıraktığını hissettiğinde, kendini onun içine bıraktı, etrafında titrerken ona yeminlerini fısıldadı.

O sevdi ve sevildi. Birleştiler, birleştiler, ortak oldular, eşleştiler. Ve bu, pederin sözleri ya da adliyede dosyalanan bir kağıt parçası olmadan gerçekleşmişti. Günün sonunda Remington Ford mümkün olan her şekilde ona ait olacaktı. Ve kalbi, hayatının tüm günleri boyunca onun elinde kalacaktı.

"Seni seviyorum Brick. Her zaman. Sonsuza kadar. Şiddetle," diye söz verdi bedenleri birbirlerine karşı titrerken.

Bunu duymaktan asla bıkmazdı. "Seni seviyorum, Remington."

Koridorda ona doğru yürüdüğünde, kışında onun pembe el izi vardı.

Brick, ailesinin ve arkadaşlarının önünde ona söz verdiğinde biraz gözleri doldu ve yeminini eder etmez onu öperek protokolü bozdu. Babası ve Gilbert Ford ön sıradan gürültülü bir şekilde burunlarını üflediler.

"Mutlu görünüyorsun kocacığım," dedi Remi o gece yıldızların altında "Harvest Moon" eşliğinde dans ederlerken.

Diğer çiftler de dans pistini onlarla paylaşıyordu: Kyle ve Kimber, Remi'nin anne ve babası, Carlos ve Camille, Audrey ve Spencer. Ama o sadece Remi'yi gördü.

"Buraya geri dönmene izin vermelerine şaşırdım," diye alay etti Brick. "Geçen sefer burada bir düğüne katıldığında tutuklanmamış mıydın?"

"Biliyor musun, ben de bunu düşünüyordum," dedi neşeyle. "Bence bunun gerçek bir tam daire anı olması için, muhtemelen bu gece kelepçelerini kullanman gerekecek."

Gülümsemesi o kadar baştan çıkarıcıydı ki onu kollarına aldı ve etrafında döndürdü. Bu kadın. *Karısı*.

"Göz kırpmaktan korkuyorum," diye itiraf etti. "Neden?" diye güldü.

"Korkarım gözümü kırpacayım ve tüm gün, seni gördüğüm rüyalar gibi yok olacak."

"Telafi etmemiz gereken çok zaman var," dedi sesi soluk soluğaydı.

"Şimdi başlayalım," diye önerdi, ağzını onunkinin üzerine kapatarak.

On beş yıl önce.

"WILLIAM'A BENZEMİYORSUN," diye düşündü küçük kıızıl saçlı kız ona bakarken. On altı yaşındaydı ve artık resmi olarak ev dedikleri küçük ada kadar güzeldi.

"Neye benziyor? Spencer'a benziyor muyum?" Kardeşi tahta kaldırımında bir o yana bir bu yana zıplayarak sordu.

O yeşil gözler tekrar kardeşine kaydı ve sıırttı. "Sen kesinlikle bir Spencer'sın."

Kadın bakışlarını ona çevirdiğinde Will sıcak ve *iyi* bir şey hissetti. Bu ona yabancıydı. Çoğu insan ona baktığında babasının karbon kopyasını görürdü. William Eugene Callan III, büyük olasılıkla William Eugene Callan II ile aynı kaderi paylaşıyordu.

Dondurma dudaklarını kırmızıya boyarken başını eğerek onu dikkatle inceledi. "Brick."

"Brick?"

Dudakları geniş, güneşli bir gülümsemeyle aralandı. "Duvarcılıkta olduğu gibi mi?" diye sordu.

"Dayanıklı gibi. Güçlü. Metanetli."

Spencer, "Babamız hapiste," diye açıkladı.

"Spence." Will içini çekti. Kardeşi herkese geçmişleriyle ilgili her şeyi anlatacaksa nasıl yeni bir başlangıç yapabilirdi ki?

"Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım güzel bir hapisanedir." Gözlerini kırptırdı. Bu kızda bir şeyler vardı.

"Brick bu konuda konuşmamamız gerektiğini çünkü insanların bizi lekeli falan sanacağını söylüyor," dedi Spencer, ağırlığını bir ayağından diğerine atarak.

"Bu çok saçma," diye açıkladı. "Hepimiz mükemmelmişiz gibi davransaydık ne kadar sıkıcı olurdu? Babanın mükemmel olması gibi şeyler

hapiste olmak ya da müzik dinlemek bizi ilginç kılıyor. *İlginç* olmak mkemmek olmaktan çok daha eğlenceli."

Spencer şaşkın görünüyordu, sanki bilge bir filozofun huzurunda olduğunu anlamıştı ama onun neden bahsettiğini bilmiyordu.

"Müziği nasıl görüyorsun?" Will, sorduğu için ondan daha çok şaşırmış bir halde sordu.

"Buna sinestezi deniyor ve nörolojik bir durum. Beynimin bazı şeylerle ekstra bağlantılar kurduğu anlamına geliyor. Yani benim için S harfi sarı ve müzik duyduğumda aynı anda bir ışık gösterisi gibi hareket eden renkler görüyorum."

"Yani beynin bozulmuş gibi mi?" Spencer kaşlarını çatarak sordu.

"Spence." Will öfkeyle kardeşinin ensesine bir şaplak attı. Harika. Güzel bir kızla beş saniye geçirmişti ve aptal kardeşi ona beyin hasarlı demişti.

"Sorun yok Brick," dedi Remi, suçu elinin tersiyle iterek. "O kadar da bozuk değil, sıcak bir dondurmaya krem şanti eklemek gibi bir şey. O dondurma tek başına da harika ama krem şantiyi ekleyince işler gerçekten güzelleşiyor."

Kardeşi kendi dondurması için Remi'nin evine bir davetiye koparmayı başardı. "Geliyor musun Brick?" diye sordu n verandadaki büyükannesine el sallayarak.

"Belki başka bir zaman," dedi. Onların gidişini izledi, güneşin kıvıllı saçlarına vuruşunu ve onları ateş gibi gösterişini izledi.

"Görüyorum ki yerlilerden bazılarıyla tanışmışsın," dedi büyükannesi, asılı eğreli otu saksılarına ulaşabilmesi için ona sulama kabını uzatırken.

"Remington Honeysuckle Ford. Bana bela gibi görünüyor."

"Oh, sadece onu tanı. Onu *seveceksin Brick*," diye öngördü büyükannesi.

Belki de burası o kadar da kötü bir yer değildir.

DAHA FAZLASINI ISTER MISINIZ?

Daha fazla Brick ve Remi ister misiniz?

Brick'in Remi'yi tam olarak neden ve nasıl tutukladığını öğrenmek için buraya tıklayın

Daha fazla ateşli küçük kasaba romantizmi havasında mısınız?

Pretend You're Mine'a dalmak için buraya dokunun

**Ekstra sahneye dokunmakta sorun yaşıyorsanız lütfen telefon veya bilgisayar tarayıcınıza lucyscore.net/fnbonusepilogue yazın.

YAZARIN OKUYUCUYA NOTU

Sevgili okuyucu,

Brick ve Remi'nin iki farklı başlangıcı oldu. 2019 yılında Bay Lucy ve ben kuzenimi ve ailesini ziyaret etmek için Michigan'a gittik. Oradayken bizi atları, Viktorya dönemi evleri ve bir şekerleme tutkununun bir günde tadını çıkarabileceğinden çok daha fazla şekerleme dükkanıyla büyüleyici bir turistik yer olan Mackinac Adası'na gününbirlik bir geziye götürdüler.

"Burada birini öldürmek istiyorum!" Kaldırımında Bay Lucy'ye bunu duyurdum. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen bunu ona söylemek için beklemeli ya da en azından etrafımızdaki yabancılara yazar olduğumu duyurmalıydım.

Bir yıl sonra, ben başka bir kitap yazmakla meşgulken Brick ve Remi sayfalarda patladılar. İsimsiz ve çekişmeli bir şekilde, tutuşmakla tehdit eden bir sürü kıvılcımla ortaya çıktılar. Ve sonra Mackinac Adası'ndaki ölümcül arzularımı hatırladım. Karakterler ve fikir beni o kadar heyecanlandırmıştı ki bunu yöneticilerim Joyce ve Tammy'ye gönderdim. İki saat boyunca isimler ("Brick gibi erkeksi bir şey ama porno yıldızı gibi değil." HA! Brick kaldı.), sahne fikirleri ve çatışmalar üzerine güldük ve şakalaştık.

150,000 kelime sonra, Brick ve Remi sizindir. Umarım siz de onları benim kadar sevmişsinizdir. Ve eğer Mackinac Adası'nı ziyaret etme fırsatınız olursa, kesinlikle tavsiye ederim!

Her zaman olduğu gibi, Sonsuza Dek Asla'yı sevdiyseniz, bir yorum bırakırsanız ve en yakın 57 arkadaşınıza söylerseniz sonsuz minnettar olurum! Okuduğunuz ve harika bir zevke sahip olduğunuz için teşekkür ederim!

Xoxo,
Lucy

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.